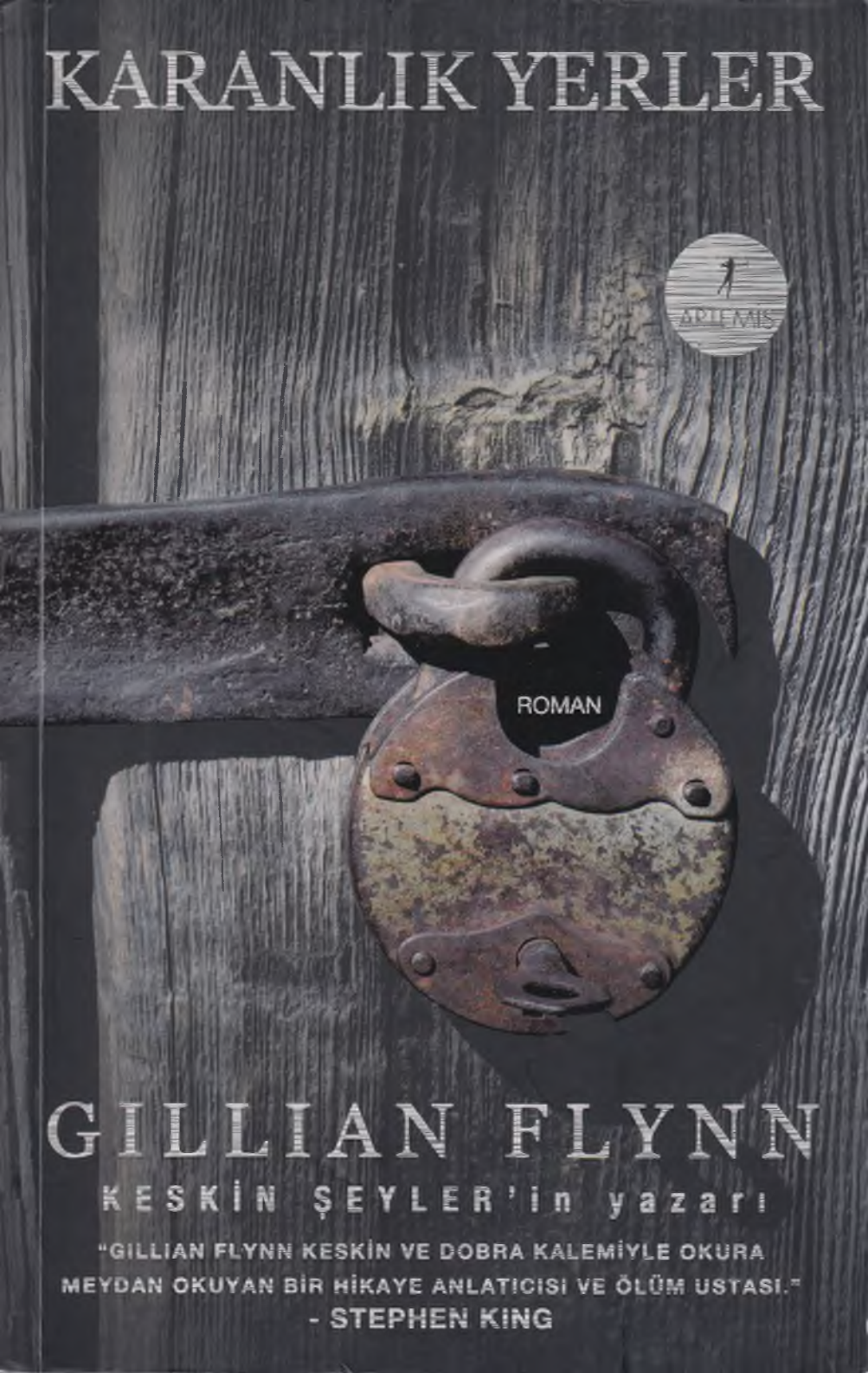
KARANLIK YERLER

GILLIAN FLYNN

KESKİN ŞEYLER'in yazarı

"GILLIAN FLYNN KESKİN VE DOBRA KALEMİYLE OKURA MEYDAN OKUYAN BİR HİKAYE ANLATICISI VE ÖLÜM USTASI."
- STEPHEN KING

KARANLIK YERLER

İÇİMDE GERÇEK BİR ORGAN GİBİ YER KAPLAYAN SİNSİ BİR KÖTÜLÜK VAR.

Libby Day'in annesi ve iki kız kardeşi Kansas Kinnakee'de "Şeytana Kurban" edilmişti. Cinayetin ardından bir tek minik Libby hayatta kalırken ağabeyi Ben'se hapsi boyladı. Üstelik onu hapse gönderen, sevgili kız kardeşi Libby'ydi!

Yirmi dört yıl sonra Cinayet Kulübü adında, kötü şöhretli suçları takıntı haline getirmiş tuhaf bir gizli topluluk, Libby'nin peşine düştü. Tek amaçları Ben'i özgürlüğüne kavuşturmaktı. Parasızlıkla boğuşan Libby, trajik geçmişinden fayda sağlamak için akıl almaz bir plan yaptı...

Libby planı dahilinde araştırmalara başladıktan sonra Missouri'nin striptiz kulüplerinden Oklahoma'nın terk edilmiş turistik şehirlerine savrulacaktı. Tahmin edilmesi olanaksız gerçekler adım adım su yüzüne çıkarken, Libby kendini yine başladığı noktada bulacaktı.
Katilden kaçtığı yerde.

Face

www

"GILLIAN FLYNN, SON DERECE GERÇEKÇİ, İNANDIRICI
VE OKUYANI ZORLAYAN BİR YAZAR."
- CODY MCFADYEN

"*KARANLIK YERLER* SİZİ DAHA
İLK SAYFASINDAN İTİBAREN ELE GEÇİRİYOR
VE KOPMANIZA ASLA İZİN VERMİYOR."
- KARIN SLAUGHTER

"GILLIAN FLYNN'İN YAZDIKLARI İNANILMAZ İYİ.
DİĞER SUÇ YAZARLARINDANSA,
ONU OKUMAYI TERCİH EDERİM."
- KATE ATKINSON

"YENİ BİR ŞAMPİYON!"
- HARLAN COBEN

"MÜTHİŞ ÇIKIŞ KİTABI *KESKİN ŞEYLER*, GILLIAN
FLYNN'İ HIZLA ZİRVEYE TAŞIDI. *KARANLIK YERLER* BU
BAŞARININ BİR RASTLANTI OLMADIĞININ KANITI."
- VAL MCDERMID

KARANLIK YERLER

AB/301

ABG/115

AÇ/73

A/55

KARANLIK YERLER

GILLIAN FLYNN

Orijinal Adı: *Dark Places*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Uğur Mehter

Türkçe Düzenleme: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Karen Yardımlı

1. Basım: Ağustos 2011

ISBN: 978 - 605 - 4482 - 79 - 5

Sertifika No: 10905

Gillian Flynn © 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyayinlari.com

www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Gillian Flynn

KARANLIK YERLER

İngilizceden Çeviren
Uğur Mehter

Gillian Flynn'in diğer kitabı

Keskin Şeyler

Enerjik Kocam
Brett Nolan'a

Day ailesi uzun yıllar yaşayabilecek bir klandı
Ama Ben Day, kafası başka çalışanlardandı
Şeytan'ın gücüne tapan bu oğlan
Kötü bir saatinde, ailesini öbür dünyaya yolladı

Minik Michelle'i gece vakti boğazladı
Sonra sıra Debby'ye geldi. Her yer kana boyandı
Annesi Patty'yi en sona bırakmıştı
Tüfeğin tetiğine basıp onun da beynini patlattı

Bebek Libby bir şekilde hayatta kaldı
Ama yaşadığı hayat, pek hayat sayılmazdı

-Okul Tekerlemesi, 1985 civarı

Libby Day

Bugün

İçimde gerçek bir organ gibi yer eden, sinsi bir kötülük var. Karnımı ikiye yarın, etli ve karanlık bir şey dışarı kayacaktır. Onu hemen yere atın ve üzerinde tepinerek ezin. Kötülük, damarlarımdaki Day kanından geliyor. Bu kanda bir terslik var. Küçükken de hiç cici bir kız olmamıştım, cinayetlerden sonra daha beter oldum.

Küçük Yetim Libby, Kansas'ın her yerine yayılmış karavanlarda ya da köhne çiftlik evlerinde yaşayan uzak akrabaların yanında -ikinci dereceden kuzenler, büyük teyzeler, arkadaşların arkadaşları- asık suratlı ve korkuluk gibi büyüdü. Ölen kardeşlerimin eskileriyle okula gitmek zorunda kalan ben. Koltukaltları hardal rengine dönmüş gömlekler. Ağı sarkmış, komik derecede bol, üstüne yeni delik açmak zorunda kaldığım kemerle üzerimde ancak duran pantolonlar. Okul fotoğ-

raflarımda saçlarım hep arapsaçı gibiydi, saçımı tutmaya çalışan tokalar, kazara çalılıklara takılmış nesneler gibi görünürdü. Ve gözlerimin altındaki torbalarla, her zaman yaşlı ve ayyaş ev kadınlarına benzerdim. Dudaklarımda olması gereken gülümsemenin yerinde kindar bir kıvrım belirirdi. O da belki.

Hiçbir zaman sevilesi bir çocuk olmamıştım. Yetişkinliğimde bu sevimsizliğim daha da derinleşti. Ruhumun bir resmini çizmeye çalışsanız, muhtemelen ortaya köpek dişleri olan bir karalama çıkardı.

Sevimsiz ve yağmurlu bir mart günüydü ve yatağıma uzanmış, kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Bir tür hobiydi bu. Cazip bir öğleden sonrası gündüz düşü. Bir tüfek, ağzım, bum! Ve kafam bir iki kere sarsılıyor, kan duvara sıçrıyor. Sıçrama, sıçratma. "Gömülmek mi istiyordu, yoksa yakılmak mı?" diye soracaktı insanlar. "Cenazeye kimi çağırmalı?" Tabii kimse bilemeyecekti. Bu insanlar, artık her kimseler, herkes sessizliğe gömülene kadar birbirlerinin ayakkabılarına ya da omuzlarına bakacaktı. Sonra aralarından biri, becerikli ve gürültülü hareketlerle kahveyi ısıtacaktı. Kahve, ani ölümlerle iyi gider.

Ayağımı çarşafların arasından çıkardım ama henüz yataktan kalkacak havada değildim. Sanırım depresyondayım. Sanırım son yirmi dört yıldır hep depresyondaydım.

Hala bir çocuğunkine benzeyen kavruk bedenimin içindeki bir ciğerin arkasına saklanmış ya da dalağıma yapışmış, iyi bir halimin olabileceğini hissedebiliyordum. Bana kalkmamı, bir şeyler yapmamı, büyümemi ve hayata devam etmemi söyleyen bir Libby, içimde bir yerlerde olabilirdi. Ama genelde, kötülük hep daha ağır basıyor. Ben yedi yaşımdayken, ağabe-

yim bütün ailemi doğradı. Annem, iki ablam, hepsi gitmişti. Bum bum, kıtır kıtır, ıyk ıyk. Ondan sonra benden bir şey yapmam hiç beklenmedi, hiçbir şey yapmam gerekmedi.

On sekizime bastığımda, acıklı hikayemi okuyup *benim için içleri sızlayan* yardımseverlerin katkılarıyla tam 321.374 dolarlık bir servete kavuştum. Benim için içi sızlayan birilerinin varlığını duyduğumda -ki bunu sürekli duyardım- gözümde hemen şöyle bir resim canlanırdı. Vıcık vıcık kalpler, kanatlarını çırparak çocukluğumda kaldığım dökküntü evlere doğru uçuyor; pencerede oturan küçük kızlığım, her bir kalbi görünce elini sallıyor, kalplere sarılırken kucağıma yeşil dolarlar doluyor. *Mersi, mersi, çok mersi!*

Çocukken, benim için yapılan bağışlar, bir banka hesabında tutulurdu. O zamanlar, dergilerde ya da radyolarda üç dört yılda bir benimle ilgili bir haber yapıldığında, hesap anında kabarıveriyordu. *Minik Libby'nin Yepyeni Hayatı: Çiftlik Katliamından Tek Sağ Kalan Libby, Acısıyla Tatlısıyla 10 Yaşına Basıyor* (Örgülü olduğu halde dağınık saçlarımla, Diane Teyzemin karavanının önündeki sıçan kokulu bahçesindeyim. Diane, arkamdaki sarı çimenliğe oturmuş, dar eteğinden taşan selülitlerini gözler önüne seriyor.) *Cesur Bebek Tüm Tatlılığıyla 16 Yaşında!* (Ben hala minyon, yüzüm pasta mumlarının ışığıyla parlıyor, göğüslerim o yıl fena halde büyüdüğünden dar gömleğimi zorluyor. Minikliğim düşünülürse, bu göğüslerle seksi çizgi roman kahramanlarına benziyorum. Gülünç, pornografik.)

Hesabımda biriken para beni on üç yıldan fazla yaşatmıştı ama artık sıfırı tüketmeye yakındım. Tam olarak ne kadarını

harcandığımı öğrenmek için, öğleden sonra bir toplantım vardı. Hesabımı yöneten Jim Jeffreys, gözlerini hiç kırpmayan, pembe yanaklı bir adamdı ve her yıl olduğu gibi -yılda bir kez- bu yıl da beni yemeğe çıkarmak, kendi tabiriyle, hesabımı 'incelemek' için ısrar ediyordu. Bir yemek yiyecek ve hayatım hakkında konuşacaktık. Boyum şu kadarcıkken tanışmıştık, gerçi boyum şimdi de pek farklı değil, heheh. Oysa Jim Jeffreys hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, asla da sormadım ve buluşmalarımıza hep aynı çocuksu bakış açısıyla baktım. Nazik ol ama abartma, *hı hı* de, geç gitsin. Tek kelimelik cevaplar, bezgin iç çekişler. (Jim Jeffreys hakkında tek tahminim, aksatmadan kiliseye giden Hıristiyanlardan olabileceğiydi – çünkü sanki İsa kendisini sürekli izliyormuşçasına sabırlı ve iyimserdi.)

Bir sonraki 'incelememize' daha sekiz dokuz ay vardı aslında ama Jim Jeffreys sakin sesiyle telesekreterime ciddi mesajlar bırakıyor, 'yaşam fonumun süresini' elinden geldiğince uzatmaya çalıştığını ama artık 'bir sonraki adımı' konuşmanın zamanının geldiğini söylüyordu.

İşte bu noktada, yine içimdeki sinsi kötülük devreye giriyordu. Aynı yıl, 1985, ailesini kaybederek gazetelerin manşetlerinde yer alan küçük kız Jamie Bilmemne geliyordu aklıma hemen. Babasının, evlerini yakması sonucunda, bütün ailesini kaybetmişti ve yüzünün bir kısmı yanmıştı. Ne zaman ATM'den para çekmeye gitsem, şu Jamie denilen kız rolümü çalmış olmasaydı, şimdi iki katı daha çok param olabileceğini düşünürdüm. Jamie Bilmemne'nin benim paramla son moda çantalar, mücevherler, ateşin yaladığı gergin ve parlak cildi-

ni yumuşatmak için pahalı makyaj malzemeleri aldığını düşünürdüm. Elbette, böyle bir şeyi düşünmek gerçekten çok kötü bir şeydi. Bunu ben bile biliyordum.

En, en, en sonunda, artistik bir homurdanma eşliğinde yatağımdan kalkmayı başardım ve evin ön tarafında dolandım. Küçük, tuğla bungalovların olduğu bir mahallenin bir bungalovonu da ben kiralamıştım. Mahalledeki bütün bungalovlar Kansas City'nin eski ağıllarına yüksek bir kayalıktan bakıyordu. Kansas City derken, Missouri'den bahsediyorum, Kansas'tan değil. Arada büyük fark vardır.

Oturduğum mahallenin bir adı bile yok, o kadar unutulmuş bir yer. Tarif etmek isteyenler, "Şuradan gidince şurası," der. Bitmek tükenmek bilmeyen, köpek boku kaplı çıkmaz sokaklarıyla, alt gelir grubuna hitap eden kenar mahallelerden biriydi.

Yaşlı insanlar, pelte gibi pencerelerinin arkasında oturur, saatlerce dışarıyı gözetlerdi. Bazen küçük ve dikkatli adımlarla arabalarına yürüdüklerini gördüğümde, sanki yardım etmem gerekirmiş gibi kendimi suçlu hissederdim. Oysa yardım etmemin hiç hoşlarına gitmeyeceğini pekala biliyordum. Pek arkadaş canlısı insanlar oldukları söylenemezdi – bu gergin dudaklı, öfkeli ihtiyarlar, mahalledeki *yeni* komşu olmama bile katlanamıyordu.

Bütün mahalle, onların hoşnutsuz homurtularıyla inliyordu. Dudak bükme seslerinin yanı sıra, iki kapı ötemde gün boyunca havlayan, gece boyunca uluyan, sıska bir kırmızı köpek de mevcuttu. Köpeğin gürültüsü arka planda sürekli kafa ütülediğinden, farkında olmadan kafayı sıyırmak işten bile de-

ğildi. Hayvan birkaç saniye sustuğunda huzur bulduğunuzu sanıyordunuz ama sonra yine başlıyordu.

Çevremde uykumu bölmeyen tek keyifli ses, minik çocukların sabah cıvıltılarıydı. Sabahları tümen halinde, yuvarlak suratları ve kat kat giysileriyle büyüklerinin elindeki bir parça ipe tutunarak, arka sokaklardaki sıçan yuvasından bile daha uzaktaki kreşe doğru yola koyulurlardı. Her sabah evimin önünden geçerken penguenler gibi uygun adımlarla yürürlerdi ama akşam döndüklerini hiç görmemiştim. Bence, bütün dünyayı dolaşıp ertesi sabah yine penceremin önünden geçiyorlardı.

Her neyse işte, onlara çok bağlıydım. Aralarında, parlak kırmızı ceketler giyen üç kız ve bir oğlan vardı. Uyuyakaldığımda onları görmezsem, bütün günüm kötü geçer, kendimi mutsuz hissederdim. Fena halde mutsuz. Annem olsaydı, böyle derdi. Depresyon gibi aşırı dramatik kelimelerden kesin kaçınırdı. Bense yirmi dört yıldır fena halde mutsuzdum.

Toplantı için üzerime bir etek ve bluz geçirdiğimde, kendimi cüce gibi hissettim. Büyük kız kıyafetlerim üzerime asla oturmazdı. Boyum 1.50 bile değildi. Aslını isterseniz tam olarak 1.47 ama yuvarlamayı seviyordum. Üç santim için beni mahkemeye vereceksiniz, hiç durmayın. Otuz bir yaşındaydım artık ama insanlar, sanki bana pastel boya vereceklermiş gibi melodik bir şekilde konuşurlardı.

Evin önündeki otlarla kaplı yokuştan inerken, komşunun köpeği tekrar havlamaya başladı. Arabamın yakınındaki kaldırımın üzerinde, iki bebek kuşun ezilmiş iskeletleri duruyor-

du. Düzleşmiş gagaları ve kanatları, bir tür sürüngen gibi görünmelerine neden oluyordu. Neredeyse bir yıldır oradaydılar. Her seferinde arabama binmeden onlara bir göz atmadan yapamıyordum. *Şöyle bir tufan kopsa da onları alıp götürse,* diye düşünürdüm hep.

Sokağın karşısındaki evin ön merdivenlerinde, iki yaşlı kadın sohbet ediyordu. Beni görmezden geldiklerini hissedebiliyordum. Hiçbirinin ismini bilmiyordum. Kadıncağızlardan biri göçüp gitse, "Zavallı Bayan Zalinsky göçtü gitti," demek yerine, "Sokağın karşısındaki yaşlı cadı nalları dikti," demek zorunda kalacaktım.

Bir çocuk hayaleti gibi, neredeyse plastiktenmiş gibi görünen arabama bindim. Hala arabayı satın aldığım galeriden birinin gelip arabamla ilgili gerçeği söyleyeceği günü merakla bekliyordum: "Bu bir şakaydı. Aslında bu arabayı kullanamazsınız. Sizinle dalga geçiyorduk."

Jim Jeffreys ile buluşmak üzere, transa girmiş halde oyuncak arabamı sürerek on dakikada şehir merkezine vardım. Restoranın otoparkına girdiğimde yirmi dakika geç kalmıştım bile ama nasıl olsa Jeffreys nazikçe gülümseyip gecikmeme dair hiçbir şey söylemeyecekti.

Buluşma yerine vardığımda onu cep telefonumdan aramam gerekiyordu. Böylece kapıda beni karşılayabilecek ve bana eşlik edebilecekti. Restoranın -eski tarz, harika bir Kansas City et lokantası- etrafı boş binalarla sarılmıştı, Jeffreys, kemerlerini çözüp pusuya yatmış tecavüzcü çetesi üzerime atlayacak diye endişeleniyordu herhalde. Jim Jeffreys, 'Libby Day'in Başına Kötü Bir Şey Gelmesine İzin Veren Adam' olmak istemezdi.

ÇİFTLİK KATLİAMI'ndan, KANSAS CİNNET CİNAYETLERİ'nden, ÇİFTLİK EVİ ŞEYTAN AYİNİ'nden kurtulan zavallı, kızıl saçlı, kocaman mavi gözlü, yedi yaşındaki CESUR BEBEK DAY'in, MAĞDUR KÜÇÜK KIZ'ın başına asla kötü bir şey gelmemeliydi, gelemezdi.

Annemle iki ablam, ağabeyim Ben'in kurbanı olmuştu. Hayatta kalan son kişi olarak, katilin ağabeyim olduğunu ben işaret etmiştim. Şeytana tapan ağabeyimi adalete teslim eden şeker bıcırık bendim. Büyük haberdim. *Enquirer* dergisi gözü yaşlı fotoğrafımı kapağına basıp MELEK YÜZ başlığını atmıştı.

Dikiz aynasına göz attığımda, bebek gibi yüzümü şimdi bile görebiliyordum. Çillerim azalmış, dişlerim düzelmişti ama burnum hala basık, gözlerim kedi yavrularınınki kadar yuvarlaktı. Artık saçlarımı boyuyordum, neredeyse beyaza kaçan platin renginde bir sarışındım ama kızıl renkli saç diplerim ortaya çıkmaya başlamıştı. Özellikle güneş altındayken kafa derim kanıyormuş gibi görünüyordu.

Aylardır sigara içmemiştim, o an canım çekti. İşte hep böyleyimdir, bir şey benim için bir gün vardır, sonraki gün adı bile anılmaz.

"Hadi bakalım bebek Day," dedim kendime. Nefretle dolu olduğumda kendime hep böyle seslenirdim.

Arabadan çıktım, sigaramı tüttürerek restorana doğru yürümeye başladım. Sakat sol elimi görmemek için sigaramı sağ elimde tutuyordum. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Bizon şeklindeki göçmen bulutlar gökte süzülüyor, iyice alçalmış güneş her şeyi pembeye boyuyordu. Kavisli oto yollarının ara-

sındaki nehir tarafında, eski püskü boş tahıl ambarları, tozdan kararmış halleriyle ve tüm işe yaramazlıklarıyla öylece duruyordu.

Otoparkı tek başıma geçtim. Üzerime atlayan kimse olmadı. Gerçi henüz ikindi vaktiydi, saat beşi birkaç dakika geçiyordu. Jim Jeffreys akşam yemeğini erken yiyenlerdendi ve bununla gurur duyardı.

İçeri girdiğimde barda oturmuş, kolasını yudumluyordu ve yapacağından adım kadar emin olduğum üzere ilk hareketi, sanki ona ihanet etmişim gibi cep telefonunu cebinden çıkarıp suratıma bakmak oldu.

"Aradın mı?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, unuttum," diye yalan söyledim.

Gülümsedi. "Eh, neyse. Gelmene sevindim tatlım. Biraz iş konuşmaya hazır mısın?"

Barın üstüne iki dolar yapıştırıp beni, çatlaklarından sarı sünger fışkıran kırmızı deriyle kaplı oturma grubuna doğru yönlendirdi. Mobilyanın aşınmış kenarları, masaya oturmaya çalışırken bacağımın arkasını çizdi. Oturduğum anda, koltuk döşemesinden kesif bir sigara kokusu yükseldi.

Jim Jeffreys benimleyken asla içki içmezdi, bana da içip içmediğimi sormazdı ama garson sipariş almaya geldiğinde kırmızı şarap istedim ve Jeffreys'in şaşırmış ya da hayalkırıklığına uğramış, daha doğrusu Jim Jeffreys gibi görünmeme çabasını seyrettim.

"Kırmızı şarabınızı nasıl isterdiniz?" diye sordu garson ama hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten. Ne kırmızı ne de beyaz şarapların adlarını aklımda tutabilirdim. Hatta şarabın adını söy-

lerken nasıl vurgulanması gerektiğini bile bilmezdim, o yüzden sadece, "Kırmızı," dedim. Jeffreys biftek, ben de duble malzemeli kumpir sipariş ettikten sonra garson masadan ayrıldı. Hemen ardından Jim Jeffreys, dişçilere özgü derin bir iç çekişle, "Eee Libby, artık yeni ve farklı bir aşamaya geçiyoruz," dedi.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum, içimden de *neoluronbinolsun neoluronbinolsun* deyip duruyordum.

"Sana gönderdiğim raporları *okuyor* musun?"

"Bazen okuyorum," diye yalan söyledim yine. Posta kutumda bir şeyler bulmaktan hoşlanırdım ama okumaktan aynı derecede hoşlandığım söylenemezdi. Raporlar muhtemelen evin bir köşesinde istiflenmiş halde duruyordu.

"Peki, sana bıraktığım mesajları *dinledin* mi?"

"Sanırım cep telefonunda problem var. Sesin kesik kesik geliyor."

Başımın dertte olduğunu anlayacak kadarını dinlemiştim. Genellikle Jim'in, "*Ben arkadaşın Jim Jeffreys...*" diye başlayan ilk cümlesinden sonra dinlemeyi bırakırdım.

Jim Jeffreys parmaklarını birbirine geçirip alt dudağını sarkıttı. "Hesabında 982 dolar 12 sent kaldı. Daha önce de bahsettiğim üzere, bir işe girip düzenli bir gelire sahip olsaydın, fonunu daha iyi yönetebilirdik ama..." diyerek ellerini açıp yüzünü ekşitti, "... ne yazık ki öyle olmadı."

"Kitaba ne oldu? Kitaptan..."

"Kusura bakma Libby, kitap bir şey olmadı. Bunu sana her yıl söylüyorum. Senin suçun değil, ama kitap... Cık, ı-ıh. Para çıkmaz ondan."

Yıllar önce, yirmi beşinci yaşımı kutlamak üzere 'kendi-işini-kendin-yap' kitapları basan bir yayınevi, *geçmişimin hayaletinden* nasıl kurtulduğumu yazmamı istemişti. Kurtulduğum bir şey olmamasına rağmen yazmayı kabul etmiş, New Jersey'de kitabı benim için yazan kadınla telefonda uzun saatler geçirmiştim.

Kitap, kapağında berbat saçlarımı ortaya seren bir fotoğrafımla 2002 yılının Noel'inde yayınlanmıştı. Kitaba *Yepyeni Bir Gün! Çocukluk Travmalarınızdan Kurtulmakla Kalmayın – Pas geçin!* adı verilmişti. Pozitif düşüncelerle dolu 200 sayfalık laf salatasının arasına, ölen ailemin ve çocukluğumun fotoğrafları serpiştirilmişti.

Sekiz bin dolar kazanmıştım ve benim gibi kurbanlardan oluşan kekeme gruplarına davetler alıyordum. Toledo'da küçük yaşta yetim kalan erkeklerin toplantısına gittim. Tulsa'da anne babalarını öldüren gençlerin özel bir toplantısına katıldım. Annemin kek pişirip pişirmediği gibi sinir bozucu sorulara cevap verirken ağzından soluyan çocuklar için kitabımı imzaladım. Nefesleri, kavrulmuş kahve ve mide asidi kokan yaşlı ve azgın adamlar, gözlüklerinin üzerinden beni incelerken, onlar için de kitap imzaladım.

Bazen, "Yeni Bir Güne Başlayın!" bazen de, "Yeni Bir Gün Sizi Bekliyor!" diye yazardım. Soyadım Day olunca, günle ilgili yaratıcı cümleler kurmak kolay oluyordu. Beni görmeye gelenlerin hepsi fazlasıyla bitkin ve umutsuz görünür, omuzlarını düşürerek ne yapacaklarını bilmez bir halde bana yaklaşmaya çalışırlardı. Tabii bu grupların hepsi çok küçük olurdu. Bütün bunlar için herhangi bir ödeme yapılmadığını kavrar kav-

ramaz, bu tür etkinliklere katılmayı anında reddetmeye başladım. Kitap nasıl olsa patlayacağı kadar patlamıştı.

"Sanki daha fazla para yapması gerekiyordu," diye mırıldandım ağzımın içinden. Takıntılı bir çocuk gibi, kitabın gerçekten satmasını, para kazandırmasını istiyordum. Hani yeterince istersem gerçekleşirmiş gibi. Gerçekleşmesini istiyordum.

"Biliyorum," dedi Jim Jeffreys, altı yıl sonra bu konuda söyleyecek başka bir şey bulamadığından olsa gerek. Bir süre sesini çıkarmadan şarap içişimi seyretti. "Ama bir şekilde, aslında bu durum hayatının daha ilginç ve yeni bir devresi anlamına gelebilir Libby. Demek istediğim, büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

Aslında bunu sormasını sevimli bile bulabilirdim ama tam aksine içimde bir öfke patlamasına neden oldu. Ben bir şey olmak istemiyordum, mesele de buydu zaten.

"Hiç para kalmadı mı?"

Jim Jeffreys üzgün bir şekilde başını salladı ve önüne yeni gelen bifteğine tuz serpmeye başladı. Vişne suyu kadar kırmızı bir kan gölü, etin etrafını sarmıştı.

"Ya yeni bağışlar? Yirmi beşinci yıl yaklaşıyor." Bunu sesli olarak dile getirmek zorunda kaldığım için ondan nefret ediyordum. Ağabeyim Ben, katliam eğlencesine 3 Ocak 1985 tarihinde, sabaha karşı saat iki civarında başlamıştı. Ailemin katledilişinin yıl dönümü yaklaşıyordu ve ben, o günün gelmesini sabırsızlıkla bekleyebiliyordum. Kim böyle şeyler söylerdi ki? Hesabımda hiç olmazsa bir beş bin dolar kalsaydı, olamaz mıydı yani?

Jim Jeffreys yine başını salladı. "Artık bağış gelmiyor Libby. Kaç yaşındasın şimdi? Otuz oldun mu? Artık kocaman kadınsın. İnsanlar olayı çoktan unuttu. Artık diğer küçük kızlara yardım etmek istiyorlar..."

"Bana değil."

"Maalesef."

"İnsanlar unuttu mu? Gerçekten mi?" Küçüklüğümde hissettiğime benzer bir terk edilmişlik hissine kapıldım. Ne zaman bir teyzem ya da kuzenim beni başka bir teyzeme ya da kuzenime gönderse kendimi aynı şekilde hissederdim. *Benden bu kadar, biraz da sen ilgilen,* derlerdi sanki. Yeni teyze ya da kuzen, ilk bir hafta gerçekten çok iyi davranır, huysuz bıcırıklığıma katlanmaya çalışırdı, sonra da...

Aslına bakarsanız, genellikle hep benim suçumdu. Gerçekten öyleydi, kendimi acındırmaya falan çalışmıyorum. Kuzenlerimden birinin oturma odasını saç spreyiyle ateşe vermiştim. Kanuni vasim, annemin kardeşi, teyzem ve canımdan çok sevdiğim Diane, beni en az altı kere yanına almıştı ve her seferinde geri göndermiş, en sonuncusunda kapıyı tamamen kapatmıştı. Kadıncağıza çok kötü şeyler yapmıştım.

"Maalesef yeni cinayetler eksik olmuyor Libby." Jim Jeffreys sıkılmış görünüyordu. "İnsanlar balık hafızalı. Baksana Lisette Stephens için ne gürültüler kopuyor."

Yirmi beş yaşındaki esmer Lisette Stephens, Şükran Günü için ailesine giderken yolda ortadan kaybolmuştu. Bütün Kansas City, kızı bulmak için seferber olmuştu. Hemen her haber kuşağında gülümseyen fotoğrafını görmek mümkündü. Şuba-

tın ilk günlerinde haber tüm ülkeye yayıldı ama bir ay boyunca kızdan hiç ses çıkmamış, herhangi bir ize rastlanmamıştı. Lisette Stephens ölmüştü, bunu artık herkes biliyordu. Yine de kimse partiden ilk ayrılan olmak istemiyordu.

"Ama," diye devam etti Jim Jeffreys, "sanırım herkes senin iyi olduğunu bilmek ister."

"Aman ne güzel."

"Okula ne dersin?" dedi koca bir parça eti çiğnerken.

"Olmaz."

"Peki, seni asistanlık gibi bir işe soksak?"

"Olmaz." Yemeğimi görmezden gelip içime kapandım ve kasvetime gömüldüm. Annemin kullandığı kelimelerden biri de buydu. *Kasvet.* Başka insanların sinir olduğu bir hüzün hali anlamına geliyordu. Yani saldırgan bir hüzün.

"Eh, o zaman bir hafta düşün, ne dersin?" Hızla inip kalkan çatalıyla etini neredeyse yutuyordu. Jim Jeffreys kaçmak istiyordu. Jim Jeffreys'in görevi buraya kadardı.

Jeffreys, iyimser olmaya çalışan bir sırıtış eşliğinde üç zarf bırakıp yanımdan ayrılmıştı. Üç zarf da gereksiz görünüyordu. Jim eskiden her birinin ekinde çekler olan mektuplarla dolu ayakkabı kutuları verirdi. Çekleri bozdurup ona geri verirdim, sonra da bağış yapana, tıknaz elyazımla yazılmış bir teşekkür mektubu gönderilirdi. "Bağışınız için teşekkürler. Sizin gibi insanlar sayesinde geleceğime daha güzel bakıyorum. Sefgilerimle. Libby Day." Aslında son kelimeyi hatalı yazıyordum ama Jim Jeffreys, insanların bunu dokunaklı bulacağını düşünüyordu.

Artık ayakkabı kutuları dolusu bağışlar yoktu. İşte kala kala üç mektup ve tek başına geçireceğim bütün bir akşamla baş başaydım. Eve doğru yola koyuldum. Bir sürü araba bana sinyal yaptıktan sonra farlarımı yakmadan yola çıktığımı fark ettim. Doğu yönünde, Monopoly oyunundakine benzer binaları ve radyo kuleleriyle Kansas City'nin alçak gönüllü, iddiasız silueti parıldıyordu.

Para kazanmak için neler yapabileceğimi düşünmeye, yetişkinlerin yaptıkları işleri gözümde canlandırmaya çalıştım. Kendimi hemşire kepiyle bir termometreyi tutarken hayal ettim. Sonra üzerime oturan mavi bir polis üniforması içinde caddeyi geçmeye çalışan bir çocuğa yardım ettiğimi, sonra incilerim ve çiçekli önlüğümle kocacığıma yemek hazırladığımı.

İşte hayatının içine bu kadar edilmiş durumda, diye düşündüm kendi kendime. *Yetişkinlikle ilgili aklına gelenler, sadece resimli kitaplardan gördüklerin.* Dahası, bunları hayal ederken bile kendimi kara tahtaya harfleri yazmaya çalışan parlak gözlü ilkokul veletleri gibi hissediyordum.

Daha gerçekçi işleri düşünmeye çalıştım. Mesela bilgisayarla ilgili bir şeyler. Veri girişi yapmak, bir tür iş değil miydi? Müşteri hizmetleri belki? Bir filmde, bir kadın hayatını köpek dolaştırarak kazanıyordu. Tulumu ve kazağıyla her zaman bir elinde bir demet çiçek, diğer elinde yılışık ve sevimli kuçuların kayışı olurdu. Oysa ben köpeklerden hoşlanmazdım, hatta onlardan ödüm kopardı. Sonunda, dönüp dolaşıp çiftçiliğe geldim. Ailem bir asır boyunca çiftçilik yapmıştı, ta ki Ben ailemi öldürene kadar. Sonra çiftlik satılmıştı.

Zaten nasıl çiftçilik yapacağımı da bilecek durumda değildim. Çiftlikle ilgili hayal meyal anılarım vardı. Soğuk bahar çamuruna batıp çıkan Ben, sığırları güdüyor; annem, elleriyle nefis çöreklere dönüşecek hamuru sert bir şekilde yoğuruyor; Michelle ve Debby ambardaki saman balyalarının üzerine atlayıp çığlıklar atıyordu. "Kaşınıyor!" diye şikayet ederdi Debby ama hemen ardından yine samanların üzerine atlardı.

Bu anıların hiçbirinde kendimi bir yere oturtamıyordum. Sanki fazlasıyla tehlikeli bir bölgeymiş gibi bu anılarımı etiketlemiştim: Karanlık Yer. Annemin, bozulan kahve makinesini tamir edişi ya da dizine kadar çekilmiş çorapları ve jarse geceliğiyle dansını ne zaman düşünsem, zihnim hemen Karanlık Yer'e zıplardı. Gecenin içinde yankılanan parlak kırmızı sesler. Mekanik hareketlerle odun parçalarcasına inip kalkan balta. Dar koridorda tüfeğin patlaması. Kafasının yarısı uçmuş olmasına rağmen, paniklemiş kuşlar gibi çırpınan ve çocuklarını kurtarmaya çalışan annemin çığlıkları.

Bir yönetici asistanı ne yapar acaba, diye düşündüm.

Evin önünde park edip kaldırımda yıllar önce beton duvara kazınmış, *Jimmy Tina'yı Seviyor*, yazısının yanından yürüdüm. Bazen bu çiftin sonunu hayal ederdim. Adam alt ligde bir beyzbol oyuncusu, kadın Pittsburgh'da kanserle savaşan bir ev kadını. Adam boşanmış bir itfaiyeci, kadın geçen yıl körfezde boğulan bir avukat. Kadın bir öğretmen, adam yirmisinde damar hastalığından ölmüş. Dehşet verici sayılsa da aslında iyi bir akıl oyunuydu. Tek kötü yanı, ikisinden birini öldürmek gibi bir alışkanlığımın olmasıydı.

Kiralık evime bakıp çatısının biraz daha yamulup yamulmadığını inceledim. Gerçi çatı başıma çökse, kaybedeceğim fazla bir şey olmazdı. Bana katlanan yaşlı kedim Buck'tan başka, değerli hiçbir şeyim yoktu. Rutubetli ve çarpılmış basamakları tırmanırken evin içinden küskün miyavlamalarını duydum ve onu bugün beslemediğim aklıma geldi. Kapıyı açtığımda canım kedim, lastiği patlamış külüstür bir uçak gibi ağır adımlarla yalpalayarak bana doğru geldi. Kedi maması kalmamıştı -bir haftadır, alışveriş listemde yazılıydı oysa- o yüzden buzdolabına gidip sertleşmiş İsveç peynirinden birkaç dilim kestim ve mama kabına koydum. Sonra oturup ekşi süt kokan parmaklarımla zarfları açmaya başladım.

Genelde ilk mektuptan sonrakileri asla okuyamazdım.

Sevgili Bayan Day,

Umarım mektubum size ulaşır, çünkü gördüğüm kadarıyla bir web siteniz yok. Yıllar boyunca sizinle ilgili her şeyi okudum ve hikayenizi çok yakından takip ettim. Son zamanlarda neler yaptığınızı bilmek isterdim. Hiç toplantılara katılıyor musunuz? Bir grubum var ve sadece toplantımızda görünmeniz için size 500 dolar ödemeye hazırız. Lütfen benimle iletişime geçin, size daha ayrıntılı bilgi vermekten memnuniyet duyarım.

Sevgilerimle,

Lyle Wirth

Not: Bu ciddi bir iş önerisidir.

Striptiz mi? Ya da porno? Kitabım yayınlandığında Bebek Day Büyüyor başlığı altındaki fotoğraflarımın en dikkat çekeni, beyaz tişörtümden fırlayacakmış gibi görünen göğüslerimle on yedi yaşımdaki halimdi. Hemen ardından çıplak fotoğraflar yayınlayan dergilerden çeşitli teklifler almaya başlamıştım ama hiçbiri, üstüne atlayabileceğim kadar yüksek para önermemişti. Şimdi paraları tüketsem de bu herifler soyunmamı isteseler beş yüz dolar için böyle bir şey yapmazdım herhalde. Yine de -pozitif düşün, Bebek Day!- belki gerçekten ciddi bir iş önerisi olabilirdi ya da kim bilir, belki de yas tutan bir grup insan, kendilerini anlatabilmek için bir neden yaratmak üzere beni aralarında görmek istiyordu. Birkaç saatlik şefkat gösterisi için beş yüz dolar fena para sayılmayabilirdi.

Altına elyazısıyla eklenmiş telefon numarası dışında, mektup daktiloda yazılmıştı. Telefon numarasını çevirdiğimde, karşıma telesekreter çıkacağını umuyordum. Oysa hattın diğer ucundaki gürültüler bir anda kesildi ama telefonu açan kişi konuşmadı. Sanki gitmemem gereken bir partinin ortasında aramışım gibi, kendimi tuhaf hissettim.

Üç saniye sonra bir erkek sesi geldi. "Alo?"

"Selam. Lyle Wirth'le mi görüşüyorum?" Buck, daha fazla yemek vermem için bacaklarıma burnunu sürtüyordu.

"Kim arıyor?" Hattın diğer ucunda hala sessizlik hakimdi. Adam sanki bir kuyunun dibindeydi.

"Ben Libby Day. Bana yazmışsınız."

"Ooo, vay canına! Gerçekten mi? Libby Day. Şey, neredesiniz? Şehirde misiniz?"

"Hangi şehir?"

Adam -ya da genç adam, sesi genç geliyordu- arkasındaki birine, "Onları çoktan hallettim!" diye bağırdıktan sonra kulağıma homurdandı.

"Kansas City'de misiniz? Kansas City'de yaşıyorsunuz, öyle değil mi? Libby?"

Neredeyse telefonu kapatıyordum ama karşımdaki, derse dikkatini vermeyen bir öğrenciyi azarlarcasına, "Al-looo? Al-looo?" deyip duruyordu, o yüzden Kansas City'de yaşadığımı söyleyip ne istediğini sordum.

"Hehehe!" diye güldükten sonra, *işte-buna-hayatta-inanmam* kahkahalarından birini attı.

"Eh, dediğim gibi işte, toplantımıza katılmanız hakkında konuşmak istemiştim. Tabii isterseniz."

"Ne yapacağım?"

"Şey, özel bir kulübe üyeyim. Önümüzdeki hafta özel bir toplantımız olacak ve."

"Ne tür bir kulüp bu?"

"Şeyyy, biraz değişik. Yani biraz gizli kapaklı."

Bir şey demeden, devam etmesini bekledim. Birkaç kere söze başlamaya çalıştıysa da pek rahat konuşamayacağı anlaşılıyordu.

"Ah, kahretsin, bunu telefonda anlatmak çok zor. Size, şey... Bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Kahve için geç oldu artık," dedim ama sonra belki de onun bu akşamdan bahsetmediğini fark ettim. Muhtemelen haftaiçinde bir gün demek istiyordu ve ben hala önümdeki dört beş saati nasıl geçireceğimin hesabındaydım.

"Bira? Şarap?" diye sordu.

"Ne zaman?"

Durdu. "Bu akşam?"

Durdum. "Olur," dedim.

Lyle Wirth tam bir seri katile benziyordu, ki bu da muhtemelen öyle biri olmadığı anlamına geliyordu. Fahişeleri parçalıyor ya da evden kaçanların iç organlarını yiyor olsaydınız, daha normal görünmeye çalışırdınız.

Buluşma yerimiz bit pazarının hemen yanındaki rutubetli bir meyhane olan Tim-Clark's Grille'di ve Lyle, mekanın ortalarındaki kirli bir masada oturuyordu. Tim-Clark's, ızgara yemekleriyle meşhurdu ama zaman içinde, moruklarla dar kotlar giyen, yağlı saçlı züppelerin müdavimi olduğu bir yer haline gelmişti.

Lyle her iki gruba da girmiyordu. Daha yirmilerinin başında sayılırdı. Avuç dolusu jöleyle daha da beter hale getirdiği, sıçan tüyünü andıran dalgalı saçları vardı. Kafasının yarısı kabarmıştı, yarısı da parlıyordu. Çerçevesiz gözlük takmıştı, dar bir rüzgarlık ve bir o kadar dar ama pek de havalı görünmeyen bir kot giymişti. Baştan aşağı, toptan dar bir adamdı işte. Birtakım fiziki özellikleri, çekici bir erkek olmasının önünde en büyük engeldi. Örneğin bence, erkeklerin gül goncası gibi dudakları olmamalıydı.

Mekanın ortasına doğru yürüdüğüm sırada yüzüme baktı. Başta beni tanımamıştı, kendisine doğru yürüyen yabancı-kadını öylesine süzüyordu. Masaya iyice yaklaştığımdaysa jetonu düştü. Çiller, kuş yavrusu kadar narin bir beden, baktıkça daha da basıklaşan basık burun, başka kim olabilirdi ki?

"Libby!" diye başladıysa da fazlasıyla samimi olduğunu fark ederek "Bayan Day!" diye düzeltti. Ayağa kalktı, katlanan sandalyelerden birini çekti, sonra bu centilmen hareketinden rahatsızlık duyarak yine yerine oturdu. "Saçların sarıymış."

"Evet," dedim. Gerçekleri yüze vurarak sohbete başlayanlardan nefret ederdim, insan ne diyeceğini şaşırıyordu. *Bugün gerçekten çok sıcak. Evet, öyle.* İçki sipariş etmek için etrafıma bakındım. Siyah ve seksi saçlı, mini etekli garsonun sırtı bize dönüktü. Bize bakana kadar masanın üzerinde parmaklarımla ritim tuttum. Neden sonra bize baktığında, krep kalınlığında makyajının altında kek gibi yanakları ve mermer gibi ellerindeki morumsu damarlarıyla neredeyse yetmiş yaşlarında olduğunu fark ettim. Burnunu çekip siparişimi almak için eğildiğinde, bedeninin farklı yerlerinden çatırtılar geldi. Bir bira söylemekle yetindim.

"Burada çok güzel tavuk yaparlar," dedi Lyle. Ama o da bir şey yiyecekmiş gibi görünmüyor, sadece sütlü bir içecekten yudumlar alıyordu.

Et yemem. Gerçekten. Ailem paramparça edildiğinden beri et yemem. Hala Jim Jeffreys'i ve kayış gibi bifteğini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Başımı iki yana sallayıp biramı bekledim ve turistler gibi etrafıma göz attım. İlk fark ettiğim şey, Lyle'ın tırnaklarının kirliliğiydi. Yaşlı garsonun da siyah peruğu kaymıştı. Terden ıslanmış kır saçları, ensesinden tel tel sarkıyordu. Elektrikli ısıtıcının yanında cızırdayan parmak patatesleri bir kaba aktarırken açığa çıkan saçlarının bir kısmını peruğun altına tıkıştırdı. Yan masada şişman bir adam tek başına oturmuş kaburga yiyor, bir taraftan da bitpazarın-

dan aldığı vazoya bakıyordu. Üzerinde bir denizkızı olan eski ve ucuz bir vazo. Yağlı parmaklarıyla denizkızının göğüslerinde iz bırakmayı ihmal etmemişti.

Garson kadın biramı önüme düzgün bir şekilde koyarken şişman adama, *tatlım*, gibi bir şeyler söyleyip usulca mırıldandı.

"Eee, nedir bu kulüp?" diye konuyu açtım.

Lyle'ın yanakları pembeleşirken masanın altında bacağı gergin bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu.

"Şey, bilirsin işte, bazıları bilgisayarda futbol oynar ya da beyzbol kartları biriktirir." Başımla onayladım. Tuhaf bir şekilde kahkaha atıp devam etti. "Ya da kadınlar vardır, dedikodu dergilerini okuyup yıldızların çocukluklarındaki takma isimlerinden, nerede yetiştiklerine kadar her şeyi öğrenmeye çalışırlar."

Başımı hafifçe kaldırıp *söyleyeceklerine-dikkat-et* uyarısı taşıyan bakışlarımı ona yönelttim.

"Eh, bu da öyle bir şey ama bu, şey... biz Cinayet Kulübü diyoruz."

Biramdan bir yudum aldığımda burnumun üzerinde ter tanecikleri belirmeye başlamıştı.

"Yani, öyle kulağa geldiği kadar çılgın bir şey değil," dedi.

"Bence bal gibi de çılgınlık."

"Bazılarının gizemli şeylerden ne kadar hoşlandığını bilirsin. Ya da ne bileyim, kendisini tamamen 'gerçek-suç siteleri'ne falan kaptırırlar. Bu kulüp de bu tür insanlardan oluşan küçük bir grup. Herkesin takıntılı olduğu bir olay var: Laci Peterson, Jeffrey MacDonal, Lizzie Borden... Sen ve ailen. Yani, aslında

var ya, sen ve ailen, kulübün en büyük olayı. O kadarını diyeyim sana." Yüzümü buruşturduğumu görünce hemen ekledi, "Yani olanlar tam bir trajedi. Üstelik ağabeyin, kaç yıl oldu... Neredeyse yirmi beş yıldır hapiste, değil mi?"

"Ben için üzülmeye değmez. Bütün ailemi katletti."

"Tabii." Sütlü içeceğinden bir fırt daha çekti. "Eee, onunla hiç bu meseleyi konuştun mu?"

Savunma kalkanlarımın hareketlenmeye başladığını hissettim. Bu insanlar, Ben'in masum olduğuna yemin edebilecek insanlardı. Bana sürekli Ben'le ilgili gazete kupürleri gönderirlerdi. Daha onun fotoğrafını gördüğüm anda, okumadan bir kenara atardım. İsa gibi omuzlarına dökülen kızıl saçları ışıl ışıl, huzur dolu yüzüne tam bir uyum sağlıyordu. Kırkına merdiven dayamıştı. Yıllar boyunca, bir kere olsun onu ziyarete gitmemiştim. Şu anda, cinayetleri işlediği yere çok yakın bir hapishanede -Kinnakee, Kansas- yatıyordu. Ama nostalji yapacak halim yoktu.

Ben'in masumiyetini savunanların çoğu kadındı. Kepçe kulaklı ve uzun dişli, permalı ve döpiyesli, ince dudaklı ve haçlı. Arada sırada, gözlerinde umut kıvılcımlarıyla kapıma dayanırlardı. Gelip tanıklığım konusunda yanıldığımı söylerlerdi. Onlara göre, yedi yaşımdayken kafam karışmıştı, baskı görmüştüm, yemin ettiğim halde onlara yalan atmıştım ve ağabeyimin katil olduğuna tanıklık etmiştim.Genellikle bana bağırıp çağırırlardı ve bunu yaparken her zaman ağız dolusu tükürüklerini saçarlardı. Birkaç tanesinin beni tokatladığı bile oldu. Bütün bunlar, onların ikna olmasını daha da uzak bir ihtimal haline getiriyordu. Suratı kızarmış, isterik bir kadına al-

dırmamak kolaydı ve ben onlara aldırmamak için her seferinde bir sebep bulurdum.

Belki bana nazik davransalar, kalbimi kazanabilirlerdi.

"Hayır, Ben'le konuşmuyorum. İş bununla ilgiliyse, ilgilenmiyorum."

"Yo, yo, yo, öyle değil. Sadece küçük toplantımıza gelmeni ve beynini didiklememize izin vermeni istiyoruz. Gerçekten, o geceyi hiç düşünmüyor musun?"

Karanlık Yer.

"Hayır, düşünmüyorum."

"Enteresan şeyler öğrenebilirsin. Birkaç üyemiz var... Davayla ilgilenen birçok dedektiften fazlasını bilirler."

"Ben'in masum olduğuna ikna etmeye çalışan bir avuç insan olacak diyorsun yani."

"Şey... Belki. Ama belki sen, onları aksine ikna edersin." Sözlerinde hafif bir lütuf hissettim. Öne eğilmiş, omuzlarını germişti ve heyecanlı görünüyordu.

"Bin dolar istiyorum."

"Yedi yüz verebilirim."

Ne düşündüğümü belli etmeden tekrar etrafıma bakındım. Aslında Lyle Wirth ne verse alacaktım çünkü aksi takdirde yakında, hem de çok yakında kendime gerçek bir iş bulmam gerekecekti ve buna henüz hazır değildim. Haftanın beş günü iş konusunda güvenilebilecek biri değildim. Pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma? Bazen beş gün boyunca yataktan çıkmadığım olurdu. Hatta beş gün boyunca yemek yemeyi unuttuğum bile vardı. Günde sekiz saatimi -evimin dışında koskoca sekiz saat- bir işyerine bağlı geçirmek bana göre değildi.

"Yedi yüzde anlaştık o zaman," dedim.

"Mükemmel. Tabii toplantıda bir sürü koleksiyoncu olacaktır, o yüzden satabileceğin bir şeyler, şey... Mesela satmak isteyebileceğin çocukluk eşyalarını getirebilirsin. Toplantıdan en az iki bin dolarla ayrılman işten bile değil. Özellikle mektuplar. Ne kadar şahsi olursa, o kadar iyi. Cinayetin olduğu güne yakın tarihe ait herhangi bir şey. 3 Ocak 1985." Sanki sürekli tekrarladığı bir şeymiş gibi ezberden söyleyivermişti. "Annene ait herhangi bir şey. İnsanlar annene... gerçekten tapıyor."

Hep öyle olmuştur. Bilmek istedikleri tek şey vardı. Nasıl olur da bir kadın, kendi oğlu tarafından paramparça edilirdi?

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 08:02

Oğlu yine telefonda konuşuyordu, onun çizgi film kahramanları gibi *hımmHIMMhımm*, seslerini kapının ardından duyabiliyordu. Çocuk kendisine ayrı bir hat istemişti. Okul arkadaşlarının adlarının çoktandır rehberde olduğuna yemin ediyordu. Bunlara 'Çocuk Hattı' deniyordu. Kadın önce gülmüştü. Sonra oğlu, onun gülmesine sinirlendiği için, kadın da sinirlenmişti. (Hadi canım, çocuk hattı mı olurmuş? Aman ne şımarık çocuklar bunlar!) Bir daha bu konuda konuşmamışlardı. Birkaç hafta sonra oğlan başı önünde eve gelmiş, alışveriş poşetinin içindekileri göstermişti. Telefondan paralel hat çekebileceği bir kablo ve sekretercilik oynayan kızların pembe oyuncak telefonlarına benzeyen, tüy kadar hafif, plastik bir telefon. Kız kardeşleri oyuncak te-

lefonlarına, "Benjamin Day'in ofisi," diye cevap verirken, ağabeylerini de oyunun içine çekmeye çalışırlardı. Ben genellikle gülümser, onlara mesajı not almalarını söylerdi. Sonrasındaysa kardeşinin tüm iletişim çabalarına kendisini kapatırdı.

Ben kabloyu çektikten sonra, Day ailesi, "Kahrolasıca telefon kablosu!" cümlesiyle tanıştı. Kablo mutfaktaki prizden çıkıyor, fırının üzerinden geçip koridordan ilerleyerek sürekli kapalı duran kapısının altındaki çatlaktan odasına giriyordu. Günde en az bir kez, evdekilerden biri kabloya takılırdı ve bunu bir çığlık -kızlardan biri- ya da bir küfür -Patty ya da Ben- takip ederdi.

Patty düzenli olarak oğluna kabloyu duvarın kenarına çivilemesini söylerdi, Ben ise her seferinde yapmayı unuturdu. Patty kendi kendine, oğlunun inatçılığının ergenlik dönemiyle alakalı olduğunu ve bunun normal sayılabileceğini hatırlatırdı ama Ben'in ergenliği sanki daha bir yırtıcıydı. Annesi, bazen oğlanın öfkeli, tembel ya da aklına hayaline gelmeyecek başka bir şey olmasından endişelenirdi.

Hem, kiminle konuşuyordu öyle? Evin içinde gizemli bir şekilde ikinci bir telefon kablosu dolaşmadan önce, Ben'e neredeyse hiç telefon gelmezdi. İki yakın arkadaşı vardı. 'Geleceğin Amerikan Çiftçileri Muehler Kardeşler' o kadar ketumdular ki, bazen Patty cevap verdiğinde telefonu kadının suratına kapatırlardı. Patty, kimin aradığını tahmin ettiği için, daha sonra Ben'e, Jim ya da Ed'in aradığını söylemekle yetinirdi. Ama daha önce, kapalı kapıların ardında saatler süren böylesi telefon görüşmeleri yaptığı hiç olmamıştı.

Patty, oğlunun sonunda bir kız arkadaş edinmiş olabileceğinden şüphelendi. Bu konuyu çaktırmadan öğrenme çabaları karşısında oğlanın soluk teni mavimsi bir beyaza dönüyor, kızıl çilleriyse yanıyormuş gibi parlamaya başlıyordu. Patty o yüzden çok üstüne gitmiyordu. Çocuklarının özel hayatlarına karışacak annelerden değildi. On beş yaşındaki bir gencin, kadınlarla dolu bir evde mahremiyetini sağlaması zaten yeterince zor olmalıydı.

Ben bir gün okuldan döndüğünde odasında Michelle'in, çekmecelerini karıştırdığını görünce kapısına asma bir kilit almıştı. Kilidi takması da bir anda olmuştu. Bir çekiç darbesi ve kilit artık asılıydı. Zulasını artık güvene almıştı. Patty oğlunu anlayabiliyordu. Runner gittiğinden beri, çiftlik kadınlar hamamına dönmüştü. Perdeler, kanepeler, hatta mumlar bile, her şey çiçek desenliydi. Minik pembe ayakkabılar, çiçekli donlar, tokalarla dolu dolaplar ve çekmeceler. Ben'in ayağa dolanan kahrolasıca telefon kablosu ve metalik asma kilidinden ibaret erkeksi katkısı, tamamen anlaşılabilir bir şeydi.

Kapalı kapının ardından gelen kahkaha, Patty'nin yine yumuşamasını sağladı. Ben pek gülmezdi, hatta küçükken bile kahkaha attığı görülmemişti. Sekiz yaşındayken soğuk bir şekilde kız kardeşine bakmıştı ve sanki düzeltilmesi gereken bir şeymiş gibi, "Michelle'in kıkırdama problemi var," demişti.

Patty onu tarif ederken soğukkanlı olduğunu söylerdi ama oğlanın içine kapalı hali bunun çok daha ötesinde bir şeydi. Babası onunla ne yapacağını bir türlü kestirememişti. Ya onunla dövüşmeye çalışırdı -Runner onu yerde yuvarlarken

Ben kaskatı ve tepkisizdi- ya da yakınırdı – Runner yüksek sesle, oğlanın sıkıcı, tuhaf ve kız gibi olduğundan şikayet ederdi.

Aslında Patty de kocasından daha iyi durumda değildi. Bir süre önce ergen annesi olmakla ilgili bir kitap almış, pornografik bir kitap gibi yatağının altında saklamıştı. Yazar sabırlı olmayı, sorular sormayı, çocuktan cevap istemeyi salık veriyordu ama Patty bunların hiçbirini yapamıyordu. Ufacık bir soru kırıntısı bile Ben'in günlerce çileden çıkmasına yetiyor, katlanılmaz sessizliğine gömülmesine neden oluyordu. Patty oğlunu anlamaya çalıştıkça, çocuk daha fazla saklanıyor, odasına kapanıyor, telefonda kim olduklarını bilemediği birileriyle konuşuyordu.

Kızlar uyanalı dört saat olmuştu. Her ne kadar çiftlikleri zavallı, bakımsız ve değersiz olsa da çiftlik hayatı erken kalkmayı gerektiriyordu. Üstelik kışın, yapılacak işler daha da zorlaşıyordu. Kızlar şimdi karda hoplayıp zıplıyordu. Ben'i uyandırmasınlar diye Patty köpek yavrularını kovalar gibi onları dışarı kışkışlamıştı ama sonra oğlunun telefonda konuştuğunu duyunca, uyanık olduğunu anlayıp canı sıkılmıştı. Kızların sevdiği krepleri pişirdiği için mi tersleniyordu acaba Ben? *Dengeyi tuttur.*

Ben ve kızlar, her zaman Patty'yi çocuklarından bazılarını kayırmakla suçlardı. Ben'den kurdeleli, minik yaratıklara karşı sabırlı olması rica edilir, kızlardan da ağabeylerini rahatsız etmemeleri istenirdi. On yaşındaki Michelle, Patty'nin en büyük kızıydı, Debby dokuz, Libby ise yedi yaşındaydı. ("Öf anne, bir sürü kız doğurmuşsun," derdi Ben.)

Patty, ince tülü aralayıp minik hayvanlar gibi en doğal halleriyle koşuşturan kızlarına göz attı. Michelle ve Debby, yani patron ve asistanı, Libby'yle paylaşma zahmetine girmedikleri bir plan doğrultusunda, kardan bir kale inşa ediyordu. Libby kartopu, taş ve uzun kuru dallar getirip faaliyetin bir parçası haline gelmeye çalışıyordu ama her seferinde ters bir bakışla geri çevriliyordu. Sonunda Libby sıkı bir çığlık atarak dizlerini kırdı, bir tekmeyle kaleyi yerle bir etti. Patty arkasını döndü. Bundan sonrası, tekme tokat, salya sümüktü ve şu anda bunu çekecek havada değildi.

Ben'in kapısı gıcırdayarak açıldı. Koridordan gelen gürültülü adımlara bakılırsa, Patty'nin nefret ettiği o koca kara botlar yine giyilmişti. *Hiç oralı olma,* dedi kendi kendine. Aynı şeyi, oğlunu asker pantolonuyla gördüğünde de söylüyordu. (Karışacak olsa, oğlanın, "Babam da asker pantolonu giyerdi," diye surat asacağını bilirdi. "Bunları ancak ava giderken giyerdi," diye düzeltirdi Patty de.) Bazen çocukların küçükken sadece kot ve düz gömlek giyip gösterişli kıyafetleri sürekli reddeden hallerini özlüyordu. O koyu kızıl, kıvırcık saçlı, uçaklara takıntılı minik oğlunu özlüyordu. Şimdiyse siyah kot ceket, siyah kot ve başından aşağı çektiği kar şapkasıyla karşısında duruyordu. Bir şeyler mırıldanıp kapıya yöneldi.

"Kahvaltıdan önce olmaz," diye seslendi Patty arkasından. Ben aniden durup sadece yan gözle baktı.

"Yapmam gereken birkaç iş var."

"Yaparsın, gel bizimle kahvaltı yap."

"Krepten nefret ediyorum. Biliyorsun." Kahretsin.

"Sana başka bir şey hazırlarım. Gel, otur." Emre itaatsizlik etmezdi herhalde. Yoksa eder miydi? Birbirlerinin gözlerine bakarken Patty tam vazgeçmek üzereydi ki Ben sesli bir iç geçirdikten sonra sandalyelerden birine çöktü. Oturur oturmaz tuzlukla oynamaya başladı. Masanın üzerine tanecikleri döküyor, sonra parmaklarıyla yığın haline getiriyordu. Patty neredeyse yapmaması için uyaracaktı ama Ben sıkılıp tuzluğu bıraktı. Şimdilik masada oturması bile yeterliydi.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu Patty. Bir taraftan da Ben için bardağa portakal suyu dolduruyordu ama oğlanın bir yudum bile almadan masadan kalkacağından emindi.

"Birileri işte."

"Birileri derken, çoğul mu?"

Ben sadece kaşlarını kaldırarak baktı.

Ön kapı hızla açılıp duvara çarptı, ardından paspasın üzerinde tepinen bot sesleri işitildi. İyi eğitilmiş, iz bırakmayan kızları vardı. Aralarındaki kavga kısa sürede tatlıya bağlanmış olmalıydı. Michelle'le Debby çoktan televizyondaki bir çizgi film konusunda didişmeye başlamıştı. Libby doğrudan içeri girip Ben'in yanındaki sandalyeye tünedi ve saçlarındaki karları silkeledi. Patty'nin üç kızı arasında bir tek Libby, Ben'in yelkenlerini suya indirmeyi beceriyordu. Ona bakıp gülümsedi, eliyle küçük bir selam işareti verdi, sonra gözlerini doğrudan karşıya dikti.

"Selam Libby," dedi Ben, bir taraftan tuz tanecikleriyle oynarken.

"Selam Ben. Tuz dağın hoşuma gitti."

"Sağol."

Diğer ikisi, cıvıltılı, kulak tırmalayan sesleri duvarlarda yankılanarak mutfağa girdiğinde, Patty oğlunun yine kabuğuna kapandığını bariz bir şekilde görebiliyordu.

"Anne, Ben yine masayı pisletmiş," diye bağırdı Michelle.

"Sorun değil tatlım, krepler neredeyse hazır. Ben, yumurta ister misin?"

"Niye Ben yumurta yiyormuş?" diye sızlandı Michelle.

"Ben. Yumurta?"

"Olur."

"Ben de yumurta istiyorum," dedi Debby.

"Sen yumurta sevmezsin ki," diye atıldı Libby. Her zaman ağabeyini haklı çıkaracak bir neden bulurdu. "Onun yumurta yemesi lazım, çünkü o bir oğlan. O bir erkek."

Bu söz üzerine Ben'in hafiften gülümsediğini görünce, Patty yaptığı krepler arasında en mükemmel yuvarlaklıktaki krepi Libby'ye ayırdı. Yumurtalar üzerine yağ sıçratırken, krepleri tabaklara yığdı. Beş kişilik kahvaltı planı sürpriz bir şekilde iyi gidiyordu. Noel'den geriye kalan son malzemeleri de bu sabah kullanmıştı ama şu anda bunu dert edecek değildi. Kahvaltıdan sonra endişelenecek bir sürü zamanı olacaktı.

"Anne, Debby avuçlarını masaya dayıyor," dedi Michelle bilmiş bilmiş. "Anne, Libby ellerini yıkamadı," dedi ardından.

"Kimse yıkamadı ki," dedi Libby gülerek.

"Pis sümüklü," dedi Ben, kardeşini gıdıklayarak. Aralarında bu sözlerle şakalaşırlardı. Patty bu sözü nerede veya nasıl başlattıklarını bilmiyordu. Libby, Ben'i memnun etmek üzere edindiği sahne kahkahasıyla başını geri atarak daha sesli güldü.

"Ana kuzusu," diye kıkırdadı Libby sulu bir şekilde.

Patty bir bezi sabunlayıp elden ele dolaştırdı çünkü masadan kimsenin kalkmasını istemiyordu. Ben'in kız kardeşlerinden biriyle şakalaşması nadir yaşanan bir şeydi ve herkes masada oturduğu sürece, içindeki iyimserliği bir süre daha sürdürebileceğine inanıyordu. İyimserliğe ihtiyacı vardı. Her sabah uyandığında, çiftliğin her geçen gün iyice harabe haline gelmesinin -borçların bitmesine daha üç yıl vardı, *üç yıl* çıkış yoktu- yüküyle, nefret ettiği kadınlardan birine dönüşmeyeceği üzerine yeminler ederdi. Asla mutsuz, kapana kısılmış, hiçbir şeyden keyif almayan bir kadın olmayacaktı. Her sabah, yatağının yanındaki kilimin üzerine diz çökerek dua ederdi ama duası, daha çok kendisine verdiği bir söz gibiydi. *Bugün bağırmayacağım, ağlamayacağım, dengemi sağlamak için bir darbe beklermiş gibi yumruklarımı sıkmayacağım. Bugünün tadını çıkaracağım.* Bu sabah, suratı asılmadan öğle yemeğine kadar idare edebilirmiş gibi hissediyordu kendini.

Herkes ellerini silmişti, artık yemeye hazırlardı. Hızlı bir duayla kahvaltıya başladılar. Michelle sessizliği bozana kadar herkesin keyfi yerindeydi.

"Ben'in sofrada şapkasını çıkarması gerekir."

Day ailesinde sofraya şapkayla oturmama kuralı her zaman vardı. Tartışmaya bile açık olmayan bu kuraldan dolayı Patty, uyarıda bulunmak zorunda kaldığı için kendisi de şaşırmıştı.

"Ben'in sofradayken şapkasını çıkarması gerekir," dedi Patty, nazik bir şekilde.

Ben kafasını kaldırıp ona baktığında bir an endişelendi. Bir değişiklik vardı. Oğlanın normalde paslı gibi görünen

ince kaşları siyahtı, göz kapakları koyu bir mor rengine boyanmıştı.

"Ben?"

Oğlan şapkasını çıkardığında labrador tüylerini andıran abanoz karası saçları ortaya çıktı. Patty başından aşağı soğuk su dökülmüş gibi bir şok yaşıyordu. Oğlunun kızıl saçları gitmişti. Daha büyük, daha tehlikeli görünüyordu. Sanki masada oturan bu çocuk, tanıdığı, bildiği oğlunu, kabadayılık taslayarak yokluğa itmişti.

Michelle çığlık atınca Debby ağlamaya başladı.

"Ben, canım oğlum, neden?" dedi Patty. Kendi kendine aşırı tepki vermemesi gerektiğini söylüyordu ama yapabileceği tek şey de buydu. Bu aptal ergen şakası -başka bir şey olamazdı- oğluyla inşa etmeye çalıştığı ilişkisini bir anda umutsuzluğa sürüklemişti. Ben, karşısındaki kadın gücüne karşı kendisini savunmak istercesine bakışlarını masaya çevirip zorla sırıtmaya çalışırken, Patty oğlunun neden böyle bir şey yaptığına dair haklı gerekçeler bulmaya uğraşıyordu.

Çocukken de hep onunla dalga geçtikleri için, Ben kızıl saçlarından nefret ederdi. Belki nefreti hala devam ediyordu. Belki kendisini ispat etmeye çalışıyordu. Öyleyse, bu olumlu bir şeydi. Ama öte yandan, Ben'in kızıl saçlı olmasından Patty'nin kendisi sorumluydu ve Ben saçlarını siyaha boyayarak aslında annesini silip atıyordu. Böylesi, onu yok saymak anlamına gelmez miydi? Belli ki Patty dışında geriye kalan tek kızıl saçlı kızı Libby de öyle düşünüyordu. Küçük kız, parmakları arasına aldığı bir tutam kızıl saçı dikkatle inceliyordu.

"Pekala," dedi Ben, yumurtasını bir çırpıda yutup ayağa kalkarak. "Bu kadar dram yeter. Aptal bir saç işte."

"Ama saçların sana çok yakışıyordu."

Oğlan sanki gerçekten etkilenmiş gibi bir an duraksadı. Sonra -annesinin yorumuna, bütün bu kahvaltı olayına, bilmediği her şeye- kafasını sallayarak gürültülü adımlarla kapıya yöneldi.

"Alışmaya çalışın," diye seslendi, arkasına bakmadan. "Biraz geç kalabilirim."

Patty kapının çarpılmasını bekliyordu ama Ben kapıyı yavaşça kapattı ve kadına göre, böylesi çok daha endişe vericiydi. Patty nefesini dişlerinin arasından salarken nasıl tepki vereceğini görmek için bekleyen kocaman, mavi gözlere baktı. Ardından küçük bir kahkaha attı.

"İşte bu tuhaf," dedi. Sandalyelerinde daha dik oturmaya başladıklarına göre, bunu duyan kızların neşesi biraz olsun yerine gelmişti sanki.

"Ben çok acayip biri," diye ekledi Michelle.

"Saçları kıyafetlerine uymuş," dedi Debby, bir taraftan elinin tersiyle gözyaşlarını silip öte yandan çatalıyla ağzına bir parça krep atarken.

Omuzlarına öne doğru kasmış Libby, tabağına bakmakla yetindi.

"Her şey yolunda Libby," dedi Patty ve diğer kızlar çıngar çıkarmasın diye abartmadan sırtını pışpışladı.

"Hayır, değil," dedi Libby. "O bizden *nefret* ediyor."

Libby Day

Bugün

Lyle ile içtiğim biradan beş gece sonra, toplantı için arabamı evimden kayalıklara doğru sürdüm. Daha da ilerleyerek batı yönünde, Kansas City'nin iyice diplerine yöneldim. Ağıllara komşu olan bölge, bir ara canlanmış, ardından on yıllar boyunca ıssızlığa boyun eğmişti. Şimdilerde bölge, artık esamesi bile okunmayan şirketlerin tabelalarının asılı olduğu, sessiz, yüksek, tuğla binalardan ibaretti. Raftery Buzhanesi, Londra Et Ürünleri, Dannhauser Büyükbaş Hayvan Birliği. Binalardan birkaçı, Cadılar Bayramı'nda perili ev olarak kullanılmak üzere ışıklandırılmıştı. Beş kat boyunda giyotinler, vampir şatoları ve kolej montlarının içinde içkilerini saklayan liseli sarhoşlar için uygun kuytular.

Martın ilk günleri olduğu için etraf tenhaydı. Sakin caddede arabamı sürerken, nadiren bir binaya giren ya da çıkan bi-

rilerini görüyordum ama bu boş binalara neden girdiklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Missouri Nehri'ne yaklaştıkça, yarı boş binalar yavaş yavaş harabelere dönüşmeye başladı.

Üzerinde Tallman Ticaret tabelası asılı olan dört katlı binanın önüne park ettiğimde gevşek bir sokak ampulünün yanıp söndüğünü fark ettim. İşte böyle anlarda daha çok arkadaşım olmasını dilerdim. Ya da en azından birkaç arkadaşımın olmasını dilerdim. Yanımda bir kişinin bile olması yeterliydi. Dahası, bir yerlerde beni merak eden, benden haber bekleyen birilerinin olması hoş olurdu.

Hal böyleyken evimdeki merdivenlere, nereye gittiğimi açıklayan bir notla birlikte Lyle'ın mektubunu bırakmıştım. Ortadan kaybolursam, polisler en azından beni aramaya nereden başlayacaklarını bilirdi. Tabii bir arkadaşım olsaydı, kadınlara özgü anaç bir tonla bana, "Seni hayatta oralara yalnız bırakmam şekerim," derdi.

Belki de demezdi. Böylesi karar anlarında, geçmişimdeki cinayetler beni kalıcı bir şekilde dengesiz yapmıştı. Halihazırda başıma gelebilecek en kötü şeyler başıma gelmiş olduğu için, daha kötüsünün de karşıma çıkabileceğine inanırdım. Ama Libby Day'in, günün birinde gerçekten zarar görmesi mümkün müydü? O günden kurtulmuş biri olarak, zaten doğuştan şanslı sayılmaz mıydım? Yine de emin olamıyor, abartılı tedbirlerle -uyurken bütün ışıklar açık, annemin tabancası komodinin çekmecesinde- aptalca dikkatsizlikler -boş bir binada tek başıma Cinayet Kulübü ziyareti- arasında gidip geliyordum.

Biraz daha uzun görünmek için topuklu çizmelerimi giymiştim. Kötü olan ayağımdan ötürü sağ çizme diğerinden bi-

raz daha gevşek duruyordu. Vücudumdaki bütün kemikleri kırıp bir toz yığını haline gelmek istiyordum. Gergindim. Dişlerimi gıcırdatmama bakılırsa sinirliydim de.

Kimse para için bu durumlara düşmemeliydi. Yaptığım şeyi tarafsız bir şekilde kafamda oturtmaya çalışmıştım ve teklifi aldığım günden sonra hissettiğim küçücük anlarda, doğru ve asil bir şey yaptığıma kendimi ikna edebilmiştim. Bu insanlar ailemle ilgileniyordu, ben de ailemle gurur duyuyordum ve bu yabancıların başka türlü elde edemeyeceği bilgileri onlarla paylaşabilirdim. Dahası bana para vermek niyetindeyseler, hiç düşünmeden paralarını alırdım çünkü o kadar da gururlu biri değildim.

Aslında ailemle gurur duyduğum falan yoktu. Kimsecikler Day ailesini sevmezdi. Babam Runner Day, çatlak, ayyaş ve şiddete meyilli bir adamdı. Annemin doğru düzgün ilgilenemediği dört çocuğu vardı. Çiftlik müsveddesinin fakir, pis kokan ve kendisini acındırmaya alışmış çocukları, okulda her zaman yardıma muhtaç insanlar gibi dolaşırdı. Kahvaltı etmemiş, gömlekler sökülmüş, her zaman sümüklü ve boğazları şişmiş. Kısa süren okul hayatımız boyunca ben ve iki ablam, bütün okulun dört kez bitlenmesine sebep olmuştuk. Pis Day ailesi.

İşte yirmi yıl sonra, yine yardıma muhtaç tipler gibi ortaya çıkıyordum. Paraya ihtiyacım vardı. Kotumun arka cebinde, Michelle'in cinayetten bir ay önce yazdığı bir notu saklıyordum. Spiralli defterinden sayfayı yırtmış, tırtıklarını dikkatle ayıklamış ve özenle katlamıştı. Ablamın dördüncü sınıf kafasıyla yazdığı günlüğü gündelik olaylarla doluydu. Sınıfında-

ki bir oğlan, aptal öğretmeni, şımarık bir kızın doğumgününde hediye aldığı ve bir tasarımcının markası olduğu halde çirkin görünen kot. Sıkıcıydı, akılda kalacak şeyler değildi. Evden eve dolaşırken yanımda taşıdığım kutular bu tür şeylerle doluydu ve şimdiye kadar o kutuları hiç açmamıştım. Demek iki bin dolar lafını duymam gerekiyormuş. Satabileceğim notlar, fotoğraflar ve diğer incik boncuk gibi atmaya bir türlü cesaret edemediğim eşyaları düşününce, çok kısa bir anlığına, coşkuyla karışık bir neşe hissettim. Arabamdan inip bir nefes aldım ve boynumu kütürdettim.

Oradan buradan burnuma gelen bahar kokularına rağmen gece soğuktu. Gökyüzündeki kocaman sarı dolunay, Çin fenerleri gibi havada asılı duruyordu.

Kirli mermer merdivenleri tırmanırken çamurlu yapraklar botlarımın altında sağlıksız, kuru kemikler gibi çatırdıyordu. Binanın kapısı ağır metaldendi. Elimle vurdum, bekledim, sonra üç kere daha vurdum. Ayışığının altında ne diyeceğini şaşırmış bir komedyen gibi kalakalmıştım. Kapı açıldığında neredeyse cep telefonundan Lyle'ı aramak üzereydim. Uzun boylu, uzun suratlı bir adam beni baştan aşağı süzdü.

"Evet?"

"Şey, Lyle Wirth burada mı?"

"Lyle Wirth neden burada olsun ki?" dedi adam gülümsemeden. Benimle dalga geçebileceğini sanıyordu.

"Of, s.ktir git ya," diye patlayıp kendimi aptal gibi hissederken arkamı döndüm. Adam arkamdan seslendiğinde, ancak üç basamak inmiştim.

"Üff yaa, hemen terslenme."

Ama ben terslenmek için doğmuştum. Annemin rahminden çarpık ve ters çıktığımı gözümde canlandırabiliyordum. Sabrımı kaybetmem için fazla nedene gerek yoktu. Küfür, dilimin ucunda durmayabilirdi ama çok yakınında olduğu kesindi. Dilimin ortası diyelim.

Duraksadığımda iki basamak arasında aşağı doğru sendeledim.

"Bak, Lyle Wirth'ü tabii ki tanıyorum," dedi adam. "Konuk listesinde falan mısın?"

"Bilmiyorum. Adım Libby Day."

Çenesi düştüğünde şapırtılarla geri topladı ve tıpkı Lyle'ın yaptığı gibi beni tekrar baştan aşağı süzdü.

"Saçların sarı."

Adama bakıp *ne olmuş,* dercesine kaşlarımı kaldırdım.

"İçeri gel. Aşağıya kadar sana eşlik edeyim," dedi, kapıyı sonuna kadar açarken. "Hadi gel, seni ısırmam."

Seni ısırmam sözü kadar beni ifrit eden sadece birkaç söz daha vardır. Bundan daha beteri, et suratlı ayyaş heriflerin, barda yanlarından geçmeye çalışırken suratıma şöyle havlamasıdır: *Biraz gülümsemenin kimseye zararı olmaz!* Sana öyle geliyor g.t herif.

Kapıda duran adama gözlerimi devirip tekrar merdivenleri tırmandım ama bu sefer yavaştan alıyordum ki salak herif kapıya dayanıp beklemek zorunda kalsın. Gerzek.

Mağarayı andıran bir antreye girdim, duvarlardaki pirinç aplikler başak şeklinde tasarlanmıştı ve çoğunun ampulleri patlamıştı. Tavan neredeyse on iki metre yüksekliğindeydi. Tarla çapalayan çocukların resmedildiği soluk tavan resmi-

ni hayal meyal görebiliyordum. Yüzü silinmiş kızlardan birinin elinde sanki bir tür ip vardı. Yoksa yılan mı demeli? Tavanın bir köşesi iyice oyulmuştu. Meşe ağaçlarının yemyeşil yapraklarının olması gereken yerde, bir parça mavi gökyüzü görünüyordu. Ayışığını görebilsem de yarıktan ay görünmüyordu.

Elektrik olmadığı için etraf karanlıktı ama süpürülüp odanın köşelerine yığılan çöpleri seçebiliyordum. Particiler, binanın asıl sakinlerini kışkışladıktan sonra süpürgeyi ellerine alıp ortalığa çekidüzen vermeye çalışmış olmalıydılar. Yine de ortalık sidik kokuyordu. Eski bir kondom, duvara atılmış bir spagetti gibi sallanıyordu.

"Otel gibi bir yerde toplanmaya paranız yetmedi galiba," diye söylendim yarım ağızla. Ayaklarımın altındaki mermer zemin, aşağıdan gelen gümbürtüyle hafifçe titriyordu. Belli ki olay yerimiz aşağıdaydı.

"Hoş karşılanan bir kulüp değiliz," dedi adam. Etli ve gürbüz bir suratı vardı. Kulağındaki küçük turkuvaz küpe, bana 'Zindanlar ve Ejderler' oynayan tipleri hatırlatmıştı. Evcil hayvan niyetine gelincik besleyen ve sihirbazlık numaralarının süper olduğunu düşünen erkekler. "Artı, bu binanın ambiyansı bir başka. Tallmanlar'dan biri 1953 yılında burada beynine kurşun sıkmış."

"Aman ne güzel."

Durmuş birbirimize bakarken, karanlıktaki yüzü şekilden şekle giriyordu. Aşağıya inen yolu göremiyordum. Sol taraftaki asansör belli ki çalışmıyordu. Kararmış kapıları katlar arasında sıkışıp kalmış kabinleri gizliyor olmalıydı. Asansörün

önünde takım elbiseleriyle hayalet adamların, tekrar çalışacağı günü sabırla beklediğini hayal ettim.

"Eee... Bir yere gidiyor muyuz?"

"Ah. Evet. Bak, ben sadece... Aileni kaybettiğin için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Eminim, bunca zaman sonra bile... Hayal bile edemiyorum. Edgar Allan Poe kitaplarından fırlamış gibi. Yani olanlar."

"Üzerinde fazla düşünmemeye çalışıyorum," dedim, standart cevabımı vererek.

Adam güldü. "Eh, o zaman yanlış yere geldin."

Birlikte köşeyi döndükten sonra eski ofislerin yer aldığı bir koridorda ilerledik. Önünden geçtiğimiz odalara göz atarken ayaklarımın altında kırık cam parçaları çatırdıyordu. Etrafıma bakındım. Boş bir alışveriş arabası, karikatürlerde çizilen şekliyle bir dışkı, eski bir ateşin kalıntıları, sonra yetmişlik ucuz şarabını havaya kaldırarak neşeyle, "Ne haber!" diye seslenen evsiz bir adam.

"Adı Jimmy," dedi genç adam, evsizi işaret ederek. "Sorun çıkarmayacak gibi görünüyordu, o yüzden kalmasına izin verdik."

Lütfetmişsiniz, diye geçirdim içimden ama Jimmy'ye başımla selam verdim. Geniş bir kapıya ulaştıktan sonra, içeri adımımızı attığımızda, gürültü bir anda üzerime çullandı. Bodrum katından, birbirini tamamlayan org müziği ve heavy metal gürültüsüyle birlikte birbirlerine laf yetiştirmeye çalışan insanların sesleri geliyordu.

"Bayanlar önden," dedi. Kımıldamadım. Arkamda insan olmasından hoşlanmazdım. "Ya da ben... Şey, buradan."

Yine gerisin geri dönmeyi aklımdan geçirdim ama bu salak Rönesans hokkabazının aşağı koşup arkadaşlarına, *bir anda korktu ve kaçtı,* demesi gözümde canlanınca iğrenme duygum biraz olsun azaldı. Muhtemelen diğerleri kahkahalar atacak, kendilerini daha güçlü hissedeceklerdi. Üstelik şöyle bir şey deme ihtimali de vardı. *Hayal ettiğimden çok farklıydı!* Sonra ne kadar cüce olduğumu göstermek için elleriyle dizlerini gösterecekti. İçimden *lanetolsunlanetolsunlanetolsun,* diye tekrarlarken peşinden gittim.

Üstüne posterler asılmış kapıya kadar bodrum koridorunda onu takip ettim. Kabin 22. Lizzie Borden Koleksiyonu! Satış ve takas! / Kabin 28. Karla Brown – Diş İzleri Meselesi / Kabin 14. Canlandırma – Casey Anthony Sorgusu! / Kabin 15. Tom'un Berbat Şekerleri – Jonestown pançı ve tatlı jambon!

Sonra fotokopiyle çoğaltılmış, üzerinde fotoğrafım olan kırışık mavi posteri gördüm. Siz Kötü Gün Görmemişsiniz! Kansas Kinnakee Çiftlik Katliamı – Vaka Çözümü ve Özel, Çok Özel Bir KONUK!!!

Bir kez daha geri dönmeyi düşündüm ama kapı ardına kadar açılınca birbirine yaslanmak zorunda kalmış, eller omuzlarda birbirlerinin kulaklarına bağıran neredeyse iki yüz insanın rutubetli havası beni bir anda içeri çekiverdi. Okulda bir keresinde, orta batı kırsalını vuran çekirge istilasıyla ilgili bir belgesel gösterilmişti. Şimdi bütün bu üzerime dikilmiş gözler, geviş getiren ağızlar, eğreti duran kollar ve eller bana çekirgeleri hatırlatıyordu. Salon, kermes gibi düzenlenmişti. Ucuz tel örgülerle bölünmüş kabinler iki sıra halinde uzuyordu. Her kabinde farklı bir cinayet konusu işleniyordu. Bir bakışta belki

kırk kabin olduğunu tahmin ettim. Bir jeneratör, odayı dolaşan bir tele dizili ampulleri aydınlatıyor, havada sallanan ışık, yüzlerde dehşetli gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Zombiler parti yapıyormuş gibi görünüyordu.

Salonun diğer ucunda duran Lyle beni görünce bir omzu önde, yan yan kalabalığı yararak bana doğru gelmeye başladı. Belli ki toplulukta önemli bir konumu vardı. Herkes ona dokunmak, bir şeyler söylemek istiyor gibiydi. Bir adam, minik kulağına bir şeyler fısıldayabilsin diye hafifçe eğildi, sonra sırtını dikleştirdiğinde başı ampullerden birine çarptı. Etrafındakiler kahkahalar atmaya başlayınca, sallanan ampul yüzünden, yüzleri polis lambaları gibi yanıp söndü. Erkek suratları. Adam suratları. Koskoca salonda çok az kadın vardı. Hepsi gözlüklüydü, ev kızı gibi görünen dört tanesini seçebilmiştim. Toplantıdaki erkeklerin yakışıklı olduğu da söylenemezdi. Saçları ağarmış profesörleri andıran adamlar, sıradan, banliyö babası tipler ve bana Lyle'ı ve kapıda karşılaştığım genci hatırlatan, ucuz saç kesimli, çalışkan inek gözlükleri takan, yirmili yaşlarında bir dolu genç adam. Herhangi bir meziyetleri olmasa da zekalarından ötürü kasılan ve ucuz tıraş losyonlarıyla birlikte etraflarına kibirlerini yayan tipler.

Arkasındaki adamlar sırıtıp sanki yeni kız arkadaşıymışım gibi beni incelerken, Lyle yanıma ulaştı. Başıyla selamladı. "Kusura bakma Libby. Sana buraya kadar ben eşlik etmek istiyordum ama geldiğinde Kenny'nin beni araması gerekiyordu." Başımın üzerinden Kenny'ye baktığında, genç adam omuz silkerek yanımızdan ayrıldı. Lyle omzuma sertçe bastırdığı parmakucuyla beni kalabalığa doğru yönlendirdi.

Bazıları kostüm giymişti. Siyah yelekli ve uzun, siyah şapkalı bir adam, yanımdan geçerken şeker ve eğlence vaat etti. Lyle gözlerini devirip "Frederick Baker çatlağı. Bu tür canlandırmaları son birkaç yıldır engellemeye çalışıyoruz ama... birçok erkek için bu neredeyse fetiş haline gelmiş durumda," dedi.

"Ne söylemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok," dedim, sabrımı kaybetmekten korkarak. Her yerden dirsek ve omuz darbeleri alıyor, birkaç metrede bir gerilemek zorunda kalıyordum. "Gerçekten, cidden, burada neler olduğunu anlamış değilim."

Lyle sabırsızca iç çekip saatine baktı. "Bak, oturum geceyarısından önce başlamaz. Sana etrafı dolaştırıp biraz anlatmamı ister misin?"

"Paramı istiyorum."

Alt dudağını ısırıp arka cebinden bir zarf çıkardı ve kulağıma, parayı daha sonra saymam ricasını fısıldayarak zarfı elime sıkıştırdı. Zarf elime kalın gelmişti, o sayede biraz olsun sakinleştim.

"Sana etrafı gezdireyim."

Sağlı sollu sıralanmış köpek kulübelerini hatırlatan tel örgülü kabinlerin arasından yürümeye başladık. Lyle parmağını yine omzuma yerleştirmiş, beni ilerletmek için dürtüyordu. "Cinayet Kulübü. Sakın bir şey söyleme, kötü bir ad olduğunu biliyoruz ama dilimize yapıştı bir kere. Ama Cinayet Kulübü, yani kısaltırsak CK adı, Kansas City'de toplanmamızın nedenlerinden biri. CK, KC... Anladın mı? Eh, dediğim gibi, ipucu meraklıları için birebir. Tabii bir de hayran-

larımız için. Yani meşhur cinayetlerin hayranları için. Fanny Adams'tan..."

"Fanny Adams da kim?" diye patladım, başka bir kurban olduğunu düşündüğüm birini kıskandığımın farkına vararak. Burada en özel kişi ben olmalıydım.

"1867'de İngiltere'de doğranan on sekiz yaşında bir kızdı. Demin yanımızdan geçen şapkalı adam, onun katilini, yani Frederick Baker'ı canlandırıyordu."

"Bu çok sapıkça." Demek kız çok uzun zaman önce ölmüştü. Aman iyi, rekabet söz konusu değildi.

"Çok kötü bir cinayetti." Yüzümü ekşittiğimi fark etti. "Evet, dediğim gibi, bunlar en sevimsizleri. Yani, birçok cinayet şimdiye kadar çoktan çözüldü, ortada gerçek gizem falan olduğu yok. Benim için, mesele tamamen çözümden ibarettir. Aramızda eski polisler, avukatlar..."

"Benim olayımı canlandıranlar da var mı? Ailemi, ailemden birilerini canlandıranlar var mı burada?" diye sordum.

Saçlarına meç yaptırmış iri kıyım bir adam, kırmızı elbiseli, plastik bir bebekle kalabalığın arasında, neredeyse tepemde, beni fark etmeden durdu. Bebeğin plastik parmakları yanağımı gıdıklıyordu. Arkamdan biri, "Scott ve Amber!" diye bağırdı. Adamı itekleyip aralarında annem ya da Ben gibi giyinmiş, elinde balta sallayan, kızıl peruklu birileri var mı diye kalabalığı taradım. Farkında olmadan yumruğumu sıkmışım.

"Hayır, elbette yok," dedi Lyle. "Olmaz öyle şey Libby. Öyle bir şeyin olmasına asla izin vermem, onların... canlandırılmasına yani. Hayır."

"Bu adamların derdi ne?" Yakındaki kabinlerden birinde polo gömlek giymiş iki tıknaz adam, Missouri'nin ücra köşelerinde işlenen çocuk cinayetleri konusunda birbirlerine dalaşıyordu.

"Sadece erkekler değil," dedi Lyle, savunmacı bir ifadeyle. "Çözümleyicilerin birçoğu erkektir ama demek istediğim, herhangi bir çözümleme toplantısına gittiğinde de daha çok erkekleri görürsün. Kadınlar daha çok, ne bileyim, çevre yapmak için gelirler. Neden kurbanlarla kendilerini özdeşleştirdiklerini anlatırlar -çoğunlukla dayakçı kocaları falan vardır- kahvelerini içerler ve eski fotoğraflar satın alırlar. Yine de zaman içinde onlara karşı daha temkinli olmayı öğrendik çünkü... bazen fena kaptırıyorlar."

"Evet, en iyisi fazla merhametli olmamak," dedim tüm ikiyüzlülüğümle.

Neyse ki Lyle beni duymazdan geldi. "Yani, mesela şu anda, hemen hepsi Lisette Stephens olayına takmış durumda." Tavuklar gibi başlarını omuzlarına gömerek bir bilgisayarın başına toplanmış kadınlar topluluğuna bakmak üzere arkasını döndü. Hepsi Lisette'le ilgili hazırlanmış bir video seyrediyordu. Lisette ve okuldaki kızlar birliğinden kız kardeşleri. Lisette ve köpeği. Lisette ve kendisine çok benzeyen kız kardeşi.

"Anlatabiliyor muyum?" dedi Lyle. "Onlar cinayet çözmekle ilgilenmiyor, tek dertleri evlerinde internetten de seyredebilecekleri şeyleri görmek."

Lisette Stephens'la ilgili problem, ortada çözülecek bir şey olmamasıydı. Erkek arkadaşı yoktu, kocası yoktu, ona kızan iş arkadaşları, evine tamirci kılığında giren dolandırıcılar yok-

tu. Güzelliği haricinde, ortadan kayboluşuna dair hiç kimse bir fikir yürütemiyordu. İnsanların dönüp iki kere baktığı, ortadan kaybolduğunda dergilerin kapaklarını süsleyecek kadar güzel bir kızdı.

Biraz ileride, üzerine kağıt etiketlerle *Lisette'i Eve Getir* yazılı kazak yığınına bir göz attım. Yirmi beş dolar. Oysa kadınlar, tamamen bilgisayar ekranıyla ilgileniyordu. Kadınlardan biri, web sitesindeki mesaj panosuna tıkladı. İnsanlar bu tür yerlere yazarken, fotoğraflarını nadiren yüklerlerdi ve yüklenenler de sinir bozucu olurdu. Ortayaşlı bir kadın, plajda çekindiği bir fotoğrafın altına, "Seni seviyoruz Lisette, eve döneceğini biliyoruz," yazmıştı. Finolara benzeyen başka bir kadın, fotoğrafına, "Muhtaç oldukları anda ailene huzur ve sevgi diliyorum," notunu düşmüştü. Bilgisayarın başındaki kadın ana sayfaya geri dönünce medyanın da bayıldığı asıl fotoğraf göründü. Lisette ve annesi, kollarını birbirlerine dolamış, yanak yanağa, bembeyaz dişleriyle parıldıyorlar.

Tanımadığım halde endişelenmeye başladığım Lisette'i kafamdan atmak için omuz silktim. Tabii bir yandan da kıskançlık duygumla savaşıyordum. Bütün bu cinayetlerin arasında, Day kabininin, en büyüğü olmasını istiyordum. *Büyüklük önemlidir,* gibi bir şeydi bu. Benimkiler, en iyileriydi. Kızıl saçlarını atkuyruğu yapmış annemin, ince, kışlık botlarımı çıkarmama yardım edip parmaklarımı teker teker ovaladığını hatırladım. "Koca parmağı ısıtalım, bebek parmağı ısıtalım." Hatıramda tereyağlı tostun kokusunu da alabiliyordum ama o sırada tereyağlı tost gerçekten var mıydı, hatırlamıyordum. Hatıramda, ayak parmaklarım hala yerindeydi.

Bir kedi gibi, sertçe silkindim.

"Şeytan dürttü galiba," dedi Lyle. Sonra da ironiyi fark etti.

"Eee, başka başka?" Bob'un Gariplikler Pazarı'nın önünde bir kalabalığa denk geldik. Pala bıyıklarıyla bir adam, şapırdatarak çorbasını içiyordu. Arkasındaki tabelada dört kurukafa sıralanmıştı ve üzerinde Son Dörtlü yazıyordu. Adam elini kolunu sallayarak Lyle'a sesleniyor, beraberindeki küçük arkadaşını kendisiyle tanıştırmasını istiyordu. Lyle eliyle itiraz edip beni biriken kalabalığın arasından çıkarmaya çalıştı. Sonra omuz silkip kulağıma, "Canlandırma," diye fısıldadı.

"Bob Bardella," dedi Lyle, adama gözünü kırparak, sanki komik bir espri yapar gibi. "Bu Libby Day. Ailesi... Kinnakkee Kansas Çiftlik Katliamı. Day ailesi."

Adam masanın üzerinden bana doğru eğilirken yapışkan bir hamburger parçası dişinden sarkıyordu. "Kamışın olsaydı, şimdi parçalanmış halde çöplüğümde yatıyor olurdun," deyip gürültülü bir kahkaha attı. "Minik, minicik parçalara bölerdim."

Bana doğru, şakadan bir hamle yaptı. Farkında olmadan geri sıçradım, sonra korktuğumda hep yaptığım gibi yumruğumu öfkeyle kaldırıp bu sefer ona doğru atıldım. Burnuna bir yumruk at, bırak kanasın, yumruğunla suratına yapışmış et parçası havaya uçsun, sonra tekrar vur. Hedefime ulaşamadan Bob sandalyesini geri itip ellerini kaldırdı. Bana değil ama Lyle'a bakarak mırıldandı. "Dostum, ben sadece oynuyorum, şiddete gerek yok ahbap."

Çocukmuşum gibi, özür dilerken yüzüme bile bakmamıştı. Adam Lyle'a sızlanırken tekrar üstüne atıldım. Kolum yetmediği için yumruğum ancak çenesini sıyırabildi.

"Seni aşağılık herif."

Lyle beni yakalayıp özürler dilerken kalabalıktan uzaklaşmaya başladık. Yumruğum ve çenem hala gergindi. Uzaklaşırken Bob'un masasına çizmemle bir tekme attım. Yeterince sert vurmuşum ki masa şiddetli bir şekilde yalpalayarak herifin çorba kasesini yere fırlattı. Zaten masanın üzerinden adama yetişememenin ezikliğini yaşıyordum. Hiçbir şey, yumruğunu yerine oturtamayan bir kadının durumu kadar utanç verici olamazdı. Tabii bir de minik ayaklarımla havayı tekmelerken kalabalıktan neredeyse kucaklanarak uzaklaştırılmam meselesi vardı. Arkama bir göz attım. Adam kollarını iki yanına sarkıtmış, pembeleşmeye başlayan çenesiyle pişman mı yoksa kızgın mı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

"Pekala. Cinayet Kulübü'ndeki ilk yumruk değil bu. Ama şimdiye kadarki yumrukların arasında en acayip olanıydı," dedi Lyle.

"Tehdit edilmekten hoşlanmam."

"O aslında... Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı Lyle. "Dediğim gibi, bir süre sonra bu taklitçi adamlar gidecek ve ciddi çözümleyicileri yalnız bırakacaklar. Bizim gruptakileri, Day grubundakileri yani, onları seversin."

"Day grubu mu, Kinnakee Kansas Çiftlik Katliamı grubu mu?" diye homurdandım.

"Ah, evet. Biz öyle diyoruz." Sıkışık koridorda başka bir darboğazdan geçmeye çalıştı ama yine yanımda dikildi. Yüzüm neredeyse önümdeki adamın sırtına dayanmıştı. Kolalı, mavi bir gömlek. Arkamdan bir başkası, kocaman palyaço göbeğiyle durmaksızın beni itiyordu.

"Çoğu insan, olayı adlandırırken şeytanı araya katmayı sever," dedim. "Şeytanın Çiftlik Evi. Kansas Şeytan Cinayetleri."

"Evet, ama biz öyle şeylere inanmıyoruz, o yüzden şeytani referanslar kullanmıyoruz. Afedersin!" Tekrar omuzlarını kullanarak ilerlemeye çalıştı.

"Eh, markalaşma meselesi," dedim kinayeli bir şekilde. Gözüm hala mavi gömlekteydi. Zorlanarak bir köşeden döndükten sonra küçük bir açıklığın serinliğine ulaştık.

"Başka grupları görmek ister misin?" Hemen yanında 31 numaralı kabindeki bir grup adamı gösterdi. Özensiz saçlar, birkaçı bıyıklı, hepsi gömlekli. Kendilerini kaptırmış, alçak sesle bir şey tartışıyorlardı. "Bu adamlar fena değildir aslında," dedi Lyle. "Temel olarak kendi gizemlerini yaratıyorlar. Bir seri katili tespit ettiklerini düşünüyorlar. Adamın biri eyaletleri dolaşıp -Missouri, Kansas, Oklahoma- borca gömülmüş, kredi kartları patlamış, çıkış yolları olmayan, kapana kısılmış aile babalarının ya da yaşlı insanların ölmelerine yardım ediyormuş."

"Ayağını yorganına göre uzatmayı bilmeyen insanları mı öldürüyormuş yani?" dedim gözlerimi devirerek.

"Yo, yo. Ağır borçları ve yüklü yaşam sigortaları olan insanlar için bir tür kurtarıcı olduğunu düşünüyorlar. Katile *Borç Meleği* adını takmışlar."

Kabin 31'deki çıkık çeneli genç bir adam, Lyle'ın söylediklerine kulak misafiri olmuştu herhalde ki heyecanla bize döndü. "Meleğin geçen ay Iowa'da olduğuna inanıyoruz. Şu ucuz yollu malikanelerden birini borçla alan bir adam ve dört çocuğu, kar araçlarıyla duruma uygun bir şekilde kaza geçirdi-

ler. Geçen yıl neredeyse her ay bir olay oldu. Ekonomik kriz işte."

Adam sohbete devam ederek bizi kabine çekmeye çalışıyordu. Diğer adamlarsa önlerindeki masanın üstündeki kartlar, takvimler, gazete kupürleri, özetle bir sürü ıvır zıvırın üzerine ve ayakkabılarına avuç avuç yedikleri çerezleri dökmekle meşguldü. Lyle'a bakıp kafamı salladıktan sonra onu kabinden uzaklaştırdım. Tekrar tenha bir yere çıktığımızda, terden ve çerezden tuzlanmamış havayı içime çekip saatime baktım.

"Anlaşıldı," dedi Lyle. "Sana fazla yüklenmeyelim. Hadi gidelim. Grubumuzu gerçekten seveceksin sanıyorum. Bizimkiler daha ciddidir. Bak, toplanmaya başlamışlar bile." Gösterdiği derli toplu kabinin önünde şişman ve kıvırcık saçlı bir kadın, sürahi büyüklüğünde karton bardağından kahve yudumluyor, düzgün giyinmiş iki ortayaşlı adam da ellerini bellerine koymuş, kadını görmezden gelerek salonu inceliyordu. Aslına bakılırsa, bu ikisi fena halde polise benziyordu. Onların arkasında daha yaşlı, saçları seyrelmeye başlamış başka bir adam bir masaya eğilmiş, not defterine bir şeyler karalıyor, gergin görünen başka bir genç, adamın omzu üzerinden yazdıklarını okuyordu. Arka taraftaysa, tarif etmeye değecek özellikleri olmayan bir avuç adam toplanmış, kah ellerindeki karton dosyalar üzerinden birbirleriyle laflıyor, kah ortalıkta aylak aylak dolanıyordu.

"Bak, kadınlar da var," dedi Lyle zafer kazanmışçasına, kıvırcık saçlı, dağ gibi kadını gösterirken. "Şimdi aralarına karışmak ister misin, yoksa bekleyip daha gösterişli bir giriş mi yapmak istersin?"

"Şimdi girelim, benim için sorun değil."

"Nezih bir gruptur, hepsi ciddi hayranlardır. Onları seversin. Onlardan bir iki şey öğreneceğine bahse girerim."

"Hı hı," diyerek Lyle'ı takip ettim. Kadın önce gözlerini kısarak bana baktı, sonra gözleri büyüdü. Elindeki dosyanın üzerine, lisede çektirdiğim bir fotoğrafımı yapıştırmıştı. Boynumda yardımsever bir hayranımın postayla gönderdiği altın kalp kolye görülebiliyordu. Kadın sanki dosyayı bana verecekmiş gibi oldu. Almak için herhangi bir hamle yapmadım çünkü o sırada fotoğrafıma şeytan boynuzları çizildiğini fark etmiştim.

Lyle bir kolunu omzuma atıp kalabalığa seslendi. "Selam millet. Özel konuğumuz aramıza katıldı. O, bu yılki Cinayet Buluşması'nın yıldızı – Libby Day."

Birkaç kaş kalktı, birçok baş takdirle selamladı, polise benzeyen adamlardan biri, "Hass.ktir!" dedi. Sevincinden neredeyse Lyle'a sarılacak gibiydi ama sonra bunun pek de iyi bir fikir olmadığına kanaat getirdi herhalde. Kolu kazara havada kalınca, Nazi selamı veriyormuş gibi oldu. Yaşlı adam bana bir kez baktıktan sonra yine bir şeyler karalamaya gömüldü. Bir an bir şeyler söylemem gerektiğini düşünerek telaşlandım. Aksi bir suratla onları selamlayıp bir masaya oturdum.

Toplantıya, genel selamlaşmalar ve sorularla başladık. Evet, Kansas City'de yaşıyordum, hayır, şu anda çalışmıyordum, hayır, Ben'le görüşmüyordum. Evet, senede bir bana yazardı ama gelen mektupları açmadan çöpe yolluyordum. Hayır, ne yazdığını hiç merak etmiyordum. Evet, bir sonraki mektubunu satışa çıkarabilirdim.

"Pekala," dedi sonunda Lyle, giderek artan gürültüyü kesmek için. "Bu akşam Day olayının en önemli kahramanı karşınızda, aslında tanığı da desek yanlış olmaz. O yüzden isterseniz gerçek sorulara geçelim. Ne dersiniz?"

"Benim gerçek bir sorum var," dedi polise benzeyen adamlardan biri. Çarpık bir gülümsemeyle sandalyesinde döndü. "Sadede gelmem sizi rahatsız etmeyecekse tabii."

Benim için sorun olmadığını söylememi bekledi bir süre, bir şey söylemedim.

"Neden aileni Ben'in öldürdüğünü söyledin?"

"Çünkü o öldürdü," dedim. "Oradaydım."

"Saklanıyordun şekerim. Görmüş olamazsın, yoksa şimdi aramızda olmazdın."

"Ne gördüğümü biliyorum," diye başladım, her zaman yaptığım gibi.

"Saçma. Sana ne görmüş olabileceğini söylettiler çünkü yardım etmek için çırpınan, cici olmaya çalışan, korkmuş, küçücük bir kızdın. Savcılık senin kafanı iyi karıştırmış. Ellerindeki en kolay hedefi kodese tıkmak için seni kullandılar. Hayatım boyunca gördüğüm en basiretsiz polis soruşturmasıydı."

"Ben evdeydim..."

"Tabii tabii, peki anneni öldüren silah seslerine ne diyorsun?" diye saldırdı adam, dizlerinin üzerinde öne eğilerek. "Ben'in elinde barut izine rastlanmamıştı..."

"Çocuklar, çocuklar," diye araya girdi yaşlı adam, kalın ve pençeleşmiş parmaklarını sallayarak. "Ve hanımlar," diye ekledi yağcılık yaparcasına bana ve kıvırcık saçlı kadına bakarak. "Daha cinayetin kanıtlarını bile sunmadık. Bir gündemimiz

olmalı, aksi takdirde toplantımız internet sohbetinden öteye gitmez. Böylesi bir konuğumuz olduğunda, birbirimizi iyice anladığımızdan özellikle emin olmalıyız."

Kimse hoşnutsuzlukla homurdanmaktan öteye gitmediği için, yaşlı adam dudaklarını yaladı, gözlüklerinin üzerinden baktı ve boğazını temizledi. Adamın otoriter bir havası vardı ama bir şekilde üstüne oturmayan bir otoriteydi bu. Onu, evinde mutfak tezgahının üzerinde konserve kutusundan şeftali kompostosunu kaşıklayıp şurubunu şapırdatırken hayal ettim. Notlarına bakarak konuşmaya başladı.

"Gerçek: 3 Ocak 1985'te, saat sabah iki civarında, biri ya da birileri, Day ailesinin üç ferdini Kinnakee, Kansas'taki çiftlik evlerinde öldürdü. Maktuller, on yaşındaki Michelle Day, dokuz yaşındaki Debby Day ve evin reisi, otuz iki yaşındaki anne Patty Day. Michelle Day, boğazlanmıştı. Debby Day balta yaralarından öldü. Patty Day ise iki tüfek kurşunu, balta yaraları ve derin av bıçağı kesikleriyle hayatını kaybetti."

Kulaklarım uğuldarken bunları ilk kez duymadığımı kendime hatırlattım. Panikleyecek bir durum yoktu. Aslında genelde cinayetin detaylarına kulaklarımı tıkardım. Dehşete düşmüş bir kanser hastasının bütün o tıbbi terimleri dinlerken bir şey anlamaması ama kötü bir şeyler olduğunu hissetmesi gibi, kelimelerin beynimden geçip kulaklarımdan çıkmalarına izin verirdim.

"Gerçek," diye devam etti adam. "Yedi yaşındaki en küçük çocuk Libby Day, olay esnasında evdeydi ve annesinin odasındaki pencereden kaçarak katil ya da katillerden kurtuldu."

"Gerçek: On beş yaşındaki en büyük çocuk Benjamin Day, o gece annesiyle tartıştıktan sonra evden çıkıp komşu çiftlikteki ahırda uyuduğunu iddia ediyor. Cinayet gecesiyle ilgili başka hiçbir şey söylemedi ve polise karşı tutumu onu çok daha kötü duruma düşürdü. Kısa zamanda tutuklandı ve büyük oranda, halk arasında gencin şeytana taptığına dair söylentiler doğrultusunda hüküm giydi. Evin duvarları şeytana tapmayla ilişkilendirilen sembol ve kelimelerle kaplıydı. Annesinin kanıyla yazılmışlardı."

Söylediklerinin etkisini artırmak isteyen adam biraz durakşayıp kalabalığın üzerinde göz gezdirdi, sonra yine notlarına döndü.

"Daha beteri, hayatta kalan kız kardeşi Libby'nin, cinayetleri Ben'in işlediğine dair tanıklık etmesiydi. Libby'nin tutarsız tanıklığına rağmen, Ben Day genç yaşında hüküm giydi. Rağmen diyorum, çünkü *fiziksel kanıt konusunda sıkıntı vardı*. Toplantımızın amacı, diğer olasılıkları değerlendirmek ve davanın meselelerini tartışmak olduğuna göre, cinayetlerle ilgili 2 Ocak 1985 tarihine kadar geri dönebildiğimiz konusunda hemfikiriz sanırım. Bir günde Day ailesi için her şey ters gitmeye başlamıştı. Sözüm meclisten dışarı." Kahkaha mırıltılarını, suçluluk duygusuyla bana atılan bakışlar izledi. "Aile o sabah kalktığında, herhangi bir sorunları yoktu. Ama *o gün*, bir şeyler gerçekten ters gitti."

Olay yeri fotoğraflarından biri, yaşlı adamın dosyasından ucunu gösterdi. Dolgun, kanlı bir bacak ve eflatun bir geceliğin bir parçası. Debby. Adam bakışımı görüp sanki benimle ilgili değilmiş gibi, fotoğrafı tekrar dosyanın içine itti.

"Sanırım genel kanı, cinayetleri Runner Day'in işlemiş olduğu," dedi şişman kadın. Çantasını karıştırırken, buruşturulmuş mendiller etrafa dağılıyordu.

Babamın adını duyunca afalladım. Runner Day. Zavallı adam.

"Yani, öyle değil mi?" diye devam etti. "Patty'ye gidiyor, kadını para için tehdit ediyor, her zamanki gibi bir şey alamıyor, öfkeleniyor ve kafayı sıyırıyor. Yani, adam zaten deliydi, öyle değil mi?"

Kadın çantasından iki aspirin çıkarıp film yıldızları gibi başını sertçe arkaya atarak ilaçları yuttu. Sonra onay bekliyormuş gibi bana baktı.

"Evet. Sanırım öyleydi. Onu pek hatırlamıyorum. Ben iki yaşındayken falan boşanmışlar. Sonrasında çok fazla biraraya gelmedik. Bir yaz, cinayetlerden önceki yaz, geri gelip bizimle yaşamıştı ama..."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

Kadın bana bakarak gözlerini devirdi.

"Ya olay yerinde bulunan yetişkin bir erkeğe ait ayakkabı izi?" dedi arkalardan bir adam. "Polis, evde kösele ayakkabı giyen hiçbir erkek olmadığı halde, kanlı kösele ayakkabı izine hiçbir şekilde bir açıklama getiremedi..."

"Polis daha birçok şeyi açıklayamadı," diye başladı yaşlı adam.

"Şu kan izi de onlardan biri," diye ekledi Lyle ve bana döndü. "Michelle'in çarşaflarında kan izi bulunmuştu ve aileden kimseye uymuyordu. Ne yazık ki çarşaflar bir hayır kurulu-

şundan gönderilmişti, bu yüzden savcılık kanın başka birine ait olabileceğini iddia etmişti."

Az kullanılmış çarşaflar. Evet. Day ailesi hayır kuruluşlarına aboneydi. Kanepe, TV, lambalar, kotlar, hatta perdelerimiz bile oradan gelirdi.

"Runner'ı nerede bulacağını biliyor musun?" diye sordu genç çocuk. "Bizim için ona birkaç soru sorabilir misin?"

"Ben de Ben'in o dönem takıldığı arkadaşlarına birkaç soru sormanın iyi olacağını düşünüyorum. Kinnakee'yle hala bağlantın var mı?" dedi yaşlı adam.

İnsanlar bir ağızdan Runner'ın kumar sorununu, Ben'in arkadaşlarını ve basiretsiz polis uygulamalarını konuşmaya başladı.

"Hey," diye patladım. "Peki ya Ben? Ben'i hiç hesaba katmıyor musunuz?"

"Hadi ama! Bu hüküm, yargının en büyük hatalarından biri," dedi şişman kadın. "Sen de aksini düşünüyormuşsun gibi yapmasan iyi olur. Tabii babacığını korumaya çalışıyorsan başka. Ya da çocukken yaptığından çok utanıyor olabilirsin."

Kızgın bakışlarımı ona yönelttim. Saçından bir parça yumurta akı sarkıyordu. *Geceyarısı kim yumurta yer ki,* diye düşündüm. Ya da *sabahtan beri saçından sarkıyor olabilir miydi?*

"Magda, davayla ve ağabeyinin serbest bırakılması çalışmalarıyla çok ilgili," dedi yaşlı adam, kaşlarını kaldırıp patronluk taslayarak.

"O harika bir adam," dedi Magda, burnunu bana doğru havaya dikerek. "Şiir yazıp müzik yapıyor ve umutlarımızı yeşertiyor. Onu tanımaya çalışmalısın Libby. Onu gerçekten tanımaya çalışmalısın."

Magda tırnaklarıyla, her biri Day ailesinin üyelerine ait olan dosyaları tarıyordu. En kalın dosyanın kapağı, ağabeyimin fotoğraflarıyla kaplanmıştı. Kızıl saçlı, genç Ben, elinde oyuncak bir asker tutuyor. Siyah saçlı, korkmuş Ben polis için poz veriyor. Kızıl saçları geri gelmiş, ağzı sanki lafı yarıda kalmış gibi hafif açık, hevesli bir ifadesi olan Ben hapishanede. Bir sonraki dosyanın kapağında Debby'nin Cadılar Bayramı'nda giydiği çingene elbisesiyle tek bir fotoğrafı var. Al yanaklar, kırmızı dudaklar, kahverengi saçlarında annemin kırmızı bandanası, belini bir yana kırmış, seksi görünmeye çalışıyor. Sağ tarafında çilli bir kol ona doğru uzanıyor. Bu bir aile fotoğrafıydı, daha önce yayınlandığını görmemiştim.

"Bu fotoğrafı nereden buldun?" diye sordum.

"Oradan buradan." Tombul eliyle dosyanın üstünü kapattı.

İçimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışırken masaya baktım. Debby'nin ölü bedenini gösteren fotoğraf, yaşlı adamın dosyasından yine kaymıştı. Kanlı bacağı, yarık karnı ve kopmak üzere olan kolu görebiliyordum. Masanın üzerinden eğilip adamın bileğini kavradım.

"Şu lanet olasıca şeyi ortadan kaldır," diye mırıldandım. Adam fotoğrafı yine itip dosyayı kendisini korumak istercesine önünde kaldırırken gözlerini kırpıştırıp bana baktı.

Şimdi bütün grup, merak ve bir parça endişeyle bana bakıyordu. Sanki sevimli bir tavşancık, bir anda kuduz bir hayvana dönüşmüştü.

"Libby," dedi Lyle, tartışma programı sunucularının ortalığı yatıştırmak için kullandığı bir tonda. "Senin o gece evde olduğundan kimse kuşku duymuyor. Hiç kimse, küçücükken

korkunç bir olaydan sağ çıkmış olduğundan şüphe etmiyor. Ama gördüğünü söylediğin şeyleri gerçekten kendi gözlerinle gördün mü? Birileri sana bunları söyletmiş olamaz mı?"

Tombik ama hızlı parmaklarıyla, Fransız tarzı saç örgüsünden çok daha zor olduğunu söyleyerek saçlarımı balıksırtı ören Debby gözümün önüne geldi. Ördüğü saçın ucuna yeşil bir kurdele bağlayarak beni her zamanki gibi hediye paketine dönüştürmüştü. Küvetin üzerine tünemiştim. Ablam da elimdeki aynayla banyo aynasında saçımı görmeye çalışırken dengede kalmama yardım etmişti. Debby, tüm kalbiyle her şeyin son derece güzel görünmesini isterdi.

"Ailemi Ben dışında herhangi birinin veya birilerinin öldürmüş olabileceğine dair herhangi bir kanıt yok," dedim, kendimi yaşayan insanlar ülkesine geri dönmeye zorlayarak. "Bir kez olsun temyize gitmedi. Dışarı çıkmak için en ufak bir çaba göstermedi." Mahkumlarla ilgili fazla şey bilmezdim ama şansları olmasa bile, temyize gitmenin onlar için vazgeçilmez bir tutku olduğunu düşünürdüm. Hapishaneyi gözümde canlandırdığımda turuncu mahkum kıyafetleri ve sarı not defterleri görürdüm. Ben, katışıksız uyuşukluğuyla suçluluğunu kabul etmişti. Tanıklığım, durumu sadece desteklemişti.

"Hükümlerle ilgili sekiz temyiz için haklı nedenleri vardı," diye konuştu Magda, gururlu bir ifadeyle. Onun, kapıma gelip suratıma haykıracak tipte kadınlardan olduğunu fark ettim. İyi ki Lyle'a adresimi vermemiştim. "Mücadele etmemesi, onun suçlu olduğu anlamına gelmiyor Libby. Sadece umudunu kaybetmiş."

"Eh, iyi ya işte."

Lyle gözlerini patlatarak bana baktı.

"Aman Tanrım. Sen gerçekten, cinayetleri Ben'in işlediğini düşünüyorsun." Sonra bir kahkaha attı. Tamamen istem dışı bir kahkahaydı, hemen geri yutmaya çalıştı ama yeterince açıktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Kimse bana gülmez. Söylediğim ya da yaptığım her şey çok ama çok fazla ciddiye alınır. Kimse bir kurbanla dalga geçmez. Ben bir neşe kaynağı olarak görülmem. "Pekala, komplo teorilerinizin keyfini çıkarın," diyerek sandalyemden kalktım.

"Ah, hadi ama, oyunbozanlık yapma," dedi polise benzeyen adamlardan biri. "Kal. Bizi ikna et."

"Ben-hiç-temyize-gitmedi," dedim anasınıfı öğretmenleri gibi. "Benim için bu kadarı yeterli."

"O zaman tam bir aptalsın."

Soğuktan taş kesmiş toprağı eşeler gibi bir el hareketiyle ona bir fiske savurdum. Arkamı döndüğümde birisinin, "Hala küçük bir yalancı," dediğini duydum.

Serin merdiven sahanlığına varana kadar kasıklar ve omuzlar denizinde kalabalığı yararak kendime yol açtım. Gürültü arkamda kalmıştı. Bu geceki tek zaferim, cebimdeki kalın para destesi ve bu insanların en az benim kadar zavallı olduklarını keşfetmemdi.

Eve döndüm, bütün ışıkları yaktım ve vıcık vıcık bir rom şişesiyle yatağa girdim. Yan yatıp Michelle'in not kağıdının karmaşık katlamasını inceledim. Satmayı unutmuştum.

*

Gece, yalpalıyormuş gibiydi. Bir zamanlar dünya, Ben'in suçlu olduğuna inananlarla masum olduğuna inananlar arasında özenle parsellenmişken, şimdi köhne bir bodrum katındaki bir kabine tıkışmış on iki yabancı insan, ceplerindeki masumiyet tuğlalarıyla dünyanın altını üstüne getirmişlerdi. İşte başarmışlardı, şimdi bütün ağırlık bu yöndeydi.

Magda, Ben, şiir ve yeşeren umutlar. Ayak izleri, kan izleri ve Runner'ın kafayı sıyırması.

Ben'in mahkemesinden beri ilk defa, kendimi Ben hakkında yanıldığımı düşünen insanların içine atmıştım ve belli ki böylesi bir meydan okumaya henüz tam olarak hazır değildim. Başka gece olsa, her zamanki gibi omuz silker geçerdim. Ama bu insanlar öylesine emin, öylesine aşağılayıcıydı ki sanki beni sayısız kereler tartışmış ve önemsenmeyecek biri olduğuma çoktan karar vermiş gibiydiler.

Her zaman karşıma çıkan insanlara benzer tiplerle biraraya geleceğimi sanmıştım. Bana yardım etmek, sorunlarımı çözmek için benimle ilgilenmek isteyebilirlerdi. Oysa tutup benimle dalga geçmişlerdi. Gerçekten onların düşündüğü gibi kolayca huysuzlanan, eften püften biri haline mi geliyordum?

Hayır. O gece ne gördüğümü biliyorum, diye düşündüm mutlak inancımı tekrarlayarak. Gerçek olmasa bile öyleydi. Aslında hiçbir şey görmüş değildim. Tamam mı? Tamam. Teknik olarak bir şey görmemiştim. Sadece duymuştum. Ailem ölürken bir dolabın içine saklandığım için, sadece duyabilmiştim çünkü değersiz, küçük bir ödleğin tekiydim.

*

O gece, o gece, o gece. Ablalarımla paylaştığım karanlık odada uyanmıştım. Ev o kadar soğuktu ki pencere pervazları içeriden buz tutmuştu. Debby bir ara yanıma girmiş olmalıydı -genellikle ısınmak için birbirimize yapışıp uyurduk- koca kıçını karnıma dayamış beni duvara yapıştırıyordu. Emeklemeye başladığımdan beri uyurgezerdim, o yüzden Debby'nin üzerinden atladığımı hatırlamıyordum ama yerde uyuyan Michelle'i gördüğümü hatırlayabiliyordum. Her zamanki gibi, günlüğüne sarılmış, uykuda kalemini emiyordu. Koyu renk bir mürekkep izi, salyasıyla birlikte çenesinden akıyordu. Onu uyandırıp yatağa girmesini söylemek için zahmet etmemiştim. Uyku, gürültülü, soğuk ve kalabalık evimizde en acımasızca savunduğumuz hakkımızdı ve hiçbirimiz kavga etmeden uykudan uyanmazdık.

Debby'yi yatağımda bırakıp kapımı açtığımda, koridorun ucundaki Ben'in odasından gelen sesleri duymuştum. Yüksek sesin sınırlarında dolaşan telaşlı fısıldaşmalar kulağıma kadar geliyordu. Annemin odasına gitmeye karar verip yalpalayarak koridorda yürümüş, örtüsünü kaldırıp sırtına yapışmıştım. Annem, kış olduğunda iki kazağın üzerine bir sürü yelek giyerek uyurdu. Her zaman kocaman, doldurulmuş bir hayvana benzerdi. Yatağına süzüldüğümüzde genellikle kılını kıpırdatmazdı ama o gece arkasında beni hissedince öyle hızlı bana dönmüştü ki bir an kızdığını düşünmüştüm. Oysa bana sıkıca sarılıp alnımdan öpmüş, beni sevdiğini söylemişti. Bizi sevdiğini nadiren söylerdi. O yüzden bunu hatırlayabiliyordum ya da hatırladığımı sanıyordum çünkü bazen gerçeklerin kuyruğuna bu tür rahatlatıcı şeyler takmak gibi bir alışkanlığım

hala var. Ama beni sevdiğini söylemiş olmalı ki hemen uykuya dalmıştım.

Dakikalar ya da saatler sonra tekrar uyandığımda annem yanımda değildi. Kapalı kapının ardında annemi göremiyordum ama onun inlediğini, Ben'in ona böğürdüğünü duyabiliyordum. Başka sesler de vardı. Debby hıçkırarak "Anneciğim, anneciğim, Michelle!" diye çığlık atıyordu, sonra bir balta sesi. O an ne olduğunu anlamıştım. Havayı yaran metal -ses buydu- ve sesi takip eden yumuşak bir gürültü eşliğinde fışkırma sesi, Debby'nin hırıltısı, en sonunda sanki havayı yutmak istercesine bir nefes veriş. Ben, anneme haykırıyordu. "Bana bunu neden yaptırdın!" Michelle'in sesi çıkmıyordu, ki en tuhafı buydu, aramızda en gürültücü oydu ama hiç sesi çıkmıyordu. Annem haykırıyordu. "Kaç! Kaç! Yapma, Yapma!" Ve bir silah sesi. Annem hala haykırıyordu ama artık ne söylediği anlaşılmıyordu, sadece koridorun sonunda duvarlara çarpan bir kuş gibi ciyaklıyordu.

Ağır bot sesleri ve Debby'nin minik ayaklarının kaçan sesi. Daha ölmemiş, annemin odasına doğru koşuyor, bense *hayır, hayır, buraya gelme*, diye düşünüyorum. Sonra botlar bütün koridoru sarsıyor, yerde bir şey sürükleniyor, tırnaklarıyla yeri çiziyor, hırıltılar, daha fazla hırıltı, vurma sesi, sonra düşme sesi, onu takip eden balta sesi, annem hala korkunç bir karga gibi gaklıyor, ben annemin odasında donakalmış duruyorum, sadece dinliyorum, sonra silah sesi yine kulaklarımda patlıyor, yere düşen ağır bir şey ayağımın altını sarsıyor.

Ben, korkak, ödlek ben... Tek istediğim, her şeyin benden uzak durmasıydı. Dolabın içinde büzüşmüş, öne arkaya sal-

lanıyordum. "Git, git, git." Çarpan kapılar, bot sesleri ve bir inilti. Ben çıldırmış gibi kendi kendine fısıldıyor. Sonra bir haykırış, ağlayan bir erkeğin boğuk sesi ve Ben'in sesi, Ben'in sesi olduğunu biliyorum, "Libby! Libby!" diye haykırıyor.

Annemin odasındaki pencerelerden birini açıp yırtık sineklikten kendimi dışarı, biraz aşağıdaki yumuşak karın üzerine atmıştım. Çoraplarım hemen sırılsıklam olmuş, saçlarım çalılara dolanmıştı. Koşmuştum.

"Libby!" Kaçarken geri baktığımda, evde ışık yanan tek bir pencere görmüştüm, gerisi zifiri karanlıktı.

Gölete ulaştığımda ayaklarım buz kesmişti bile, hemen sazların arasına çökmüştüm. Ben de annem gibi çift kat giyinmiştim. Geceliğimin altında çift külotlu çorap vardı ama titriyordum. Rüzgar geceliğimi üfürüyor, buz gibi hava doğrudan göbeğime vuruyordu.

Bir el feneri çılgıncasına sazlık alanı tarıyordu. Yakınlardaki sık ağaçlığı yaladı, sonra hemen dibimdeki toprağı. "Libby!" Yine Ben'in sesiydi. "Olduğun yerde kal, tatlım! Olduğun yerde kal!" El fenerinin ışığı giderek yaklaşıyordu, botlar karları ezerken, ben olduğum yerde öne arkaya sallanıyor, yüzümü koluma gömmüş ağlıyordum. Tam ayağa kalkıp bütün bu işkenceden kurtulmaya karar verdiğimde, el fenerinin ışığı geri çevrilmişti. Ayak sesleri olduğum yerden uzaklaşırken ben yine karanlıkta donmak üzere yapayalnız kalmıştım. Evdeki ışık söndüğünde de kıpırdamamıştım.

Saatler sonra, ayağa kalkamayacak derecede uyuşmuş bir halde, evin arkasında yükselen şafağın alacakaranlığında yerde sürünmeye başlamıştım. Ayaklarım sızlıyordu, ellerimse karga

pençesi gibi kasılmıştı. Kapı sonuna kadar açıktı, topallayarak içeri girmiştim. Mutfağın hemen önünde bezelye ve havuçtan ibaret minik bir kusmuk gölü vardı. Bunun dışındaki her şey kırmızıydı. Duvara sıçramış kan izleri, halının üzerindeki kan gölleri, kanepenin koluna dik bırakılmış kanlı bir balta.

Annemi, odamızın önünde yatar halde bulmuştum, kafasının tepesi üçgen parçalar halinde uçmuştu, balta darbeleri kat kat uyku kıyafetlerini yarmış, bir göğsünü ortaya çıkarmıştı. Hemen yanındaki duvardan kızıl saçları, kan ve beyin parçaları eşliğinde sarkıyordu. Onun biraz ötesinde Debby yatıyordu, gözleri sonuna kadar açılmıştı ve akan kan, yanağında bir çizgi oluşturmuştu. Kolu, koptu kopacak bir haldeydi. Karnı baltayla parçalanmıştı ve patlayan göbeği, uyuyan birinin ağzı gibi sarkıyordu. Michelle'e seslenmiştim ama onun da öldüğünü biliyordum. Parmaklarımın ucunda yatak odamıza girdiğimde, Michelle'i bir terliği hala ayağında, bir gözü açık, boğazında kara çürüklerle yatakta kıvrılmış halde yatarken bulmuştum.

Duvarlar kırmızıya boyanmıştı. Pentagramlar ve iğrenç kelimeler. A.cıklar. Şeytan. Her şey kırılmış, parçalanmış, un ufak edilmişti. Yiyecek kavanozları duvarlara çarpılmış, kahvaltılık gevrekler yerlere saçılmıştı. Ortalık o kadar dağıtılmıştı ki gevreklerden biri, daha sonra annemin yaralı göğsünde bulunacaktı. Michelle'in ayakkabılarından birinin bağcığı, ucuz tavan pervanemize takılmıştı.

Sekerek mutfaktaki telefona gitmiş, yere çöküp ahizeyi aşağı çekmiş, ezbere bildiğim tek numarayı, Teyzem Diane'in numarasını çevirmiştim ve Diane telefonu açtığında kendi ku-

laklarımı bile acıtan bir çığlıkla, "Hepsi öldü!" diye haykırmıştım. Sonra buzdolabıyla fırının arasındaki boşluğa sığınarak Diane'i beklemiştim.

Hastanede beni uyuşturarak donan üç ayak parmağımı ve yüzükparmağımın yarısını kesmişlerdi. O gün bugündür ölmeyi bekliyordum.

Sarı ışıkta doğruldum. Aklımı cinayet evimizden alıp tekrar kendi yetişkin odama getirdim. Ölmeme daha yıllar vardı. Bir av köpeği kadar sağlıklıydım, o yüzden bir plan yapmam gerekiyordu. Neyseki ailemize özgü hesapçı bir beynim olduğundan, kendi çıkarlarım üzerine yoğunlaşmakta zorlanmıyordum. Küçük Libby Day yeni bir keşifte bulunmuştu. Buna hayatta kalma dürtüsü de diyebilirsiniz, hatta isterseniz çekinmeden açıkça söyleyebilirsiniz: Hırs.

Şu *Day hayranları*, aptal *çözümleyiciler*, eski mektuplara ödeyeceklerinden çok daha fazlasını ödeyecekti bana. Runner'ı ve Ben'in arkadaşlarını sormamışlar mıydı? Sadece benim elde edebileceğim bilgilere paraları bayılmak zorunda kalacaklardı. Çiftlik evinin yerleşim planını ezberleyen, olay yeri fotoğraflarıyla dosyalar düzen bu salakların hepsi, kendilerince Day cinayetiyle ilgili teoriler üretmişti. Ucube oldukları için, kendileriyle konuşacak birilerini bulmakta zorlanıyorlardı. Onlara istediklerini ancak ben verebilirdim. Polis ve zanlıların birçoğu, minik Libby'yle dalga geçecekti muhtemelen.

Eğer gerçekten istedikleri buysa ve onu bulabilirsem, babamla konuşabilirdim.

Bir yere varması da gerekmiyordu. Evimin parlak ışıkları altında tekrar güven kazanarak kendi kendime Ben'in suçlu olduğunu hatırlattım -öyle olmalıydı, *öyle olmalıydı*- çünkü başka olasılıkları kaldırabilecek durumda değildim. Hele ki bir işe kalkıştığımda, yirmi dört yıl sonra tekrar bir şeyler yapmaya kalktığımda, Ben masum olmamalıydı. Kafamdan hesap yapmaya başladım. Polislerle konuşmak için, mesela, beş yüz; Ben'in her bir arkadaşıyla konuşmak için dört yüz dolar; Runner'ı bulmak için bin dolar, Runner'la konuşmak için iki bin dolar. Eminim hayranlarımın, Yetim Day Kızı'na biraz zaman ayıracak, tatlı sözle ayartabileceğim insanlardan oluşan bir listeleri vardı. Bu işi aylarca sürdürebilirdim.

Rom şişesi hala elimde uykuya dalarken kendi kendime söyleniyordum. "Ben Day, bir katildir."

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 09:13

Ben bisikletinin tekerleklerini kaydırarak buz üzerinde patinaj atıyordu. Bisiklet sürdüğü yol, yazları dağ bisikletleri için gayet uygundu ama kışları buz tuttuğundan, aslında bu yolu kullanmak gerçekten çok aptalcaydı. Yaptığı şeyse daha da aptalcaydı. Bisikletinin iki yanında ekin gibi görünen kırık mısır saplarıyla, tümsekli yol üzerinde olabildiğince hızlı pedal çeviriyor, bir taraftan da kız kardeşlerinden birinin hız göstergesinin üzerine yapıştırdığı lanet olasıca kelebek etiketini sökmeye çalışıyordu. Haftalardır gözüne takılıyor, tepesini attırıyordu ama uğraşmaya gerek görmemişti. Etiketi, boş bakışlı sersem Debby'nin yapıştırdığından adı gibi emindi. Ben, gözünü alan etiketin yarısını sökmüştü ki o sırada bir çamur yığınına daldı. Ön tekerleği tamamen sola

döndüğünde bisikletin arkası havalandı. Tam olarak bisikletin üzerinden uçtuğu söylenemezdi. Bacağı hala bisikletin üzerindeyken sıçradı ve yana düştü, sağ kolu mısır parçalarına sürtünürken, sağ bacağı altında kaldı. Kafasını soğuktan sertleşmiş toprağa vurduğundaysa dişleri çan gibi titredi.

Tekrar nefes almayı becerdiğinde -ıslak gözlerini on saniye kırptıktan sonra- gözünün üstünden yanağına damlayan sıcak kan damlasını hissetti. İyi. Kanı parmakuçlarıyla yanağından sıyırdığında alnındaki yaradan hemen yeni bir kan dalgası akmaya başladı. Başını yere daha sert vurmuş olmayı diledi. Hayatı boyunca tek bir kemiği bile kırılmamıştı ve bunu ancak insanlar çok üstelerse itiraf ederdi. *Sahi mi yahu? Bir yerlerini kırmadan nasıl bu yaşa geldin? Annen seni kundağa mı sarıyor?* Geçen bahar, birkaç arkadaşıyla birlikte gizlice şehir havuzuna girmişlerdi. Tramplenin üzerine çıkıp aşağıdaki devasa kuru boşluğa, havuzun beton zeminine bakarken tramplen üzerinde zıplayıp aşağıdaki betona çarpmayı, çılgın çocuk olmayı gerçekten çok istemişti. Birkaç kere zıplamış, birkaç fırt viski içmiş, biraz daha aşağı yukarı sıçramış, sonra kendisini gözucuyla umursamadan seyrettiklerinden emin olduğu arkadaşlarının yanına dönmüştü.

Kırık bir kemik daha iyi olurdu ama kan da fena değildi. Artık yanağından aşıp çenesinden düzenli bir şekilde akan kan, karın üzerine damlıyordu. Halis, kırmızı, yuvarlak gölcükler.

İmha.

Kelime, bir anda öylesine aklına gelmişti – yapışkan bir beyni vardı, şarkı sözleri ve benzeri şeyler her zaman gelip bey-

nine yapışırdı. İmha. Gözünün önünde, baltalarını savuran kuzeyli barbarlar canlandı. Bir anlığına, sadece bir anlığına, dünyaya yeniden gelmiş olabileceğinden ve gözünde canlananların küller gibi uçuşan eski yaşam anılarından biri olmasından endişelendi. Sonra bisikletini kaldırıp kafasındaki düşünceleri kovdu. Artık on yaşında değildi.

Sağ kalçası ve mısırlardan çizilen kolu sızlarken tekrar pedal çevirmeye başladı. Belki sıkı bir çürüğü de olurdu. Hem Diondra'nın da hoşuna giderdi. Yumuşacık parmakuçlarıyla çürük bölgeyi okşar, birkaç defa etrafında daire çizdikten sonra aniden parmağıyla dürterdi ki, Ben acıdan zıpladığında onunla dalga geçebilsin. Diondra büyük tepkilerden hoşlanırdı. Çığlık atar, ağlar, kahkaha attığında ulurdu. Şaşırmış gibi göründüğünde gözleri sonuna kadar açılır, kaşları neredeyse saç diplerine kadar kalkardı. Kapıların ardından zıplayıp Ben'i korkuttuktan sonra kovalanmayı severdi. Diondra adı, Ben'in aklına prensesleri ve striptizcileri getirirdi. Hangisinin ağır bastığından pek emin olamazdı. Kızda her ikisinden de biraz vardı. Gösterişli ama ucuz.

Bisikletinden bir ses gelmeye başladı. Sanki pedalların hemen dibinde çivi dolu teneke kutular şangırdıyordu. Bakmak için bir saniyeliğine durdu. Elleri soğuktan yaşlı bir adamın elleri gibi pembeleşmiş ve kırışmıştı ama bisiklette bir sorun göremedi. Aşağı eğildiğinde daha fazla kan gözlerinin üzerine aktı. Kahretsin, işe yaramaz herifin tekiydi.

Babası evden ayrıldığında çok küçüktü. Pratik olmayı öğrenmek için hiç şansı olmamıştı. Bazen motosikletlerinin, traktörlerinin ve arabalarının üzerinde, bir hayvanın metal ba-

ğırsakları gibi görünen makine aksamı ile uğraşan adamlar görürdü. Oysa hayvanları ve silahları biliyordu. Ailedeki herkes gibi o da bir avcıydı. Yine de annesinin kendisinden daha iyi bir nişancı olduğunu anladığından beri pek öne çıkmıyordu.

Becerikli bir adam olmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağından emin olamıyordu ve bu emin olamama hali, ödünü bokuna karıştırıyordu. Babası o yaz birkaç aylığına çiftliğe geri döndüğünde Ben umutlanmış, bunca zaman sonra babasının kendisine bir şeyler öğreteceğini, bir parça olsun baba olma zahmetine katlanacağını ummuştu. Oysa Runner bütün mekanik işlerini kendisi yapar, Ben'i seyretmeye bile çağırmazdı. Dahası, Ben'in uzak durmasını istediğini açıkça belli ederdi. Runner'ın, ona kız muamelesi yaptığı bile söylenebilirdi. Annesi ne zaman bir şeyin tamir edilmesi gerektiğini söylese, Runner, "Bu erkek işi," diyerek Ben'e sırıtır, oğlunun itiraz etmesi için meydan okurdu. O yüzden Ben, Runner'dan kendisine bir şeyler öğretmesini isteyemezdi.

Parası da vardı. Daha doğrusu, cebinde dört dolar otuz sent vardı ama para tamamen kendisinindi ve sadece bu hafta içindi. Ailesi hiç para biriktirmemişti. Bir bankada hesapları vardı ama her zaman ya çok az para olurdu ya da hiç olmazdı. Bir keresinde banka ekstresinden, hesapta tamı tamına 1.10 dolar olduğunu görmüştü. O yüzden şu anda cebinde, ailesinin banka hesabındakinden çok daha fazla para olduğuna inanıyordu.

Annesi çiftliği doğru dürüst işletemiyordu, bir şekilde bütün işleri yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Ödünç aldığı bir kamyonda taşıdığı buğdayları birilerinin ambarlarına boşaltır,

karşılığında neredeyse hiçbir şey almazdı. Ya da maliyetine satardı. Daima borçluydular. Annesi hep, "Kurtlar kapıya dayandı," derdi ve Ben küçükken annesinin arka kapıdan dışarı sarkıp elindeki parlak yeşil paraları kurtların önüne attığını, onların da sanki taze etmiş gibi paraların üzerine üşüştüğünü hayal ederdi. Yani para hiç yetmezdi.

Günün birinde, bir şekilde birileri çiftliği ellerinden alabilir miydi? Neden almasındı? Belki de en iyisi çiftlikten kurtulmak, yeni bir başlangıç yapmak, bu devasa, ölü olmasa bile can çekişen şeyle bütün bağları koparmaktı. Ama çiftlik annesinin ailesinden kaldığı için, kadın duygusal davranıyordu. Biraz düşünüldüğünde, fena halde bencilce bir şeydi bu.

Ben bütün hafta çiftlikte çalışır, haftasonlarındaysa pislik hademenin işlerini devralmak üzere okula giderdi. (Okul ve çiftlik ve okul ve çiftlik. Diondra'dan önce bütün hayatı buydu. Şimdiyse önünde güzel bir üçgen vardı. Okul ve çiftlik ve Diondra'nın kasabanın sınırlarındaki büyük evi.)

Sığırları güdüyor, gübreleri taşıyordu. Okulda da farklı bir şey yaptığı yoktu, soyunma odalarını temizliyor, kafeteryayı paspaslıyor, diğer çocukların arkasını topluyordu. Dahası, maaş çeklerinin yarısını hala annesine vermek zorundaydı. *Aile payı*. Hadi ya? Eee, aileler çocuklarına bakmaz mıydı? Peki, daha ilkine bile bakacak gücün yokken üç çocuk daha peydahlamak da ne oluyordu?

Bisiklet takırdayarak yol alırken Ben, bisiklet parçalara ayrıldığında, çizgi filmlerdeki gibi sadece tekerleğin üzerinde kalacağı anı bekliyordu. Bir yerlere bisikletle gitmek zorunda ol-

maktan nefret ediyordu. Araba kullanamadığı için kendinden nefret ediyordu.

Trey, başını sallayıp suratına sigara dumanını üflerken, "On altı yaşından küçük bir oğlandan daha hüzünlü bir şey yoktur," derdi. Ben ne zaman bisikletiyle Diondra'ya gitse, her seferinde bunu söylerdi. Trey çoğunlukla iyi biriydi ama sürekli başkalarıyla takışmadan edemeyen tiplerdendi. On dokuz yaşındaydı. Bir hafta boyunca katranda yatmış gibi düz ve uzun siyah saçları vardı. Diondra'nın üvey kuzeni, büyük amcası, aile ahbabı, aile ahbabının üvey oğlu ya da buna benzer saçma bir yakınıydı. Tanışmalarıyla ilgili ya her seferinde hikayesini değiştirirdi ya da Ben gerektiği kadar ilgi göstermemişti, ki ikincisi çok daha muhtemeldi, çünkü Trey ne zaman etrafında olsa Ben gerilir, şuuru bedenini terk ederdi. Onunlayken bacaklarını ve ellerini ne yapacağını bilemezdi. Ellerini göğsüne mi götürmeliydi yoksa ceplerinde mi tutmalıydı?

Nasıl dururdu kendini tuhaf hissederdi. Nasıl dururdu, nasıl olsa kendisiyle dalga geçilecekti. Trey küçücük bir bakışla, insanın kendisinin bile fark edemediği tuhaflıkları keşfetmekte ve insanların arasında o tuhaflıkları yüze vurma konusunda ustaydı. "Suda iyi çekmişsin," demişti Ben'i ilk gördüğünde. Ben'in kot paçaları bir parça, yani en fazla bir santim kısaydı. Hadi iki santim olsun. *Suda iyi çekmişsin.* Diondra bunu duyar duymaz en tizinden bir kahkaha çığlığı atmıştı. Ben onun kahkahalarının bitmesini ve Trey'in yine bir şeyler söylemesini bekliyordu. On dakika boyunca bir şey söylemeden beklemiş, paçalarından çorapları görünmesin diye bacaklarının açısını ayarlayarak oturmuştu. Son-

ra banyoya gitmiş, kemerini çözmüş, kotunu kıçının üzerinde mümkün olduğunca aşağı kaydırmıştı. Odaya geri döndüğünde -Diondra'nın bodrum katındaki odası mavi halıyla kaplıydı ve armut koltuklar her yere mantarlar gibi yayılmıştı- Trey'in ikinci sözü, "Kemerin neredeyse kamışına inmiş dostum. Kimseyi kandıramazsın," olmuştu.

Ben, kışın soğuğunda takırdayarak bisikletini yoldan aşağı doğru sürdü, yağan kar neredeyse havada uçuşan toz tanelerine dönüşmüştü. On altı yaşına bassa bile bir arabası olmayacaktı.

Annesinin bir açık artırmadan satın aldığı Cavalier'i vardı. Bir keresinde kiraya verilmişti. İkinci arabaya bütçeleri elvermiyordu, annesi bunu Ben'e açıkça söylemişti. Arabayı paylaşmaları gerekiyordu. Bunu duyan Ben'in araba kullanma hevesi anında sönmüştü.

Zaten içine yüzlerce insanın kokusu sinmiş, kullanılmış kokan -bayat patates kızartması ve başka insanların seks kokuları- dahası halihazırda kızların okul kitapları, bez bebekleri ve plastik bilezikleriyle dolu bir arabayla Diondra'yı evinden aldığını hayal bile etmek istemiyordu. Böyesi doğru olmazdı. Diondra, kendi arabasını kullanabileceğini söylüyordu. (On yedi yaşındaydı, ki bu da sorunlardan biriydi. Kız arkadaşından iki sınıf küçük olmak çok utanç verici bir şey değil miydi?) Yine de kızın arabasını kullanmak daha güzel bir hayaldi. İkisi, kırmızı ve arkası kaldırılmış CRX'e binmiş, Diondra'nın mentollü sigaraları arabanın içini parfümlü bir dumanla sarıyor, egzoz borusu gümbürdüyor. Kesinlikle çok daha güzeldi.

İkisi birlikte, Diondra'nın amcasının, Ben'e de bir iş verebileceği bir spor malzemeleri mağazasının olduğu Wichita'ya gidecekler, bu boktan kasabadan uzaklaşacaklardı.

Ben zamanında hem basketbol hem de futbol takımında şansını denemişti ama çok kısa sürede ve *sakın-geri-gelme* türünden sert bir uyarıyla takımlardan atılmıştı. Bu nedenle basket ve futbol toplarıyla dolu koca bir mağazada kendisini hayal etmesi çok abesti. Ama yine de etrafında o kadar çok malzeme varken, belki kendisini geliştirebilir, iyi bir sporcu olduktan sonra kapağı bir lige ya da benzer bir yere atabilirdi. Tabii bir artısının da olması gerekiyordu.

En büyük artısı Diondra'ydı. Wichita'daki evlerinde birlikte McDonald's yiyecek, TV seyredecek, seks yapacak, bir gecede bütün bir paket sigarayı tüttüreceklerdi. Diondra'nın yanında değilken Ben fazla sigara içmezdi. Kız fena tiryakiydi, o kadar çok sigara içerdi ki duştan sonra bile hala sigara kokardı. Ben kızın cildini sıyırsa, altından mentol sızacağını düşünürdü. Ama bu koku Ben'in hoşuna gidiyor, sıcak ekmek kokusu gibi kendisini gerçek evinde ve rahat hissettiriyordu.

Şöyle olacaktı: Ben ve jöle sürdüğü kahverengi saç lüleleri kaskatı Diondra, kanepeye tüneyip her gün kaydettikleri pembe dizileri seyredecekti. Ben kendini bu dizilere kaptırmıştı. Kocalarını aldatırken ya da kocaları tarafından aldatılırken ya da hafıza kaybına uğradıklarında ya da aldatıldıklarında, parmaklarında parıldayan elmas yüzüklerle şampanya içen vatkalı omuzlu kadınlar.

Ellerinde tozlu basket toplarının deri kokusuyla işten eve gelecek, Diondra da McDonald's ya da Taco Bell'den yiye-

cek bir şeyler almış olacak, gülüşerek televizyondaki kadınları seyredeceklerdi ve tırnaklara bayılan Diondra en güzel tırnaklı kadını gösterecek, sonra Ben'in tırnaklarını da boyamak ya da ona ruj sürmek için ısrar edecekti. Bunu yapmaya bayılır, Ben'i güzelleştirmekten ne kadar hoşlandığını söylerdi hep. Sonunda yatakta birbirlerini gıdıklamaya başlayacak, çıplak sırtlarına ketçap paketleri yapışmış halde yuvarlanırken, Diondra maymunlar gibi kahkahalar atacak, komşular gürültüden rahatsız olup tavana vuracaktı.

Bu hayal, tam sayılmazdı. Ben, özellikle ürkütücü bir detayı, bütün gerçeklikleri tamamen silip atan bir ayrıntıyı aklına getirmemeye çalışırdı. Böylesi, pek iyiye işaret değildi. Yani bütün hayalleri, aslında gündüz düşlerinden başka bir şey değildi. Wichita'da küçücük, boktan bir daire tutamayacak yaşta, aptal bir çocuktan başka bir şey değildi. İçinde tanıdık bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Bütün hayatı uzun bir inkar çizgisinden ibaretti ve geleceği de onu inkar ediyordu.

İmha. Gözünde yine baltalar, silahlar, yerde yatan, parçalanmış kanlı bedenler canlandı. Çığlıklar, hıçkırıklara ve kuş cıvıltılarına karışıyordu. Ben, kanının daha çok akmasını istedi.

Libby Day

Bugün

Küçükken, zavallı Diane Teyzem on ikinci yaşımın vahşi etkilerini üzerinden atmaya çalışırken, Kansas, Holcomb'da Runner'ın ikinci dereceden bir kuzeninde yaklaşık beş ay kalmıştım. O beş ayı çok fazla hatırlamıyordum ama vahşi batının efsanevi şerifi Wyatt Earp ile ilgili yeni bir şeyler öğrenmek için sınıfça Dodge City'ye gittiğimiz hala aklımdaydı. Hepimiz silahlar, bizonlar, fahişeler göreceğimizi sanıyorduk. Bunun yerine yirmi kadar çocuk, bir dizi odaya sokularak birtakım kayıtlara bakmış, bütün gün tozların arasında sızlanmıştık. Earp'ün kendisi, beni fazla etkilememişti ama dudaklarının yanından sarkan bıyıkları, paspal kıyafetleri ve bozuk paralar gibi parıldayan gözleriyle, Eski Batı'nın kötü adamlarına bayılmıştım. Kanun çiğneyenler hep *yalancı ve hırsız* olarak tabir ediliyordu. Ve kapalı yer kokusu

sinmiş o odalardan birindeki dosya memuru, dosyalama sanatı hakkında boş boş konuşurken, ben kendim gibi birilerine denk geldiğim için sevinçten titriyordum. Çünkü, *işte bu tam bana göre*, diye düşünüyordum.

Tam anlamıyla yalancı biriydim ve hırsızlık yapmaya bayılırdım. Beni evinize sokmamalısınız. Hadi soktunuz diyelim, beni yalnız bırakmamanız gerekir. Bir şeyler yürütmeden duramam. Beni arsız, minik parmaklarımın arasında şıngırdayan aile yadigarı inci gerdanlığınızla oynarken yakalasanız, incilerin bana annemi hatırlattığını, kendimi onlara, bir anlığına, sadece bir saniyeliğine, dokunmak zorunda hissettiğimi, bana ne olduğunu anlayamadığımı söyler, özür dilerdim.

Annemin hiçbir zaman böylesi mücevherleri olmamıştı ama bunu kimse bilemezdi tabii. Ve siz başka bir yere bakarken incileri bir şekilde cebe indireceğimden emin olabilirdiniz.

Külotlar, yüzükler, CD'ler, kitaplar, ayakkabılar, iPodlar, saatler çalardım. Birinin evindeki partiye gitsem -arkadaşım yok ama beni bir yerlere davet eden birkaç tanıdığım var- evden çıkarken kazağımın altında birkaç tişört, cebimde güzel renkli bir ruj ve birkaç cüzdandan yürüttüğüm paralar olurdu. Bazen, herkes yeterince sarhoş olduğunda, cüzdan yürüttüğüm bile olurdu. Reçeteyle satılan ilaçlar, parfümler, düğmeler, kalemler. Yiyecek. Birinin büyükbabasının, ikinci dünya savaşından beri sakladığı bir mataram ve birinin en sevdiği amcasından kalma üniversite rozetim var. Ne zaman çaldığımı hatırlayamadığım ve çok uzun zamandır bende olan antika bir teneke kupam var. Aile yadigarıymış gibi hala saklarım.

Ailemden kalan şeylere, merdivenin altına yığılı o kutulara bakmaya bile katlanamıyordum. Başka insanların eşyalarından daha çok hoşlanırdım çünkü başka insanların hikayelerine sahiptirler.

Evimdeki çalmadığım tek eşyam, *Şeytan Hasadı: Kinnakee Kansas Şeytan Ayini* adlı bir gerçek suç romanıdır. 1986 yılında yayınlanan kitap, Barb Eichel adında eski bir gazeteci tarafından yazılmıştı ve bütün bildiğim bu kadardı. En azından üç erkek arkadaş adayım, büyük ciddiyet ve bilgelikle bana bu kitaptan hediye etmişler, üçü de hemen akabinde tarafımdan terk edilmişlerdi. Bir kitabı okumak istemediğimi söylüyorsam, okumak istemediğim anlamına gelirdi. Böylesi, tıpkı ışıkları yakarak uyumam gibi bir kuraldı. Yattığım bütün erkeklere, ışıkları açık bıraktığımı söylerdim ve onlar da her seferinde, "Ben seni korurum bebeğim," gibisinden bir şey söyleyerek lambayı söndürmeye çalışırdı. Sanki mesele buymuş gibi.

Şeytan Hasadı'nı, köşedeki bel vermiş kitap yığınlarının arasından aldım. Kitaplar da tıpkı ailemle ilgili kağıt ve ıvır zıvırın dolu olduğu kutular gibi öylece dururdu. Belki bir gün gerçekten o eşyalara sahip olmak isteyebilirdim. Öte yandan ben istemesem bile, o eşyalara başkalarının sahip olmalarını hiç istemiyordum.

Kitabın açılış sayfasında şunlar yazıyordu:

Amerika'nın kalbindeki Kinnakee (Kansas), yaşayanların birbirlerini tanıdığı, birlikte kiliseye gittikleri ve beraber büyüdükleri sessiz sakin bir tarım topluluğu. Ama dış dünyanın

şeytanlarından muaf bir yer değil. 3 Ocak 1985 gününün ilk saatlerinde iblisler, Day ailesinin üç üyesini kan ve dehşet saçarak parçaladı. Bu sadece bir cinayetin öyküsü değildir, kitap aynı zamanda şeytana tapmayı, kanlı ayinleri ve Amerika'nın her köşesine -en evcil, en güvenli sayılan yerlerine bile- yayılmış Satanizm'i anlatır.

O gecenin sesleri kulaklarımda uğuldadı. Gürültülü, erkeksi bir homurtu, derin nefeslerle söylenen kuru bir ağıt. Annemin ölüm perisi çığlıkları. Karanlık Yer. Barb Eichel'in fotoğrafının olduğu sayfaya baktım. Kısa, dik saçları, sarkık küpeleri ve kasvetli bir gülümsemesi vardı. Biyografisinde Kansas-Topeka'da yaşadığı yazılıydı ve kitap neredeyse yirmi yıl önce basılmıştı.

Bilgi-karşılığında-para önerim için Lyle Wirth'ü aramam gerekiyordu ama ailemin öldürülmesiyle ilgili ukala sözlerini dinlemek için kendimi henüz hazır hissetmiyordum. (*Sen gerçekten Ben'in suçlu olduğuna inanıyorsun!*) Söyleyecek doğru dürüst bir sözü olmayan bir kara cahil gibi karşısında oturmaktansa, onunla tartışabilecek havaya girmem gerekiyordu.

Başımın altında ikiye katladığım yastıkla sırtüstü yatıp kitaba biraz daha göz atarken, kedim Buck, sevimli kedicik gözleriyle mutfağa gidip gitmeyeceğimi merak ederek beni gözlüyordu. Barb Eichel, Ben'i 'siyahlar giyen yalnız, popüler olmayan ve kızgın bir genç' olarak tanımlamıştı ve 'söylentilere göre şifreli şarkı sözlerinin şeytanı çağırmaktan çok daha öte olduğu heavy metal müziğin -black metal denen- vahşi bir türüne takıntılı' olduğunu iddia ediyordu. Beni na-

sıl tanımladığını bulana kadar sayfaları karıştırdım. 'Meleksi ama güçlü,' 'kararlı ve kederli,' 'onun iki katı yaşındaki çocuklarda bile genelde görülemeyecek bir bağımsızlık havası.' Ailemiz 'mutlu ve canlıydı, temiz hava ve temiz bir yaşamla dolu geleceğimize hazırlanıyorduk.' Hımmm. Yine de bu kitap, cinayetleri açıklama amacıyla yazılmıştı ve Cinayet Kulübü'ndeki herkesin, gözümün içine baka baka aptal olduğumu söylemesinin ardından, Ben'in katil olduğuna inanan başka biriyle konuşmak için can atıyordum. Lyle'ı beyninden vuracaktım. Kendimi parmaklarımla gerçekleri sıralarken hayal ettim. *Bu, bu ve bu, siz g.tleklerin yanıldığınızı kanıtlıyor* ve Lyle dudaklarını büzerek, her şeye rağmen haklı olduğumu anlayacaktı.

Tabii hala bana para ödemek istiyorsa, parasını almaktan da geri kalmayacaktım.

Nereden başlayacağımı bilmeden, Topeka'nın bilinmeyen numaralar servisini aradım ve müthiş bir isabetle Barb Eichel'in telefon numarasını buldum. Hala Topeka'da yaşıyordu ve numarası rehberde kayıtlıydı. Kolay olmuştu.

Kadın ikinci çalışta telefonu açtı, kim olduğumu söyleyene kadar sesi şen ve cırtlaktı.

"Ah, Libby. Benimle temas kurup kurmayacağını hep merak etmiştim," dedi genizden bir "*Eeeğğğ*" sesi çıkardıktan sonra. "Hatta sana ulaşmayı bile düşündüğüm oldu. Bilemedim, bilemedim..." Restoranda mönüyü yirmi dakika boyunca inceleyen, sonra garson yaklaştığında panikleyen kadınlar gibi, odasında ürkekçe etrafına bakınıp ve tırnaklarını incelediğini gözümde canlandırabiliyordum.

"Biraraya gelip sizinle... Ben hakkında konuşmayı umuyordum," diye başladım söze, kelimeleri seçmeye çalışarak.

"Biliyorum, biliyorum, yıllar sonra ona bir sürü özür mektubu yolladım Libby. O lanet olasıca kitap için daha kaç kere özür dilesem yetmez."

Bak işte bunu hiç beklemiyordum.

Barb Eichel benimle öğle yemeğinde buluşacaktı. Açıklamasını yüz yüze yapmak istemişti. Artık araba kullanmıyordu -kadının asıl hikayesini buradan yakaladığımı düşünüyordum, ilaç bağımlısı birinin ışıltılı paravanının arkasında yaşıyordu-, o yüzden onun yanına gidebilirsem çok memnun olacaktı. Neyse ki Topeka, Kansas City'den çok uzak değildi. Gitmeye can attığım falan yoktu, küçükken orayı görmüştüm. Topeka bir zamanlar psikiyatrik klinikler cehennemiydi, gerçekten, kasabanın girişinde "Topeka'ya, dünyanın psikiyatrik başkentine hoşgeldiniz!" diye bir tabela bile vardı. Bütün kasaba, çatlaklar ve terapistlerle doluydu, özel bir tedavi görmek için düzenli olarak oraya götürülürdüm. Kabuslarım, panik ataklarım ve öfke problemimi konuşurduk. Ergenlik yıllarımda, fiziksel saldırganlık eğilimlerim hakkında konuşurduk. Hatırlayabildiğim kadarıyla bütün kasaba, Kansas'ın terapi başkenti, tımarhane salyası kokuyordu.

Barb'la buluşmaya gitmeden önce kitabını okumuş, bilgiler doğrultusunda sorularımı kuşanmıştım. Ama bir saatlik yolu üç saatte alınca, kendime güvenim bir noktadan sonra yerle bir olmuştu. Bir sürü yanlış sapak, evde internetim olmadığı ve yol haritasının bir çıkışını alamadığım için kendime küfretmeler.

Ne internet, ne kablolu TV aboneliğim vardı. Bu tür konularda hiç iyi değildim. Keza kuaförler, motor yağı değiştirme ya da dişçi muayenelerinde de geçerliydi bu. Bungalovuma taşındığımda, ilk üç ayımı battaniyelerin altında geçirmiştim çünkü doğalgazı tekrar açtırmakla uğraşamıyordum. Son birkaç yılda yine üç kez doğalgazım kesilmişti çünkü faturayı ödemeyi bile beceremiyordum. Dünya işleriyle aram pek iyi değildi.

Sonunda ulaştığımda, Barb'ın evinin, düzgün bir şekilde soluk bir yeşile boyadığı sıva duvarlarıyla, aptalca sıcak görünen bir bina olduğunu gördüm. Rahatlatıcı görünen bir evdi. Her yandan rüzgar çanları sarkıyordu. Kapıyı açtığında, sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi geriledi. Saçları hala kitap fotoğrafındaki gibiydi, kırlaşmış saçlarını diken diken havaya dikmişti ve yaşlı kadınların fazla 'genç işi' olarak tabir edeceği boncuklu bir zincire bağlı gözlüklerini takmıştı. Kemikli yüzünden bakan delici ve karanlık gözlerine bakılırsa, ellilerine merdiven dayamış olmalıydı.

"Ah, merhaba Libby!" derken tıkandı, sonra bir anda bana sarıldı, vücudundaki kemikler sol göğsüme batıyordu. Nane ve yün kokuyordu. "İçeri gel, içeri gel." Yer paspası gibi uzun tüyleri olan küçük bir köpek, parkelerde tıkırdayarak arkasından gelip mutlu mutlu havladı.

"Ah, umarım köpeklerden rahatsız olmuyorsundur, benimki çok efendidir," dedi, köpecik üzerime sıçramaya çalışırken. Köpeklerden, minik ve sevimli olanları da dahil olmak üzere nefret ediyordum. Köpeğe dokunamayacağımı belli etmek için ellerimi havaya kaldırdım. "Pekala Weenie, bırak da misa-

firimiz içeri girsin," diye seslendi kadın, bir bebeğe sesleniyormuş gibi. Adını duyduğumda, köpekten daha da nefret ettim.

Oturma odasındaki her şey fena halde pofuduk görünüyordu. Sandalyeler, kanepeler, halılar, yastıklar, perdeler, her şey ama her şey sanki tıkabasa doldurulmuş, ardından da kalın kumaşlarla alabildiğine gerilmişti.

Birkaç kere odaya girip çıktı, sürekli hareket ederken, genellikle omzunun üstünden geri bakarak bir şeyler söyledi, iki kere ne içmek istediğimi sordu. Toprak kokan cicili bicili bir kupada, tatlı bitki kökü çayı ya da rahatlatıcı bir yasemin çayı ikram edeceğini tahmin edebiliyordum, o yüzden su istedim. İçki şişesi görür müyüm diye etrafıma bakındım ama ortalıkta öyle bir şey yoktu. Gerçi ortalık, yutulmak üzere bekleyen bir sürü hap kutusundan geçilmiyordu. Bir de kadının her hareketi, sanki her yeri verniklenmiş de kuruyan vernik çatlıyormuş gibi çat pat sesler çıkarıyordu.

Oturduğumuz yerde atıştıralım diye, bir tepsinin içinde sandviçler getirdi. Su bardağımı ağzına kadar buzla doldurmuştu. İki yudumda suyumu bitirdim.

"Eee, Ben nasıl Libby?" diye sordu, sonunda koltuğa oturduğunda. Tepsiyi yakınına çekmişti. Hızlıca atıştırmaya hazırlandı.

"Şey, bilmiyorum. Onunla konuşmuyorum."

Beni dinliyormuş gibi görünmüyordu. Daha çok kendi içindeki radyo istasyonuna odaklanmış gibiydi. Jazz gibi hafif bir şeyler dinliyordu sanki.

"Açıkça söylemeliyim ki Libby, kitap mahkeme kararından sonra çıkmış ve kararı etkilememiş olsa da bu işin bir

parçası olmaktan dolayı çok büyük pişmanlık duyuyorum," dedi telaşla. "O dönemin önemli bir olayıydı. Çok küçük olduğun için hatırlamayabilirsin ama seksenli yıllardan bahsediyorum. O günlerde yaşanan şeytan paniğinden bahsediyorum."

"O nedir?"

"Bütün psikiyatrlar, polis gücü, hukukçular, bütün ülke... O zamanlar herkesin şeytana taptığından şüphelenilirdi. O zamanlar... bu çok modaydı."

Ellerini yoğurup bana doğru eğildiğinde küpeleri sallandı. "O zamanlar, insanlar bütün ülkenin şeytana tapanlar tarafından işgal edildiğini, artık bunun olağan olduğunu düşünürdü. Genç bir çocuk tuhaf davranmaya başlasa, hemen şeytanın müridi damgası yerdi. İlkokuldaki bir çocuk eve tuhaf çürüklerle gelip mahrem yerleriyle ilgili acayip şeyler söylemeye başladığında, öğretmenlerinin şeytan müridi olduğuna inanılırdı. Şu McMartin İlkokulu davasını hatırlıyor musun? O zavallı öğretmenler, beraat edene kadar *yıllarca* acı çekti. Şeytan paniği. Sizinki iyi bir hikayeydi. Bu işi yapmak istedim Libby. Yeterince sorgulamadan üstüne atladık."

Köpek, koklayarak etrafımda dolaşırken geriliyor, Barb'ın köpeğe seslenerek onu yanımdan uzaklaştırmasını umuyordum. Ama kadın fark etmedi, gözlerini arkamdaki pencereden sızan altın renkli ışığın yansıdığı ayçiçeği desenli lekeli bardağa dikmişti.

"Sonra, işte ne bileyim, hikaye başarılı oldu," diye devam etti Barb. "Hikayede birçok kanıtı es geçtiğimi, önemli ger-

çekleri görmezden geldiğimi bugün artık kabul ediyorum. Ne yazık ki bunu kabul etmem on yılımı aldı."

"Ne gibi gerçekler?"

"Eh, senin yönlendirilmiş olduğun, güvenilir bir tanık olamayacağın, senin için atadıkları psikoloğun, söylemeni istediği şeylerle beynini yıkadığı gibi gerçekler."

"Dr. Brooner mı?" Onu hatırlıyordum. Kıllarla kaplı suratının ortasında koca bir burnu ve küçük gözleri olan, hippi kılıklı biriydi. Masal kitaplarındaki arkadaş canlısı hayvanlara benziyordu. Diane Teyzemi de seviyordum ama onun dışında o yıl hoşlandığım tek kişi Dr. Brooner olmuştu ve teyzem, olayla ilgili konuşmaya pek gönüllü olmadığı için, o gece hakkında konuştuğum tek kişi oydu.

"Zevzek," dedi Barb, kıkırdayarak. Savunma ihtiyacıyla itiraz etmek üzereydim. Kadın düpedüz yalancı olduğumu yüzüme vurmuştu. Evet, öyle olabilirdim ama bu tepemin atmasına engel değildi.

Kadın, konuşmaya devam etti. "Ya babanın cinayet anında nerede olduğuna dair kanıtı? Şu kız arkadaş meselesi? Aslında aslı astarı yoktu. Adamın o sırada nerede olduğuna dair tek bir kanıt bile yoktu ve bir sürü insana tonlarca borcu vardı."

"Annemin de hiç parası yoktu."

"Babandan çok daha iyi durumdaydı, inan bana." İşte buna inanırdım. Babam bir keresinde öğle yemeği dilenmek için beni komşu çiftliğe göndermiş, kanepe minderlerinin arasında bozuk para bulursam, kendisine götürmemi istemişti.

"Tabii bir de bir erkeğe ait kösele ayakkabı izi vardı ama hiç peşine düşülmedi. Bununla birlikte, olay yerindeki bütün

kanıtlar bozulmuştu. Kitapta es geçtiğim konulardan biri de buydu. Bütün gün eve bir sürü insan girip çıkmıştı. Teyzen gelip koca bavullara bir sürü ıvır zıvır, kıyafet ve senin eşyalarını doldurmuştu. Yaşananlar, polisiye kuralların katıksız ihlaliydi. Ama *kimsenin umrunda değildi.* İnsanların ödü kopmuştu. Kasabada kimsenin hoşlanmadığı, çulsuz, bakımsız ve heavy metal müzik sevdiği anlaşılan tuhaf bir genç çocuk vardı. Her şey çok utanç vericiydi." Kendisine çekidüzen verdi. "Korkunçtu. Tam bir trajedi."

"Ben'i hapisten kurtaracak bir şey var mı?" diye sordum, midem burkulurken. Ben'in kesinlikle suçlu olduğu konusunda sırtımı dayadığım kadının, fikrini değiştirmiş olması midemi bulandırıyordu. Dahası, yalancı şahitlik yaptığıma inanan başka bir insanla daha karşı karşıyaydım.

"Demek bir çıkar yol bulmaya çalışıyorsun? Bunca yıl sonra, olanları değiştirmenin imkansız olduğunu düşünüyorum, keza temyiz haklarını da çoktan kaybetti. Davanın tekrar görülmesi için çok büyük bir kanıt bulman gerekiyor. Yani, mesela gerçek ve ikna edici bir DNA kanıtı gibi. Ne yazık ki ailen yakıldı, o yüzden..."

"Evet, şey, teşekkür ederim," diye araya girdim. O an kalkıp evime gitmek istiyordum.

"Tekrar ediyorum, kitabı karar verildikten sonra yazmıştı ama sana yardım edebileceğim bir konu varsa bana söyleyebilirsin Libby. Açıkçası olayların gidişatında benim de payım var. Sorumluluğumu üstleniyorum."

"Polise, cinayetleri Ben'in işlediğine inanmadığınızı söylediniz mi hiç?"

"Hayır, söylemedim. Belli ki insanların çoğu, çok uzun bir zaman önce, Ben'in yapmamış olması ihtimalini tamamen aklından çıkardı," dedi Barb, giderek tizleşen bir sesle.

Bir şey söylememi, neden ziyarete geldiğimi açıklamamı bekliyordu. Sanki kendim de inanıyormuşum gibi, Ben'in masum olduğunu ve bunu ortaya çıkarmak için ant içtiğimi falan söyleyecektim. Daha çok beklerdi.

Sandviçini atıştırırken beni inceliyor, her ısırığını büyük bir özenle çiğniyordu. Sandviçimi elime aldım, salatalık ve humus olduğunu görünce, nemli ekmeğin üzerinde parmak izlerimi bırakarak geri bıraktım.

Bütün oda kitap raflarıyla kaplıydı, hepsinde sadece kişisel gelişim kitapları vardı. *Güneşi Aydınlat! Durma, Yürü Be Kızım; Kendine Güven; Ayağa Kalk – Daha Uzun Görün; Kendi Kendinin En İyi Arkadaşı Ol; Yola Devam, Yukarı Devam!* Coşku dolu bu kitap adları, ardı ardına yığınlar halinde sıralanmıştı. Okudukça, kendimi daha zavallı hissediyordum. Bitkisel tedaviler, olumlu düşünce, kendini affetme, hatalarla yaşamayı öğrenme... Randevuya geç kalmaya çare sunan bir kitabı bile vardı. Kendi kendilerini geliştirenlere hiç güvenmezdim. Yıllar önce bardan, bir arkadaşın arkadaşı olan, yakınlarda oturan, normal görünümlü, düzgün, sevimli, hakim yakalı bir gençle çıkmıştım. Seksten sonra uyuyakalınca odasını gizlice karıştırmış, çalışma masasının tamamen post-it notlarla kaplı olduğunu keşfetmiştim:

Küçük şeyler seni endişelendirmesin. Adı üstünde, hepsi küçük şeylerdir.

Mutlu olmaya çalışmaktan vazgeçsek, hayatın tadını çıkarmaya başlarız.

Yaşamaktan keyif al – kimse buradan canlı çıkmıyor.

Endişelenme, mutlu ol.

Üzerinde hala birkaç tutam saç kalmış bir yığın kurukafayla karşılaşsam bile, bu telaşlı umut dünyasından korktuğum kadar korkmazdım. İç çamaşırlarımı ceplerime tıkıştırarak panik içinde kaçmıştım.

Barb'ın yanında daha fazla kalmadım. Yakında tekrar arama sözü ve sehpanın üzerinden cebime attığım kalp şeklindeki mavi kağıt ağırlığıyla oradan ayrıldım.

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 09:42

Ben'in saçını boyadığı lavabo, vıcık vıcık bir mor boyayla lekelenmişti. Gecenin bir vakti banyonun kapısını kilitleyip klozetin üzerine oturmuş, çöp tenekesine attığı boya ambalajındaki talimatları okumuş olmalıydı. Karton ambalajın üzerindeki garson kılıklı kadının dudakları açık pembe rujla boyanmıştı ve saçları kuzguni siyahtı. Patty, oğlunun boyayı çalıp çalmadığını merak etti. Ben'in, çenesini utançla göğsüne gömüp kasada boyanın parasını ödediğini hayal bile edemiyordu. Muhtemelen dükkandan aşırmıştı. Sonra yine gecenin bir vaktinde, tek başına malzemeleri ölçmüş, karıştırmış ve köpürtmüştü demek ki. En son da kızıl saçlarına boca ettiği çamurumsu kimyasallarla oturmuş ve boyanın işlemesini beklemişti.

Bütün bunları düşünürken, inanılmaz bir hüzünle doldu. Kadınlarla dolu bu evde, oğlu gecenin bir vakti saçlarını kendi başına boyamıştı. Ben'in herhangi bir konuda yardım isteyeceğini düşünmek saçma olurdu elbette ama böylesi gizli saklı bir şey yapmış olması, daha çok kimsesizlere özgüymüş gibi geliyordu ona.

Ablası Diane, yirmi yıl önce aynı banyoda Patty'nin kulaklarını delmişti. Patty çengelli iğneyi ucuz bir çakmakla ısıtmıştı, Diane ise bir patatesi ikiye bölüp soğuk ve ıslak yüzünü Patty'nin kulağının arkasına dayamıştı. Önce kulak memesini buz küpüyle dondurmuşlardı, sonra Diane -*sıkı dur, sıkı duuuuuur*- çengelli iğnenin ucunu Patty'nin lastik gibi etine batırıvermişti. Patatese ne gerek vardı? Kulağı sabit tutabilmek ya da ona benzer bir şey içindi galiba. İlk kulak delindikten sonra Patty biraz korkmuş, çengelli iğne hala kulağından sarkarken, kendisini küvetin kenarına atmıştı. Sonra Diane, ısıttığı başka bir çengelli iğneyi öteki kulağına batırarak işi halletmişti.

"Saniyesinde acısı geçecek. Böyle tek kulağın delik dolaşamazsın P."

Diane, görev insanıydı. İşler asla yarım bırakılamazdı. Ne hava ne tembellik ne de sızlayan kulak, eriyen buz ve korkmuş küçük kız kardeş buna mazeret olabilirdi.

Patty, parmaklarının ucuyla kulağındaki altın küpeleri çevirdi. Sol kulaktaki tam ortada değildi, bu tamamen kendi suçuydu çünkü son anda sıçramıştı. Yine de işte kulakları delinmişti, ergenlik hevesinin ikiz alametleri... Ve bunu ablasıyla birlikte yapmışlardı, tıpkı altmışlı yıllarda ilk rujunu sürdüğünde ya da bebek bezi büyüklüğündeki adet bezlerini do-

nuna tuttururken plastik klipsler taktığında olduğu gibi. Bazı şeyler tek başına yapılmamalıydı.

Lavaboya leke çıkarıcı döküp fırçalamaya başladığında, su mürekkep yeşiline dönüştü. Diane yakında yine uğrardı. *Arabası varsa* hafta ortalarında ansızın uğrayıverirdi. Gelmek için teptiği otuz kilometrelik yolu gündelik hayatının kaçamaklarından biri olarak görürdü. Geldiğinde de Ben'in son olayıyla ilgili kesin dalga geçecekti.

Patty ne zaman okul, öğretmenler, Ben, evlilik, çocuklar ve çiftlik -ki 1980'den sonrası sadece, ama sadece çiftlik olmuştu- hakkında endişelense, sert bir içecek gibi Diane'e ihtiyaç duyardı. Garajdaki katlanan sandalyelerden birine oturup arka arkaya sigara tüttüren Diane, Patty'ye aptallaşmamasını, hayatı biraz hafife almasını söylerdi. Endişeler, davet edilmeseler de yeterince hayatın içindeydi zaten. Diane'le birlikte olduğunda endişeler neredeyse fiziksel bir varlık kazanır, o andan itibaren de endişelerini aklından kovması daha kolay olurdu. Diane endişelenmezdi ve endişelenmenin ancak yüreksiz kadınlara özgü bir şey olduğunu düşünürdü.

Ama Patty bir türlü sakinleşemiyordu. Geçen yıldan beri Ben ipin ucunu iyice kaçırmış, kendisini odasına kapatan tuhaf ve gergin bir çocuk haline gelmişti. Duvarları titreten gürültüleri andıran, çığlık çığlığa şarkı sözleri kapının altından sızarken oğlan, odasında tepiniyordu. O sözler, insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Patty önceleri kulaklarını tıkamayı tercih etmişti, çünkü müzik gerçekten fazlasıyla çirkin ve vahşiydi ama bir gün kasabadan erken geri döndüğünde Ben evde kimse olmadığını

düşünerek müziği sonuna kadar açmıştı ve Patty kapının hemen önünde dikilerek içeriyi dinlemişti:

Artık yokum,
Tam değilim,
Şeytan ruhumu aldı,
Artık şeytanın oğluyum.

Plak takıldığında aynı nakarat tüm hoyratlığıyla tekrarlamıştı. Artık yokum, tam değilim, şeytan ruhumu aldı, artık şeytanın oğluyum.

Tekrar. Sonra tekrar. İşte o an Patty, Ben'in pikabın başında durmuş, iğneyi kaldırıp aynı sözleri bir dua gibi tekrar tekrar çaldığını anlamıştı.

Kızlar banyo kapısının önünde dolaşıp duruyordu. Çağırılmaları ihtimaline karşın bekleşiyorlardı. Patty'nin fırçalama seslerinden ve söylenmelerinden, bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini hissedebiliyorlardı ve bir yandan da seslerin ağlama mı yoksa suçlama mı olduğunu kestirmeye çalışıyorlardı. Patty ağladığında, istisnasız en az iki kızı ona eşlik ederdi ve birinin başı dertteyse evdeki herkes birbirini suçlamaya başlardı. Day kadınları, mafya mantığının tam karşılığıydı. Üstelik tırmıklarla dolu bir çiftlikte yaşıyorlardı.

Pütür pütür olmuş kırmızı nasırlı ellerini durulayıp aynada kendine baktı. Gözlerinin ıslak olmadığından emin olmak istiyordu. Otuz iki yaşındaydı ama neredeyse on yıl daha yaşlı görünüyordu. Alnı bir çocuğun kağıt yelpazesi gibi kırış kırıştı ve gözlerinin kenarından karga ayağı gibi derin izler yayı-

lıyordu. Kızıl saçları ağarmaya başlamış, vücudu hiç de çekici olmayan bir şekilde iskelet gibi kalmıştı, tümseklerden ve köşelerden ibaretti artık. Sanki koca bir alet edevat dolabını mideye indirmiş gibi görünüyordu. Çekiçler, naftalin topları ve birkaç eski şişe.

İnsanın kucaklaşmak veya sarılmak isteyebileceği biri değildi ve aslında, artık çocukları bile ona pek yanaşmıyordu. Michelle -her zamanki gibi sabırsız ve sert mizacıyla- annesinin saçlarını fırçalamayı severdi ve Debby -her zamanki gibi gevşek ve dikkatsiz bir şekilde- annesinin yanındayken en fazla hafifçe ona yaslanırdı. Zavallı Libby, canı yanmadığı sürece Patty'ye dokunmaya çalışmazdı, ki bu bile çok özel bir durumdu. Patty'nin vücudu öylesine kötü kullanılmıştı ki daha yirmilerinin ortasında bile, göğüs uçları taşa dönüşmüştü. Libby doğduğunda, çok geçmeden onu biberonla beslemeye başlamıştı.

Dar ve sıkışık banyoda ecza dolapları yoktu (kızlar büyüyüp liseye başladığında dört kadın birden banyoya nasıl sığışacaklardı ve Ben o zaman nerede olacaktı? Ben'i, gençlik heyecanıyla pislenmiş havlular ve bozuk süt kutusuyla, bir otel odasında, yapayalnız, zavallı bir şekilde hayal etti), o yüzden kozmetiklerini lavabonun altında tutardı. Ben bütün malzemeleri köşelerden birine itmişti. Deodorant, saç spreyi ve ne zaman satın aldığını hatırlayamadığı küçük bir bebek pudrası kutusu. Hepsi lavaboyu da lekeleyen aynı eflatun damlalarla kaplanmıştı. Her birini porselen bir vazoyu silercesine özenle sildi. Henüz alışverişe çıkmaya hazır değildi. Bir ay önce, kendisini iyi ve umutlu hissettiği bir gün, birkaç bakım malzemesi

almak için Salina'ya gitmişti. Listesi, sıvı sabun, yüz losyonu ve rujdan oluşuyordu. Salina'ya doğru yola çıkmadan önce bir yirmiliği katlayıp ön cebine sıkıştırmıştı. Biraz savurganlık yapmak istemişti canı. Ama yüz kremi -kırışıklarla savaşan ve güneşin zararlı ışınlarından koruyan- bile tek başına bütçesini aşıyordu. Bir nemlendirici alabilirdi ama yanında temizleyici tonik de lazımdı ve daha gece kremine gelemeden bile en az elli doları cepten çıkarmak gerekiyordu. Nefsini törpüleyip bir yandan da kendini aptal gibi hissederken, bir şey almadan mağazadan çıkmıştı.

"Dört çocuğun var, kimse senin papatyalar kadar taze olmanı beklemiyor," demişti Diane.

Ama her zaman papatyalar kadar taze görünmek istiyordu. Aylar önce Runner, sanki gökten düşmüş gibi, yanık teni, mavi gözleri, Alaska'daki balıkçılık maceraları ve Florida'da katıldığı bir yarış hikayesiyle geri dönmüştü. Kirli kotunun içinde leylek gibi, sanki üç yıldır kendisinden haber alamadıkları, haber bir yana bir kuruş bile göndermediği gerçeği tamamen bir sanrıymış, hiç gitmemişçesine kapıya dikilmiş, kendisini affettirmek için bir göz bile kırpmamıştı. Durumu düzelene kadar kendileriyle kalıp kalamayacağını sormuştu. Doğal olarak yine parasız kalmıştı ama yarıladığı sıcak kolayı, harika bir hediyeymiş gibi Debby'ye verme cömertliğini göstermişti.

Runner, çiftlikteki aksaklıkları gidereceğine ve ilişkilerini platonik düzeyde tutacağına -tabii Patty başka türlüsünü isterse ayrıydı- söz vermişti. Patty yaz mevsimi olduğu için kanepede yatmasına izin vermişti. Oysa kızların sabahleyin babala-

rının yayvan ve pis kokulu donundan sarkan t.şaklarıyla karşılaşmalarından da korkmuyor değildi.

Runner kızların gönlünü hemen çalıvermişti -onlara taş bebek, melek yüz diye sesleniyordu- ve Ben bile, babasının köpekbalıkları gibi oradan oraya koşuşturmasını dikkatle izler hale gelmişti. Runner, Ben'e pek bulaşmazdı ama biraz olsun arkadaşça davranmak adına, arada sırada oğluna takılırdı. Ben'i erkek yerine koyduğu aşikardı, ki bu da iyi bir şeydi. "Bu erkek işi," gibi şeyler söylediğinde Ben'e bakıp göz kırpardı.

Üç hafta sonra bir yerlerden bulup kamyonuna yüklediği eski bir çekyatla eve gelmiş ve artık garajda da yatabileceğini söylemişti. Böylesi daha uygun görünüyordu. Yemeklerden sonra sofranın toplanmasına yardımcı oluyor, karısı için kapıları açık tutuyordu. Arada sırada Patty'nin kalçalarına bakarken yakalanıyor, sonra utanmış gibi yapıyordu. Patty bir gece ona temiz çarşaf götürdüğünde sigara kokulu bir öpüşme yaşanmıştı ve Runner yüz bulduğu anda Patty'nin üzerine çullanmıştı. Ellerini gömleğinin içine daldırmış, kadını duvara dayamış, saçlarından tutarak başını arkaya yatırmıştı. Patty ise onu üzerinden atıp henüz hazır olmadığını söylerken gülümsemeye çalışmıştı. Runner kaşlarını çatıp başını sallarken, büzdüğü dudaklarıyla kadını baştan aşağıya süzmüştü. Patty o gece yatağa girmek için soyunurken, Runner'ın avuçladığı göğüslerinden nikotin kokusunu almıştı.

Runner ortada dolanıp başladığı işleri tamamlamadan bir ay kadar daha yanlarında kalmıştı. Bir sabah kahvaltıdayken Patty ondan ayrılmasını istediğinde, Runner, "Orospu!" diye bağırıp karısının kafasına bir bardak fırlatmıştı. Bardaktan sıç-

rayan meyve suyu, tavanda izler bırakmıştı. Adam gittikten sonra Patty, altmış dolarının, iki şişe içkisinin ve içinde değerli hiçbir şey olmayan mücevher kutusunun gittiğini fark etmişti. Runner, birkaç kilometre ötede köhne bir kulübeye taşınmıştı, bacasından her zaman duman tütüyordu. Patty ara sıra, belli bir mesafeden havaya sıkılan tüfeğin gürültüsünü de duyabiliyordu.

Çocuklarının babasıyla yaşadığı son yakınlaşma işte bu kadardı. Şimdiyse daha gerçekçi olmasının zamanıydı. Patty kuru ve darmadağınık saçlarını kulaklarının arkasına iterek kapıyı açtı. Michelle tam kapının karşısında yere oturmuş, döşemeyi inceliyormuş gibi yapıyordu. Gri kolormatik gözlüklerinin arkasından, Patty'nin ruh halini değerlendirdi.

"Ben'in başı belada mı?" diye sordu. "Niye böyle yapıyor? Niye saçını boyadı?"

"Sanırım büyüme sancıları," dedi Patty ve Michelle bir şey söylemek üzere yutkunduğunda -bir şey söylemek üzereyken hep havayı yutarcasına yutkunurdu, öyle hızlı konuşurdu ki bir şey söyledikten sonra tekrar yutkunma ihtiyacı hissederdi- dışarıdan bir arabanın sesini duydular. Kızlar çığlıklar atarak "Diane! Diane!" diye pencerelere koşsalar da Patty bir şekilde, gelenin ablası olmadığını biliyordu. Gelen, tahmin ettiği gibi gerçekten Diane değilse, az sonra küçük hayalkırıklığı sesleri duyulacaktı.

Patty, gelenin kredi memuru Len olduğuna emindi. 1981 yılından beri onunla sürekli kavga etmek zorunda kalmıştı. O yıl Runner, sanki çiftlik Patty'nin, onun ailesinin, büyükannesiyle büyükbabasının çiftliği değilmiş de kendisininmiş

gibi, bu hayatın kendisine göre olmadığını duyurduktan sonra çekip gitmişti.

Zaten Runner'ın hayatı boyunca yaptığı tek şey Patty'yle evlenmek ve evliliklerini mahvetmekti. İnsanların çiftçilikle zengin olabileceklerine inandıkları yetmişli yıllarda, zavallı, hayalkırıklığına uğramış Runner'ın büyük umutları vardı. (Hah! Aklına gelince mutfakta sesli bir kahkaha savurdu Patty.)

1974 yılında Runner'la birlikte çiftliği ailesinden devralmışlardı. Evliliğinden, hatta ilk çocuğunun doğumundan bile daha büyük bir işti bu. Tatlı ve sessiz insanlar olan anne babasını ise bunların hiçbiri heyecanlandırmamıştı. Runner o zaman bile bela kokuyordu ama mekanları cennet olsun, Patty'nin anne babası, damatları hakkında tek bir kötü söz söylememişlerdi. Patty on yedi yaşındayken eve gelip hamile kaldığını ve evleneceğini söylediğinde, ailesi sadece, "Yaa?" diye tepki vermişti. İşte o kadar. Bu bile durumu açıklamaya yeterdi.

Patty çiftliği devraldıkları günü hayal meyal hatırlıyordu. Dimdik duran gururlu annesiyle babası kameraya gülümsemiş ve Patty'yle Runner, muzaffer sırıtışları, gür saçları ve inanılmaz derecede genç halleriyle şampanya kaldırmışlardı. Patty'nin annesiyle babası daha önce hiç şampanya içmemişlerdi ama kutlama yapmak için kasabaya inip bir şişe satın alma zarafetini göstermişlerdi. Kadehleri ise eski reçel kavanozlarıydı.

Sonra her şey hızlı bir şekilde ters gitmeye başlamıştı ve Patty suçun tamamını Runner'ın omuzlarına yükleyemezdi. O dönemlerde herkes, arazi değerlerinin astronomik artış

göstereceğine inanıyor, araziler deli gibi kapışılıyordu. Büyük hayalleri olduğu halde ticaret hakkında hiçbir fikri olmayan Runner, Patty'yi bankaya gitmeye ikna etmişti. Limon şerbeti renginde ve kilim kadar kalın bir kravat ve ezile büzüle, kem küm ederek bankadan borç istemişlerdi. Şaşırtıcı bir şekilde, istediklerinin iki katı borç alarak bankadan çıkmışlardı. Aslında belki bunu kabul etmeleri hataydı ama parayı veren memur endişelenmelerine gerek olmadığını söylemişti. Ekonomik patlama yıllarıydı.

"Parayı resmen dağıtıyorlar!" diye ulumuştu Runner ve bir anda yeni bir traktörleri, dört dişlisi yeterli olacakken tam altı dişli ziraat makineleri olmuştu. Aynı yıl içinde kırmızı kırmızı parıldayan bir Krause Dominator ve yepyeni bir John Dere traktör de almışlardı. Biraz ötede saygın büyüklükte bir araziye sahip olan Vern Evelee, çiftliğe alınan her yeni şeyden bahsedilirken haklı bir şekilde bir kaşını soru sorarcasına kaldırırdı. Runner daha fazla araziyle birlikte bir balıkçı teknesi almıştı ve Patty, "Emin misin?" diye sorma gafletinde bulunduğunda, kocası kaşlarını anında çatıp kendisine inanmadığı için ne kadar kırıldığını haykırmaya başlamıştı.

Sonra bir anda her şey cehenneme dönmüştü, her şey şaka gibiydi. Başkan Carter ve Rus tahılı ambargosu, *(komünistlerle savaş, çiftçileri unut!)* yüzde on sekize fırlayan faizler, her geçen gün yükselen, ertesi gün tavan yapan benzin fiyatları, iflas eden bankalar, daha önce adını bile duymadığı ülkelerin -Arjantin- ani rekabeti. Hem de bu yabancı şirketler, Kansas'ın minicik Kinnakee'sinde *onunla* rekabet ediyordu.

Kötü geçen birkaç yıldan sonra Runner'ın pili bitmişti. Carter'ı asla affetmedi. Runner olanlardan Carter'ı sorumlu tutarken, köhnemiş kasabadaki herkes Patty'yi suçluyordu. Vern Evelee ile ne zaman karşılaşsa, adam kendinden utanması gerektiğini ima edercesine dilini şaklatırdı. İşleri bozulmayan çiftçiler onlara karşı hiç anlayışlı davranmazdı, sanki karda çırılçıplak oynamışlar da buz gibi burunlarını onlara dayayacaklarmış gibi korkarak bakarlardı insanın suratına.

Daha geçen yaz, Ark City yakınlarındaki bir çiftlikte ambar oluğu bozulmuş, adam ambardayken iki ton buğdayı kazara tepesinden aşağı boca etmişti. Neredeyse iki metre boyundaki adam, tahılların altında kaybolmuştu. Çevreden kurtarmaya gelenler olmuştu ama ne yazık ki adam buğdayın içinde çoktan boğulmuştu. Kinnakee'deki herkes yasa boğulmuştu -yaşanan bu *acayip kazadan* dolayı herkes üzüntü duyuyordu- ama ölen adamın çiftliğinin batmak üzere olduğunu öğrendiklerinde, yas ilanı hemen sona ermişti. Ardından herkes, "Eh, o da biraz daha dikkatli olsaymış," demeye başlamıştı. İşi sağlama almak için çiftlik ekipmanlarına çok özen göstermek gerektiği konuşuluyordu. Öylesine ani bir dönüş yaşanmıştı ki zavallı adam kendi mahsulüyle boğulduğuyla kalmıştı.

Ding-dong! Ve işte Len gelmişti, tam da Patty'nin korktuğu gibi yünlü av şapkasını Michelle'e, kalın paltosunu Debby'ye vermişti ve yepyeni görünen ayakkabılarının üzerindeki karları dikkatle siliyordu. *Bu ayakkabıları görse Ben hiç hoşlanmazdı,* diye düşündü Patty. Ben saatlerce yeni spor ayakkabılarını temizlemekle uğraşır, kardeşlerinin kendisine yaklaşmasına izin verdiği eski güzel günlerde, sırayla giyip birer tur atmala-

rına izin verirdi. Libby oturduğu kanepeden Len'e ters ters bakıp tekrar televizyon seyretmeye döndü.

Len selamlama sözü olarak asla merhaba demezdi. Şarkı söylercesine, "*Si-e-leam!*" gibisinden bir şeyler söylerdi ve Patty çok saçma olduğunu düşündüğü bu selam şekline her seferinde katlanmak zorunda kalırdı. Bu sefer Len, daha kadının koridordan yaklaştığını gördüğü anda uzaktan bağırdı ama Patty sessizce küfredebilmek için bir saniyeliğine banyoya dalıp ancak yüzüne bir gülümseme yerleştirdikten sonra dışarı çıktı.

Len her zaman ona sarılırdı, ki Patty, adamın ondan hizmet alan diğer çiftçilere asla böyle davranmadığından çok emindi. Adamın açık kollarının arasına doğru gitti ve bir saniyelik sarılma işlemi esnasında ellerini tutmasına izin verdi. Bu kısacık anda adamın kendisini çaktırmadan koklamaya çalıştığının farkındaydı. Len, sosis ve nane kokuyordu. Gün gelecek, adam kendisine gerçekten asılacak, bir karar vermesi için onu zorlayacaktı. Bu iğrenç oyun, o kadar acınası bir oyundu ki Patty her seferinde ağlayacak gibi oluyordu. Kötü bir doğa belgeselindeki av ve avcı gibiydiler. Len üç bacaklı, bücür bir çakal, kendisiyse yorgun, topallayan bir tavşancıktı. Harika bir görüntü olduğu söylenemezdi.

"Çiftçi kızımız nasılmış bakalım," dedi Len. Patty'nin, çiftliği kendi başına işletmeye çalışmasının bir şaka olduğu konusunda aralarında sözsüz bir anlaşmaya varmışlardı. Ve Patty'ye göre, Len, onun çiftliği tek başına işletme aşamasını çoktan geçtiğini biliyordu.

"Aman, idare ediyoruz işte," dedi. Debby'yle Michelle yatak odalarına dönerken Libby kanepede homurdandı. Len'in

evlerine son gelişinden birkaç hafta sonra, bahçelerinde bir açık artırma satışı düzenlemek zorunda kalmışlardı. Day ailesi pencereden dışarıdaki alışverişi seyrederken komşular Patty'nin çiftlikte en ihtiyaç duyduğu ekipmanlara acımasızca daha azını ve hep daha azını önermişlerdi. Sonunda açık artırma, açık indirime dönüşmüştü.

Dışarıda aileleriyle sanki piknikteymiş gibi çiftliğin etrafında dolaşan okul arkadaşları, Boyler kızlarını gördüklerinde, Michelle ve Debby yerlerinde duramaz olmuşlardı. *Niye dışarı çıkamıyoruz ki,* diye ağlıyor, sonra öfkelenerek yalvarıyor, bir taraftan da ağaçta asılı şambrelden, salıncakta sallanan Boyler kızlarını seyrediyorlardı. O salıncağı bile satışa çıkarmışlardı.

Patty sürekli, *dışarıdaki insanların arkadaşları olmadığını,* söylüyordu kendine. Noellerde kendisine kartpostal gönderen insanlar, şimdi çiftlik makinelerinin kıvrımlı, sivri yüzeylerini okşuyor, gönülsüzce ederinin yarısı tekliflerle satın almaya çalışıyorlardı. Vern Evelee, bir zamanlar almalarına içerlediği zirai makineyi, açık artırmaya, belirlenen fiyatın çok daha altından başlayarak satın almıştı. *Vicdansızlar.*

Patty bir hafta sonrasında Vern'le bir dükkanda karşılaşmıştı. Adam onu görür görmez sırtını döndüğünde, ensesinin kıpkırmızı kesildiğini görmüştü. Sonra adamı takip etmiş ve uygun bir anda kulağının hemen dibinde, tıpkı onun yaptığı gibi *çok ayıp,* manasında dilini şaklatmıştı.

"Burası çok güzel kokuyor," dedi Len, sanki darılmış gibi. "Sanırım birileri sıkı bir kahvaltı yapmış."

"Krep." Patty başıyla onayladı. *Ne olur neden geldiğini sordurma bana. Bir kere olsun, kendiliğinden neden geldiğini söyle.*

"Oturabilir miyim?" diyen Len, Libby'ye dokunmaktan çekinirmiş gibi kollarını iki yanına yapıştırarak kızın yanına oturdu. "Ne seyrediyorsun?" diye sordu Libby'yi incelerken. Len en az on defa kızlarla tanışmıştı ama hangisinin hangisi olduğunu asla çıkaramıyordu, hatta hiçbirinin adını hatırlamadığı çok açıktı. Bir keresinde Michelle'e, "Susan," diye seslenmişti.

"O Libby."

"Kızıl saçları annesine çekmiş."

Patty nazik bir şeyler söylemeye çalışsa da beceremedi. Len'in kalış süresi arttıkça Patty'nin midesi daha beter bulanıyor, içindeki ürperti her saniye daha da artıyordu. Sırtı terlemeye başlamıştı.

"Kızıl saçlar, İrlandalı köklerinizden mi geliyor? Hepiniz İrlandalı mısınız?"

"Alman. Kızlık soyadım Krause'ydi."

"Ah, bak bu komikmiş. Çünkü Krause kızıl saç değil, kıvırcık saç anlamına gelir. Sizin kıvırcık saçlı olduğunuz söylenemez. Belki dalgalı diyebiliriz. Ben de Alman'ım."

Bu sohbeti daha önce de yapmışlardı ve her seferinde sadece iki şekilde gelişirdi. Diğer şekliyle Len, Patty'nin kızlık soyadının Krause olmasını komik bulduğunu, çünkü aslında bu adın ünlü bir çiftlik makineleri markası olduğunu ve kadının o şirketle bir bağının olmamasının kötü şans olduğunu söylerdi. Her iki versiyon da Patty'nin tüylerini diken diken ederdi.

"Eee," diye sonunda pes etti Patty. "Bir şey mi oldu?"

Len, kadının bu kadar kısa sürede sadede gelmesinden hayalkırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Sanki çok kaba

olduğunu düşünüyormuş gibi, Patty'ye bakarken kaşlarını çattı.

"Eh, konuyu açtığına göre, evet. Korkarım haberler iyi değil. Kendim gelip söylemek istedim. Özel konuşmak ister misin?" Başıyla Libby'yi işaret edip gözlerini açtı. "İstersen yatak odasına falan gidebiliriz?"

Len'in göbeği, mükemmel bir yumurta gibi görünüyordu. Tıpkı yeni hamileler gibiydi. Patty onunla yatak odasına falan gitmek istemiyordu.

"Libby, gidip ablaların ne yapıyor diye bakmak ister misin? Bay Werner'le bir şeyler konuşmam gerekiyor." Libby oflayarak yavaşça kanepeden aşağı kaydı. Önce ayaklar, sonra bacaklar, sonra sırt... Sanki yapışkandan kurtulmaya çalışıyordu. Yere inince, hava atarcasına birkaç kere yuvarlandı, biraz emekledi, sonunda ayağa kalkıp ağır adımlarla koridora yürüdü.

Patty ve Len birbirlerine baktı, sonra adam alt dudağını ısırıp başını salladı.

"İpoteğe el koymaya karar verdiler."

Patty'nin midesi bulandı. Bu adamın karşısında oturmak istemiyordu. Ağlamak da istemiyordu. "Ne yapabiliriz?"

"Korkarım bütün seçeneklerimizi tükettik. Zaten altı aydır onları idare etmeye çalışıyordum. İnan bana, işimi bile tehlikeye attım çiftçi kız." Parmaklarıyla dizlerini kavrayarak Patty'ye gülümsedi. Kadın, tırnaklarını adamın suratına geçirmek istiyordu. Patty, içeriden karyola gıcırtıları geldiğinde, kızların odasında Debby'nin her zamanki gibi yataktan yatağa zıpladığını biliyordu.

"Patty, bu işi çözmenin tek yolu para. Şimdi. Eğer burayı elinde tutmak istiyorsan, tek çaren borç almak, dilenmek ya da hırsızlık yapmak. Artık gurur yapmanın zamanı geçti. O yüzden... Bu çiftliği elinde tutmak konusunda ne kadar isteklisin?" Karyola gıcırtıları daha da artmıştı. Patty'nin kahvaltıda yediği yumurtalar midesinde kaynadı. Len sırıtmaya devam ediyordu.

Libby Day

Bugün

Annemin kafası patlayıp bedeni baltayla neredeyse ikiye ayrıldıktan sonra, Kinnakee halkı onun bir fahişe olup olmadığını merak etti. Önce merak ettiler, sonra öyle varsaydılar, en sonunda gerçeğin hafifmeşrep bir nakaratı haline geldi. İnsanlar, olmadık saatlerde evin önünde yabancı arabalar gördüklerini, annemin erkeklere tıpkı fahişeler gibi göz süzdüğünü söylüyorlardı. Bütün bunlara ek olarak Vern Evelee, sanki fahişelik yapmaya başladığı yılın kanıtıymış gibi, annemin ziraat makinesini '83 yılında satmış olması gerektiğinin altını her fırsatta çiziyordu.

Her zamanki gibi yine kurban suçlanıyordu. Ama dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu. Herkesin bir arkadaşının kuzeninin arkadaşı annemi becermişti sözüm ona. Herkes kendince bir kanıt öne sürüyordu. Söylenenlere göre, annemin

kasığında bir ben, sağ kalçasında bir yara izi vardı. Bunların gerçek olabileceğine inanmıyordum ama çocukluk dönemlerimdeki kadar emin de olamıyordum. Yedi yaşındayken yaşadıklarının ne kadarını hatırlar insan? Annemin fotoğraflarına bakılırsa, etrafına şehvet yayan bir kadın değildi. Atkuyruğu yaptığı saçları havai fişekler gibi görünen genç kızlığında bile, en fazla hoş biri olduğu söylenebilirdi. Görüntüsüyle insana, komşu kızını ya da iyi biri olduğu düşünülen bebek bakıcılarını anımsatırdı. Yirmili yaşlarında arka arkaya doğurduğu dört çocuğuyla daha geniş bir gülümsemeye sahip olmuştu. Fotoğraflarda, birimizden biri kendisini çekiştirdiği için, hep bizden birine eğilmiş olurdu. Şimdi onu düşününce, çocuklarının kuşatması altında yaşayan bir kadın olduğunu anlıyordum. Bütün yükümüz onun omuzlarındaydı. Otuzlu yaşlarına dair neredeyse hiç fotoğrafı yoktu. Olanlarda da gülümsemesi daha çok görev gibiydi, sanki *hadi-şu-fotoğrafı-çek-de-işimize-bakalım,* gibisinden gülüyor, flaş patladıktan sonra, muhtemelen gülümsemesi yüzünden siliniyordu.

Fotoğraflara yıllardır bakmamıştım. Bir zamanlar saplantılı bir şekilde elimden düşürmez, annemin kıyafetlerini, yüz ifadesini, fotoğrafın çekildiği yeri deli gibi incelerdim. İpuçlarını yakalamaya çalışırdım. Omzundaki el kime ait? Fotoğraf çekilirken nerede duruyor? Hangi kutlama bu? Sonra henüz yirmi yaşıma gelmeden, diğer bütün eşyalarla birlikte fotoğrafları kutulara kaldırmış, bir daha bakmamıştım.

Şimdiyse merdiven altında, özür dilercesine, bel vermiş kutulara bakıyordum. Ailemi tekrar tanımak üzere güç toplamaya çalışıyordum. Cinayet Kulübü'ne Michelle'in notunu gö-

türmüştüm çünkü kutuları açmaya cesaret edemediğim için, gevşemiş bir koli bandından elimi sokup elime gelen ilk şeyi, ablamın zavallı origami denemesini çıkarmıştım. Eğer baş koyduğum yolda devam edeceksem, yıllardır özenle tam tersini yapmışken artık cinayetler hakkında gerçek anlamda düşünmeye başlayacaksam, kutudaki yadigarlara paniklemeden bakabilmem gerekecekti.

Hızlı çırpıldığında kızak çanları gibi ses çıkaran metal yumurta çırpacağımız, ailemin yemek yediği eğri büğrü çatal ve bıçaklar, bir ya da iki boya kitabı – Michelle'inkinin sayfa kenarları pastel boyayla süslenmiş, benimkindeyse sayfalar sıkıntılı düşey karalamalarla doldurulmuş. Bu eşyalara herhangi bir nesneymiş gibi bakabilmem gerekecekti.

Sonra hangisini satacağıma karar verecektim.

Cinayet sapıklarının en çok arzulayabilecekleri Day eşyalarına ne yazık ki sahip değildim. Annemi öldüren 10 kalibrelik tüfek (kendi av tüfeği), alet dolabımızın demirbaşı baltayla birlikte, kanıt niyetine bir kutuya konup arşivlere kaldırılmıştı. Ben'in hüküm giymesinde bunların da büyük etkisi vardı: Bütün bu cinayet aletleri evimizdendi. Katiller dışarıdan gelmiş olsa, eve elleri boş gelmeyecekleri düşünülmüştü. Bazen bütün o cinayet eşyalarını hayalimde canlandırmaya çalışırdım. Balta, tüfek, Michelle'in üzerinde öldüğü çarşaf. Bütün bu kanlı, is kokan, vıcık vıcık eşyalar büyük bir kutuda birlikte mi duruyordu? Kutuyu açsanız, ortalığı nasıl bir koku sarardı? Birden, cinayetten birkaç saat sonra eve girdiğimde burnuma çarpan paslı toprak kokusunu hatırladım. Bunca yıllık çürümeden sonra, koku daha beter hale gelmiş olabilir miydi?

Bir kez Chicago'ya gittiğimde bir müzeyi gezmiş, Lincoln'ün ölümüyle ilgili bir sergi görmüştüm. Başkanın bir tutam saçı, mermi kovanları, sanki sahibinin son kez yatacağını biliyormuş gibi ortası çökmüş ince uzun yatak. Kendimi tuvaletlere zor atmış, bayılmamak için alnımı serin kapıya dayamıştım. Bütün hatıraları ve kalıntıları biraraya getirilse Day ailesinin ölüm evi nasıl görünürdü acaba ve daha önemlisi, bunları görmeye kim gelirdi? Annemin kana bulanmış kaç tutam saçı, cam bir kabinin içinde dururdu? Evimiz yıkıldığında, duvarlara yazılmış o nefret dolu sözlere ne olmuştu? Saatlerce çöküp kaldığım sazlıklardan, donmuş buketler oluşturulabilir miydi mesela? Buzdan donan parmağım sergilenebilir miydi? Ya da kesilen üç minik ayak parmağım?

Kutulardan uzaklaşıp -henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim- yemek masası işlevi de gören çalışma masama oturdum. Barb Eichel, postayla içini deli saçması şeylerle doldurduğu bir paket göndermişti. 1984 tarihli *Masumiyet Tehlikede: Amerika'da Satanizm* adlı bir videokaseti, cinayetlerle ilgili derlenmiş ve birbirine iliştirilmiş gazete kupürleri, Ben'in davasının görüldüğü mahkeme binasının önünde Barb'ın birkaç polaroid fotoğrafı, sayfalarının köşesi kıvrılmış *Aile Hapishaneniz: Parmaklıkları Arkanızda Bırakın!* adlı bir kitap.

Gazete kupürlerini tutan ataşı çıkarıp mutfaktaki kupama attım – kimsenin ataş, kalem gibi şeyler alması gerekmiyordu, nasılsa bunların hepsi çeşitli yerlerden elde edilebiliyordu. Sonra videokaseti, külüstür VHS oynatıcıma taktım. Klik, fırrrr, grrrrrr. Pentagramlar, keçi adamlar, çığlık çığlığa rock grupları ve ölü insanlar ekranda akmaya başladı. Kucağında,

tüyleri saç spreyiyle muhteşem bir şekilde kabartılmış tekir kedisiyle bir adam, grafiti kaplı bir duvarın önünde yürüyor ve konuşuyordu. "Bu video, satanistleri tanımanıza, hatta sevdiğiniz insanların gerçek bir tehlikeyle flörtleştiğine dair işaretleri anlamanıza yardımcı olacaktır." İlerleyen sahnelerde rahiplerle, polislerle ve birkaç 'gerçek satanistle' röportaj yapıyordu. En göze çarpan iki satanistin gözlerine kalın kalem çekilmişti, siyah pelerin giymişlerdi ve boyunlarında pentagram dövmeleri vardı ama ekranın hemen sağ tarafında buzdolabının vınladığı rengarenk muşamba döşeli mutfak gözden kaçacak gibi değildi. Röportajdan sonra pelerinleri uçuşarak buzdolabından birer ton salatası ve kola aldıklarını gözümde canlandırabiliyordum. Programın sunucusu, ailelere, çocuklarını He-Man figürleri ya da ruh çağırma tahtalarıyla oynamak üzere odalarına yollamaları gerektiğini, çünkü takip eden sahnelerin çocuklara uygun olmadığını söylerken oynatıcıyı kapattım.

Gazete kupürleri de işe yaramaz şeylerdi ve Barb'ın fotoğraflarıyla ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi yenik hissettim. Üstelik uğraşamayacak kadar bezgin hissediyordum kendimi. Kütüphaneye gidip doğru dürüst bir araştırma yapabilirdim. Üç yıl önce evime internet bağlatmaya karar verdiğimde, bunu yapmış olsaydım, oturup internetten bir şeyler araştırabilirdim. Oysa şu anda ikisi de benim için seçenek bile değildi -kolayca pes etmek içime işlemişti- o yüzden Lyle'ı aradım. Daha ilk çalışta telefonu açtı.

"Heyyy Libby," diye karşıladı. "Ben de seni arayacaktım. Geçen hafta için senden özür dilemek istiyordum. Hep birlik-

te üzerine çullandığımızı düşünmüş olabilirsin ama öyle olmaması gerekiyordu." Güzel giriş.

"Evet, gerçekten canımı sıktı."

"Sanırım hepimizin farklı farklı teorileri olduğunu akıl edemedim, şey, tabii hiçbiri Ben'in suçlu olabileceğiyle ilgili değildi. Hiç böyle düşünmemiştim. Aklıma bile gelmemişti. Olacakları hesaba katamadım. Öyle işte. Yani bunun, senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Yani biliyorum, hepimiz biliyoruz, sadece aynı sayfada değiliz. Aslında hiç de olmayacağız. Hiç sanmıyorum. Bunu anlamalısın. Ne kadar tartışıp üzerinde konuşursak mesele daha... Neyse. Eh. Özür dilerim."

Daha ilk görüşte hıyarın biri olduğuna karar verdiğim için, Lyle Wirth'ten hoşlanmak istemiyordum. Ama notaları algılayamayan birinin, dinlediği müzikten keyif alıyormuş gibi, doğrudan özür dilemesini de takdir ediyordum. Ben böyle bir şey yapamazdım ama hiç olmazsa alkışlayabilirdim.

"Peki," dedim.

"Satmak istediğin, anlarsın işte, hatıralık eşyalar falan varsa, grubumuzda hala satın almak için ilgilenenler var. Tabii beni bu yüzden aradıysan."

"Ah, hayır. Sadece merak ediyordum. Davayla ilgili sonradan çok düşündüm." Cümlemin sonuna, sesli bir *üç nokta* da eklemiş olabilirim.

Evimden çok uzak olmayan Sarah's diye bir yerde buluştuk, böylesi bir bara bir kadın adının verilmiş olmasını hep tuhaf bulmuşumdur ama rahat bir yerdi ve gayet ferahtı. Tepemde dikilen insanların arasında olmaktan hiç hoşlanmam. Lyle

çoktan gelmiş ve bir yere oturmuştu. İçeri girdiğimi görünce ayağa kalkıp neredeyse iki büklüm olması gerektiyse de eğildi ve beni kucakladı. Gözlüğünün camları yanağıma yapışmıştı. Giydiği seksenler tarzı bir kot ceketin üstü, sloganlı rozetlerle kaplıydı. *Alkollü araba kullanma, biraz nazik ol, oyunu heba etme.* Yerine otururken teneke rozetler birbirine çarpıp tangırdadı. Lyle'ın benden on yaş kadar küçük olduğunu tahmin ettim, o yüzden giyim tarzının bilinçli ve abes bir retro mu, yoksa şapşallığının işareti mi olduğunu kestiremiyordum.

Yine özürlerine başladı ama artık bunu duymak istemiyordum. Yeterince duymuştum.

"Bak, Ben'in masum olduğu fikrine aklımın yattığını ya da mahkemedeki ifademde hata yaptığımı kabul ettiğimi söylemiyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra hemen kapattı.

"Ama diyelim ki olayı biraz deşsem, kulübün beni finansal açıdan desteklemesi mümkün mü? Yani bir şekilde, harcayacağım zamanın karşılığı gibi."

"Offf Libby, olayı deşmekle ilgilenmen bile büyük haber," dedi Lyle. Karşısındakinin ciddiyetle konuştuğunun farkında değilmiş gibi, böyle çocukça konuştuğu için ondan nefret ediyordum. Ders bittikten sonra diğer öğrenciler çantalarını toplarken öğretmen kazara, "Sorusu olan?" diye sorduğunda, parmak kaldıran tiplerden biri olduğuna kalıbımı basabilirdim.

"Yani mesele şu: Bu cinayetle ilgili hepimizin kendine göre teorisi var ama bizimle karşılaştırılınca bir sürü kapı senin için kolayca açılacaktır," dedi Lyle, masanın altında bacağını sallayarak. "Yani, insanlar seninle *gerçekten* konuşmak istiyor."

"Aman, ne demezsin." Başımla Lyle'ın önündeki bira sürahisini işaret edince, plastik bardağımın çoğunu köpükle doldurdu. Sonra gözümün önünde elini burnuna sürtüp köpüğü yağla söndürmek için parmağını biranın içine batırdı. Ardından bardağa biraz daha bira döktü.

"Eee, aklında nasıl bir şey var?" Bardağı önüme uzattığında, içip içmeme arasında gelgitler yaşarken, bir süre olduğu yerde bırakmaya karar verdim.

"Bence proje bazında ilerlenebilir," dedim, sanki ilk defa aklıma gelmiş gibi. "Konuşacağım kişiyi bulma zorluğuna ve sormamı istediğiniz sorulara göre şekillendirilebilir."

"Konuşmanı isteyeceğimiz bir sürü insanın listesini hemen çıkarabilirim. Runner'la gerçekten hiç görüşmüyor musun? Runner, listemizin en üst sırasında yer alırdı herhalde."

Şu bizim kafayı sıyırmış, moruk Runner. Geçtiğimiz üç yıl içinde birer kere beni arayıp telefona delice bir şeyler sayıklamış, *ühhü-hühü,* diye sarsılarak ağlamış, kendisine biraz para göndermemi istemişti. Sonra hiç ses çıkmamıştı. Eh, öncesinde de pek konuşmamıştık zaten. Kravat ve ceket giyse de her seferinde perişan haliyle Ben'in davalarından bazılarında kendisini göstermiş, çoğunda sarhoşluktan mahkeme sandalyelerinde sızıp kalmıştı. Sonunda kendisine mahkemeye gelmemesi söylenmişti. O kadar kötü görünüyordu yani.

Şimdi Cinayet Kulübü'ndeki herkes asıl katilin o olduğuna inanırken, durum daha beter görünüyordu. Bildiğim kadarıyla Runner, cinayetlerden önce üç kere hapse girmişti amahepsi küçük kasaba asiliklerindendi. Hala kumar borçlarından kurtulamamıştı.

Runner her konuda bahse girerdi. Maçlar, köpek yarışları, tombala, hava durumu. Üstelik anneme nafaka borcu vardı. Hepimizi öldürmek, bütün sorumluluklarından kurtulmanın en kısa yolu olurdu.

Ama Runner'ın bundan paçayı sıyırabilecek kadar zeki olmadığını biliyordum, dahası cinayet işleyecek kadar ihtiras sahibi biri asla değildi. Hayatta kalan tek çocuğuna bile babalık yapmaktan acizdi.

Cinayetlerden sonraki birkaç yıl Kinnakee'de takılmış, bir ara aylarca ortadan kaybolmuş, o dönem bana Idaho, Alabama ve South Dakota gibi yerlerden seloteyple kapatılmış paketler göndermişti. İçlerinden tır duraklarında satılan cinsten, şemsiye tutan koca gözlü küçük kız ya da bana ulaşana kadar illa bir tarafı kırılmış olan kedi yavrusu bibloları çıkardı.

Geri geldiğini, tepedeki kulübede yaktığı ateşin dumanını gördüğüm zaman anlamıştım. Diane kasabada onu suratı isten kararmış halde gördüğünde, "Poor Judd Is Dead"[1] şarkısını söylerdi. Runner hem zavallı hem de korkutucu görünürdü.

Beni görmezden gelmesi, muhtemelen Tanrı'nın bir lütfuydü. Cinayetlerden önceki son yaz, annemle tekrar yaşamaya geldiğinde tek yaptığı şey dalga geçmekti. Önce *burnunu yakaladım,* gibisinden pis pis sırıtır, sonra bir anda haince davranmaya başlardı.

Bir gün balıktan döndüğünde, ıslak balıkçı çizmelerini gıcırdatarak eve girmiş, sadece beni sinir etmek için, banyo yaptığım halde banyo kapısını yumruklamaya başlamıştı. "Hadi

1 Poor Judd is dead, a candle lights his head / Zavallı Judd öldü, şimdi başını bir mum aydınlatıyor. / Oklahoma! müzikalinden bir şarkı. Ç.N.

ama, kapıyı açsana, sana bir sürprizim var!" Sonunda kapıya yüklenip açtığında, bütün banyo kesif bira kokusuyla dolmuştu. Kollarının arasında gazete kağıdına sarılı bir şeyler vardı. Bir anda o şey her neyse havaya fırlamış, kocaman, canlı bir kedibalığı, küvetin içine, hemen yanıma düşmüştü. Yaptığının manasızlığından dehşete kapılmıştım. Balığın kaygan derisi tenimi yalayıp soluyabilmek için vahşi ağzını açıp kapatırken kendimi küvetten dışarı nasıl attığımı bilmiyordum. Balığın ağzı o kadar büyüktü ki ayağım içine kaysa, balık ayağıma tam otururdu.

Küvetin kenarındaki kilimin üzerine kapanıp nefesimi düzenlemeye çalışırken, Runner kahrolası bebekler gibi ağladığım için çığlık çığlığa bağırıyordu. "Ne yaptım da bütün çocuklarım birer ödlek oldu?"

Tam üç gün boyunca banyo yapamamıştık çünkü Runner o şeyi öldürmek için kendisini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Sanırım tembelliğim konusunda ona çekmiştim.

"Runner'ın nerede olduğunu hiç bilmiyorum. Son duyduğuma göre Arkansas'ta bir yerlerdeymiş. Ama en az bir yıl önceydi."

"Eh, onun izini bulmaya çalışmak fena fikir değil. Bazılarımız onunla konuşmanı kesinlikle ister. Gerçi ben cinayetleri Runner'ın işlediğine inanmıyorum," dedi Lyle. "Tabii akla yatan tarafları yok değil. Borçları, şiddet eğilimi."

"Deliliği."

"Deliliği." Lyle şımarık şımarık güldü. "Ama bunu yapacak kadar zeki görünmüyor. Sözüm meclisten dışarı."

"Alınmadım. Peki, senin teorin ne?"

"Henüz fikrimi paylaşmaya hazır değilim." Yanındaki bir dizi dosyanın üzerine vurdu. "Önce davayla ilgili gerçekleri okumanı istiyorum."

"Ah, Tanrı aşkına," dedim. T harfinde dudaklarımın nasıl gerildiğini fark edince, annemin de bu sözü sıkça söylediğini hatırladım. *Tanrı aşkına, etrafımda koşuşturup durmayın, anahtarlığım nerede benim?*

"Peki, Ben gerçekten masumsa neden hapisten çıkmak için hiçbir şey yapmıyor?" diye sordum. Bunu söylerken, cümlenin sonuna doğru, sesim bir çocuğun sızlanması gibi tizleşmişti. Ama *neden* ben de *tatlı* yiyemiyorum?

İçimden Ben'in masum olmasını, tanıdığım Ben'in, ondan korkmaya başlamadığım zamanlardaki haliyle bana geri dönmesini umut ettiğimi fark ettim. Kısacık bir an için Ben'in hapisten çıkmış, elleri cebinde, uzun adımlarla evime doğru yürüdüğünü hayal etme iznini kendime tanıdım – bunu düşündüğüm anda başka bir hatıra daha gözümün önüne geldi: Ben, bütün utangaçlığıyla, ellerini her zaman ceplerinin en derinlerinde tutardı. Hayalimde Ben'le, mutlu, birbirimizi affetmiş, her şeyi geride bırakmış bir halde yemek masasında oturuyorduk – tabii bir yemek masam olsaydı. Tabii bir de Ben masum olsaydı.

"Tabiiler, eğerler, amaların hepsi mumlar ve kekler olsaydı, hepimiz hayatımızın en güzel Noel'ini geçirirdik," diyen Diane Teyzemin sesi beynimde patladı. Hiçbir şeyin doğru düzgün gitmediğini hatırlatan bu kelimeler, çocukluğumun felaketiydi. Sadece benim de değil, aslında hepimizin felaketiydi ve tam da bu yüzden içimizden biri tabiiler, eğerler, amalardan

böylesi bir deyiş yaratmayı başarmıştı. Bu sayede, ihtiyacımız olan şeylere hiçbir zaman kavuşamayacağımızı, ta içimizden biliyorduk.

Ben masum değildi çünkü -*hatırla, hatırla, hatırla, Bebek Day*- o gece evdeydi. Yatağımdan çıkıp annemin odasına giderken, odasının kapısının altından sızan ışığı görmüştüm. İçeriden mırıltılar geliyordu. Oradaydı.

"Belki ilk iş olarak onu ziyarete gidip kendisine sorabilirsin."

Hapishanedeki Ben. Yirmi küsur yıldır oranın nasıl bir yer olduğunu düşünmek bile istememiştim. Şimdiyse onu tellerin, beton duvarların arkasında, karanlık bir koridordaki hücresinde hayal edebiliyordum. Aile fotoğraflarımızı hücresinde saklıyor muydu acaba? Fotoğrafları hücresine almasına izin veriliyor muydu? Bir kez daha Ben'in hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Filmlerde gördüklerim dışında, bir hücrenin nasıl göründüğünü bile bilmiyordum.

"Yok, Ben olmaz. Henüz olmaz."

"Para meselesi mi? Sana karşılığını ödeyebiliriz."

"Sadece para değil, bir sürü, bir sürü nedeni var," diye homurdandım.

"Pekalaaa. O zaman Runner'la başlamak istiyorsun. Ha?"

Sessizce oturduk. İkimiz de ellerimizi neremize koyacağımızı bilemiyor, göz göze gelemiyorduk. Küçükken sürekli başka çocuklarla tanışıp oynamak için bir yerlere gönderilirdim. Kafa doktorları akranlarımla biraraya gelmem konusunda ısrar ederdi. Lyle ile buluşmam da bunun gibiydi. Büyükler yanımızdan ayrıldıktan sonraki ilk on dakika sarsakça ve kor-

kunç geçerdi, öteki çocukların ne yapmak istediğini kestiremediğimizden, uzak durmamız söylenen televizyonun yanında antenle oynayarak öylece dururduk.

İkram olarak getirilen fıstık kasesinin içinde, böcek kanatları kadar gevrek ve uçuşan kabukları didikledim. Tuzu almak isterken birkaç kabuğu bardağıma düşürdüm. Parmağımın ucuyla itelediğimde biraya batıp çıktılar. Planladığım bütün tezgah, gözüme çocukça göründü. Ailemi öldürmüş olması muhtemel insanlarla gerçekten gidip konuşacak mıydım? Gerçekten bir şeyleri çözmeye çalışacak mıydım? Ben'in masum olduğuna gerçekten inanabilir miydim? Ve gerçekten masumsa, tarihin en büyük piçliğini yapmış olmaz mıydı?

Bir plan yapıp zeki fırça darbelerimin aslında hatalı olduğunu fark ettiğimde, başımdan aşağı kaynar sular dökülürken, planı tekrar oluşturmak için ne zekam ne de enerjim kaldığından, karşı koyamadığım bir şekilde pes ederdim. Şimdi de kendimi aynen öyle hissediyordum.

Öte yandan yatağıma girip her şeyi unutmak bir seçenek değildi. Kira zamanı geliyordu ve çok yakında yiyecek bir şeyler almak için de paraya ihtiyacım olacaktı. Sosyal yardım için başvurabilirdim ama bunun için önce nasıl yapmam gerektiğini keşfetmem gerekecekti ve muhtemelen formlarla boğuşurken, açlıktan midem kazınmaya başlayacaktı.

"Ben'le konuşacağım," dedim yarım ağızla. "Onunla başlasam iyi olur. Ama üç yüz dolara ihtiyacım olacak."

Miktarı söylerken, tam olarak bu kadar para alamayacağımı düşünüyordum ama Lyle seloteyple kapattığı eski nay-

lon cüzdanına uzandı ve sayarak içinden üç yüz dolar çıkardı. Mutsuz görünmüyordu.

"Bu kadar parayı nereden buluyorsun Lyle?"

Bunu duyunca sandalyesinde sırtını dikleştirerek toparlandı. "Cinayet Kulübü'nün saymanıyım. Paranın bir miktarını inisiyatifimle kullanma hakkım var. Bu da kulüptekiler adına onayladığım bir proje." Lyle'ın minik kulakları kıpkırmızı oldu.

"Zimmetine para geçiriyorsun yani." Birden, ondan daha çok hoşlandığımı hissettim.

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 10:18

Kinnakee'yle çiftlik arası, bisikletle bir saat kadar sürüyordu. Tabii soğuk ciğerlerinizi kavurmuyor ve alnınızdan akan kan yanaklarınıza damlamıyorsa, ortalama hızla en az bir saat sürerdi. Ben okuldaki işlerini, okulun en boş olduğu saatlere göre ayarlardı. Örneğin, güreş takımı cumartesileri antrenman yaptığı için, o gün orada olduğu anlaşılsın istemezdi. Bütün o iriyarı, kaslı ve gürültücü çocuklar etrafta dolaşır, henüz temizlediği yerlere tükürüp yarı suçlu, yarı meydan okurcasına suratına bakarken, Ben'in, elinde paspasla ortalıkta olması çok iğrenç bir durumdu.

Bugün çarşambaydı ama yeni yıl tatiliydi. O nedenle okul sakin olmalıydı. Gerçi spor salonu her zaman hızlı atan çelik bir kalp gibi gürültülü ve kalabalık olurdu ama saat daha er-

kendi. Erken saatler en iyisiydi. Genellikle sabah sekizden öğlene kadar yerinde duramayan maymunlar gibi yerleri paspaslar, ortalığı düzeltir ve parlatana kadar toz alırdı, sonra da kimseye görünmeden kirişi kırardı.

Ben bazen kendisini, kimseye görünmeden her yerin tozunu alan toz perileri gibi hissederdi. Okuldaki çocukların, etrafı temiz tutmak gibi bir dertleri yoktu. Süt kartonunu uzaktan çöp kutusuna atıp denk getiremeyerek yeri kirlettiklerinde, sadece omuzlarını silkmekle yetinirlerdi. Kantinde oturdukları sıralara yemeklerini döker, nasılsa başkaları uğraştığı için hiç umursamadan artıkları öylece kurumaya bırakırlardı. Aslında Ben de aynısını yapıyordu çünkü herkes öyle yapıyordu. Tonlu sandviçinden bir parça yere düştüğünde önemsiz bir şeymiş gibi gözlerini devirirdi. Sanki birkaç gün sonra o çöpü kendisi temizlemeyecekmiş gibi. Çok aptalcaydı çünkü kendi kendini kötüye kullanmış oluyordu.

Her halükarda bu pisliklerle uğraşmak can sıkıcıydı ve çocuklar onu görmezden gelmeye çalışırken yapılması çok daha beterdi. Gerçi bugün şansını deneyecek, doğrudan işe girişip mesaisini tamamlayacaktı. Diondra sabah alışverişi için arabasıyla Salina'ya gitmişti.

Kızın en az yirmi kot pantolonu vardı ve Ben'e kalsa hepsi birbirine benziyordu ama Diondra hep yenilerine, yeni çıkan özel markalara ihtiyaç duyuyordu. Belinden düşen kotların paçalarını kıvırır, bol çoraplarının görünmesini sağlardı. Kız yeni bir kot aldığında, Ben iltifat etmeyi asla unutmazdı. Diondra da, "Ya çoraplar? Ya çoraplaaaaar?" diye cıvıldardı. Şakalaşıyorlardı ama Ben'in hoşuna gittiği söylenemezdi.

Diondra sadece Ralph Lauren markalı çorap giyerdi. Bir çifti 20 dolar olan bu çoraplar, Ben'in midesinin burulmasına neden olurdu. Kızın bir dolap dolusu çorabı vardı. Baklava desenli, benekli, çizgili. Hepsinde sopasını savurmaya hazırlanan, at üstünde bir adam silueti görünürdü. Ben bir keresinde hesaplamıştı. Manav dükkanındaki tezgahın üzerine dizilmiş meyveler gibi çekmeceyi dolduran çoraplara en azından 400 dolar harcanmış olmalıydı. Muhtemelen annesinin bir ayda kazandığı paranın yarısı kadardı. Eh, zengin insanlar sürekli bir şeyler almaya ihtiyaç duyardı ve çorap alışverişi de bunlardan biri olmalıydı.

Gerçi Diondra tuhaf biriydi, modaya düşkün olduğu bile söylenemezdi -gösterişli şeyleri severdi ve kalabalığa ayak uydurmak için can atardı- ama Iron Maiden dinleyip deri ceketlere bayılmakla birlikte, tonlarca esrar tüttürmesine rağmen tam olarak metalcilerden de sayılmazdı. Diondra herhangi bir akıma dahil değildi. O sadece 'yeni kız' temsilcilerinden biriydi. Herkes onu tanır ama aynı zamanda tam olarak tanımazdı. Özellikle Texas'ta yaşarken birçok şeyi denemişti ve hele birisi kaşlarını çatmaya görsün, o bildik lafını yapıştırırdı. "Texas'takiler de aynen böyle yapıyor." Ne yaparsa yapsın, onun için sorun değildi, çünkü Texas'takiler öyle yapıyordu.

Ben, Diondra'dan önce, sadece su üzerinde kalmaya, batmamaya çalışıyordu. Okulun ücra köşelerinde diğer çiftçi çocuklarıyla takılan yoksul ve sessiz bir oğlandı. Hakarete uğramaya bile değmez görünüyorlardı. Kimse onlarla uğraşmazdı. Okulun dip sesiydiler. Ona göre bu, her şeyden çok daha aşağılayıcıydı. Aslında durumları o kadar da kötü değildi. Ben'in,

anaokulundan beri tanıdığı ve her zaman tuhaf davranan kocaman gözlüklü bir çocuk vardı. Okulun ilk haftasında altına sıçmıştı ve ortalıkta çeşitli hikayeler dolanıyordu. Birinde, beden dersinde ipe tırmanırken şortundan parça parça bok aktığı, bir diğerindeyse sınıfta altına ettiği anlatılıyordu ve bu hikayelerin sonu gelmiyordu. Mesele, çocuğun sonsuza kadar 'bokşort' lakabına layık görülmüş olmasıydı. Teneffüslerde başını aşağıda tutar, dolunay büyüklüğündeki gözlükleriyle yere bakardı ve buna rağmen futbolcu çocuklardan biri yanından geçerken kafasına bir şaplak atıp "Ne haber bokşort!" diye bağırırdı. Çocuksa tuhaf bir sırıtışla yoluna devam eder, sanki şakayı yapanlarla espriyi paylaşıyormuş gibi davranırdı. O yüzden, evet, fark edilmemekten daha beter durumlar da vardı. Bu durum yine de Ben'in hoşuna gitmiyordu. Daha ilk sınıftan beri efendi, kızıl saçlı çocuk olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Silik ve sıkıcıydı.

En azından özel hayatıyla görünür hale gelmesi, Diondra sayesinde olmuştu. Aslında kız ona arabasıyla çarptığında tanışmışlardı. Yazdı, okulda ana sınıfa yazılacaklar ve birinci sınıfa başlayacaklar için bir toplantı düzenlenmişti. Ben keyifsiz bir üç saatten sonra sınıftan çıkıp okul otoparkından geçerken, Diondra ona arabasıyla çarpmıştı. Ben çarpışmanın etkisiyle doğrudan motor kapağının üzerine uçmuş, bunun üzerine Diondra arabadan çıkarken ayağının altındaki şişeler şangırdamış, nefesiyle ortalığa beyaz şarap kokusu yayarak "Sen ne yapmaya çalışıyorsun, g.t herif!" diye çığlık atmıştı. Ben özür dilediğinde -evet, Ben gerçekten de ondan *özür* dilemişti- Diondra oğlanın kendisine sorun çıkarmayacağını an-

layarak gerçekten çok cömert davranmış, onu evine götürmeyi teklif etmişti.

Dahası yolda fikir değiştirip kasabanın dışına çıkmış, bir yere park edip şarap içmeye devam etmişti. Diondra o zaman adının Alexis olduğunu söylemişti ama aradan biraz zaman geçince yalan söylediğini itiraf etmişti. Adı Diondra'ydı. Ben, böylesi güzel bir adı varken yalan söylemesine gerek olmadığını söylediğinde, kız çok mutlu olmuş, bir süre sonra da, "Canın yiyişmek istemiyor mu?" demişti.

Ben'in ilk seferi değildi ama aslında hayatında ikinci kez bir kızla sevişiyordu. Bir saat sonra Diondra'nın artık gitmesi gerekiyordu ama Ben'in ne kadar iyi bir dinleyici olduğunu, bundan gerçekten çok hoşlandığını söylemeden edememişti. Ben'i eve bırakacak vakti kalmadığı için de onu, arabayla çarptığı okul otoparkına bırakıp yoluna devam etmişti.

İşte böylece çıkmaya başlamışlardı. Ben, kızın arkadaşlarını pek tanımıyordu, okulda da beraber takılmıyorlardı. Diondra'nın okula ne zaman gelip gittiği belli olmazdı, hatta bazı günler okula gelir, bazen ortalıkta görünmezdi. Ben, kızla geçirdiği zamanlarda kendisini daha az silik hissediyor, gerçekten *orada* olduğunu düşünüyordu.

Ben Kinnakee'ye vardığında okulun otoparkında bir sürü pikap ve son model spor araba birikmişti. Tabii basketçiler ve güreşçiler de. Hangi arabanın kime ait olduğunu bilirdi. Ben sıvışmayı düşündü ama Diondra'nın Salina'dan dönmesine daha saatler vardı, üstelik hamburgercide takılmaya yetecek kadar parası da yoktu ve restoranın sahibi, orada oturup bir şey yemeyen tiplere ifrit olurdu. Artı, Noel tatilinde tek başına

bir restoranda oturmak, kesinlikle çalışmaktan çok daha beter bir şeydi.

Annesinin bu kadar üstüne düşmesinden nefret ediyordu. Diondra'nın annesiyle babası, kızın ne yaptığıyla ilgilenmiyorlardı ve zaten çoğu zaman Texas'taydılar. Geçen ay Diondra'nın iki hafta okula gitmediği ortaya çıktığında bile annesi sadece kahkaha atmıştı. "Kedilik yapıyorsun, ha tatlım En asından biraz ödevlerini yap."

Okulun arka girişi zincirle kilitlenmişti, o yüzden Ben'in soyunma odalarından geçmesi gerekiyordu. İçeri girer girmez, ter ve ayak spreyi kokusu yüzüne çarptı. Basket sahasından ve spor salonundan gelen gümlemeler ve metalik çınlamalar, en azından soyunma odasının boş olduğu anlamına geliyordu. Hole çıktığında, birisinin yarasa çığlığına benzer bir sesle, "Cooooooper! Tut!" diye haykırışı, mermer yer döşemelerine çarpıp kulaklarında çınladı. Koridorun diğer ucundan tenis ayakkabıların gıcırdayarak koştuğunu duydu, sonra metal bir kapı gürültüyle kapandı, en sonunda ortalık bir nebze olsun sessizliğe büründü. Şimdi artık sadece spor ve jimnastik salonlarından ses geliyordu. Güm, güm, çat, güm.

Okulun sporcuları, takım ruhunun getirdiği bir güvenle, dolaplarını hiç kilitlemezlerdi. Kilit yerine, kolayca çözüp bağlayacakları ayakkabı bağcıklarını kullanırlardı. En az on iki dolaptan beyaz ayakkabı bağcıkları sarkıyordu. Ben her seferinde olduğu gibi içlerinden birini karıştırma isteğine direndi. Bu heriflerin neye ihtiyacı vardı ki bu dolapları kullanıyorlardı? Zaten okul dolapları varken soyunma odalarındaki dolaplara ne koyarlardı? Kendisinde olmayan deodorantlar, losyon-

lar ya da iç çamaşırları mı vardı acaba? Hepsi aynı cins spor külotu mu giyiyordu? Güm, güm, çat, güm.

Ayakkabı bağcıklarından biri gevşek bir şekilde duruyordu, düğüm atılmamıştı, dolap tek bir parmak darbesiyle ardına kadar açılabilirdi. Daha vazgeçmeyi düşünmesine fırsat kalmadan bağcığı çekti ve ses çıkarmadan, nazikçe metal kapıyı araladı. Aslında dolabın içinde ilginç hiçbir şey yoktu. Diplere tıkıştırılmış bir şort, kıvrılmış bir spor dergisi, kancadan gevşekçe sarkan bir spor çantası. Çantanın içinde bir şeyler varmış gibi görünüyordu, Ben uzanıp fermuarı açtı.

"Hey!"

Hızla arkasına dönmesiyle birlikte, kancada savrulan çanta, dolabın dibine düştü. Sert ve lekeli bir yüzü olan güreş hocası Bay Gruger, suratını ekşiterek arkasında duruyordu.

"Sen o dolabın içinde ne yapıyorsun öyle?"

"Ben, şey, kapısı açıktı."

"Ne?"

"Kapısı açıktı, kapısının açık olduğunu gördüm," dedi Ben. Bunu söyler söylemez, hemen konuşmayı kesti. *Ne olur, siktirsiktirsiktir, ne olur çocuklardan biri şu an geri dönmesin,* diye düşündü. Suratına dikilmiş öfkeli gözleri, bundan sonra kendisine takacakları lakapları gözünde canlandırabiliyordu.

"Açık mıydı? Peki, sen niye içine gömülmüştün?" Gruger soruyu sorup öylece durdu. Ne yapacağına dair, Ben'in başının ne kadar dertte olduğuna ilişkin tek bir ipucu vermiyordu. Ben, nutuk dinlemeyi umarak gözlerini yere dikmeyi denedi.

"Sana sordum, o dolapta ne yapıyordun?" Gruger gazetesini tombul elinde şaklattı.

"Bilmiyorum."

Adam, karşısında hareket etmeden durmaya devam ediyordu. Ben ise bütün o süre boyunca, *hadi bağır çağır ve şu işi bitirelim*, diye düşünüyordu.

"İçinden bir şey mi alacaktın?"

"Hayır."

"O zaman dolapla ne işin vardı?"

"Ben sadece..." Ben'in sesi yine alçaldı. "Ben bir şey gördüğümü sandım."

"Bir şey gördüğünü sandın? Ne gördün?"

Ben'in kafasının içinden bütün o yasak şeyler geçti. Evcil hayvanlar, haplar, seks dergileri. Sonra bir an aklına havai fişekler geldi. Dolabın alev aldığını söyleyerek bir kahraman olabilirdi.

"Şey, kibrit gördüm gibime geldi."

"Yani kibrit gördüğünü mü sandın?" Gruger'ın yanaklarındaki kızarıklık, şimdi saç diplerine kadar yayılmıştı.

"Bir sigara içmek istemiştim."

"Sen hademe oğlansın, değil mi? Bilmem ne Day?"

Soyadı, Gruger'ın ağzında daha aptalca, hatta bir kız adı gibi patlamıştı. Hocanın gözleri Ben'in alnındaki yarayı inceledi, sonra saçlarını işaret ederek yanına geldi.

"Saçlarını boyamışsın."

Ben kapkara saçlarıyla orada dururken, kendisinin kategorize edildiğini, ıskartaya çıkarıldığını, serseriler, hapçılar, pısırıklar ve ibneler sınıfına konduğunu hissetti. Gruger'ın üst dudağı kıvrıldığında, içinden geçirdiklerini duyar gibi oldu.

"Çık dışarı. Git başka bir yerleri temizle. Biz gidene kadar da buraya geri dönme. Burada istenmiyorsun. Anlaşıldı mı?"

Ben başını salladı.

"İstersen sesini çıkar da anlaşıldığını ben de anlayayım."

"Burada istenmiyorum," diye mırıldandı Ben.

"Şimdi git." Bunu, sanki beş yaşındaki bir oğlanı annesinin yanma gönderiyormuş gibi söylemişti. Ben de gitti.

Yukarı kattaki dar hademe odasına vardığında, sırtından bir damla ter aktı. Ben nefes almıyordu. Öfkelendiğinde solumayı unuturdu. Sanayi tipi kovayı alıp çarparak lavaboya koydu, sıcak su doldurdu ve sidik renkli temizlik malzemesinden eklerken, amonyak gözlerini yaktı.

Sonra kovayı tekerlekli arabasının üzerine koymak üzere yüklendi. Kovayı fazla doldurduğu için kaldırırken lavabonun kenarına çarptığında, yarım galon su önüne döküldü. Apış arası ve bacakları sırılsıklam olmuştu. Hademe oğlan Day, altına kaçırmış gibi görünüyordu. Baldırlarına yapışan kotu sertleşmeye başladı. Şimdi üç boktan saat boyunca ıslak apış arası ve karton gibi sertleşmiş kotuyla çalışması gerekecekti.

"S.ktiğimin kovası," diye mırıldandı sessizce. Botuyla duvara bir tekme geçirdiğinde alçılar döküldü. Bu yetmeyince duvara bir yumruk attı. "Kahretsiiiin!" diye böğürdü avazı çıktığı kadar. Sonra Gruger'ın, böğürtüsüne gelip kendisini biraz daha aşağılayacağı anı korkarak bekledi.

Ama gelen giden olmadı. Hademe odasında ne olup bittiğini kimse merak etmiyordu.

*

Aslında temizlik işlerini geçen hafta yapması gerekiyordu ama Diondra resmi Noel tatili olduğunu söyleyip sızlanmıştı, o yüzden Ben işini ertelemişti.

Kantin, hala içindeki sıvıları sızdıran eski kola kutuları, tavuk salatasına bulaşmış sandviç paketleri, 1984'ün spesiyal öğle yemeği olan tatlı domates soslu fırında hamburger artıklarıyla doluydu. Hepsi küflenmiş ve çürümüştü. Çöple uğraşırken bütün artıklar üzerine bulaştığından, kazağı ve kotu, amonyağın yanı sıra şimdi bir de bayat yiyecek gibi kokuyordu.

Diondra'ya bu halde gidemezdi, bugünü böyle planladığı için büyük aptallık etmişti. Bisikletle eve gitmesi, annesiyle cebelleşmesi -en azından yarım saatlik bir nutuk kendisini bekliyordu- duş alması ve tekrar bisikletine atlayıp kızın evine gitmesi gerekecekti. Tabii annesi dışarı çıkmasını yasaklamazsa. Canı cehenneme, yine de gidecekti. Bu beden kendi bedeniydi, g.tlek bir ibneye benzese bile saçları da kendi saçıydı, istediğini yapardı.

Yerleri paspasladıktan sonra öğretmenler odasındaki çöpleri topladı. İşinin en sevdiği bölümü buydu, büyük bir işmiş gibi görünürdü ama buruşturulup atılmış kağıtlardan ibaret çöpler, kuru yapraklar kadar hafifti. Son işi, liseyle ilkokulu birbirine bağlayan holü paspaslamaktı. Lise tarafında bütün hol, futbol maçları, tiyatro kulübü ve benzeri etkinliklerin duyurularıyla kaplanmıştı, sonra ilkokul bölgesine doğru duvarlar yavaşça alfabe harflerine ve George Washington'la ilgili kitap özetlerine dönüşüyordu. İlkokulun girişi parlak mavi kapılarıyla kendisini belli ediyordu ama lise gibi resmi bir hava-

sı yoktu; hatta kapılarda kilit bile yoktu. Lise-ülkesinden başlayarak, çocuk-köyüne doğru yerleri paspasladı ve işi bitince paspası içine fırlattığı kovaya sıkı bir tekme attı. Kova beton zeminde yavaşça yuvarlanırken, içindeki kirli su duvarlara küçük dalgalar halinde vurdu.

Anaokulundan sekizinci sınıfa kadar Kinnakee İlkokulu'nda okumuştu. Bu nedenle binanın o tarafı, şu anda durduğu ve kendisini sürekli reddeden lise tarafından çok daha anlamlıydı onun için.

Kapıyı açıp sessizliğin içinde öte yana geçmeyi düşündü ve bir sonra yaptığı şey tam da bu oldu. Eski mekanına bir selam çakmak istiyordu sadece. Kapının arkasından kapandığını duyunca kendisini daha rahat hissetti. Duvarlar limon sarısıydı ve her sınıfın dışında bir sürü süsleme vardı. Kinnakee o kadar küçük bir yerdi ki her sınıfa bir oda yetiyordu. Oysa lise, komşu kasabalardan gelen diğer çocuklar nedeniyle neredeyse ilkokulun iki katı büyüklüğündeydi ve ilkokul tarafı kadar güzel ve sıcak değildi. Duvarda bir resmin kenarında "Michelle D, Yaş 10" yazısını görünce içi ısındı. Başka bir yerde de yelekli ve çizmeli bir kedi çizilmişti -belki de topuklu ayakkabıydı- her neyse, kedi gülümseyerek elinde bir doğumgünü pastası olan bir fareye hediyesini uzatıyordu. Libby D., 1. Sınıf. *Debby'nin de çizdiği bir şeyler var mı,* diye bakındı ama biraz düşününce, kız kardeşinin resim yapacak yeteneği olduğundan şüphe ettiğini hatırladı. Bir keresinde gürültülü nefes alışıyla annesinin kurabiye hazırlamasına yardım etmiş, tarifi becerememiş ve pişirdiği kurabiyeden daha fazla hamuru mideye indirmişti. Debby, duvara bir şeyi asılacak çocuklardan değildi.

Öğrencilerin kişisel eşyalarını koyabilecekleri sarı kutular koridor boyunca dizilmişti. Her birinin üzerine kutunun sahibi çocuğun adı, etiketlere yazılıp yapıştırılmıştı. Libby'nin kutusuna baktığında, yarısı yenmiş bir nane şekeri ve bir ataş buldu. Debby'nin kutusunda, salam kokan kahverengi bir beslenme çantası vardı. Michelle ise artık gazı tükenmiş boya kalemlerini koymuştu. Sadece meraktan birkaç çocuğun daha kutusuna baktı ve işte o zaman diğerlerinin kutularının ne kadar kalabalık olduğunu fark etti. Altmış dörtlük pastel boya setleri, pille çalışan oyuncak arabalar ve bebekler, kalın öbekler halinde el işi kağıtları, anahtarlıklar, çıkartma kitapları, şeker torbaları. Çok üzücüydü. *Bakabileceğinden daha fazlasını doğurursan, olacağı budur tabii*, diye düşündü. Evdeki maddi sıkıntıdan bahsettiğinde, Diondra da hep böyle söylerdi: "Eh, annen de bu kadar çok doğurmasaymış." Diondra evin tek çocuğuydu.

Ben yine lise tarafına doğru yöneldiğinde, beşinci sınıf çocuklarının kutularını karıştırmaktan kendini alamadı. İşte şurada, kendisine aşık olan ufaklık Krissi'nin kutusu duruyordu. Kutunun üzerine kendi adını parlak yeşil harflerle yazmış, yanma da bir papatya çizmişti. Çok sevimliydi. Bu kız kahvaltılık gevrek reklamlarındaki bıcırıklar gibi, sevimliliğin tezahürüydü. Sarı saçlı, mavi gözlü ve çok bakımlı bir kızdı. Kendi kız kardeşlerinden farklı olarak, üzerine tam oturan kot pantolonları her zaman temiz ve ütülü, gömlekleri de çoraplarıyla ya da giydiği başka bir şeyle aynı renk olurdu. Nefesi Debby gibi yemek kokmaz, elleri Libby gibi yara bere içinde olmazdı. Aslında Ben'in bütün kardeşlerinin elleri hep yara

bere içindeydi. Krissi'nin tırnakları her zaman açık pembeye boyanırdı. O tırnakları gördüğünüzde annesinin özenle boyadığını anlardınız. Kızın kutusunun Strawberry Shortcake bebekleriyle ve güzel kokan bir sürü oyuncakla dolu olduğuna dair bahse girebilirdi.

Adı bile kendine cuk oturuyordu, Krissi Cates adının doğal bir havası vardı. Lisede uzun, sarı saçları belinden sarkan bir amigo lideri olacaktı mutlaka ve muhtemelen bir zamanlar Ben adındaki bu oğlana deliler gibi aşık olduğunu unutacaktı. O zaman Ben yirmi yaşında falan mı olacaktı? Belki Diondra'yla birlikte Wichita'dan okulun bir maçın seyretmeye falan gelirlerdi de Krissi amigo hareketlerinin tam ortasında onu fark eder, kocaman ve bembeyaz gülümser, bunu yaparken de hareketlerini şaşırırdı. Diondra da kızın kaçamak gülüşünü görüp "Wichita kadınlarının yarısı sana aşıkken, zavallı lise kızlarına takılman biraz ayıp kaçmıyor mu?" derdi.

Ben, Krissi'yle hiç tanışmayabilirdi -kız Michelle'in bir üst sınıfındaydı- ama bir gün, okulun ilk günlerinde sınıf görevi için çağırılmıştı. Kendisini çok seven Bayan Nagel, Ben'den okul sonrası sanat dersi için gözetmenlik yapmasını istemişti. Sadece bir günlük bir görevdi. Asıl gözetmen ortalıkta yoktu.

Ben'in eve dönmesi gerekiyordu ama annesinin, ufaklıklara yardım ettiğini duyunca kızmayacağını biliyordu -evdeki ufaklıklarla ilgilenme konusunda hep ona güvenirdi- ve resim malzemeleriyle uğraşmak, sığır gütmekten çok daha cazip gelmişti. Krissi de sanat dersindeki çocuklardan biriydi ama

resim yapmakla pek ilgiliymiş gibi görünmüyordu. Fırçasıyla kağıdına gelişigüzel bir şeyler karalıyordu. Sonunda bütün kağıt bok rengine bulanmıştı.

"Bunun neye benzediğini biliyorsun, değil mi?" demişti.

"Kaka," diyen kız, gülmeye başlamıştı.

Çocuk haliyle bile flörtçüydü, doğuştan sevimli olduğu için insanların ondan kayıtsız şartsız hoşlanacaklarını bilirdiniz. Eh, Ben de kızdan hoşlanmıştı. Ders boyunca uzun ve sessiz aralıklarla konuşmuşlardı.

"Eee, nerede yaşıyorsun?"

Fırça, boyaya daldırılıyor, kağıt yalapşap boyanıyor. Fırça, su bardağının dibine kadar batıyor, sonra tekrar batırılıyor.

"Salina yakınlarında."

"Okul için ta oralardan mı geliyorsun?"

"Bizim oradaki okulun inşaatını hala bitiremediler. Gelecek yıl, oraya gideceğim."

"Uzun yolmuş."

Sandalye gıcırdıyor, omuzlar düşüyor.

"Ya. Bundan nefret ediyorum. Babamın gelip beni alması için saatlerce okulda beklemem gerekiyor."

"Eh, sanat iyidir."

"Sanırım. Baleyi daha çok seviyorum ama onu haftasonları yapıyorum."

Haftasonları bale, çok şey ifade ediyordu. Muhtemelen evlerinin arka bahçesinde havuzları olan çocuklardan biriydi. Kıza, kendi evlerinde inekleri olduğunu söylemeyi düşünmüştü -sadece kızın hayvanları sevip sevmediğini anlamak içinama halihazırda kızla fazlasıyla haşır neşir olduğunu hissede-

rek kendini tutmuştu. Sonuçta çocuk olan kızdı, Ben'i etkilemeye çalışması gereken de oydu.

Ben sonraki bir ay boyunca sanat derslerinde gözetmenlik yapmaya gönüllü olmuş, Krissi'nin resimleriyle dalga geçmiş, (*Bu da ne oluyor şimdi, tosbağa mı?*) kızın bale hayatına dair ayrıntıları anlatmasına izin vermişti. (*Hayır şapşal, o babamın BMW'si!*)

Korkusuz kız bir gün, binanın lise tarafına geçmiş, ceplerinde payetli kelebekler olan kotu ve sakız büyüklüğünde göğüslerine yapışan pembe gömleğiyle Ben'in dolabının önünde onu beklemişti. Üst sınıflardan bir kızın sorumluluk duygusuyla, onu ilkokul bölümüne göndermeye çalışması dışında, kimse ona bulaşmamıştı.

Kendinden büyük kıza, "Ben iyiyim," demiş, saçlarını savurmuş ve Ben'e dönerek "Sana bunu vermek istemiştim," demişti.

Üçgen katlanmış not kağıdının üzerinde, kızlara özgü kıvrımlı harflerle Ben'in ismi yazılmıştı. Kız sonra her zaman olduğu gibi kendisinin yarısı boyunda bir sürü çocuğu fark etmiyormuş gibi kaçarcasına uzaklaşmıştı.

Sanat dersinde Ben adında bir gence vuruldum.
Kalbini kazanmam gerektiğini biliyordum.
Saçları kızıl ve teni sanki gerçekten mum.
Benimle birlikte olur musun?

Notun altında büyük bir *H* harfinin yanına *–er zaman –ep seninle* yazılmıştı. Ben daha önce arkadaşlarının arkadaşlarına

böylesi notlar geldiğini görmüştü, ama kendisinin başına daha önce neredeyse hiç gelmemişti.

Geçen şubat ayında, üç sevgililer günü kartı almıştı. Biri zorunlu hissettiği için olsa gerek bir öğretmeninden, ikincisi herkese vermekten çekinmeyen hoş bir kızdan ve sonuncusu da her an ağlayacakmış gibi görünen şişko ve çirkin bir kızdan gelmişti.

Şimdilerde Diondra da ona birtakım notlar yazıyordu ama bu notlar öyle sevimli falan değillerdi. Aceleyle karalanmış notlarda daha çok Ben'i azdırmaya çalışıyordu ya da ona kızıyordu. Daha önce hiçbir kız kendisi için şiir yazmamıştı ve Krissi'nin, Ben'in kendisinden çok daha büyük olduğunun farkında olmaması, olayı daha da sevimli hale getiriyordu. Bu aşk şiiri, seks ya da sevişmekten haberi olmayan bir kızın masumiyetiyle yazılmıştı. (Gerçekten öyle miydi? Kızlar artık kaç yaşında sevişiyorlardı?)

Ertesi gün sanat sınıfının dışında Ben'i beklemiş, kendisiyle merdivenlerde oturup oturmayacağını sormuştu. Ben, "Peki," demişti ama çok kısa bir süre oturacağını söylemişti, oysa sonraki bir saat boyunca merdivenin loş bir yerinde şakalaşıp durmuşlardı. Bir ara kız koluna sarılmış, ona yaslanmıştı. Ben bunun doğru olmadığını söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de çok tatlı bir duyguydu, öyle sapıkça bir tatlılık değildi. Hatta Diondra'nın çığırtkan seksinden ya da kız kardeşlerinin evin içinde koşuşturup kendisiyle boğuşmasından çok farklıydı. Bir kızın olması gerektiği kadar tatlıydı işte. Çilekli sakız gibi kokan bir dudak koruyucusu sürmüştü ve Ben'in çilekli sakız için hiçbir zaman parası olmadığı için

-işte bu bombok bir şeydi- dudakların kokusu neredeyse ağzını sulandırmıştı.

Sonraki birkaç ay boyunca merdivenlerde oturup Krissi'nin babasını birlikte beklemişlerdi. Haftasonlarında konuşmazlardı, hatta bir süre sonra kız, Ben'i beklemeyi unutur olmuştu. Öyle zamanlarda Ben cebinde, kafeteryayı temizlerken bulduğu bir şekerlemeyle hıyar gibi tek başına kalırdı. Krissi tatlı şeylere bayılırdı. Ben'in kız kardeşleri de aynen öyleydi, tıpkı hamam böcekleri gibi şeker aşırmadan duramazlardı. Bir keresinde eve girdiğinde Libby'yi kavanoza parmağını daldıra daldıra reçel yerken yakalamıştı.

Diondra, Krissi meselesinden hiç haberdar olmamıştı. Okula geldiği günlerde, pembe dizilerini seyretmek için, öğleden sonra saat tam 15:16'da evde olmak üzere yola koyulurdu. (Dizilerini seyrederken de hazır kek hamuru yerdi, bu kızların şekerle zoru neydi ki?) Dahası Diondra, Krissi'yi öğrense bile ters bir durum söz konusu değildi. Ben, Krissi'nin bir tür koruyucusu ve rehberi gibiydi. Yaşı daha büyük bir genç, küçük kıza ev ödevleri ve lise hakkında tavsiyelerde bulunuyordu. Belki de psikoloji okumalıydı ya da öğretmen olmalıydı. Üstelik babası, annesinden *beş* yaş büyüktü.

Krissi'yle arasındaki tek tartışmalı durum, tam Noel öncesinde yaşanmıştı ve Ben, aynı şeyin bir daha yaşanmasına izin vermeyecekti. Yine bir gün merdivenlerde oturmuş, elmalı lolipoplarını yalayıp birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Sonra bir anda Krissi, Ben'e her zamankinden biraz daha fazla yaklaşmış, başını omzuna koymuştu. Ben kolunda kızın göğüs ucunu hissedebiliyordu. Omzundan yükselen elma kokusu baş-

tan çıkarıcıydı ve kız öylece başını omzuna koymuştu. Hiçbir şey söylemiyordu, sadece nefes alıp veriyordu. Ben daha çok kolunda minik bir kedininki gibi çırpınan kalbi ve koltukaltlarına yakın bir noktada kıvranan parmaklarını hissediyordu. Sonra birden kızın dudaklarını kulağında hissedivermişti. Sıcak nefeslerle kulağı nemleniyor, diş etleri lolipopun şekeriyle kamaşıyordu. Kızın dudaklarının yanağına kaydığını fark etmiş, kollarındaki tüyler ürpermişti. İkisi de ne yaptıklarının farkında bile değillerdi aslında. Kızın yüzü tam yüzünün karşısındaydı. Bir anda dudaklar neredeyse hiç hareket etmeden kendi dudaklarına yapıştığında, ikisinin de kalbi aynı ritimle çarparken öylece kalakalmışlardı. Kız bütün vücuduyla iki bacağının arasına kaydığında Ben'in kolları iki yanında kasılmıştı. Her yerini ter basmıştı ve işte o sırada dudaklar hafifçe hareket etmiş, sadece birazcık aralanmış ve kızın dili Ben'in diline değmişti. İkisi de elma tadındaydı ve aleti öyle bir sertleşmişti ki Ben pantolonunun patlayacağını sanmıştı. Ellerini kızın beline koymuş, onu bir saniyeliğine tuttuktan sonra kendisinde uzaklaştırmıştı. Merdivenlerden aşağı yuvarlanırcasına inip erkekler tuvaletine koşmuştu. Kız arkasından, "*Özür dilerim, özür dilerim,*" diye yalvarıyordu. Ben pisuara tam zamanında yetişerek sadece iki sıvazlamayla boşalmıştı. Eli, spermiyle yapış yapış olmuştu.

Libby Day

Bugün

Demek artık büyümüş, ağabeyimi ziyaret edecek yaşa gelmiştim. Lyle'la içtiğim biradan sonra, doğrudan eve gidip Barb Eichel'in gönderdiği, *Aile Hapishaneniz: Parmaklıkları Arkanızda Bırakın!* kitabını karıştırdım. Florida cezaevi sistemiyle ilgili birkaç kafa karıştırıcı bölüm okuduktan sonra kitabı bırakıp, 1985 tarihli sararmış kağıtlara geçtim. Bu kadar saçma ve faydasız bir yardım girişimi olamazdı. Bir an, Barb'dan bunlar gibi manasız yeni bir bilgi dalgası gelir mi diye endişelendim. Alabama'daki terk edilmiş su kayağı parkları hakkında broşürler, yıkılarak tarihe gömülmüş Las Vegas otelleri hakkında kitapçıklar, Y2K virüsüyle ilgili uyarı yazıları.

Bundan sonraki her şeyi Lyle ayarlayacaktı. Ona, doğru insanlara ulaşamamaktan bezdiğimi söylemiştim ve aslında

bu tür şeylerle hiç uğraşmak istemiyordum. Öyle bir gücüm yoktu. Numaraları tuşla, bekleme müziği eşliğinde bekle, konuş, yine bekle, üç çocuk doğurduktan sonra ateş püsküren ve yine üniversite yıllarına dönmek isteyen bir kadıncağıza ya da telefonu suratına kapatmak için tek bir bahane yaratmanı bekleyen başka bir kadına tatlı dil dök. Bu telefon kadınları, her ne kadar birer cadı olsalar da onlara ağzına geleni söyleyemezdin, yoksa o kadar uğraştan sonra tekrar en başa dönmek zorunda kalırdın. Üstelik, yeniden araman gerektiğinde bir kat daha tatlı dilli olman gerekirdi. Bütün bunlarla Lyle uğraşabilirdi.

Ben'in kaldığı hapishane, Kinnakee'nin hemen dışındaydı ve bir istimlak sonrası 1997 yılında inşa edilmişti. Kinnakee neredeyse Kansas'ın ortasında bir yerdeydi. Nebraska sınırına çok yakındı ve bir keresinde kırk sekiz eyaletin coğrafi merkezi ilan edilmişti. Yani Amerika'nın kalbiydi. Fazlasıyla vatansever olduğumuz seksenli yıllarda, bu hepimiz için büyük haberdi. Kasabanın tek konuştuğu konu buydu. Ticaret odası, içinde kasabanın adı olan kalp baskılı tişörtler ve posterler yaptırıp satışa çıkarmıştı.

Diane bize her yıl yeni bir tişört alırdı. Kısmen kalpli şeyleri sevdiğimiz için, kısmen de Kızılderili dilinde *sihirli küçük kadınlar* anlamına geldiği için. Diane hep feminist olmamız için uğraşırdı. Annem her gün bacaklarını tıraş etmediğini ve bunun bir başlangıç sayılabileceğini söyleyip onunla dalga geçerdi. Tam olarak bunu söylediğini hatırlamıyordum ama cinayetlerden sonra Diane'in, karavanında sigarasıyla birlikte plastik kupasından buzlu çay içerken, her zamanki gibi hem

hoşgörülü hem sinirli bir şekilde bana bu hikayeyi anlatışını hatırlayabiliyordum.

Sonunda hepimizin yanıldığı ortaya çıkmıştı. Amerika'nın resmi merkezi Kansas-Lebanon'du. Kinnakee yanlış bilgilendirme kurbanı olmuştu.

Ben'i görebilmek için izin almamızın aylar süreceğini sanmıştım. Oysa öyle görünüyordu ki Kinnakee Kansas Eyalet Hapishaneleri, ziyaretçi kartı çıkartma konusunda oldukça hızlıydı. ("Aile ve arkadaşlarıyla etkileşime geçmelerinin, mahkumlarımızın faydasına olduğuna inanıyoruz, böylece kendilerini sosyal ve dış dünyaya bağlı hissediyorlar.") Formlar ve bok püsürden sonraki birkaç gün, Lyle'ın dosyasını incelemiş, daha önce okumaya cesaret edemediğim davanın dökümlerini okumuştum.

Açıkçası hiç kolay bir iş değildi. Dosyadaki ifadem, kafası karışık bir çocuğun zikzaklı hatıraları (*Bence Ben eve bir cadı getirdi ve o bizi öldürdü*, demiştim ve savcı şöyle cevap vermişti, *Mmmm, şimdi istersen gerçekten neler olduğunu konuşalım!*) ve ezberletildiği çok belli olan birtakım sözlerdi. (*Annemin odasında duvarın kenarında dururken Ben'i gördüm. Annemi tüfekle tehdit ediyordu.*) Öte yandan Ben'in avukatı, herhalde beni hediye paketlerine sarıp kaz tüyü yataklarda yatırmak istiyor olmalıydı ki bana inanılmaz cici davranıyordu. (*Ne gördüğün hakkında birazcık yanılıyor olabilir misin Libby? Ağabeyin olduğundan gerçekten ama gerçekten emin misin Libby? Bize duymak istediğimizi sandığın şeyleri söylüyor olmayasın?* Bense, *Hayır, Evet, Hayır* şeklinde cevap veriyordum.) Günün sonun-

da, *sanırım* sorulan her soruya, kendimce *benden bu kadar,* tavrımla cevap vermiştim.

Ben'in avukatı, Michelle'in çarşafında bulunan kan izi ve ailemin kanıyla oluşan gölün ortasında bulunan erkek ayakkabısı izi üzerine gidiyordu ama ne yazık ki daha ikna edici yeni bir teori üretemiyordu. Belki cinayet sırasında orada başkaları da olabilirdi ama evin önünde bunu kanıtlayacak ne ayak izleri ne de lastik izleri bulunmuştu.

3 Ocak sabahı hava bir anda on derece ısınarak karları ve haliyle izleri eritip bahar çamuruna karıştırmıştı.

İfademin yanı sıra, Ben'in de kendisine hiç yardımı dokunmamıştı. Yüzündeki tırnak izlerini, odasında bulunan Michelle'in iri bir tutam saçını ve o günkü delişmen hareketlerini açıklayamıyor, çalı gibi saçları olan bir adamın herkesi öldürdüğünü söylüyordu. İlk başta böyle söylemişti ama sonra ifadesini değiştirip "Bütün gece dışarıdaydım, hiçbir şey bilmiyorum," savunmasına geçmişti. Saçlarını siyaha boyatması, herkesin ondan şüphelenmesine neden olmuştu. Öğretmenlerinin ifadelerine bakılırsa, o gün okul civarında 'sinsi sinsi' dolaşırken görülmüştü. Hatta aynı öğretmenler, Ben'in dolabında sakladığı hayvan kalıntılarını -hayvan kalıntıları mı?- geri almaya mı çalıştığından, yoksa şeytan ayini için öğrencilerin özel eşyalarını çalmaya mı geldiğinden emin olamamışlardı. O günün ilerleyen saatlerinde, keşlerin takıldığı bir yere gidip şeytana kurban vermek hakkında ileri geri konuştuğuna ise kesin gözüyle bakılıyordu.

Ben'in gerçekten kendisine yardımı dokunmuyordu. Cinayet sırasında nerede olduğunu kanıtlayamıyordu. Evin anah-

tarına sahipti ve eve zorla girilmemişti. Ben o günün sabahında annesiyle kavga etmişti. Üstelik serserinin tekiydi. Savcılar onun şeytana tapan bir katil olduğunu iddia ettiklerinde, Ben büyük bir heyecanla şeytana tapma ritüelleri hakkında konuşmaya başlamış, yeraltı dünyasını ve satanizmin büyük gücünü anlatan en sevdiği şarkılardan dem vurmuştu. (*Kendimizi iyi hissetmemiz için bizi yüreklendiriyor, çünkü özümüzde hepimiz hayvanız.*) Bir ara savcı, Ben'den saçlarıyla oynamayı bırakmasını isteyip onu ciddiyete davet etmişti. "Ciddiyetin ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Sizin ciddiye aldığınızı anlayabiliyorum," diye cevap vermişti Ben.

Bütün bunlar, hatırladığım sessiz sakin ağabeyimle hiç örtüşmüyordu. Lyle dosyaya davayla ilgili daha yeni birkaç fotoğrafını koymuştu. Siyah saçlarını atkuyruğu toplamış Ben, (avukatları neden kesmesini istememişlerdi ki?) üstünde eğri büğrü duran takım elbisesiyle ya sırıtıyor ya da tamamen ifadesiz bir suratla oturuyordu.

Ben kendine yardımcı olmamıştı belki ama mahkeme dökümleri yüzümün kızarmasına neden olmuştu. Öte yandan, bütün bu okuduklarım kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ben'in hapse girmesi benim suçum değildi. (Tabii eğer gerçekten masumsa.) Tam aksine, onun hapiste olmasından hemen herkes bir parça sorumluydu.

Görevi kabul ettiğimin ertesi haftası, Ben'le buluşacaktım. En azından, son on iki yıldır adımımı bile atmadığım ve iznim olmadan hapishaneye dönüştürülmüş memleketime ara-

bamla gidiyordum. Her şey çok çabuk geliştiğinden, duygusal kramplar bütün bedenimin kasılmasına neden oluyordu. Arabaya binip yola çıkmak için kendimi ikna etmemin tek yolu, Kinnakee'ye sadece kısa bir süreliğine gittiğimi sürekli tekrarlamak ve eve giden o toprak yola asla girmeyeceğime dair yeminler etmekti. Hayır, oraya gitmeyecektim.

Artık benim evim olmadığı için değildi bu direnişim. Yıllar önce birileri bütün mülkü satın almış, evi, annemin ucuz çiçek posterleri astığı duvarları, kimin geldiğini görmek için çıktığımız ve nefes aldığımız pencereleri, annemin, Ben'in ve biz kızların boylarını işaretlediği -benimle ilgili tek bir işaret vardı: Libby 68 cm- kapı pervazını hiç zaman kaybetmeden yerle bir etmişlerdi.

Flint tepelerini aşıp düzlüğe çıktığımda, Greyhound Şöhretler Müzesi, Telefon Müzesi, En Büyük Yün Yumağı gibi tabelalar beni davet ediyordu. Yine bir sadakat duygusuna kapıldım. Sadece uzun yol meraklılarının enselerini şaplatmak için bile olsa hepsineye uğramalıydım. Üç saat sonunda otoyoldan çıkarak önce kuzey yönünde, sonra sırasıyla batı, kuzey, batı yönlerinde zikzaklar çizerek ilerledim. Yeşil, sarı, kahverengi tarlalar, pastoral tablolar gibi önümde uzanıyordu. Radyoda ağlak country müziği, ilahiler ve parazit dışında bir şey yoktu. Kararsız mart güneşi arabayı ısıtmaya çalışıyor, kızıl saç diplerimin korkunç alevler saçıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Sıcak ve kırmızı, aklıma yine kanı getirdi.

Hemen yanımda, yolcu koltuğunun üzerinde, hapishaneye girmeden önce bir parça uyuşmamı sağlayacak minik votka

şişesi duruyordu. Bir elim direksiyonda, şişeyi başıma dikmemek için ciddi bir çaba sarf ediyordum.

Yaklaşıyorum, diye düşündüğüm anda, önümdeki geniş ve düz manzarada bir tabela aniden karşıma çıkıverdi. Ne yazdığını çok iyi biliyordum. 1950'lerin elyazısıyla, *Kinnakee'ye Hoşgeldiniz: Amerika'nın Kalbi!* Gerçekten de öyle yazıyordu ve Runner'ın yıllar önce pikabından ateş açtığı yerde, tabelanın sol alt köşesinde kurşun deliklerini görebiliyordum. Oysa biraz daha yaklaştığımda, kurşun deliklerini hayal ettiğimi anladım. Biraz daha küçük ve dağınık, yeni bir tabelaydı bu ama üzerinde hala aynı şey yazıyordu: *Kinnakee'ye Hoşgeldiniz: Amerika'nın Kalbi!*

Kasabanın yalanma uyup bu ibarenin keyfini çıkardım. İlk tabelanın hemen ardından, bir başkası önüme çıktı. Kinnakee Kansas Eyalet Hapishanesi'ne, bir sonraki sol kavşaktan giriliyordu. Bir zamanlar Evelee Çiftliği olan topraklardan batıya doğru ilerleyip tabelaları takip ettim. *Hah, gördün mü gününü, Evelee efendi,* diye düşündüm ama Evelee'lerin neden kötü insanlar olduğunu hatırlayamadım. Sadece kötü insanlar oldukları kalmıştı aklımda.

Kasabanın iyice dışına doğru giden bu yeni yolda, neredeyse emekleme hızıyla ilerliyordum. Kinnakee hiçbir zaman refah içinde yaşayan bir yer olmamıştı. Büyük çoğunluk, ayakta kalmaya çalışan çiftlikler ve yörede çok kısa süren petrol umudunun ürünü olan prefabrik malikanelerdi. Şimdi daha beter görünüyordu. Hapishane de kasabayı kurtaramamıştı. Bütün cadde boyunca rehinci ve tefeci dükkanları sıralanmıştı ve aralarına henüz on yıllık olmadıkları halde eğilip bükülmüş, da-

yanıksız evler serpiştirilmişti. Evlerin pis bahçelerinde uyuşuk çocuklar duruyordu. Her yer çöp doluydu. Yiyecek ambalajları, pipetler, sigara izmaritleri. Birisi kaldırım kenarına köpük tabak, plastik çatal ve kağıt bardağından oluşan öğle yemeğini bırakıp gitmişti. Bir mazgalın hemen yakınında ketçapa bulanmış patates kızartmaları yayılmıştı. Ağaçlar bile perişan görünüyordu. Cılız, bodur ve yeşillenmekten aciz. Caddenin sonunda genç ve asık suratlı bir çift Dairy Queen bankında oturmuş, televizyon seyreder gibi gelip geçen arabaları seyrediyordu.

Yakınlardaki bir telefon direğinde 2007 Ekim tarihli grenli bir fotokopi kağıdında, suratsız bir kızın kayıp ilanı vardı. İki sokak ötede yine aynı posteri gördüğümü sandım ama bu seferki, Haziran 2008'de kaybolmuştu. Kızların ikisi de perişan ve suratsız görünüyorlardı, o yüzden Lisette Stephens'a gösterilen ilgiyi görmemeleri normaldi. Bir gün kaybolursam diye, gülümseyen bir fotoğraf çektirmeyi aklımın bir kenarına yazdım.

Birkaç dakika sonra güneşten kavrulmuş bir açıklığın ortasındaki hapishane görüntüye girmişti.

Birkaç kez hayalimde canlandırdığımın aksine, çok daha az heybetliydi. Etrafındaki duvarları çevreleyen dikenli teller olmasa, yayvan görüntüsü ve banliyö tarzıyla, yerel bir buzdolabı şirketi ya da telekomünikasyon merkezi binasıyla karıştırılabilirdi. Duvarların üzerinde sarmal şekilde ilerleyen dikenli teller, Ben'le annemin sürekli üzerine kavga ettikleri ve hep ayaklarımıza takılan sarmal telefon kablosunu hatırlatmıştı. O kahrolasıca telefon kablosu yüzünden, Debby'nin yere sürtü-

nen bileğinde samanyolunu andıran bir yara izi kalmıştı. Sırf ses olsun diye, gürültülü bir şekilde öksürdüm.

Bir saat boyunca delik deşik yollarda sürdükten sonra arabam asfalt otoparkta yağ gibi kaydı. Park ettiğimde araba uzun yolun yorgunluğuyla tıngırdamaya devam etti. Duvarların arkasından, avluya çıkmış mahkumların bağırtıları ve mırıltıları duyulabiliyordu.

Votka boğazımdan bir sürü iğne yutuyormuşum gibi indi. Sertleşmiş bir naneli sakızı ağzıma atıp iki kere çiğnedim, sonra sandviç kağıdına tükürdüm. Kulaklarım votkadan yanmaya başlamıştı. Kazağımın altından sutyenimi çözdüğümde, iri ve kalkık göğüslerimin hidrolik bir fıslamayla aşağı indiğini hissettim. Lyle'ın kekeleyerek ve sözcükleri seçerek yaptığı tek uyarı buydu. "Güvenlikten geçmek için tek şansın var. Bütün metallerini arabada bıraksan iyi olur. Şey, siz kadınlar, şey, balen mi diyorsunuz? Sutyenlerinizdeki teller yani. Onlar sorun olabilir."

Benim için sorun değildi. Sutyenimi torpido gözüne tıkıştırıp, göğüslerimi özgür bıraktım.

İçerideki gardiyanlar gayet düzgün davranıyordu. Muhtemelen beyinleri nezaket eğitimi videolarıyla yıkanmıştı. *Evet han'fendi, lütfen şuradan han'fendi.* Yüzeysel bakışlarından, utandıracak derecede tehlikeli görüntüm yansıyordu. Aramalar, sorular, *evet han'fendi*'ler ve uzun beklemeler. Metalden bir Harikalar Diyarı'ndaymışız gibi farklı boyuttaki kapılar ben geçerken açılıp kapanıyor, sonra yine açılıyordu. Yerler çamaşır suyu, hava, et ve rutubet kokuyordu. Yakınlarda bir yerlerde yemekhane olmalıydı. Day çocuklarının yardım yemekle-

riyle ilgili midemi buran bir hatıra gözümün önüne geldi. Biz tabaklarımıza boca edilmiş yahni ve oda sıcaklığındaki sütümüzle kasa kuyruğunda ilerlerken, iri göğüslü bir kadın sinirli bir şekilde kasiyere, "Bedava Yemek!" diye bağırırdı.

Ben'in zamanlaması çok iyi, diye düşündüm. Kansas eyaletinde bir görünüp bir kaybolan idam cezası, cinayetler işlendiği sırada askıya alınmıştı – bunu düşündüğüm anda, zihnimin ürettiği yeni tamlamayla sarsıldım, *Ben herkesi öldürdüğünde* yerine *cinayetler işlendiği sırada* diye düşünmüştüm. Müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Neyse ki en azından ölümüne neden olmamıştım.

Artık denizaltı kapılarına benzer bir kapısı olan görüşme odasının önünde duruyordum ve beklerken, içimden, işe *yaramasa da yapılacak, işe yaramasa da yapılacak,* diye tekrarlıyordum. Diane hep bunu söylerdi. Ailemi düşünmekten kendimi alıkoymalıydım. Yanımda den kaskatı duran sarışın gardiyan, beni içeri davet etti.

Kapıyı açıp içeri girdim. Bir dizi kabinden birinde Kızılderili bir kadın, tutuklu oğluyla konuşuyordu. Kadının vahşi, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Ruhsuz bir şekilde oğluna mırıldanıyor, oğlu ahize kulağında, gözleri yerde, başını sallayarak karşılık veriyordu.

İki kabin atlayarak oturdum. Tam yerleşip nefeslenmeye çalışıyordum ki Ben, sokaktan eve giren bir kedi gibi kapıdan süzüldü. Kısa boyluydu, en fazla 1.68 boylarındaydı ve saçları koyu bir pas rengine dönüşmüştü. Kızlar gibi kulaklarının arkasına sıkıştırdığı saçları omuzlarını süpürüyordu. Tel çerçeveli bir gözlük takmıştı ve turuncu tulumunun içinde, ça-

lışkan tamirciler gibi görünüyordu. Oda küçük olduğundan üç adımda, sessiz ve bembeyaz bir gülümsemeyle önüme geldi. Dişleri ışık saçıyordu. Yerine oturduğunda elini aramızdaki cama dayadı ve başıyla işaret ederek benim de aynı şeyi yapmamı istedi. Yapamazdım, camda buğu yaratarak bir parça et gibi duran avcuna avcumu dayayamazdım. Uysalca gülümseyip ahizeyi aldım.

Camın öte yanında, o da ahizeyi eline alıp boğazını temizledi. Sonra önüne bakarak bir şeyler söylemeye başladı ama sözünü bitirmeden sustu. Neredeyse bir dakika boyunca saçlarını izlemek zorunda kaldım. Başını tekrar kaldırdığında, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Elinin tersiyle gözlerini silip titreyen dudaklarıyla gülümsedi.

"Aman Tanrım, tıpkı anneme benziyorsun," dedi bir nefeste ama bunu söyler söylemez tıkandı ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Ona benzediğini bilmiyordum." Gözleri telaşlı bakışlarla, yüzümle ellerim arasında dolaştı. "Ah Tanrım, Libby, nasılsın?"

Boğazımı temizleyip cevap verdim. "Sanırım idare ediyorum. Ben sadece artık gelip seni görmenin vakti geldiğine karar verdim." *Anneme biraz benziyorum*, diye düşündüm. Benziyorum. Sonra *ağabeyim*, diye düşündüm ve tıpkı çocukken hissettiğim gibi göğsümü kabartan bir gurur duydum. Soluk yüzü ve ailemize özgü yumru burnuyla hemen hemen aynı görünüyordu. Sanki o geceden sonra hiç büyümemişiz gibiydi. Ağabeyim beni gördüğü için mutlu olmuştu. *Seni parmağında oynatmayı çok iyi biliyor*, diye kendimi uyardım. Sonra bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Çok sevindim, çok sevindim," dedi Ben, gözlerini ellerine dikerek. "Buradayken seni sürekli düşündüm, neler yaptığını merak ettim. Burada yapacak fazla bir şey yok... Düşünüp, merak edip duruyorsun işte. Arada bir, birileri bana mektup falan yazar. Ama tabii aynı şey değil."

"Değil," diyerek onu onayladım. "Sana iyi bakıyorlar mı?" diye sordum aptalca, gözlerimin yanmaya başladığını hissediyordum ve hemen ardından ağlamaya başladım. İçimden *özürdilerimözürdilerimözürdilerim* demekten başka bir şey düşünemiyordum. Ama bunun yerine, bir şey demeden Ben'in dudağının kenarında bir takımyıldızı gibi yayılmış sivilcelere baktım.

"Ben iyiyim. Libby, Libby, bana bak." Gözlerine baktım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Lise diplomamı içerideyken aldım. Dışarıda olsam bu kadarını bile yapamazdım. Hatta şu anda üniversiteyi bile yarıladım. İngiliz edebiyatı okuyorum. Düşünsene, Shakespeare okuyorum." Gülmesini tutmak için her zaman yaptığı gibi homurtulu bir ses çıkardı ve teatral bir şekilde ekledi, "Gerçekten, seni hırçın kız..."

Son söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama o da gülümsediği için gülümseyerek karşılık verdim.

"Of Libby, seni şu anda içime sokasım geldi. Seni görmek nasıl iyi geldi bilemezsin. Kahretsin, çok özür dilerim. Tıpkı anneme benziyorsun, herhalde herkes sürekli bunu söylüyordur?"

"Kim söyleyecek ki? Söyleyecek kimse yok. Runner yok, nerede olduğunu bilmiyorum, Diane'le de konuşmuyoruz." Benim için üzülmesini, bomboş duran merhamet havuzum-

da yüzmesini istiyordum. Day ailesinin son fertleri olarak, işte burada, karşı karşıyaydık. Benim için üzülürse, beni suçlaması daha zor olurdu. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu ve artık kendimi koyvermiştim. İki sandalye ötemdeki Kızılderili kadın oğluna veda ederken, sesi kadar boğuk bir tonda hıçkırıyordu.

"Tek başınasın ha? Bu iyi değil. Seninle daha iyi ilgilenmeleri gerekirdi."

"Ne oldu sana, yeniden mi doğdun?" diye patladım ıslak suratımla. Ben ne demek istediğimi anlamayınca kaşlarını çattı. "Bu mudur yani? Beni affediyor musun? Bana bu kadar iyi davranmaman gerekiyordu." Oysa tam da bunun için kıvranıyor, sıcak bir mindere oturma ihtiyacı gibi rahatlamak istiyordum.

"Yok be, o kadar da iyi davranmıyorum," dedi. "Bir sürü insana karşı bir sürü öfkem var, sen onlardan sadece birisin."

"Ama..." dedim çocuklar gibi yutkunarak. "Ama ya ifadem? Ben, belki... Bilmiyorum, bilmiyorum..." *Ondan başkası olamaz*, diye kendimi uyardım yine.

"Ah, şu ifaden." Sanki yaz tatiline çıktığında çoktan unutulmuş, küçük bir sıkıntıdan bahsediyordu. "Mektuplarımı okumuyorsun, değil mi?"

Pek de açıklayıcı olmayan bir omuz silkişiyle açıklamaya çalıştım.

"Eh şey, şu ifaden... Ben sadece insanların sana inanmasına şaşırdım. Yoksa söylediklerine şaşırmadım. Aklın başından tamamen gitmişti. Ve her zaman küçük bir yalancıydın." Yine gülünce ben de güldüm. Gülüşmemiz, tıpkı küçükken birbiri-

mizin öksürüğünü yakalayarak taklit etmemiz kadar hızlı ve eş zamanlıydı. "Hayır, gerçekten, sana inanmış olmaları var ya? Beni içeri tıkmak istiyorlardı, ben de bu yolun yolcusuydum. Sana inanmaları da bütün bu oyunun bir parçasıydı. Daha yedi yaşındaydın. Küçücüktün..." Gözleri sağa baktığında o günleri düşündüğünü anladım. Sonra kendisini topladı. "Geçen gün aklıma ne geldi biliyor musun? Neden aklıma geldiğini bilmiyorum. Annemin tuvaletin üzerine koydurduğu o lanet olasıca porselen tavşancığı hatırladım."

Başımı salladım ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Küçük tavşancığı hatırlamıyor musun? Tuvalet doğru düzgün çalışmıyordu tamam mı, yani bir saat içinde iki kere kullandığımızda sifon kilitleniyordu. O yüzden birimiz tuvaleti kullandıysak ve sifon çalışmadıysa, klozetin kapağını kapatıp üzerine tavşancığı koyuyorduk ki bir sonraki, kapağı açıp pisliği görmesin. Çünkü siz hemen çığlığı basıveriyordunuz. Bunu hatırlayamadığına inanamıyorum. O kadar aptalcaydı ki beni çileden çıkarıyordu. Banyoyu hepinizle paylaşmak zorunda kalmaktan, tuvaleti çalışmayan bir evde yaşamaktan, o tavşancıktan nefret ediyordum. Tavşancık..." Sesini toparlamak için hafifçe öksürdü, "O tavşancık bana göre çok aşağılayıcı bir şeydi. Beni insanlıktan çıkarıyordu. Üstelik çok üstüme alınıyordum. Yani annemin tavşancık yerine beni de düşünüp bir araba ya da oyuncak silah falan bulması gerektiğini düşünüyordum. Her gördüğümde öfkeden kuduruyordum. Tuvaletin önünde durur ve *tavşancığı kapağın üzerine koymayacağım*, diye düşünürdüm, sonra tam işim bitip

çıkmaya hazırlanırken *lanet olasıcalar, şimdi tavşancığı buraya koymazsam, kızlar anında çığlığı basarlar* -siz var ya, acayip çığlıklar atardınız, en tizinden, iiiieeeaaaaaaaayyyhhh!- *onlarla uğraşmak istemiyorum, istedikleri gibi olsun, alın işte, kahrolasıca tavşanınız tuvaletin üstünde*, diye fikrimi değiştirirdim." Yine güldü, ama anlattıklarının hatırasıyla yüzü kızarmış, burnu terlemişti. "İşte buradayken, bu tür şeyler hatırlıyor insan. Tuhaf şeyler."

Hatıralarımın arasında tavşancığı bulmaya çalıştım, banyodaki tüm eşyaları gözümün önünden geçirdim ama bir avuç su dışında hiçbir şey hatırlayamadım.

"Kusura bakma Libby, sana anlatmak için tuhaf bir anı seçtim sanırım."

Camın altlarında bir yere parmağımın ucunu dayayıp "Önemli değil," dedim.

Bir süre, duymadığımız gürültüleri dinliyormuşuz gibi sessizce oturduk. Daha henüz başlamışız gibi hissediyorduk kendimizi ama ziyaret süresi sona ermişti. "Ben, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin sanırım." Kendisini soruma hazırlarken yüzündeki bütün ifadeler silindi.

"Buradan çıkmak istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

"Peki, neden o gece cinayet saatinde başka bir yerde olduğunu söylemiyorsun? Ahırda uyumuş olamazsın."

"Başka yerde olduğuma dair iyi bir kanıtım yok ki Libby. Yok. Olur böyle şeyler."

"Dışarısı sıfır derece falandı. Hatırlıyorum." Yarım parmağımı tezgahın kenarına sürtüp sağ ayağımdaki iki parmağı oynattım.

"Biliyorum, biliyorum. Bilemezsin." Bakışlarını kaçırdı. "Burada kaç hafta, kaç yıl, *keşke o zaman her şeyi daha farklı yapsaydım,* diye düşündüğümü bilmen imkansız. Adam gibi adam olsaydım... Aptal bir çocuk gibi anneme kızıp ahıra saklanmasaydım... Annem, Michelle ve Debby hala hayatta olabilirdi." Gözünden bir damla yaş ahizeye damladığında, *şıp* diye bir ses duyduğumu sandım. "O geceyle ilgili cezalandırılmayı hak ediyorum... Ben... Bunu hak ediyorum."

"Ama anlayamıyorum. Neden polise... daha çok yardımcı olmadın?"

Ben omuzlarını silkti ve yüzü yine ifadesizleşti.

"Tanrım. Ben sadece... kendine güvenemeyen bir çocuktum. Demek istediğim, daha sadece on beş yaşındaydım Libby. On beş. Bir erkek gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Yani, Runner bu konuda hiç yardımcı olmadı. Herkesin görmezden geldiği bir çocuktum ve sonra bir anda, insanlar benden korkuyorlarmış gibi davranmışlardı. Yani, bir anda büyük bir adam yerine konmuştum."

"Ailesini öldürmekle suçlanan büyük bir adam."

"Aptal olduğumu söyleyeceksen hiç durma Libby, ne istiyorsan söyle. Bana göre her şey çok açıktı. Yapmadığımı söylemiştim, yapmadığımı biliyordum ve -bilmem neden... belki de sadece bir savunma mekanizması- gerektiği kadar ciddiye almadım. Benden beklendiği şekilde davransaydım, muhtemelen burada olmayacaktım. Geceleri başımı yastığıma gö-

müyordum ama başkalarının karşısında sert çocuğu oynuyordum. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım, inan bana, bunu çok iyi biliyorum. Ama sırf ağladığını görmek için mahkeme salonunu dolduran bir sürü tanıdık insanın önünde, on beş yaşındaki bir çocuk tanık kürsüsüne çıkarılmamalı. Elbette suçsuz bulunacağıma ve sert çocuk olduğum duyulunca okulda herkesin bana hayranlık duyacağına inanıyordum. Demek istediğim, bütün olan biten üzerinden salakça hayaller kuruyordum. İşin bu şekilde sonuçlanacağını, tehlikede olduğumun farkında bile değildim." Yine ağlamaya başlamıştı, eliyle yanağını sildi. "İnsanlar beni ağlarken görmesin diye hayatımdan vazgeçmiş oldum."

"Bu işi düzeltmemiz lazım," dedim sonunda.

"Kimin yaptığını bulmadan düzelmesi imkansız Libby."

"Eh, davayı doğru düzgün ele alacak avukatlara ihtiyacın olacak," dedim mantık yürüterek. "Bugün artık DNA ile neler yaptıklarını bilsen..." DNA benim için sihirli bir element, insanları hapisten çıkaran ışıltılı bir maddeydi artık.

Ben kapalı dudaklarının arasından güldü. Küçükken de böyle yapar, gülüşünün keyfini çıkarmana izin vermezdi.

"Runner gibi konuşuyorsun," dedi. "İki yılda bir bana mektup atar: *DNA! Bir parça DNA almamız lazım.* Sanki kilitli bir kasa dolusu DNA'm varmış da paylaşmak istemiyormuşum gibi. D-N-A!" dedi, yine Runner gibi deli deli bakarak.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Son mektup, Oklahoma civarındaki Bert Nolan Erkekler Evi'nden geldi. Benim adıma araştırmasına devam edebilmek

için, benden beş yüz dolar göndermemi istiyordu. Bert Nolan her kimse, Runner'ı erkekler evine aldığı güne lanet okuyordur herhalde." Kolunu kaşımak için sıyırdığı kolunda bir kadın adı dövmesi gördüm. Sonu -olly ya da -ally diye bitiyordu. Fark ettiğimi belli ettim.

"Ah, bu mu? Küllenmiş bir ilişki. Mektup arkadaşı olarak başladık. Onu sevdiğimi, evlenmek istediğimi düşünüyordum ama sonradan anlaşıldı ki hayatını ömrü boyu hapishaneye tıkılmış bir adamla geçirmek istemiyordu. Keşke dövmeyi yaptırmadan önce söylemiş olsaydı."

"Canını yakmış olmalı."

"Gıdıklamadığını söyleyebilirim."

"Ayrılıktan bahsediyorum."

"Ah, o da kötüydü."

Gardiyan son üç dakikamız kaldığını işaret edince, Ben gözlerini devirdi. "Son üç dakikada ne söyleyeceğine karar vermek zor. İki dakika olsa, bir sonraki ziyaretin planlarını yaparsın. Beş dakika olsa, sohbetini bitirebilirsin. Ama ya üç dakika?" Dudaklarını şişirip dilini püskürtü. "Tekrar gelmeni çok isterim Libby. Evi ne kadar özlediğimi unutmuşum. Tıpkı ona benziyorsun."

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 11:31

Len nahoş bir ima ve yapışkan bir ifadeyle sırıtarak ayrıldıktan sonra Patty banyoya girdi. Adamın aklında her ne var idiyse, hiç istemediği bir şey olduğundan çok emindi. Kapının kapandığını duyan kızlar hemen odalarından fırlamış, telaşlı fısıltılarla banyo kapısının önünde bir değerlendirme yapmış, ardından annelerini rahat bırakmaya karar verip televizyon seyretmeye gitmişlerdi.

Patty yağlanmış göbeğini tutarken soğuk terler döküyordu. Ailesinin çiftliği elinden kayıp gidiyordu. Ailesini hayalkırıklığına uğratmaktan korkan iyi bir kız olmaya çalışmıştı hep. Şimdi de aynı korkuyla midesinin burulduğunu hissetti, *lütfen, Tanrım lütfen, öğrenmesinler.* Ailesi ona güvenerek çiftliği teslim etmişti, üstelik Patty de çok istekliydi. Babasının,

cennet bulutlarının üzerinde annesinin omzuna kolunu attığını, ikisinin birden aşağı bakıp başlarını salladıklarını gözünde canlandırabiliyordu. *Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?* Annesinin en sevdiği azarlama sözüydü bu.

Şimdi bambaşka bir şehre taşınmaları gerekecekti. Kinnakee'de apartman yoktu. Bir ofiste iş ayarlayabilirse bir apartman dairesine başlarını sokmak zorunda kalacaklardı. Komşularının geğirtilerini ve tartışmalarını dinlemek zorunda kaldıkları için, apartman dairelerinde yaşayan insanlara hep acımıştı. Bacakları boşaldığında kendisini bir anda yerde buldu. Bu çiftlikten ayrılma gücünü hiçbir zaman kendisinde bulamayacaktı. Olan gücünü de son birkaç yılda tüketmişti. Bazı sabahlar yataktan bile çıkamaz, bacaklarını yorganın altından çıkaramazdı, böyle günlerde kızlar, inatçı topuklarından tutup onu yataktan çekerdi ve kahvaltı hazırlayıp kızları okula hazırladığı dakikalar boyunca ölmeyi hayal ederdi. Hani şöyle gece apansız geliveren bir kalp krizi ya da caddede karşıdan karşıya geçerken bir arabanın ani ve ölümcül çarpışı gibi hızlı bir ölüm. *Dört çocuk annesi kadın, otobüsün altında kaldı.* Ve Diane çocuklarını yanına alacak, bütün gün evde pijamalarıyla pineklemelerine izin vermeyecek, her hastalandıklarında doktora götürecek, ev ödevlerini yapmaları için tepelerinde duracaktı.

Patty gelgitleri olan zayıf bir kadındı, hızlı iyimserliği çok daha hızlı bir şekilde kedere dönüşebiliyordu. Aslında çiftlik Diane'e kalmalıydı. Ama o daha on sekizinde çiftlikten ayrılmış, yakın olduğu kadar hayati önemde uzak olan, otuz kilometre ötedeki Schieberton'daki bir doktorun ofisinde sekre-

terlik yapmak üzere yuvadan uçmuştu ve çiftlikle ilgili hiçbir şey istememişti.

Annesiyle babası Diane'in evden ayrılmasını soğukkanlılıkla karşılamıştı. Sanki ablasının evden ayrılması, her zaman planın bir parçası olmuştu. Lisedeyken, yağmurlu bir ekim akşamı hepsinin amigo takımını seyretmeye geldiğini hatırlayabiliyordu Patty. Kansas'a, hatta neredeyse Colorado'ya kadar üç saatlik yolu kat etmişlerdi ve şanslarına, maç süresince yağmur hafiflese de hiç durmamıştı. Maçtan sonra -Kinnakee yenilmişti- ağarmış saçlarıyla annesi, babası ve ablası, yün kabanlarına sarınarak hep birlikte sahaya inmiş, yağmur damlalarının ıslattığı gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırarak sanki kanser tedavisini bulmuş biri gibi gurur ve şükran duygularıyla yanına koşturmuşlardı.

Ed ve Ann Day bugün artık hayatta değildi. Erken yaşta ölmüşlerdi ama ölümleri ani olmamıştı. Diane ise doktorun ofisinde yönetici olmuştu ve etrafı çiçeklerle sarılı bir karavanda yaşıyordu.

"Bu kadarı bana yeter de artar bile," derdi her zaman, "daha farklı bir hayatı hayal bile edemiyorum."

Diane böyleydi işte. Becerikliydi. Kızların sevdiği şekerlemeleri hiç unutmaz, her yıl onlara birer Kinnakee tişörtü getirirdi. *Kinnakee, Amerika'nın Kalbi!* Diane kızlara Kinnakee adının Kızılderili dilinde sihirli küçük kadınlar anlamına geldiği yalanını uydurmuştu ve kızlar bu yalandan öylesine etkilenmişlerdi ki Patty aslında kaya, karga ya da herhangi başka bir anlamı olduğunu söyleme cesaretini hiç bulamamıştı.

*

Diane'in kornası, her zamanki şölensel *dütdüütdüüüüt,* sesiyle düşüncelerini böldü.

Debby'nin, "Diane!" diye ciyaklamasıyla birlikte, üç kızın kapıya koşması bir oldu. Patty koşarlarken savrulan örgülü saçlarını ve minicik popolarını gözünde canlandırabiliyordu. Kızların dışarı çıkıp doğrudan arabaya bindiklerini, Diane'in Patty'yi tam da istediği gibi sessiz evde yalnız bırakarak arabayı uzaklara sürdüğünü bir süre daha hayal etti.

Kendisini yerden kalkmaya zorlayarak küflü bir bezle yüzünü sildi. Yüzü her zaman kırmızı, gözleri hep pembe olurdu. Derisi yüzülmüş bir sıçan gibi görünmenin en büyük faydası, ağladığının asla belli olmamasıydı.

Banyodan çıktığında ablası çoktan üç poşet dolusu market alışverişini masaya boşaltmaya başlamış, geri kalanı için kızları arabaya yollamıştı. Diane o kadar uzun zamandır kendilerine yiyecek getiriyordu ki Patty kahverengi kese kağıtlarının kokusunu duyduğunda, hemen ablasını anımsıyordu. Böylesi, Patty'nin geçim sıkıntısının mükemmel bir örneğini temsil ediyordu. Bir çiftlikte yaşadığı halde evinde yeterli yiyeceği yoktu.

"Kızlara şu çıkartma kitaplarından da aldım," dedi Diane, poşetten çıkarttığı kitapçığı masanın üzerine gürültüyle koyarken.

"Kızları çok şımartıyorsun, D."

"Eh, bir tane aldım, o yüzden paylaşmaları gerekecek. Böylesi iyidir, öyle değil mi?" Bir kahkaha atıp kahve yapmaya girişti. "Kahve yapıyorum."

"Tabii tabii, dur ben de yardım edeyim." Patty dolaptan Diane'in en sevdiği kupayı çıkardı. Ablası, babasından kalan,

kafası büyüklüğündeki ağır kupayı çok severdi. O sırada beklendiği üzere tükürüğe benzer bir ses duydu. Patty arkasını dönerek harap görünen kahve makinesine bir kere vurdu. Birkaç damla kahveden sonra tıkanırdı hep.

Kızlar içeri girip ellerindeki poşetleri masanın üzerine koydular ve teyzeleri Diane'in de yardımıyla içindekileri boşaltmaya başladılar.

"Ben nerede?" diye sordu Diane.

"Hımmm," dedi Patty, Diane'in kupasına üç kaşık şeker doldururken. Halihazırda poşet boşaltma işini yavaşlatmış, her ne kadar ilgilenmiyorlarmış gibi görünseler de farklı açılardan gözucuyla bakmaya başlamış kızların yanına gitti.

"Başı belada," diye patladı sonunda Michelle, sinsi bir sırıtma eşliğinde. "Yine."

Diane suratını ekşiterek Patty'ye baktı, belli ki zührevi bir hastalık ya da sakatlanma haberi duymayı bekliyordu.

"Kızlar, teyzeniz size bir çıkartma kitabı almış..."

"Hadi odanızda kitabınızla oynayın, ben de annenizle biraz konuşayım." Diane, kızlarla her zaman Patty'den daha sert konuşurdu. Ablası, Ed Day'in aksi kişiliğini taklit ederdi. Babaları da abartılı bir bezginlikle eser gürlerdi ama çocukken bile, onun rol yaptığını bilirlerdi. Ablasının oyununa katılan Patty, Michelle'e teyzelerini dinlemeleri için yalvaran bakışlarla baktı.

"Ay süper, bir çıkartma kitabı!" diye çığlık attı Michelle, hafif abartılı bir coşkuyla. Michelle büyükleriyle suç ortaklığı yapmaya her zaman bayılırdı. Öte yandan Michelle ne zaman bir şeyi çok istiyormuş gibi görünse, Libby dişlerini gı-

cırdatmaya başlar, yumruklarını sıkardı. Libby Noel'de doğmuştu, o yüzden kaç tane hediye alırsa alsın ona asla yetmezdi. Patty kenarda her zaman fazladan bir hediye saklardı -doğumgünün kutlu olsun Libby!- ama hepsi Libby'nin oyuna getirildiğini bilirdi.

Kızlarıyla ilgili bütün bunları bilirdi ama aklında tutamazdı. Çocuklarının kişilikleriyle ilgili minik şeyleri hatırladığında neden şaşkınlık yaşadığını ise hiç bilmezdi.

"Garaja gitmek ister misin?" diye sordu Diane, sigara paketini arka cebine koyarken.

Patty'nin tek cevabı, "Ah," oldu. Diane otuz yaşından beri senede en az iki kere sigarayı bırakır, sonra tekrar başlardı. Şimdi otuz yedi yaşındaydı -ve yılan derisi gibi pullanmış cildiyle, Patty'den daha beter görünüyordu-, Patty çok uzun yıllar önce en iyisinin sesini çıkarmadan garaja gitmek olduğunu öğrenmişti. Annesi de babasını böyle idare ederdi. Tabii daha henüz ellili yaşlarının başındayken, babası akciğer kanserinden ölmüştü.

Patty nefesini düzenlemeye çalışarak ablasını takip etti. Ona çiftliğin elinden alınacağını söylemeye hazırlanıyordu. Muhtemelen Runner'ın hesapsız harcamaları ve kendisi de buna izin verdiği için paparayı yiyecekti ama belki ablası, anlattıkları karşısında sessizce başını da sallayabilirdi.

"Eee, nedir Ben'in ağza alınamayacak problemi?" dedi Diane, gıcırdayan bahçe sandalyesine otururken. Sandalyenin çapraz şeritlerinden ikisi kopmuş, yerlere sürünüyordu. Bir sigara yakıp Patty'ye gelmesin diye eliyle dumanını uzaklaştırdı.

"Ah, öyle ağza alınamayacak ya da tuhaf bir şey değil. Yani tuhaf, ama... Şey, saçlarını siyaha boyamış. Sence bunun anlamı ne?"

Diane'in kıkırdamasını bekledi ama ablası sessizce oturuyordu.

"Ben nasıl Patty? Genel olarak nasıl görünüyor?"

"Ay, bilmiyorum. Çok dengesiz."

"Her zaman dengesiz bir çocuktu. Bebekken bile kedi gibiydi. Bir an sırnaşır, hemen ardından sanki kim olduğun hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi boş boş bakardı."

Söylediği doğruydu, Ben iki yaşındayken bile şaşırtıcı bir çocuktu. Sevilmek ve ilgi görmek için hiç çekinmeden sırnaşır, annesinin göğsüne ya da koluna sarılırdı ama yeterince ilgi gördüğünde, anında hissizleşip bırakılana kadar ölü gibi hareketsiz kalırdı. Patty bir keresinde oğlunu doktora götürmüştü ve Ben rahatsız edici bir kendine hakim olma yeteneğiyle soğukkanlı bir şekilde dimdik oturmuş, hiçbir şey söylememişti. Doktor da tedirgin olmuş, ucuz bir lolipop ikram ederek altı ay sonra şikayetleri devam ederse tekrar gelmelerini salık vermişti. Oysa Ben hep böyle olmuştu.

"Eh, dengesizlik suç değil ya," dedi Patty. "Runner da dengesizdi."

"Runner itin teki, aynı şey değil. Ben'in aklı her zaman başka bir yerlerdeydi."

"Eh, on beş yaşında," diye başladı Patty ama devamını getiremedi. Gözü raftaki eski çivi kavanozuna takıldı. Babası zamanından beri hiç dokunulmadığından emindi. Üzerine uzun ve dik bir yazıyla, *çivi* etiketi yapıştırılmıştı.

Garajın yağlı zemini, havadan bile daha soğuktu. Köşelerden birinde duran bir bidon su donmuş, plastik bidon çatlamıştı. Buharlaşan nefesleri, Diane'in sigara dumanına karışıyordu. Yine de babasını hatırlatan tüm bu eski eşyaların arasında tuhaf bir şekilde kendini iyi hissediyordu. Dişleri eğrilmiş tırmıklar, her boydan baltalar, çiviler, vidalar ve contalarla dolu kavanozları taşıyan raflar. Hatta babası radyodan maçları dinlerken, birasını soğuk tutmak için kullandığı, alttan paslanmaya başlamış eski metal buzluk.

Diane pek bir şey söylemeyince cesareti kırıldı, çünkü Diane bir fikri olmasa bile genellikle fikrini söyleyenlerdendi. Dahası Diane yerinde duramayan, illa düzeltecek, düzenleyecek bir şeyler arayan birisiydi ve şu anda bu kadar hareketsiz olması, cesaretini daha da kırıyordu.

"Patty. Sana duyduğum bir şeyi söylemeliyim. Aslında sana bundan hiç bahsetmemeyi düşünüyordum, çünkü aslı astarı yok. Ama sen bir annesin, o yüzden bilmen gerekir ve... Kahretsin, her neyse işte, bilmende fayda var."

"Tamam."

"Ben, kızlarla hiç kafa karıştırıcı bir şekilde oynamış mıydı?"

Patty bakakaldı.

"Yani birilerinin... seksüel anlamda yanlış fikir edinebileceği bir şekilde?"

Patty bir an nefessiz kaldığını sandı. "Ben onlardan *nefret* eder!" Hissettiği rahatlamayla kendisi de şaşırdı. "Kızlardan mümkün olduğunca uzak duruyor."

Diane bir sigara daha yakı, başını gergin bir şekilde salladı. "Eh, iyi o zaman. Ama bir şey daha var. Arkadaşlarımdan

biri okulda Ben'le ilgili bir şikayet olduğuna dair bir söylenti duyduğunu söyledi. Michelle'in yaşlarında birkaç kız, onunla öpüştüğünden, hatta oğlanın onlara dokunduğundan vesaire bahsediyormuş. Daha beteri de olabilir. Açıkçası, duyduklarım daha beterdi."

"Ben mi? Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasındır herhalde." Patty ayağa fırladığında ellerini ve ayaklarını ne yapacağını bilemiyordu. Sağa döndü, sonra hızla sola döndü, yönünü şaşırmış bir köpek gibi tekrar yerine oturdu. Sandalyesindeki şeritlerden biri daha koptu.

"Saçma olduğunu biliyorum. Yanlış anlama da olabilir."

Diane'in söyleyebileceği en kötü sözdü bu. Ablası yanlış anlama olabileceğini söylediği anda, Patty tam da bundan korktuğunu fark etti. Yanlış anlaşılma ihtimali takoz gibi bir belaya dönüşebilirdi. Bir baş okşama hadisesi ense okşamaya, dudaktan öpmeye, sonunda dünyanın başlarına yıkılmasına dönüşebilirdi.

"Yanlış anlama mı? Ben öpüşmeyi yanlış anlamaz. Dokunmayı da. Hele ki küçük bir kızla... O bir sapık değil. Tuhaf bir çocuk olabilir ama ruh hastası değil. O bir manyak değil." Patty hayatı boyunca oğlunun tuhaf bir çocuk değil, sıradan bir çocuk olduğuna yemin etmişti. Oysa şimdi, tuhaf olmasına bile razıydı.

"Onlara, Ben'in öyle bir şey yapmayacağını söyler misin?" diye sordu Patty ve o anda gözyaşları boşanarak yanaklarını sırılsıklam ıslattı.

"Kinnakee'deki, hatta Kansas eyaletindeki herkese onun böyle bir şey yapmayacağını söyleyebilirim ama bunu yap-

mam söylentileri kesmez. Bilmiyorum. Bilemiyorum. Daha dün öğleden sonra duydum ama olay şimdiden... büyüyormuş gibi görünüyor. Neredeyse duyar duymaz buraya gelecektim. Ama sonra bütün geceyi bunun önemli bir şey olmadığına kendimi ikna etmekle geçirdim. Sabah kalktığımdaysa, aslında önemli bir şey olduğunu anladım."

Patty bu duyguyu çok iyi biliyordu. Bazen sabaha karşı uykudan panikle sıçrar, çiftliğin durumunun iyi olduğuna ve bu yıl toparlanacağına kendisini ikna etmeye çalışırdı, oysa sabah saatin ziliyle uyandığında suçluluk ve faka basmışlık duygularıyla kendisini daha kötü hissederdi. Geceleri saatler boyunca her şeyin yolunda olduğuna kolayca inanabilirken, sabah ışığının ilk otuz saniyesinde aslında hiç de öyle olmadığını kavramak şaşırtıcıydı.

"Yani bütün o alışverişler ve çıkartma kitabıyla, Ben'le ilgili *hikayeyi* anlatmaya geldin, öyle mi?"

"Dediğim gibi..." Diane sevimli bir şekilde omuz silkip sigarasını tuttuğu parmakları dışındakileri gerdi.

"Eee, şimdi ne olacak? Kızların adını biliyor musun? Birileri beni arayacak mı, konuşmak isteyecek mi ya da Ben'le mi konuşmak isteyecekler? Ben'i bulmam lazım."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Sabah saçları yüzünden tartıştık. Bisikletine atlayıp gitti."

"Peki, saçlarıyla zoru neymiş?"

"Bilmiyorum Diane! Bunun ne önemi var ki şimdi?"

Ama Patty aslında önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Bundan sonra her şey filtreden geçip bir anlam kazanacaktı.

"Eh, çok acil bir durum olduğunu sanmıyorum," dedi Diane sessizce. "Bence şu anda evde olması gerekmiyorsa, onu eve getirmenin bir anlamı yok."

"Şu anda evde olmasını istiyorum."

"Pekala, o zaman insanları telefonla aramaya başlayalım. Arkadaşlarının numaralarını bana verirsen, hemen aramaya başlayabilirim."

"Artık arkadaşlarının kim olduğunu bile bilmiyorum," dedi Patty. "Bu sabah birisiyle telefonda konuşuyordu ama kim olduğunu söylemedi."

"Tekrar arama tuşunu deneyelim."

Ablası homurdanarak izmaritini botunun topuğuyla ezdi, Patty'yi sandalyesinden kaldırdı ve beraberce eve girdiler. Kızlar odasının kapısı gıcırdadığında, Diane odada kalmaları için bağırarak telefona gitti ve sosis kalınlığındaki parmağıyla doğrudan tekrar arama tuşuna bastı. Ahizeden numaraların melodik şarkısı geldikten sonra -bipBipBİİPbipbipbubBİİP- daha karşı taraf çalmadan Diane telefonu kapattı.

"Benim numaram."

"Ah, evet. Kahvaltıdan sonra uğrayıp uğramayacağını sormak için aramıştım."

İki kız kardeş masaya oturduğunda, Diane kupalarına kahve doldurdu. Dışarıda yağan kar, mutfağın içinde parıldıyordu.

"Ben'in eve gelmesi lazım," dedi Patty.

Libby Day

Bugün

Eve dönerken liseli kızlar gibi hayallere dalarak Ben'i düşündüm. Yedi yaşımdan beri, onu hep perili ev sanrılarıyla gözümde canlandırmıştım. Siyah saçlı, tüysüz Ben, elleriyle baltanın sapını kavramış, dudaklarından bir mırıltı dökülürken koridorda Debby'nin üzerine yürüyordu mesela. Ya da tüfeği omzuna yerleştirirken yüzüne sıçramış kana rağmen uluduğunu görüyordum.

Tuhaf espri anlayışıyla utangaç ve ciddi bir Ben'in varlığını, yaptığı söylenen, dahası yaptığını söylediğim şeyleri asla yapamayacak ağabeyimi unutmuştum.

Bir trafik ışığında durduğumda sıcaktan bunalarak arka koltuğa uzanıp eski bir fatura zarfını aldım. Zarfın şeffaf penceresinin üst kısmına, *Şüpheliler* yazdım. Sonra *Runner*'la başladığım listeye devam etmeden durdum. Biraz düşündükten

sonra *Runner'a kin duyan biri*? diye yazdım. *Runner'ın borç aldığı biri?* Runnerrunnerrunner. Tüm yollar Runner'a çıkıyordu. O gece evde haykıran erkek sesi, Ben'i kolayca taklit edebilecek Runner'a da ait olabilirdi. Bunun gerçek ve kanıtlanabilir olmasını istiyordum. Bir anda paniğe kapıldım. Ben kanıtlanmamış bir suçla hapisteyken artık bana gün yüzü yoktu. Bu işi bitirmem gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu. Yapmam gerekiyor, etmem gerekiyor, ben, ben, ben. Beklendiği üzere bencilliğimden bir şey kaybetmiyordum.

Çiftliğimize giden dönemece geldiğimde, o yöne bakmamak için direndim.

Kansas City'nin dışında bir 7-Eleven'da durarak, benzin depomu doldurdum. Bir parça Velveeta peyniri, kola, beyaz ekmek ve açlıktan midesi yapışmış yaşlı kedim için kedi maması aldım. Ardından 'Şuradan Gidip Şuradan Dönerek' evime yöneldim. Yokuş yukarı evimin önüne park ettim, arabadan çıktım ve sokağın karşısında bana asla bakmayan iki yaşlı teyzeye baktım. Her zamanki gibi verandadaki salıncak koltuğa oturmuş, soğuğa rağmen manzaralarını bulandırmamam için burunlarını havaya dikerek bakışlarını başka yana çevirmişlerdi. Tepenin üzerinde ellerim belimde durup sonunda biri dayanamayıp bakıncaya bekledim. Sonunda kadın bakınca kement sallarmış gibi elimi sallayarak selam verdim. Kırışık suratlı kocakarı gönülsüz bir şekilde başıyla selamladıktan sonra, evime girip içimdeki zafer kıvılcımlarıyla zavallı Buck'ı besledim.

Hala gücüm yerindeyken, beyaz ekmeğimin üzerine bir parça hardal sürdüm. Üzerine kalın Velveeta dilimleri yerleş-

tirdim ve Bert Nolan Erkekler Evi'ne ulaşabilmek için hepsi birbirinden sıkıcı üç santral memuresiyle cebelleşirken sandviçimi neredeyse yuttum. Bizim Jim Jeffreys'e bir iş listesi verirken, santral memureliğini unutmamalıydım. Çocukken, bütün küçük kızlar, büyüdüklerinde bir gün santral memuresi olmak isterdi ama neden olduğunu hatırlayamıyordum.

Damağıma yapışan kalın bir ekmek tabakasıyla, sonunda Bert Nolan Evi'nde konuşacak birine ulaştım. Hatta Bert Nolan'ın kendisiyle konuşuyor olmam oldukça şaşırtıcıydı. Eve ismini veren adamın çoktan öldüğünü düşünmüştüm oysa. Runner Day'e ulaşmaya çalıştığımı söylediğimde adam bir an sustu.

"Şey, bu sıralar pek burada kalmadı, geçen ay hiç gelmedi sayılır ama mesajınızı ona iletmekten memnuniyet duyarım," dedi Bert Nolan, eski bir araba kornası gibi kulak tırmalayan sesiyle. Adımı verdim -ki karşı taraftan Runner'la bir bağlantı kurduğuna dair bir işaret gelmedi- ve telefon numaramı söylemeye başlamıştım ki Nolan sözümü kesti.

"Ah, şehirlerarası arayamayacaktır. Bunu net olarak söyleyebilirim. Buradaki adamlar daha çok yazışmayı seviyorlar. Postayla, bilirsiniz... Elli sentlik posta pulu sayesinde telefon kuyruğunda bekleme zahmetinden kurtulursunuz. Adresinizi bırakmak ister misiniz?"

İstemiyordum. Runner'ın ayağında patlayacakmış gibi duran kösele botlarıyla merdivenlerimi gürültüyle tırmanıp pis ellerini ince beline dayayarak sanki oynadığımız bir oyunda beni yenmiş gibi sırıtarak kapıma dayandığını düşününce ürperdim.

"İsterseniz mesajınızı alabilirim, adresinizi de bana verirsiniz," dedi Bert Nolan, mantıklı bir şekilde. "Runner mektubunu yazdıktan sonra, zarfı onun adına postaya verirsem, Runner posta kodunuzu bile bilemez. Birçok aile bu yolu seçiyor. Üzücü ama gerekli bir uygulama." Arkada bir meşrubat otomatından teneke kutunun gürültüyle düştüğünü duydum, birisi Nolan'a kola isteyip istemediğini sordu, adam da doktorlara özgü nazik bir sesle, "Hayır teşekkürler, azaltmaya çalışıyorum," diye cevap verdi. "Ne dersiniz, böyle yapalım mı hanımefendi? Aksi takdirde ona ulaşmanız zor olabilir. Söylediğim gibi, telefonun başında aramanızı bekleyecek biri değil Runner."

"E-posta da mı yok?"

Brent Nolan homurdandı. "Hayır, maalesef e-posta da yok."

Runner'ı mektup yazarken düşünemiyordum ama öte yandan telefonu değil, yazmayı tercih ederdi. Bu nedenle en iyisinin Oklahoma'ya gidip Bert Nolan'ın evinde Runner'ın ortaya çıkmasını beklemek olduğuna karar verdim. "Ona, Ben ve o gece hakkında konuşmam gerektiğini söyler misiniz? Bana bir gününü ayırabilirse onu görmeye gelebilirim."

"Peki... Ben ve *o gece* dediniz değil mi?"

"Evet, öyle dedim."

Ben'le görüştükten sonra geri dönmemin, Lyle'ı havaya sokacağından emindim. Onun Cinayet Kulübü'nün tuhaf, dar ceketli üyelerinin karşısına geçip beni ağabeyimi görmek için nasıl ikna ettiğini böbürlenerek anlatışını gözümde canlan-

dırabiliyordum. "Başlarda gerçekten çok direndi, sanırım Ben'le ve tabii ki... kendisiyle ilgili keşfedeceklerinden korkuyordu," diyecekti. Onu hayranlıkla izleyen yüzler, verdiği karardan çok mutlu olacaklardı. Düşüncesi bile sinirimi hoplattı.

Asıl konuşmak istediğim, Diane Teyzemdi. Reşit olmadan önceki on bir yetim yılımın yedi yılında bana o bakmıştı. Bavullara doldurduğu eşyalarımla beni ilk yanına alan o olmuştu. Kıyafetlerimi, en sevdiğim kitapları almıştı ama oyuncakları bırakmıştı. Michelle geceleri bütün bebekleri yanına alır, kendince uyku partisi verirdi ve boğazlandığı sırada hepsi sidiğinde yıkanmıştı. Cinayetlerin işlendiği gün Diane'in bize bir çıkartma kitabı getirdiğini hala hatırlayabiliyordum. İçinde çiçekler, boynuzlu atlar, kedi yavruları vardı. Kitabın, kutuların içinde paramparça olup olmadığını merak ettim.

Yeni bir yere taşınmaya Diane'in gücü yetmiyordu. Annemin hayat sigortasından gelen bütün para, Ben'e düzgün bir avukat tutabilmek için harcanmıştı. Diane annemin de böyle olmasını isteyeceğini söylerdi ama bunu söylerken, sanki mümkün olsa ona bu konuda bir çift laf edecekmiş gibi suratını asardı. Yani paramız yoktu. Bücür olduğum için çamaşır makinesinin girebileceği bir çamaşır odasında uyuyabiliyordum. Hatta Diane, dolap gibi odanın içini benim için boyamıştı. Uzun saatler çalışır, düzenli olarak beni Topeka'daki terapistime götürür, cinayetin sinir bozucu hatıralarıyla bana sarılmak canını yaksa da şefkatle yaklaşırdı. Bir hulahop gibi beni saran kollarıyla, sanki mümkün olduğunca az dokunmaca oynardık. Ama her sabah beni sevdiğini söylemeyi ihmal etmezdi.

Sonraki on yıl içerisinde, arabasını iki kere çarpıp araba çöplüğüne göndermiş, burnunu iki kere kırmış, kredi kartlarını çalıp satmış ve köpeğini öldürmüştüm. Köpek olayı, onu sonunda çileden çıkarmaya yetmişti. Paspas gibi uzun tüyleri olan sokak köpeği Gracie'yi cinayetlerden kısa bir süre sonra almıştı. Sürekli havlayan köpek Diane'in bileğiyle dirseği arası kadardı ve teyzem onu benden daha çok severdi. En azından ben öyle olduğunu düşünürdüm. Yıllar boyunca Diane'in koca erkeksi eline geçirdiği pembe plastik fırçayla Gracie'nin tüylerini fırçalamasını, püsküllerine toka takmasını, cüzdanından benimki yerine köpeğin fotoğrafını çıkarıp göstermesini kıskançlıkla izlemiştim. Gracie, güdük ve eğri büğrü iki parmaklı -ikinci parmak ve serçeparmağım- eksik ayağıma takıntılıydı. Köpek, bir yanlışlık olduğunu anlamış gibi sürekli ayağımı koklardı. Böyle yapması, onu daha az sevmeme neden oluyordu.

Lise ikiye geçeceğim yılın yaz tatilinde, hatırlayamadığım bir nedenden dolayı cezalıydım ve Diane işe gittiğinde karavanda otururken her saniye köpeğe daha fazla diş biliyordum. Köpekse her geçen saniye daha fazla hırçınlaşıyordu. Dışarı çıkarmak istemediğim için bir süre sonra kanepeden mutfağa, oradan da dolaba delice koşmaya, sürekli ciyaklamaya, ayağımı ısırmaya başlamıştı. Öfkemi içimde büyütürken kanepeye kıvrılmış, televizyondaki pembe diziyi izliyormuş gibi davranıyordum ama aslında beynimi kızartmaktan başka bir şey yapmıyordum. Gracie o ara koşmayı bırakıp eksik ayağımdaki serçeparmağımı ısırdı, bir anda parmağımı dişleriyle kapmış ve ayağımı, yerden kemik bulmuş gibi ağzında sallamıştı.

Eğer bu it son parmaklarımdan birini de alırsa, diye düşündüğümü hatırlıyordum ve bunu düşünürken de ne kadar gülünç duruma düştüğümü düşünerek daha da öfkeleniyordum. Bir erkeğin asla alyans geçiremeyeceği sol elim eksikti ve desteksiz sağ ayağım, dalgalı denizdeki geminin güvertesindeymişim gibi yalpalayarak yürümeme neden oluyordu. Okuldaki kızlar, kesik parmağıma *bamya* diyordu. En kötüsü de buydu, çünkü bamyalık, başını çevirip kıkırdamak gibi hem garip hem de saçmaydı. Yakın zamanda ziyaret ettiğim bir doktor, parmaklarımın kesilmesinin aslında çok da gerekli olmayabileceğini söylemişti. "Muhtemelen doktorun, fazla ihtiraslı küçük şehir doktorlarından biriydi," demişti.

Gracie'yi göbeğinden tuttuğumda, titrek yaratığın kaburgalarını hissedebiliyordum. Titremesi sinirimi daha da azıtıyordu. Bir anda köpeği parmağımdan çekmiş -parmağımın derisi de sıyrılarak onunla gitmişti- ve bütün gücümle mutfağa doğru fırlatmıştım. Başı, doğrudan tezgahın kazma ucu kadar sivri köşesine çarpmış, can çekişerek yerde yatarken bütün muşambayı kana boyamıştı.

Onu öldürmek istememiştim. Her ne kadar daha hızlı ölmüş olsa daha çok hoşlanacaksam da ölmüştü işte. Ama sonraki on dakika içinde aklım başıma gelmiş, ne yapacağımı bilmeden karavanın içinde volta atmıştım. Diane tavuk kızartmalarıyla eve geldiğinde Gracie hala yerde yatıyordu ve benim tek söyleyebildiğim, "Beni ısırdı," olmuştu.

Daha fazlasını söylemek, bunun benim suçum olmadığını anlatmak istemiştim ama Diane parmağını kaldırarak suratıma sallamıştı. "Sakın!" En iyi arkadaşım dediği ve kendisi

ne kadar iriyarı ve dobraysa, tam tersine narin ve anaç olan Valerie'yi aramıştı. Valerie gelip Gracie'yi kendi özel battaniyesine sararken, Diane lavabonun önünde iki büklüm olmuş, pencereden dışarıya bakmıştı. Sonra yatak odasının kapısını kapayıp bir şeyler konuşmuş, dışarı çıktıklarında Valerie sesini çıkarmadan Diane'in yanında dururken, teyzem gözyaşları eşliğinde bana eşyalarımı toplamamı söylemişti. Şimdi artık Valerie'nin, muhtemelen Diane'in kız arkadaşı olduğunu düşünüyordum. Teyzem her gece yatağa uzanır, uyuklayana kadar onunla telefonda konuşurdu. Her şeyi birbirlerine danışırlardı ve her ikisinin de kolay taranabilen saç kesimleri vardı. O zamanlar, Diane'le nasıl bir ilişkisi olduğuna kafa yorma gereğini hiç görmemiştim.

Lisedeki son iki yılımda, Abilene'deki gerçekten çok nazik bir çiftin yanında kalmış, zavallıları hafiften terörize etmekten başka bir şey yapmamıştım. O günlerde Diane birkaç ayda bir telefonla arıyordu. Cızırdayan hattın başında, Diane'in tiryaki nefesini dinlerdim. Alıcıya dayanan alt dudağını, çenesindeki şeftali tüylerini ve bir keresinde kıkırdayarak bir dilek tutup okşarsam dileğimin gerçekleşeceğini söylediği alt dudağının hemen yanındaki et benini hayal ederdim. Telefonun öbür ucundan bir gıcırdama geldiğinde, Diane'in mutfaktaki orta dolabı açtığını bilirdim. Karavanı, çiftlik evimizden daha iyi tanırdım. Telefonda konuşurken gereksiz sesler çıkarır, burun çekiyormuş ya da öksürüyormuş gibi yapardık ve Diane, konuşmadığımız halde, "Bir dakika Libby," derdi. Valerie genellikle orada olur, birbirlerine mırıldanarak bir şeyler söylerlerdi -Valerie tatlı tatlı, Diane homurdanarak- ve Diane eks-

tra bir yirmi saniyelik sohbetten sonra telefonu kapatmak için bir bahane yaratırdı.

Kitabım çıktığında, telefonlarıma çıkmamaya başlamıştı. Sadece, "Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?" demişti. Bunu söylemek Diane için fazlasıyla resmi sayılırdı ama üç düzine küfürden çok daha can yakıcıydı.

Diane'in telefon numarasının değişmediğini biliyordum, başka bir yere taşınmaya asla niyeti olmamıştı. Karavanı, kabuğu gibiydi. Yirmi dakika boyunca kağıt yığınlarının arasında, ilkokuldan beri sahip olduğum eski telefon defterimi aradım; kapağındaki kızıl saçları örülü kız resminin bana benzediğini düşünmüş olmalıydım; tabii gülümsemesi dışında. Diane'in ismini mor bir gazlı kalem kullanarak yuvarlak harflerle T harfine işlemiştim: Teyzem Diane.

Hangi tonda konuşacak, neden aradığımı nasıl açıklayacaktım? Bir parçam, sadece hattın öbür ucundan hırıltısını, futbol antrenörlerine benzeyen sesini -*Eh, bunca zaman aramana ne engel oldu?*- öbür parçamsa Ben hakkında gerçekten ne düşündüğünü duymak istiyordu. Beni ağabeyim hakkında asla doldurmamış, Ben hakkında konuşurken her zaman çok dikkatli olmuştu, ki bu yüzden ona bir teşekkür borcum daha olmuştu.

Omuzlarımı kulaklarıma kadar çekerek numarayı tuşladım, boğazım düğümlenirken, ancak üçüncü çalıştan sonra cevap veren telesekreterin sesini duyduğumda nefesimi tuttuğumu fark ettim ve uzun bir soluk saldım.

Telesekreterdeki ses Valerie'nindi ve Diane için mesaj bırakmamı rica ediyordu.

"Şey, selam millet. Libby ben. Sadece merhaba demek ve hala hayatta olduğumu bildirmek için aramıştım." Telefonu kapattım. Sonra tekrar numarayı tuşladım. "Ne olur son mesajı dikkate almayın. Ben Libby. Şey için... Ah, bir sürü şey için özür dilemek için aramıştım. Ve ben aslında konuşmak istiyordum..." Öbür taraftan acaba beni dinleyen var mıdır, diye düşünürken sesim alçaldı. Telefon numaramı bırakıp telefonu kapattım ve yatağımın kenarına oturdum. Kalksam iyi olurdu ama bunun için bir nedenim yoktu.

Kalktım. Bugün, geçen yıl yaptığımdan daha fazla iş yapmıştım. Telefon hala elimdeyken Lyle'ı aradım, telesekretere konuşmayı tercih ederdim ama her zaman olduğu gibi telefonu açtı. Sinirlerimi zıplatmasına izin vermeden, Ben'le görüşmemin iyi geçtiğini ve katilin kim olduğu hakkındaki teorisini dinlemeye hazır olduğumu söyledim. Bütün bunları kesin ve kararlı bir tonda dile getirdim. Bilgi istiyorsa, azar azar alacağını bilmeliydi.

"Ondan hoşlanacağını biliyordum, yola geleceğini biliyordum," diye karga gibi gakladığında, telefonu suratına çarpmadığım için bir kez daha kendimle gurur duydum.

"Ben öyle bir şey söylemedim Lyle, eğer istiyorsanız yeni bir projeye hazır olduğumu söylüyorum."

Tim-Clark's Grille'de tekrar buluştuğumuzda, mekanı yağlı bir sis sarmıştı. Başka bir garson kadın -ya da bu sefer kırmızı bir peruk takan aynı kadın- süngerimsi tenis ayakkabılarıyla ortalıkta koşuştururken mini eteği sağa sola savruluyor, kadının eski bir tenis profesyoneli gibi görünmesine neden oluyordu. Yeni vazosunu hayranlıkla seyreden şişman adamın ye-

rinde, bu sefer birbirlerine 70'li yılların pornografik iskambil kağıtlarını gösterip kadınların çalı gibi kıllı ayıp bölgelerine kahkahalar atan bir grup genç vardı.

Lyle gergin bir şekilde hemen yanlarındaki masada oturuyordu. Sandalyesini de beceriksizce mümkün olduğunca başka bir yöne çevirmişti. Masasına oturup sürahisinden kendime bir bira doldurdum.

"Eee, beklediğin gibi miydi? Neler söyledi?" diye sormaya başladı Lyle, masanın altında sabırsızca bacağını sallayarak.

Porselen tavşancık haricindeki her şeyi anlattım.

"Şimdi Magda'nın onun hakkında ne demek istediğini anlamışsındır."

Anlamıştım. "Bence hapis cezasıyla barışmış," dedim, bu görüşümü paylaşmayı doğru buluyordum çünkü herif bana üç yüz dolar ödemişti ve kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezdi. "O gece bizi korumak falan için evde olmadığından, cezayı hak ettiğini düşünüyor. Bilemiyorum. Ona ifademden, ifademi... abartmış olabileceğimden bahsettiğimde, beni suçlamak için üzerine atlayacağını düşünmüştüm, ama... hiç de öyle olmadı."

"Yasal açıdan, bu kadar uzun zamandan sonra bir faydası olmadığındandır belki," dedi Lyle. "Magda, eğer Ben'e yardım etmek istiyorsan, daha çok kanıt toplamamız gerektiğini söylüyor. İhzar emri çıkartmaya hazır olduğumuzda da sen o gün verdiğin ifadeden vazgeçtiğini belirtirsin. Of, bu fena gürültü koparacaktır. Şu anda yasaldan ziyade politik yanı daha ağır basıyor davanın. Bir sürü insan bu dava üzerinden müthiş bir kariyer edindi."

"Magda birçoğunu tanıyor sanırım."

"Day'e Özgürlük Topluluğu'nun başını çekiyor, tüm dertleri Ben'i hapisten çıkarabilmek. Bazen ben de toplantılarına katılıyorum ama daha çok... şey... hayranlar içinmiş gibi görünüyor. Kadınlar yani."

"Ben'in ciddi anlamda görüştüğü bir kız arkadaşı olduğuna dair bir şeyler duymuş muydun? Belki şu toplulukta adı Molly, Sally ya da Polly gibi bir şey olan bir kadın? Dövmesini gördüm."

"Hiç Sally yok. Polly daha çok evcil hayvan adı gibi. Kuzenimin Polly adında bir köpeği vardı. Bir Molly var, ama o da yetmişlerinde falan."

Bir tabak kızarmış patates bir anda önümde bitiverdi. Garsonumuz bir öncekinden kesinlikle farklıydı. Bu da yaşlıydı ama daha canayakındı. Bana tatlım ya da şekerim diye seslenen garsonlardan hep hoşlanırdım ve garson kadın da böyle biriydi.

Lyle bir süre tabağının kenarına ketçap paketlerini sıkıp patates kızartması atıştırdı. Ketçapına tuz ve biber ekledi, her bir patates kızartmasını kızlara özgü bir özenle sosa batırıp ağzına yerleştiriyordu.

"Eee hadi, sen katilin kim olduğunu düşünüyorsun, söyle bana," diye zorladım sonunda.

"Kim? Ne?"

Sanki bu kadarı fazlaymış gibi gözlerimi devirip başımı ellerimin arasına aldım.

"Ah, tamam. Bence Krissi Cates'in babası Lou Cates yaptı." Sanki 'İpucu' oyunu oynuyormuşuz da katili bilmiş gibi kendinden hoşnut bir şekilde arkasına yaslandı.

Krissi Cates adı hiçbir şey ifade etmiyordu bana. Biliyormuş gibi yapmayı denedim ama işe yaramadı.

"Krissi Cates'in kim olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?" Bir şey söylemediğimi görünce, üstünlük taslayan bir tavırla devam etti, "Krissi Cates, Ben'in okulunda beşinci sınıftaki kızlardan biriydi. Ailenin öldürüldüğü gün, polis Ben'i sorgulamak üzere arıyordu. Kız, cinsel taciz şikayetinde bulunmuştu."

"Ne?"

"Ya!"

Çıldırmış olmalısın bakışlarıyla birbirimizi süzüyorduk.

Lyle başıyla beni işaret etti. "İnsanların seninle bu konularda konuşmadığını söylerken, dalga geçmiyormuşsun."

"Ama Ben'in aleyhinde ifade vermemiş..." diye başladım.

"Yo, yo. Ben'i savunanların yaptığı yegane akıllıca iş, kızın cinsel taciz şikayetinin cinayetlerle ilgisi olmadığını söyleyerek davaya dahil olmasını engellemek oldu. Ama olayı bilen jüri, muhtemelen Ben'e karşı çoktan bilenmişti bile. Kasabadaki herkes, Ben'in o cici kızcağızı taciz ettiğini duymuştu ve muhtemelen 'satanist cinayet' bağlantısı da bu sayede kuruldu. Dedikoduların nasıl türediğini bilirsin."

"Peki, Krissi Cates olayı ayrıca çözüme ulaştırıldı mı?" diye sordum. "Ben'in gerçekten tacizde bulunduğunu kanıtlayabildiler mi?"

"O aşamaya gelmeden, polis suçlamaları düşürdü," dedi Lyle. "Cates ailesi okul yönetimiyle hızlıca anlaşıp başka bir yere taşındı. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence o gece Lou Cates, Ben'i sorgulamak için sizin eve gitti. Bence iriyarı,

güçlü bir adam olan Lou Cates, bazı sorularına cevap almak için evinize gitti ve sonra..."

"Öfkeden gözü dönüp bütün ailemi öldürmeye mi karar verdi? Hiç mantıklı değil."

"Herif, gençlik döneminde adam öldürmekten üç yıl hapis yatmıştı. Biraz araştırınca ortaya çıkardım bunu. Tüm gücüyle fırlattığı bir su topuyla birini öldürmüş. Şiddete meyli varmış. Lou Cates kızının taciz edildiğini düşündüyse, nasıl bir öfkeye kapılmış olabileceğini gözümde canlandırabiliyorum. Sonrasında şüpheleri başka yöne çekmek için pentagramları ve o saçmalıkları duvarlara yazıp çizmiş olabilir."

"Hımmm, hiç mantıklı değil." Mantıklı olmasını çok istiyordum oysa.

"Asıl, ağabeyinin bunları yapmış olması mantıklı değil. O kadar delice bir cinayet ki her yerinden mantıksızlık fışkırıyor. İnsanlar böyle cinayetlere bu yüzden kafayı takıyorlar. Mantıklı olsalardı gizemli olmazlardı, öyle değil mi?"

Bir şey söylemedim ama haklıydı.

"Yani, hiç olmazsa üzerine gitmeye değmez mi sence?" diye üsteledi Lyle. "Ailenin öldürüldüğü gün böylesi büyük ve korkunç bir bağlantının ortaya çıkmasının hiç değeri yok mu?"

"Sanırım öyledir. Patron sensin."

"Öyleyse Runner'dan haber çıkana kadar, ben derim ki şu Cates ailesinden birileriyle konuşmaya çalış. Krissi ya da Lou'yla konuşursan beş yüz dolar veririm. Sadece Ben'le ilgili hikayelerine hala sadıklar mı, onu merak ediyorum. Hala vicdanları sızlamadan yaşayabiliyorlar mı anlamında, anlıyor

musun? Yani, bütün bu taciz olayı bir yalandan ibaret olmalı. Haksız mıyım?"

Yine içim titremeye başlamıştı. Henüz inancımın sınanmasına hazır değildim. Bununla birlikte, bir gerçeğe sıkı sıkıya sarılıyordum. Ben, beni hiç taciz etmemişti. Eğer küçük çocukları taciz eden biri olsaydı, evdeki küçük kızlardan birini taciz etmez miydi?

"Haklısın."

"Haklıyım," diye tekrar etti Lyle.

"Ama senden daha şanslı olacağımı sanmıyorum. Yani, tacizle suçladıkları adamın kız kardeşiyim."

"Eh, ben denedim ve hiçbirine ulaşamadım," diye omuz silkti Lyle. "O tür işlerde hiç iyi değilimdir."

"Ne tür işlerde?"

"İnsanları parmağında oynatmakta."

"Ah, bak bu konuda üstüme yoktur."

"Mükemmel. Bir toplantı ayarlayabilirsen, ben de gelmek isterim."

Sessizce omuz silkip ayağa kalktım, faturayı ona yıkmak niyetindeydim ama daha üç adım atmamıştım ki arkamdan seslendi.

"Libby, tuzluk ve biberliği cebinde götürdüğünün farkında mısın?"

Bir an duraksadım, şaşırmış gibi görünüp görünmemek konusunu kafamda hızlıca değerlendirdim. *Ay, aman, aklım nerede kim bilir?* Sonra başımla evetleyip aceleyle kapıya yöneldim. Tuzluk ve biberliğe ihtiyacım vardı.

*

Lyle, Krissi Cates'in annesinin izini Kansas, Emporia'da bulmuştu. Kadın şimdi ikinci kocasıyla birlikte yaşıyordu ve ilkinden neredeyse yirmi yıl sonra ikinci bir kızı olmuştu. Lyle telefonla arayıp defalarca mesaj bırakmıştı ama kadın asla geri dönmemişti. Lyle da bu noktada tıkanmıştı.

Birisine ulaşmak istiyorsan, mesaj bırakmanın hiç faydası olmazdı. Bıkmadan usanmadan, birisi telefonu açana kadar aramak, sonra onları telefonda tutmak için gerekli sözleri söylemek gerekirdi.

Krissi'nin annesi telefonu açana kadar on iki kere aradım, sonra aceleyle "Ben Libby Day'im, Ben Day'in en küçük kardeşi. Ben Day'i hatırlıyor musunuz?" dedim.

Karşıdan ıslak dudakların şapırtısı duyuldu, sonra ince bir ses mırıldandı, "Evet, Ben Day'i hatırlıyorum. Konu nedir?"

"Sizinle ya da ailenizden biriyle, Krissi'nin Ben hakkındaki suçlamasıyla ilgili konuşmak istiyordum."

"O konuyla ilgili konuşmuyoruz... Adınız neydi, Lizzy mi? Tekrar evlendiğim için, eski eşimle çok az iletişimimiz var."

"Lou veya Krissi Cates'e nasıl ulaşabileceğim konusunda yardımcı olabilir misiniz?"

Sanki sigara tüttürüyormuş gibi bir nefes saldı. "Lou sanırım Kansas'ın herhangi bir yerindeki barlardan birindedir. Krissi? I-70 üzerinden batıya doğru gidin, Columbia'yı geçtikten sonra soldaki striptiz kulüplerini deneyin. Ve beni bir daha aramayın."

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 12:51

Krissi'nin kutusundan bir parça pembe el işi kağıdı aldı, ikiye katladı ve üzerine, *Noel Tatili Geldi ve Ben Seni Düşünüyorum – Bil Bakalım Ben Kimim,* yazdı, altına da B harfiyle imzasını attı. Krissi, buna kesin bayılacaktı. Ben bir an Krissi'nin kutusundan bir şey alıp Libby'nin kutusuna koymayı düşündü ama sonra vazgeçti. Libby'nin kutusunda güzel bir şey olması, arkadaşları arasında kuşku yaratabilirdi. Okulda kendisi ve kız kardeşlerinin ne kadar zavallı görüldüklerini merak etti. Kızlar hepi topu bir buçuk gardıroplu kıyafetleri paylaşıyordu. Michelle, Ben'in eski kazaklarıyla geziyor, Debby, Michelle'den artanları giyiyor, Libby de artık geriye ne kaldıysa onlarla idare ediyordu. Yamalı erkek kotları, yıpranmış beyzbol tişörtleri, Debby'nin koca göbeğin-

den pörsümüş ucuz örgü kıyafetler. Krissi'nin farkı, kıyafetleriydi. Giydiği her şey olaydı. Tabii bir de harika kot pantolonlarıyla Diondra vardı. Kızın kot pantolonları soluk görünmeye başladıysa, son moda olduğu içindi. Paçalarında çamaşır suyu lekeleri varsa, aynen o şekilde satın aldığı için öyleydi. Diondra hiç de fena olmayan okul harçlığıyla Ben'i birkaç kez alışverişe götürmüş, bebekmiş gibi giysileri üzerine tutarken gülümsemesini söylemiş, hınzır hınzır göz kırparak bir şekilde ödeşeceklerini belirtmişti. Ben, erkeklerin kızlara alışveriş yaptırmalarının sorun olup olmayacağını kestirememişti. Sınıf öğretmeni Bay O'Malley, sürekli karısının aldığı yeni gömleklerle ilgili şakalar yapıp dururdu ama o evli bir erkekti. Her neyse. Diondra, Ben'in siyah giyinmesinden hoşlanıyordu. Ben'inse yeni giysi alacak parası yoktu. Sonuçta baş belası Diondra'nın dediği olmuştu.

Ben'in Krissi'yle takılmasının sebeplerinden biri de buydu. Ben on beş yaşında olduğu için kız onun süper havalı olduğunu düşünüyordu ve on beş yaş, küçük kız için son derece olgun bir yaştı. Krissi, tuhaf anlarda kendisine gülen Diondra gibi değildi. Ben, "Ne var?" diye sorduğunda Diondra ağzının içinde kıkırdar, "Yok bir şey. Çok sevimlisin," derdi. İlk seks denemelerinde Ben o kadar sarsaklaşmıştı ki kondomla bir türlü başa çıkamamıştı, üstelik Diondra gülmeye başlayınca sertlik mertlik kalmamıştı. İkinci denemelerinde, Ben'in elinden kondomu kapıp odanın öteki tarafına fırlatmış, "S.ktir et," deyip Ben'i kendi elleriyle içine yerleştirmişti.

Bunu düşünürken bile aleti kalkmıştı şimdi. Krissi'nin kutusuna notu bırakıyordu, aleti neredeyse patlamak üzereydi ve

tam o sırada ikinci sınıf öğretmeni Bayan Darksilver koridora girmişti.

"Hey Ben, burada ne yapıyorsun?" diye gülümsedi kadın. Kot pantolon ve kazak giymişti, ayağındaki makosenlerle kendisine doğru aceleyle yürürken bir bülten tahtasıyla bir sürü kurdele taşıyordu.

Ben hemen sırtını dönüp lise bölümüne doğru baktı.

"Ah, bir şey yapmıyorum, sadece kız kardeşimin kutusuna bir şey bırakıyordum."

"Eh o zaman benden kaçma da, gel en azından bir sarıl. Artık liseli ağabey oldun, yüzünü göremez olduk."

Kadın makosenlerini beton zeminde sürterek Ben'e doğru gelmeye devam ediyor, suratındaki kocaman pembe gülümsememe mükemmel dişlerini ortaya çıkarıyordu. Ben küçükken, bu siyah perçemli kadına sırılsıklam aşıktı. Sırtını iyice dönüp apış arasında sıkışıp kalan kalkık aleti izin verdiğince hızla kapıya yöneldi. Ama daha kadına sırtını dönerken bile, öğretmeninin ortada bir sorun olduğunu anladığını biliyordu. Kadının yüzündeki gülümseme silinirken iğrenmeyle utanma arası bir ekşime bütün yüzüne yayılmıştı. Bir şey söylemeye bile gerek duymamıştı, o yüzden de Ben, kadının, önündeki kabarıklığı gördüğünü biliyordu. Kadın az önce önünde durduğu kutuya gitti. Krissi Cates, Ben'in kız kardeşlerinden biri değildi.

Son bir kurşunla devrilmeden önce sekerek kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi hissetti kendisini Ben. Vur gitsin. Bazen gözünün önüne silahlar gelirdi, şakağına dayanan namlular. Bir keresinde karıştırdığı bir dergide okuduğu Nietzsche'nin bir sözünü defterine not etmişti:

İntiharı düşünmenin her zaman teselli eden bir yanı vardır;
İntihar düşüncesiyle, kabus dolu birçok gece atlatılır.

Gerçi Ben kendisini öldürmeyi hiç düşünmemişti. Yaşarken kendisiyle konuşmaya tenezzül etmeyen kızların, intihar ettiğini haberlerde izleyip gözyaşı döktükleri trajik bir ucube olarak ölmek istemezdi. Bir şekilde, böylesi bir ölüm, mevcut hayatından çok daha acınası geliyordu ona. Yine de geceleri, kendini gerçekten dibe vurmuş, kapana kısılmış ve yüreksiz hissettiğinde intihar düşüncesi fena gelmiyordu. Hayalinde annesinin silah dolabına gidiyor (şifre 5-12-69; annesiyle babasının şimdi hikaye olan evlilik yıl dönümleri), güzelim metal ağırlığı eline alıyor, haznesine birkaç kurşun yerleştiriyor, sonra diş macununu sıkarcasına kolay bir şekilde namluyu alnına dayadığı anda tetiği çekiyordu. Namlu şakağa, parmak tetiğe değdiği anda ateşlemek gerekiyordu, yoksa insan kendisini vazgeçirebilirdi. Tek bir hareket yeterliydi ve ardından askıdan düşen bir giysi gibi yere yığılıverirdin. Öylesine... Neredeyse kumaş hızında. Yere düştüğün andan itibaren, artık başkasının sorunu olurdun.

Bunları yapmayı hiç planlamamıştı ama biraz rahatlamaya ihtiyacı olduğunda, otuz bir çekemediğinde ya da otuz bir çektiği halde hala rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda, genellikle bu düşünceyle oyalanırdı. Ortadan kaldırılmayı bekleyen kirli bir çamaşır yığını gibi, yerde yan yatarken hayal ederdi kendini.

*

Kapılardan koşarak geçtiğinde, sanki lise tarafına geçmek onu hadım etmişçesine aleti inivermişti. Kovasını kapıp hademe odasına götürdü, ellerini ağır deterjanlarla yıkadı.

Merdiven sahanlığına yöneldi ve kapıya doğru ilerlerken bir grup üst sınıf genç, yanından geçip otoparka yürüdü. Ben, siyah saçlarının kafasını yaktığını hissediyor, yanından geçenlerin kendisi hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. Tıpkı beden hocası gibi, ucube olduğunu mu düşünüyorlardı acaba? Ama kimse bir şey demedi, aslında ona bakmamışlardı bile. Otuz saniye bekleyip dışarıya açılan kapıları sertçe açtı. Güneşin altındaki kar, gözleri acıtacak kadar beyazdı. Bu bir film olsaydı, şu anda elektrogitar devreye girerdi herhalde... Piyuuuuuuv!

Az önceki gençler bir kamyonete tıkışmış, gevşek gevşek camlardan sarkıyor, otoparkın etrafında tur atarak gösteriş yapıyordu. Ben bisikletinin kilidini çözerken başı zonkluyordu. Bir damla kan bisikletin gidonuna damlayınca, parmağıyla sıyırdı, alnındaki yaraya sürdü ve sanki bir parça jöleymiş gibi parmağını ağzına götürdü.

Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bir bira, belki de biraz esrar kendisini bir parça gevşetebilirdi. Bunu denemek için gidebileceği tek yer, Trey'in yeriydi. Aslında Trey'in yeri falan yoktu, nerede yaşadığını asla söylemezdi ama adam Diondra'nın evinde olmadığı zamanlarda genellikle otoyolun aşağısında, toprak yoldaki ağılda olurdu. Her iki yanı, yalancı portakal ağaçlarıyla kaplı, ince metalden inşa edilmiş ağılın önünde çim kaplı bir açıklık vardı. Bütün ağıl, en ufak bir rüzgarda tıngırdardı. Kışları, içerideki ısıtıcıları ve az çeken televizyonu

çalıştıracak güçte bir jeneratör sürekli homurdanırdı. Toprak zemine atılmış düzinelerce halı, parlak ve kokulu yamalar gibi dururdu. Dekorasyonu, başkaları tarafından hediye edilmiş birkaç eski ve çirkin kanepe tamamlardı. İnsanlar, kamp ateşiymişçesine elektrikli ısıtıcıların etrafına toplanır, sigara tüttürürlerdi. Herkes bira ve -bira kutuları dışarıdaki soğukta, kapının hemen yanında tutulurdu- esrar içerdi. Genellikle aralarından birini belirleyip 7-Eleven'a gönderirlerdi, seçilen kişi bir süre sonra kucağında birkaç düzine dürümle -bir kısmı ısıtılmış, bir kısmı donuk- geri dönerdi. Dürümler artarsa, doğal buzdolabı niyetine dışarıdaki biraların yanına konurdu.

Ben, yanında Diondra olmadan oraya hiç gitmemişti. Kızın arkadaşları genellikle oraya takılırdı. Başka hangi cehenneme gidecekti ki? Başındaki yarayla içeri girmesi, muhtemelen homurtulu baş selamlarıyla karşılanacaktı, bir kutu bira alması da garip kaçmayacaktı. Arkadaş canlısı olmayabilirlerdi -aslında Trey hiçbir zaman arkadaş canlısı olmamıştı- ama birilerine sırt çevirmek, oraya takılanların doğasında yoktu.

Ben, oradaki en genç insan olacağından emindi, oysa daha gençlerini de görmüştü. Bir keresinde bir çift, küçük bir oğlan çocuğuyla gelmişti. Çocuğun, kot pantolonu dışında üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Herkes dumanlandığında çocuk parmağını emerek sessizce kanepede oturmuş, gözlerini Ben'e dikmişti. Yine de müdavimlerin çoğu en fazla yirmi, yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı. Lise terk değillerse üniversite çağındaydılar.

Uğrasa, belki oradakiler kendisinden hoşlanabilirlerdi. Hem böylece Diondra, her gittiklerinde Ben'e *kuyruk* diye ses-

lenmezdi. En azından bir köşede birasını yudumlayarak birkaç saatini geçirebilirdi Ben.

Belki eve gitmek daha akıllıca olurdu ama bu düşünceyi aklından kovdu.

Ben bisikletiyle yaklaşırken ağıl tıngırdıyor, ince metal plakadan duvarları, içeride çalan elektro gitarın nağmeleriyle titreşiyordu. Bazen müdavimler amplifikatör getirir, herkesin kulakları patlayana kadar barı inletirlerdi. Kim çalıyorsa iyi çalıyordu, hınç dolu notalar şu andaki ruh haline iyi geliyordu. RumadumDUMrum! Sanki binlerce atlı, binlerce yağmacı, binlerce barbar içeride tepiniyordu. Gürültü, ona kaosun sesi gibi geldi.

Bisikletini karın üzerine attıktan sonra parmaklarını ve ensesini kütletti. Başı ağrıyordu, hafif bir baş ağrısı demek hafif kaçardı. Üstelik fena acıkmıştı. Bütün yol boyunca pedal sallamış, kendisini ağıla gitmek için ikna etmeye devam etmişti. Alnındaki yarayı açıklayacak iyi bir hikayeye ihtiyacı vardı. İnsanların *oooouuu, bebecik bisikletinden düşmüş* diye düşünmelerini istemiyordu. Kapıdan içeri girerken Diondra ya da Trey'in bir anda ortaya çıkıp kendisine eşlik etmesini, önemli bir şey yokmuş gibi herkesin gülümseyerek kadehini şerefe kaldırmasını isterdi.

Ama içeri yalnız girmesi gerekiyordu. Kilometrelerce uzanan dümdüz karlı arazide, hiçbir arabanın gelmediğini görebiliyordu. İçeri girmek için kapının altına botunu sokarak hafifçe yukarı kaldırdı ve içeri süzüldü. Gitarın sesi ağılın duvarlarında, köşeye kıstırılmış vahşi bir hayvan gibi çırpınıyordu.

Gitarı çalan çocuğu Ben daha önce görmüştü. Bir keresinde Van Halen'ın konser turnesiyle ülkeyi dolaştığını iddia etmişti ama turneler hakkında ayrıntıya girememişti. Kızgın gözlerle Ben'e gözucuyla baktığında, tanıdığına dair hiçbir işaret vermemişti. Aslında gencin gözleri daha çok hayali bir dinleyici kitlesini tarıyor gibiydi. Tuhaf saçları olan, kendisinden büyük dört genç ve bir kız, halı parçalarının üzerine yayılmış, aralarında bir cıgara döndürüyordu. Ben'e şöyle bir bakıp kafalarını çevirdiler. Aralarındaki en çirkin genç, ellerini kızın kalçalarına koymuş, kız da bir kedi gibi gencin üstüne yatmıştı. Küçücük burnu ve sivilcelerden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle, kızın fena halde uçmuş bir hali vardı.

Ben aradaki geniş alanı geçti -kapıdan halılara kadar büyük bir alan vardı- ve gruptan iki üç metre ötedeki yeşil ve ince bir halı parçasının üzerine oturdu, bir yandan da gözucuyla diğerlerini izliyordu ki kendisine bakarlarsa, başıyla selam verebilsin. Kimse bir şey yemediği için, otlanacak bir şey yoktu ortalıkta. Trey olsaydı başıyla gruba selam verip "Bana da bir dal cıgara hazırlayın," der, en azından onlarınkinden tüttürürdü.

Gitarist çocuk Alex, aslında oldukça düzgün biriydi. Ben'in hayalini kurduğu bir başka şey de Floyd Rose Tremolo gitarıydı. Diondra'yla birlikte Kansas City'ye gittiklerinde bir müzik mağazasında bir parça tıngırdatmıştı ve o an gitar çalabileceğini düşünmüştü. En azından birkaç süper parçayı çalmayı öğrenir, sonra ağılda ortalığı darmaduman ederdi. Tanıdığı herkes, en azından bir konuda gerçekten iyilerdi, örneğin Diondra bile para harcama konusunda iyiydi. Öğ-

renmek istediği, yapmak istediği şeyleri söylediğinde Diondra bir kahkaha atar, asıl ihtiyacı olan şeyin düzenli bir maaş olduğunu söylerdi.

"Yemek para demek, elektrik para demek, bunları hiç anlamıyorsun," derdi. Ailesi uzun süre uzak kaldığı için evin masraflarını ve faturaları Diondra öderdi ama sonuçta bütün bunları ailesinin parasıyla yapıyordu. Ben, bir şey ödemek için çek imzalayabilmenin öyle çok da havalı bir şey olduğundan emin değildi.

Saatin kaç olduğunu merak etti ve *keşke Diondra'nın evine gitseydim de orada bekleseydim*, diye düşündü. Buraya gelmişken en az bir saat kadar takılması gerekecekti. Kendisiyle konuşan kimse olmadığı için gitmek zorunda kaldığı düşünülsün istemiyordu. Üzerine dökülen bir kova sudan dolayı, pantolonu hala nemliydi ve gömleğinin önünden hala bayat ton balığı kokusunu alabiliyordu.

"Hey," diye seslendi kız. "Selam çocuk."

Siyah saçları bir gözünün önüne düşerken kıza baktı.

"Senin okulda falan olman gerekmiyor mu?" dedi kız, kelimeler uyuşmuş bir halde ağzında yuvarlanırken. "Niye buradasın?"

"Tatildeyiz."

"Tatilmiş," dedi kız, erkek arkadaşına. Pasaklı, yanakları çökmüş ince bir bıyıklı genç, bunu duyunca gözlerini Ben'e dikti.

"Burada tanıdığın biri var mı?" diye sordu genç adam.

Ben başıyla Alex'i işaret etti. "Onu tanıyorum."

"Hey Alex, bu çocuğu tanıyor musun?"

Alex gitar çalmayı bırakıp ayrık bacaklarıyla rock yıldızları gibi poz verdi, yerde iki büklüm oturan Ben'e baktı. Başını iki yana salladı.

"Yok be. Okul çocuklarıyla takılmıyorum."

İşte bunu hep yaparlardı. Ben, yeni siyah saçlarının işe yarayacağını, kendisini daha büyük göstereceğini düşünmüştü. Ama insanlar onunla uğraşmayı severlerdi ya da görmezden gelirlerdi. Duruşu, yürüyüşü ya da damarlarında akan bir şey buna sebep olsa gerekti. Herhangi bir takım oyununda da hep üçüncü akla gelen kişi olurdu. Bokşort alternatifi elendikten sonra akla gelen oğlandı o. Özellikle erkekler bunu anında seziyordu. Gözünün önünde Diondra'yla flörtleşmekten bile çekinmezlerdi. Sanki bir yere girdiğinde, aletinin küçüldüğünü hissediyorlardı. Eh, cehenneme kadar yolları vardı. Ben artık bu durumdan çok sıkılmıştı.

"S.ktir git," diye söylendi Ben.

"Vaaaaay! Küçük beyin canı sıkkın anlaşılan!"

"Birileriyle dövüşmüş sanki," dedi kız.

"Kanka, kanka, birileriyle mi dövüştün?" Şimdi artık müzik tamamen durmuştu. Alex gitarını buz gibi duvara dayamış, diğerleriyle birlikte cıgara tüttürüyor, bir taraftan da sırıtıp başını sallıyordu. Sesleri havai fişekler gibi tavanda patlıyor, duvarlarda yankılanıyordu.

Ben başıyla onayladı.

"Sahi mi? Kimle dövüştün?"

"Tanımazsın."

"Ah, ben herkesi tanırım. Söyle bakalım. Kimle dövüştün küçük kardeşim? Yoksa küçük ağabeyinden dayak mı yedin?"

"Trey Teepano."

"Yalan söylüyorsun," dedi Alex. "Trey seni mahveder."

"O Kızılderili manyakla mı dövüştün? Trey Kızılderili değil mi?" dedi kızın erkek arkadaşı, Alex'i duymazdan gelerek.

"Mike, bunun ne alakası var şimdi oğlum?" dedi biri. Esrardan biraz daha duman çekti. Kız son dumanı çekip, aleti saçına taktı. Yağlı bir parça kıvırcık saçı, yüzüne düştü.

"Boktan işlere bulaştığını duydum," dedi Mike. "Şeytan çağırma falan gibi boktan işler."

Trey'in hava cıva olduğunu, Ben bile biliyordu. Bazen Wichita'da, geceyarısı toplantılarında kan dökülen tuhaf ayinlerden bahsederdi. Ekim ayında bir gece, kafası iyi, gömleksiz ve üstü başı kan içinde, Diondra'nın kapısına dayanmıştı. Lawrence dışında bir yerlerde, arkadaşlarıyla birlikte birkaç sığır öldürdüklerine dair yeminler ediyordu. Kampüse dalıp üniversiteli çocuklardan birini kaçırıp kurban etmeyi de düşünmüşlerdi ama sonra sığırları katletmişlerdi. Aslında anlattıkları doğru olabilirdi. Ertesi gün her yerde dört sığırın palalarla katledildiği, iç organlarının alındığı anlatılıyordu. Ben fotoğrafları da görmüştü. Dört hayvan, koca gövdeleri ve şişmiş bacaklarıyla yan yatmıştı. Aslında sığır öldürmek öyle kolay bir şey değildi. Deri yapımında kullanılmalarının bir sebebi vardı. Öte yandan Trey her gün en az iki üç saat ağırlık çalışırdı. Ben birkaç kere çalışmasını görmüştü, adam ağır metalleri indiriyor, kaldırıyor, sürekli küfürler savuruyordu.

Trey yanık teniyle kas yığını halinde kurum kurum yürürdü ve bir sığırı palayla öldürmesi mümkündü, üstelik sadece biraz eğlenmek için böyle bir şeyi yapacak tipte bir adam-

dı. Ama ya işin şeytan kısmı? Ben'e göre, şeytan muhtemelen hayvan iç organlarından çok daha fazlasını isterdi. Altın mesela. Ya da bir çocuk... Çetelerin, aralarına katılan yeni serserinin sadakatini kanıtlaması için birini vurdurması gibi bir şey.

"Aynen öyle," dedi Ben. "Beraber takılıyoruz. Karanlık işlere daldık."

"Az önce onunla dövüştüğünü söylememiş miydin?" dedi Mike ve sonunda, evet işte sonunda, arkasındaki köpükten yapılmış soğutucuya uzanıp Ben'e buz gibi bir bira uzattı. Ben birasını açıp başına diktikten sonra elini tekrar uzattığında, ikinci bir bira verilince gerçekten çok şaşırdı.

"Dövüşüyoruz. Yaptıklarımızı kim yapsa, sonu kavgayla biter." Tıpkı Alex'in turne hikayeleri gibi kaçamak konuşuyordu.

"Şu sığırları öldürenler siz misiniz?" diye sordu kız.

Ben başını salladı. "Öldürmemiz gerekiyordu. Emir büyük yerden."

"Saçma emirmiş dostum," dedi köşede oturan sessiz genç. "O sığırlar, hamburgerim olacaktı."

Güldüler. Hepsi güldü. Ben ise yumuşak ifadesinin altında sert görünmeye çalışıyordu. Başını sallayarak saçlarını gözlerinin önüne düşürdü ve buz gibi birasını yudumladı. Teneke tadında iki buz gibi birayı boş mideye indirince, Ben anında çakır keyif olmuştu ama hafife alınmak istemiyordu.

"İyi de niye sığırları öldürüyorsunuz ki?" diye sordu kız.

"İyi geliyor, bazı ihtiyaçları tatmin ediyor. Kulübe öylesine girilmiyor, katılmak için sıkı işler yapmak gerekiyor."

Bir keresinde babasıyla ava çıktıklarında bir sürü hayvan avlamıştı, sonrasındaysa annesi ava çıkarken onunla birlikte gitmek için ısrar etmişti. Annesine göre, ailecek bir şey yapmak gibi bir şeydi bu. Oysa anneyle ava çıkmanın ne kadar utanç verici olduğunun farkında değildi. Öte yandan Ben düzgün ateş etmeyi, tetiği çektiğinde silahı düzgün tutmayı, beklemeyi ve sabırla pusuya yatmayı annesinden öğrenmişti. Bu sayede tavşandan geyiğe kadar düzinelerce hayvanı avlayabilmişti.

Birden aklına fareler geldi. Annesinin kedisi, yuvalarını bulmuş, yeni doğmuş iki üç tüysüz yavruyu yalayıp yutmuş, diğer altı tanesini arka taraftaki merdivenin üzerine düşürmüştü. Runner daha yeni gitmişti -bu ikinci seferiydi- o yüzden fareciklerin perişanlığına son verme işi Ben'in başına kalmıştı. Gözleri hala yumuk yavrular, pembe yılan balıkları gibi sessizce kıvranıyordu.

Ben ne yapacağına karar vermek için evle ambar arasında mekik dokumuş, o sırada yavruların etrafını karıncalar sarmıştı. Sonra bir kürek almış, fareleri oldukları yerde pestile çevirmişti. Fırlayan et parçaları kollarına yapışırken daha öfkelenmiş, isabet ettiremediği her seferinde küreği daha büyük öfkeyle savurmuştu. *Ödlek olduğumu düşünüyordun ha Runner, ödlek olduğumu düşünüyordun ha!*

Siniri yatıştığında, yerde vıcık vıcık bir lekeden başka bir şey görünmüyordu. Terini silerken başını kaldırmış, annesinin pencerenin arkasından kendisini izlediğini fark etmişti. Annesi o akşam yemekte bir şey söylememişti ama endişeli yüzü ve üzgün bakışlarıyla gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Ben ona

doğru dönüp *sürekli ezik davranmak yerine, bazen bir şeyleri ezmek çok iyi geliyor*, demek istemişti.

"Ne gibi?" diye dürtükledi kız Ben'i.

"Şey gibi... Eh, bazen bazı şeylerin ölmesi gerekir. Onları öldürmemiz gerekir. İsa kurban istiyorsa, şeytan da istiyor."

Şeytan demişti, sanki birinin adıymış gibi. Ne sahte ne de korkutucu bir şekilde çıkmıştı ağzından. Neden bahsettiğini biliyormuş gibi... Kulağa normal geliyordu. Şeytan. Uzun suratı, boynuzları ve birer yarığı andıran gözleriyle, şeytan neredeyse orada cisimleşmişti.

"Bu boktan şeylere gerçekten inanıyorsun. Adın ne demiştin?"

"Ben. Day."

"Ben. Gay mi?"

"Haha, bak bunu söyleyen olmamıştı hiç." Ben, sormaya gerek duymadan buzluktan bir bira daha aldı. Gruptakiler tekrar konuşmaya başlayana kadar ayaklarının üzerinde birkaç kere yaylandı. Birasını içerken ve içindeki ateş biraz olsun sönerken, söylediği her şey, ağzından çıkan bütün o boktan şeyler, bir anda inkar edilemez gerçekler gibi göründü gözüne. Artık görebiliyordu, artık kimse onu görmezden gelemezdi, o aşağılık herifin boktan şakası bile hazırcevaplılığı karşısında bir tarafına kaçmıştı.

Kız bir esrar daha sardıktan sonra saçlarının arasından cigaralığı çıkardı. Düşen saçını tekrar arkaya itti ama kesinlikle daha güzel görünmedi. Kendisine uzatıldığında, Ben dumanı dikkatle içine çekti *-öksürme, sakın öksürme-* çünkü çok fazla çekerse cıgaranın tohumları boğazına kaçabilirdi. Bu tür otla-

rı biliyordu, fena kafası vardı. İnsanı gevşetmekten ziyade, paranoyak ve geveze yapardı.

Ben'in bir teorisi vardı. Çiftliklerden toprağa yayılan tüm kimyasallar, bu açgözlü bitkiler tarafından emiliyor olmalıydı. Sonra bütün o böcek ilaçları ve parlak yeşil gübreler, ciğerlerine ve beyinlerine yapışıp vücutlarına bulaşıyordu.

Şimdi kız, tıpkı Debby'nin televizyon seyrederkenki şaşkın bakışlarıyla kendisine bakıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama dudaklarını oynatmaya hali yokmuş gibi görünüyordu. Ben ise bir şeyler yemek istiyordu.

Şeytan hiç acıkmaz. Bir anda, hiç sebebi yokken böyle düşündü. Kelimeler, beyninde bir dua gibi yankılanıyordu.

Alex yeniden gitarını çalmaya başladı, Van Halen'dan, AC/DC'den, Beatles'tan birer şarkı çaldı. Sonra bir anda Noel şarkısı "O Little Town of Bethlehem" çalmaya başladığında tiz notalar, Ben'in baş ağrısının daha da artmasına neden oldu.

"Hey, Noel şarkısı çalma. Ben'in hoşuna gitmez," diye bağırdı Mike.

"Lanet olsun, herif kanıyor!" dedi kız.

Alnında yeniden kanamaya başlayan yaradan akan kan, önce yüzünden süzülüyor, sonra pantolonuna damlıyordu. Kız, yakınındaki ucuz peçetelerden uzatmaya çalıştı ama Ben eliyle itiraz ederek savaş boyasıymış gibi kanı bütün yüzüne yaydı.

Alex şarkı çalmayı bırakmıştı ve hepsi şaşkınlık içinde, rahatsız gülümsemeler ve gergin omuzlarıyla hafifçe gerilemiş bir şekilde Ben'e bakıyordu. Mike, temas olmasın diye esra-

rı parmaklarının ucunda tutmaya özen göstererek Ben'e doğru uzattı, Ben aslında içmek istemiyordu ama yine de ottan derin bir nefes çektiğinde acı dumanın ciğerlerini kavurduğunu hissetti.

O sırada ağılın kapısı eğri büğrü dalgalanarak açıldı ve Trey içeri girdi. Kollarını kavuşturup gevşek bir şekilde olduğu yerde dikilerek barı taradı ve Ben'i görünce bayat balık yemiş gibi ekşi bir suratla başını salladı.

"Senin burada ne işin var? Diondra burada mı?"

"Salina'da. Uğrayıp biraz vakit geçireyim diye düşündüm. Arkadaşlar da beni eğlendiriyordu."

"Kavganızı duyduk," dedi kız, incecik gerdiği dudaklarında sinsi bir sırıtışla. "Ne haltlar karıştırdığınızı da..."

Yağlı, siyah saçları ve heykel gibi suratıyla Trey'in ne düşündüğü belli olmuyordu. Yerde oturan gruba ve onlara takılan Ben'e baktı. Sonra bir an, belki de hayatında ilk defa durumu nasıl idare edeceğinden emin olamıyormuş gibi göründü.

"Hı hı, size ne anlattı?" Gözlerini Ben'e dikerek kıza bakmadan elindeki birayı aldı. Ben, Trey'in kızla daha önce yatıp yatmadığını merak etti. Daha önce eski bir kız arkadaşına tıpkı şimdi yaptığı şekilde bok gibi davrandığını görmüştü. *Seni gördüğüme ne kızgınım ne üzgünüm ne de mutluyum. Bir tarafımda bile değilsin. Sinek mi vızıldıyor ne?*

"Şeytanla ilgili boktan şeyler işte, bir de Şeytan için yaptıklarınız," dedi kız.

Trey bunu duyunca bildik sırıtışıyla Ben'in tam karşısına oturdu. Ben ise gözlerini kaçırıyordu.

"Ne haber Trey?" dedi Alex. "Sen Kızılderili'sin, değil mi?"

"Evet, kafa derini sıyırmamı ister misin?"

"Gerçi tam olarak Kızılderili sayılmazsın, değil mi?" diye ağzından kaçırdı kız.

"Annem beyaz. Kızılderili fıstıklarla takılmıyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordu yine kız, cıgaralığın tüyünü saçına daldırıp çıkarıyor, metal tırtıklar kıvırcık saçlarına dolaşıyordu.

"Çünkü Şeytan beyaz kızları sever." Trey gülümseyip meydan okurcasına kıza yukarıdan baktı. Bunu gören kız, kıkırdamaya başladı ama Trey'in ifadesini bozmadığını görünce sustu ve çirkin erkek arkadaşına sığındı.

Ben'in abukluklarından hoşlanmışlardı ama Trey korkutucuydu. Bağdaş kurmuş otururken oldukça canayakın görünüyordu ama sıcak olmaktan çok uzaktı. Ve doğal bir şekilde öne eğilmiş bedenindeki tüm kaslar, gergin ve keskin görünüyordu. Acımasızlığı derinlerde bile olsa kendisini hissettiriyordu. Belki de bu yüzden, gruptakiler esrarı tekrar döndürmeye başladıklarında onu pas geçtiler.

Birkaç dakika kimse bir şey söylemedi. Trey'in havası herkesin sinirlerini bozuyordu. Genellikle gürültücü, lafazan, dövüşken biracılardan biriydi ama sinirlendiği zaman sanki görünmez yüzlerce ısrarlı parmak, karşısındakinin omzunu dürterdi. *Sizi gömerim*, der gibiydi.

"Eee, gidelim mi?" diye sordu birden Ben'e. "Kamyonetle geldim. Diondra'nın anahtarları bende. O gelene kadar evde takılabiliriz. Kablolu TV de var. Bu buz damından daha iyi hiç olmazsa."

Ben başıyla onaylayıp gergin bir şekilde kalabalığı selamladı ve çoktan dışarı çıkan Trey'i takip etti. Çıktığında adamın, birasını karlara savurduğunu gördü. Ben kesinlikle tekrar eski haline dönmüştü. Kelimeler boğazına dizildi ve kamyonete bindiğinde Trey'den özür dilemek için bir şeyler kekeledi. Diondra'nın anahtarları onda ne arıyordu ki? Neden kendisinde değildi o anahtarlar? Muhtemelen Diondra'dan anahtarları istemiş olmalıydı. Ben sormaya yeltenmedi.

"Umarım içeride anlattıklarını kanıtlamaya hazırsındır," dedi Trey, vitesi geriye takarken. Kamyoneti tank gibi kullanıyordu. Önce doğrudan tarlaya doğru sürdü, mısır koçanlarının ve sulama kanallarının üzerinden geçerken aracın içinde savruluyorlardı. Öyle ki Ben dilini ısırmamak için kapı koluna sıkı sıkıya yapışmıştı.

"Tabii ki."

"Belki bu gece tam anlamıyla erkek olursun. Belki."

Trey, araba teybini çalıştırdı. Iron Maiden'ın bir şarkısı, ortalarından bir yerden çalmaya başladı, lanet kelimeler sanki Ben'in beyninde tıslıyordu: *666... Şeytan... Kurban...*

Baş ağrısıyla birlikte kendisini aynı anda hem kızgın hem de çıldırmış gibi hissediyor ve müzik, kafasının içinde gümlüyordu. Metal müzik dinlerken hep böyle olurdu. Gitar çığlıkları kafasında durmaksızın yankılanırken her yerini sarar, başını aşağı yukarı sallarken davullar omurgasında patlardı. Bütün bu öfke-çılgınlık karışımı his, doğru düzgün düşünmesine engel olurdu ve Ben olduğu yerde sallanırken inceden bir titremeye kapılırdı. İşte şimdi kendisini, atılmaya hazır gergin bir ok gibi hissediyordu.

Libby Day

Bugün

Kansas City ile St. Louis arasındaki I-70 otoyolu saatler süren, fazlasıyla sinir bozucu bir yolculuk anlamına geliyordu. Dümdüz, ölüm sarısı ve her yanı saran reklam panolarının çöplüğü. Yavru kedi gibi iki büklüm olmuş bir cenin (Kürtaj, Atan Bir Kalbi Durdurur), ambulans ışığıyla kırmızıya dönmüş bir oturma odası (Olay Yeri Temizlik Uzmanları), gelip geçen araç şoförlerine becer-beni gibisinden bakan fazlasıyla sıradan bir kadın (Hot Jimmy Centilmenler Kulübü). Kaygı verici bir uğursuzlukla İsa'yı sevmeyi salık veren panolar, porno denetçilerinin reklamlarının arasında kaynıyor, yerel restoranların tabelaları inatla, ağız birliği etmişçesine imla hatalarını göze sokuyorlardı.

Lyle, yolcu koltuğunda oturuyordu. Benimle birlikte gelmenin artılarını ve eksilerini uzun uzun değerlendirmişti.

(Belki kadın kadına kalarak Krissi'den daha iyi malzeme çıkarabilirdim ama öte yandan Lyle davanın bu yanını daha iyi biliyordu. Yine de fazla heyecanlanıp kızı soruya boğabilir, dolayısıyla bütün planımızı mahvedebilirdi. Sonuçta bazen kendisini aşıyordu ve tek bir kusuru varsa o da buydu. Tabii beş yüz dolar da iyi paraydı ve o yüzden alınmamalıydım, çünkü gelmesi gerektiğini hissediyordu.)

Sonunda telefonda patlayıp otuz dakika kadar Sarah'nın yerinde takılacağımı, eğer gelmeye karar verirse bana katılabileceğini söyleyip telefonu suratına kapatmıştım. Şimdiyse yanımda oturmuş telaşlı hareketlerle kapı kilidini kaldırıp indiriyor, radyo istasyonlarını karıştırıyor, yanından geçtiğimiz tabelaları yüksek sesle okuyor, sanki bir şeylere kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

Katedral büyüklüğünde bir havai fişek imalathanesinin ve en az üç mezarlık tabelasının yanından geçtik. Küçük, beyaz haçlar ve tozlanmış plastik çiçekler yolun kenarına dizilmişti. Benzin istasyonlarının tabelaları daha yüksek ve daha inceydi, muhtemelen çevredeki tüm çiftliklerden görünmek istiyorlardı.

Bir bayırda tanıdık bir yüze rastladık. Şirin gülümsemesiyle kayıp Lisette Stephens'ın olduğu bir reklam panosuna, bilgi vermek isteyenler için bir telefon numarası yazılmıştı. Bu reklam panosu için ne kadar para harcayacaklarını merak ettim.

"Aman Tanrım, şu kız," dedi Lyle, panonun yanından geçerken. Tüylerim diken diken oldu ama ben de aynı duygular içindeydim. Bunca zaman sonra artık öldüğü kesin olan biri

için endişelenmemizi istemeleri çok acımasızcaydı. Ailem olsa neyse, ama bu kız...

"Eee Lyle, sana bir şey sorabilir miyim? Bu davaya bu kadar... takmış olmanın sebebi nedir?" Bunu söyler söylemez gökyüzü öyle bir kararda ki farları yakmak zorunda kaldım. Aynısını, karşıdan gelen bir dizi araba da yapmıştı ve sorumla onlar da ilgilenmiş gibi beyaz ışıklarıyla göz kırpıyorlardı.

Lyle her zamanki gibi kulağını hafifçe eğmiş bacaklarına bakıyordu. Bir kulağını konuşan kişiye eğmek gibi bir alışkanlığı vardı, dinledikten sonra da sanki tercüme ediyormuş gibi birkaç saniye beklerdi.

"Klasik bir *katil-kim* olayı. Bir sürü olası teori var, o yüzden konu hakkında konuşmak ilginç oluyor," dedi bana bakmadan. "Tabii bir de sen varsın. Ve Krissi. Bir şeylere... sebep olan çocuklar. İşte bunlarla ilgileniyorum."

"Neden?"

Bir an sustu. "Öylesine."

İkimiz de kendimiz hakkında her şeyi ortalara dökecek en son kişilerdik sanırım. Kendimizi açıklamaya çalışsak bile, her seferinde tutulup kalan insanlardandık. Krissi'den de fazla bir şey öğreneceğimizi sanmıyordum çünkü Lyle'ın teorisi üzerine ne kadar düşünürsem daha saçma gelmeye başlıyordu.

Kırk dakikalık bir yolculuktan sonra striptiz kulüpleri teker teker yolumuza çıkmaya başladı. Kasvetli, eğri büğrü beton yapıların çoğunda bir isim bile yoktu. Sadece neon ışıkları *Canlı Kızlar! Canlı Kızlar!* yazılarıyla göz alıyordu. Eh, en azından ölü kızlar satmalarından daha iyiydi. Krissi Cates'in, arabasıyla çakıl otoparka girdiğini, bütün sıradanlığıyla bir

striptiz kulübünde kıyafetlerini çıkarmaya hazırlandığını gözümde canlandırdım. Kulüplerin kendilerine bir isim bulma zahmetine bile girmemeleri rahatsız ediciydi. Ne zaman çocuklarını öldüren ailelerle ilgili bir haber görsem, *ama böyle bir şey nasıl olabilir ki,* diye düşünürdüm. Çocuklarına bir isim vermek için özen gösterirlerdi, bunun için -küçücük bir an bile olsa- zaman ayırır, tüm olasılıklar arasından çocuğa uygun bir adı seçer, bebeklerine nasıl sesleneceklerine karar verirlerdi. İnsan, ismini özenle seçtiği birini nasıl öldürebilirdi ki?

"Benim ilk striptiz kulübü deneyimim olacak," dedi Lyle yılışık yılışık sırıtırken.

Krissi'nin annesinin tavsiyesine uyarak direksiyonu otoyoldan sola kırdım -rehberdeki tek kulübü aradığımda, yapışkan bir adam kızın 'civarda' takıldığını söylemişti- ve sıraya dizilmiş üç striptiz barının önündeki tarla kadar geniş otoparka girdim. En uzak köşede bir benzin istasyonu ve bir kamyon parkı vardı. Parlak, beyaz floresan ışığında siluetleri görünen kadınların araçların arasında dolaştığını, kapıların açılıp kapandığını, bir sonraki müşteri için bacakların öne doğru çıkarıldığını görebiliyordum. Sanırım çoğu striptizci kız, barda artık iş bulamayınca, kamyoncular sayesinde geçinip gidiyordu.

Arabadan çıktım ve el yordamıyla Lyle'ın Krissi'ye sorulabilecek soruları -tabii kızı bulabilirsek- yazdığı not kağıdını buldum. (Soru Bir: Çocukken Ben Day tarafından tacize uğradığınız iddiasında ısrarlı mısınız? Öyleyse, lütfen açıklayınız.) Gözucuyla sağ tarafımda bir hareketlenme hissettiğimde kağıttaki soruları gözden geçiriyordum. Biraz ilerideki kam-

yon parkında minyon bir gölge bir aracın yan tarafından ortaya çıktı ve kazık gibi dümdüz vbir şekilde bana doğru yürümeye başladı. Böyle yürüyenler, genellikle fazlasıyla içtiği halde belli etmemeye çalışanlar olurdu. Sanki bir kere başlayınca başka şansı olmayan kızlar gibi, omuzları iyice öne büzülmüş halde yürüyordu. Ve arabamın öte yanma ulaştığında, onun artık bir kız olduğundan emin oldum. Sokak ışığında parıldayan bebek gibi bir yüzü, tepesinde atkuyruğu ile topladığı açık kestane rengi saçları vardı.

"Selam, bir sigaran varsa otlanabilir miyim?" dedi kız, başını parkinson hastaları gibi sallayarak.

"Sen iyi misin?" diye sorarken bir taraftan da onu inceliyor, yaşını tahmin etmeye çalışıyordum. On beş, belki on altı yaşındaydı. Üstündeki ince kazak ve mini eteğiyle soğukta titriyordu, üstelik seksi görünmek amacıyla giydiği çizmeler öylesine çocuksu görünüyordu ki anaokulunda oyun oynayan kovboy kızlarına benziyordu.

"Sigaran var mı?" diye tekrar sordu, neşelenmeye çalıştı, ama gözleri nemliydi. Topuklarında hızla yaylanıp bakışlarını o sırada ayağının altındaki çakılları inceleyen Lyle'a çevirdi.

Arabamın arka koltuğunda bir paket olacaktı. Eğilip hamburger ambalajları, restoranlardan yürüttüğüm poşet çaylar -hiçbir zaman para ödeyip almadığım başka bir şey daha- ve ucuz metal çatalların -bu da öyle- arasında arandım. Pakette sadece üç sigara kalmıştı, üstelik bir tanesi de kırılmıştı. Diğer ikisini paketten çıkarıp bir tanesini kıza verdim. Çakmağı yaktığımda kız ürkek ve beceriksiz bir şekilde öne eğildi, sonunda

sigarasını ateşe değdirdi ve "Kusura bakma, gözlüklerim olmadan bir şey göremiyorum," dedi. Ben de sigaramı yaktım ve ilk nikotin saldırısının başımı döndürmesine izin verdim.

"Ben Colleen," dedi kız, sigarasından bir nefes çekerken. Güneş batınca hava iyice soğumuştu. O yüzden karşılıklı durmuş, ısınabilmek için hoplayıp zıplıyorduk.

Colleen. Bir fahişe için fazlasıyla şeker bir isimdi. Birilerinin bu kız için başka planları olduğu belliydi.

"Kaç yaşındasın Colleen?"

Omzunun üzerinden kamyon parkına doğru baktıktan sonra gülümseyip başını omuzlarına gömdü. "Ah, dert etme, ben orada çalışmıyorum. Şurada çalışıyorum." Ortaparmağıyla, ortadaki barı gösterdi. "Reşidim. Henüz oralara..." Başıyla kamyonları işaret etti, içinde olup bitenlere rağmen araçlarda hiçbir hareket görünmüyordu. "Ara sıra çıkıp o işi yapmak zorunda olan kızlara göz kulak oluruz. Hepimiz kız kardeşiz, değil mi? Sen yeni misin?"

Krissi'yi bulduğumda kendisini daha rahat hisseder diye, namusluluk taslamadığımı göstermek için kısa bir bluz giymiştim. Colleen ise gözlerini göğüs çatıma dikmiş, hangi kulübe daha uygun düşebileceğimi tahmin etmeye çalışıyordu.

"Ah, hayır. Bir arkadaşa bakıyorduk. Krissi Cates? Tanıyor musun?"

"Şimdi soyadı değişmiş olabilir," dedi Lyle, sonra bakışlarını otoyola çevirdi.

"Bir Krissi tanıyorum. Yaşlı mı?"

"Otuzlarında falan olsa gerek." Colleen'in bütün bedeni sarsılıyordu. Ya hap atmıştı ya da sadece üşüyordu.

"Anladım," dedi sigarasından hırsla son bir nefes çekerken. "Bazı günler gündüz vardiyasında Mike'ın yerinde çıkıyor." Üzerinde neon ışıklarla G-R-S yazan en uzaktaki barı işaret etti.

"Gündüz çalışması kötü oldu."

"Öyle. Ama eninde sonunda hepimiz emekli olacağız, öyle değil mi? Yine de kızın başı darda, çünkü silikon taktırmak için çok para harcadı ama Mike da artık akşam kadrosunda yer alamayacağını düşünüyor. Eh, en azından silikonları gider olarak gösterip vergiden düşürdü."

Colleen bunları bir ergenin acımasız coşkusuyla anlatıyordu, büyük ihtimalle kendisinin de böyle aşağılamalara maruz kalmak için önünde daha on yıllar olmasına güveniyordu.

"Öyleyse gündüz vardiyasında mı gelmeliyiz?" diye sordu Lyle.

"Mmm. Burada bekleyebilirsiniz," dedi kız bebek sesiyle. "Birazdan işi biter." Kamyonlara doğru geri geri yürüdü. "İşe hazırlanmam lazım, sigara için teşekkürler."

Yine omuzlarını öne büzerek, hızlı adımlarla ortadaki karanlık binaya yürüdü, kapıyı ardına kadar açıp gözden kayboldu.

"Sanırım çıkmaz sokağa girdik, gitsek iyi olur," diye fikrini beyan etti Lyle. Tam ödlek herifin teki olduğu için azarlayıp beni arabada beklemesini söylemeye hazırlanıyordum ki ilerideki kamyonlardan birinden başka bir gölge aşağı inerek otoparka doğru yürümeye başladı. Anlaşılan buradaki kadınların hepsi, sanki sert bir rüzgara karşı mücadele edercesine yürüyordu. Kendimi böylesi bir yerde kapana kı-

sılmış olarak hayal ettiğimde midem yandı. Ailesi, parası ve hiçbir yeteneği olmayan bir kadın için olmayacak şey değildi. Birkaç ay buzdolabımı dolduracağımı bilsem, hoş adamlar için bacaklarımı açabilirdim. Bunu yapardım ve suçluluk veya pişmanlık da hissetmezdim, o yüzden buralarda iş tutmam çok uzak bir ihtimal değildi. Bir saniyeliğine boğazım düğümlense de hemen kendimi toparladım. Şu anda para kazanıyordum.

Karşıdaki figür, gölge gibi görünüyordu. Tek görebildiğim, yıpranmış saçlardan bir baş halesi, kısa bir şortun çıkıntılık yapan paçaları, devasa bir çanta, bir de kalın ve kaslı bacaklardı. Gölgeden çıktığında gözleri hafifçe birbirine yakın, güneş yanığı bir yüz de ortaya çıktı. Bir fino kadar şeker görünüyordu. Lyle çenesiyle işaret edip, kızın tanıdık gelip gelmediğini sorguladı. Hiç tanıdık gelmiyordu ama yine de elimi salladığımda kız sıçrayarak durdu. Krissi Cates olup olmadığını sordum.

"Benim," dedi kız. Tilki gibi suratı şaşırtıcı bir coşkuyla yardım etmek istercesine aydınlandı, sanki sonunda başına iyi bir şeyler geleceğini düşünüyordu. Geldiği yöne bakılırsa, aslında şaşırtıcı değildi.

"Seninle konuşmayı umuyordum."

"Peki." Kız omuz silkti. "Konu neydi?" Kim olduğumu kestiremiyordu: Polis değildim, sosyal güvenlik görevlisi değildim, striptizci değildim. Etrafımızda volta atarak bir yaklaşıp bir uzaklaşan Lyle'a kızgın bir bakış fırlattı. "Burada çalışmakla mı ilgili? Gazeteci misiniz?"

"Şey, aslında Ben Day hakkında konuşmak isterdim."

"Ah. Tamam. Mike'ın yerine girebiliriz, bana bir içki ısmarlarsınız, olur mu?"

"Evli misiniz? Soyadınız hala Cates mi?" diye araya girdi Lyle.

Krissi kaşlarını çatıp ona baktıktan sonra, bir açıklama beklercesine bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimi sonuna kadar açıp burnumu ekşittim: Yanlarındaki adam kendilerini utandırdığında, bütün kadınların aralarında paylaştığı bakışı taklit ettim yani. "Bir kere evlendim," dedi Krissi. "Şimdiki soyadım Quanto. Tembellikten gidip de değiştiremedim. Aslında benim için tam bir baş belası."

Anlıyormuşum gibi gülümsedim, sonra bir anda kendimi onu takip ederken buldum, bir taraftan kalçasının yanında hoplayan devasa deri çantadan korunmaya çalışıyor, bir taraftan da kendisini tutması için Lyle'a kaş göz ediyordum. Kapıya geldiğimizde Krissi özür dileyerek hafifçe çömeldi ve arka cebinden çıkardığı bir poşetten bir şeyleri burnuna çekti. Sonra sırtını bana dönerek, canını yaktığını sandığım bir şekilde gargara sesi çıkardı.

Krissi yüzünde geniş bir gülümsemeyle bize döndü. "Geceyi bir şekilde atlatmak lazım..." dedi şarkı söylercesine, bir taraftan da poşeti tekrar cebine tıkıştırıyordu ama cümlesini tamamlamayı beceremedi. Hamile kadınların çıkık göbek deliklerine benzettiğm küçük burnunu çekti. "Mike bu konularda Nazi subayı gibidir," dedi ve kapıyı açtı.

Daha önce striptiz kulüplerine gitmişliğim vardı – sırf erkekler, kadınlardan hoşlanan kadınlardan hoşlanıyor diye, kadınların seksi görünmek adına kadınlardan hoşlanıyormuş

gibi yapacak kadar aptal oldukları 90'lı yıllarda, striptiz kulüplerine gitmek ahlaksızlık sayılıyordu. Gerçi bu kadar ucuz bir yere gitmemiştim hiç.

Mekan küçüktü ve hem yerlere hem de duvarlara sanki fazladan vernik çekilmişti, her yer parıl parıl parlıyordu. Genç bir kız, pek de yüksek olmayan sahnede, zarafetten uzak bir dans sergiliyordu. Aslında tek yaptığı, sahnede uygun adım yürümekti. Böyle yaparken de iki beden küçük tangası belinde çalkalanıyor, göğüs uçlarına yapıştırdığı iki püskül de şaşı şaşı tam karşıya bakıyordu. Birkaç adımda bir, sırtını erkeklere dönüyor, sonra öne eğilip iki yana ayırdığı bacaklarının arasından bakıyor, bu sırada da kan yüzüne yürüdüğü için kıpkırmızı kesiliyordu. Buna karşılık seyirci erkekler -aslında fanilalı üç erkek vardı, üçü de ayrı masalarda biralarına gömülmüştü- ya homurdanıyor ya da başlarını sallıyordu. İriyarı bir fedai, sıkılmış bir suratla aynada kendisini inceliyordu.

Ben ortada olmak üzere, barın kenarındaki bir masaya dizildik. Lyle ellerini koltukaltlarına saklayarak kollarını kavuşturmuştu, hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyor, sanki aslında bakmıyormuş gibi boş bakışlarla dansçıyı seyrediyordu. Sahneye bir bakıp burnumu ekşittim.

"Ay, evet biliyorum," dedi Krissi. "Kahrolasıca bar, iğrenç koltukaltı kokuyor. İçki sizden değil mi? Çünkü yanıma para almamışım." Daha başımla onaylamaya fırsat bulmadan kendisine kızılcıklı votka siparişi verdi, ben de aynısından istedim. Ödemeyi kredi kartıyla Lyle yapıyordu. Garsona kimlik kartını gösterirken her zamankinden daha beter ördekler gibi vakvaklamaya başladı. Suratındaki salak sırıtışla tuhaf bir şe-

kilde birilerini taklit etmeye çalışıyordu. Dahası, hiçbir göz teması kurmadığından, kimi taklit ettiğine dair hiçbir ipucu da vermiyordu. Garson ona dik dik baktığında Lyle, "*Yeni Mezun* filmini seyretmiş miydin?" diye sordu. Garson bir şey söylemeden uzaklaştı.

Ben de geri kalmadım ve sırtımı Lyle'a döndüm.

"Eee, ne öğrenmek istiyorsunuz?" Krissi gülümseyerek bana doğru eğildi. Ona kim olduğumu söyleyip söylememe konusunda biraz tereddüt ettim ama kız o kadar ilgisiz görünüyordu ki başıma bir iş daha açmamaya karar verdim. Karşımdaki kadının tek derdi, birileriyle arkadaşlık etmekti. Bluzunun altında patlayacakmış gibi duran, düzgünce yerleştirilmiş göğüsleri, benimkilerden bile daha büyüktü ve dimdik karşıyı gösteriyordu. Bu nedenle gözlerimi alamıyordum. Gözümde parlak ve yuvarlak piliç çevirmeler canlandı.

"Hoşlandın mı?" diye ciyakladı Krissi, göğüslerini hoplatarak. "Yeni sayılır. Eh, en azından bir yıl oldu. Aslında onlar için bir doğumgünü partisi düzenlemem gerekir. Gerçi buralarda pek işime yaramadılar ya. G.t Mike, vardiyalar konusunda sürekli ağzıma sıçıyor. Ama sorun değil, çünkü hep daha büyük memelerim olsun istemiştim. Eh, sonunda sahip oldum. Tek kurtulmam gereken şey şu." Olduğundan daha betermiş gibi karnındaki ince bir yağ tabakasını iki parmağının arasına alıp gösterdi. Derisini çekiştirince, biraz aşağısında beyazımsı bir sezaryen izi ortaya çıktı.

"Demek Ben Day," diye devam etti. "Kızıl saçlı piç. Hayatımı gerçekten mahvetti."

"Yani sizi taciz ettiği konusunda ısrarlısınız?" dedi Lyle, bir sincap gibi arkamdan kendisini göstermeye çalışarak.

Kaşlarımı çatmak için ona döndüm ama Krissi pek takmıyormuş gibi görünüyordu. Merak etme yeteneğini kaybetmiş keşler gibiydi. Lyle'ı duymazdan gelip benimle konuşmaya devam etti.

"Ya. Evet. Her şey satanist saçmalığın bir parçasıydı. Sanırım asıl planı beni kurban etmekti. Eğer, bilirsin işte, ailesini öldürdüğü için yakalanmasaydı, kesin beni de öldürürdü."

İnsanlar her zaman cinayetlerden kendilerine pay çıkarmaya çalışırlardı. Kinnakee'de annemi kazıklayan herkes, kendilerini bir şekilde Ben'le bir bağlantıları varmış gibi hissederdi. Ya onları öldürmekle tehdit etmiştir, köpeklerini tekmelemiştir ya da bir gün karşılarına çıktığında görüntüsünden gerçekten ürkmüşlerdir. Bir Noel şarkısı çalmaya başladığında Ben'in burnunun kanamaya başladığını söyleyenler de varsa şaşırmazdım. Hatta bir kulağının arkasındaki şeytanın numarasını gösterip tarikatlarına katılmalarını istemiş bile olabilirdi. Krissi de benzer bir coşku ve hevesle, konuşmaya başlamadan önce yutkunanlardandı.

"Peki, tam olarak ne oldu?" diye sordum.

"Sansürlü versiyonunu mu istersin, sansürsüzünü mü?" Kendisine bir votka daha söylerken üç tane de 'kaygan meme' sipariş etti. Barmen plastik bir sürahiden içkiyi küçük bardakları doldururken bir taraftan da kalkan kaşıyla ödeme yapıp yapmayacağımızı soruyordu.

"Sorun değil Kevin, arkadaşlarım ödeyecekler," dedi Krissi bir kahkaha atarak. "Adın neydi bu arada?"

Barmene borcumuzu sorarak Krissi'nin sorusunu arada kaynattım. Ödemeyi yaparken kız, paramız olduğunu iyice anlasın diye yirmiliklerden bir yelpaze yapmayı da ihmal etmedim. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezdi.

"Bunlara bayılacaksınız, kurabiye içmek gibi bir şey," dedi Krissi. Sonra "Şerefe!" diyerek küçük bardağı havaya kaldırırken kulübün arka tarafındaki karanlık cam bölmeye doğru da *ne-halin-varsa-gör,* bakışı attı. Tahminen kulübün sahibi Mike oralarda bir yerde oturuyordu. Bardağı başıma diktiğimde, içki boğazımda takıldı kaldı. Lyle ise sanki viski içmiş gibi suratını ekşitti.

Bir süre müziği dinledikten sonra, Krissi göğüslerini düzeltip konuşmaya başlamadan önce yine bir miktar hava yuttu.

"Ya, öyle işte. Ben on bir yaşındaydım, o ise on beş. Okuldan sonra etrafımda dolanmaya, sürekli beni izlemeye başladı. Yani bu zaten çok olurdu, gözler her zaman üzerimdeydi. Övünmek gibi olmasın ama şirin bir çocuktum. Ve çok zengindik. Babam..." Babasından bahsettiği anda hırlarcasına gösterdiği tek dişi, bu konuyla ilgili canını sıkan bir şey olduğunu fark etmemi sağladı, "babam kendisini geliştirmiş bir adamdı. Sıfırdan video işine girmişti, sonra orta batının en büyük videokaseti toptancısı olmuştu."

"Film kasetleri mi?"

"Yok, boş kasetler, hani insanların bir şeyler kaydetmek için satın aldıklarından. Hatırladın mı? Ama muhtemelen sen de çok küçüktün o zamanlar."

O kadar da küçük sayılmazdım.

"Her neyse, belki fazlasıyla kolay bir hedeftim. Yani öyle kilit altında tutulduğum falan yoktu tabii ama annemin de gereğinden fazla ilgisiz olduğu söylenebilir sanırım." Bu sefer dudaklarından dökülen kelimelerin acımtıraklığı, bütün yüzüne vurmuştu.

"Bir dakika ya, niye geldik demiştiniz?" diye sordu.

"Davayı araştırıyorum."

Dudak kenarları düştü. "Ah. Bir anlığına sizi annemin gönderdiğini sandım. Burada olduğumu bildiğini biliyorum."

Mercan kırmızısı uzun tırnaklarıyla bir süre masa üzerinde tempo tuttuğunda, eksik parmaklı kendi elimi kadehimin arkasına sakladım. Krissi'nin aile hayatıyla ilgili sorunlardan etkilenmem gerektiğini biliyordum ama etkilenmedim. Eh, hiç olmazsa annesinin hala onu bir tarafına bile takmadığını söylemeyerek yeterince iyilik yapıyordum.

Plastik masalardan birine kurulmuş müşterilerden biri, omzunun üzerinden sarhoş bakışlar atarak bizi kesiyordu. Bir an Krissi'yi bütün sorunlarıyla baş başa bırakıp buradan çıkıp gitmek istedim.

"Yani," diye başladı Krissi yine. "Ben sinsi sinsi etrafımda dolanıyordu. Sanki nasıl desem... Biraz cips ister misiniz? Buradaki cipsler gerçekten çok iyi."

Cipsler ucuz ambalajlarıyla barın arkasında asılı duruyordu. *Buradaki cipsler gerçekten çok iyi.* Beni bu kadar zora koştuğu için aslında bu kadından hoşlanmam gerekiyordu. Başımla evetledim ve biraz sonra Krissi gelen cips paketini yırtıp içine daldı. Görüntünün iğrençliğine rağmen ekşi krema ve soğan kokusu ağzımın sulanmasına neden oldu. Bu arada

sarı bir cips parçası, Krissi'nin pembe dudak parlatıcısına yapışmıştı bile.

"Her neyse, gel zaman git zaman Ben güvenimi kazandı ve sonra da beni taciz etmeye başladı."

"Güvenini nasıl kazandı?"

"Bilirsin işte, sakızlar, şekerlemeler, güzel sözler."

"Peki, nasıl taciz etti?"

"Beni temizlik malzemelerinin tutulduğu küçük odaya götürürdü. Okulda hademelik yapıyordu, hatırlıyorum da her zaman çok fena çamaşır suyu kokardı. Dersler bittikten sonra beni odaya götürür, oral seks yapmamı ister, sonra o da bana yapardı ve bütün bunlar olurken şeytana yeminler ederdi. Çok korkardım. Eğer birine söylersem, ailemi öldüreceğini söylerdi."

"Sizi temizlik odasına götürmeye nasıl ikna ederdi?" diye sordu Lyle. "Sonuçta orası bir okuldu."

"Yani, bilirsin işte, tehdit ederdi. Orada gizli bir sunağı vardı, böyle tersyüz edince ortaya çıkardı. Sanırım öldürdüğü birtakım hayvanları da orada tutuyordu. Yani kurban olayı. İşte bu yüzden, beni öldürmeye hazırlandığını düşünüyordum. Ama benim yerime ailesini öldürdü. Duyduğuma göre, bütün aile bu şeytan işinin içindeymiş. Bütün aile şeytana tapıyormuş." Plastik ojelerinden cips kırıntılarını yaladı.

"Bak bundan emin değilim," diye mırıldandım.

"Sen nereden bileceksin ki?" diye patladı Krissi. "Ne yaşadığımı bilemezsin, tamam mı?"

Bir süre kim olduğumu anlamasını -Ben'den çok da farklı olmayan- yüzümü hatıralarından bulup çıkarmasını, saç diplerimden fışkıran kızıl saçları tanımasını bekledim.

"Peki, Ben sizi kaç kere taciz etti?"

"Sayısız kereler. Sayısız." Sıkıntılı bir şekilde başını salladı.

"Peki, Ben'in size neler yaptığını söylediğinizde babanız ne yaptı?" diye sordu Lyle.

"Aman Tanrım, beni tamamen kilit altına aldı, resmen kafayı sıyırmıştı. Cinayetlerin olduğu gün, kasabada arabasıyla dolaşıp Ben'i bulmaya çalıştı. Hep, eğer o gün Ben'i bulup öldürseydi, Ben'in ailesi hala hayatta olur muydu diye düşünürüm. Ne üzücü değil mi?"

Bunu duyunca boğazım düğümlense de öfkemi yuttum.

"Ben'in ailesi derken... Şu korkunç şeytana tapanların hayatta kalmasından mı bahsediyorsun?"

"Eh, bir parça abartmış olabilirim." Çocuğunu susturmaya çalışan yetişkinler gibi çenesini kaldırdı. "Eminim gayet düzgün ve inançlı insanlardı. Sadece, o gün babam Ben'i bulsaydı..."

Ya da Ben'i arayan baban ailemi bulduysa... Bir tüfek, bir balta... Hepimizi silip süpürdüyse, neredeyse hepimizi öteki dünyaya yolladıysa...

"Babanız o gece eve geldi mi?" diye sordu Lyle. "Onu geceyarısından sonra gördünüz mü?"

Krissi yine çenesini aşağı eğip bana bakarken kaşlarını kaldırdığında daha güven veren bir tavırla ekledim, "Yani, babanın Day ailesinden biriyle hiç karşılaşmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü çok ciddiyim, eğer onlardan birini bulsa çok fena yapardı. Ben onun göz bebeğiydim. Olanlar, başıma gelenler onu mahvediyordu. Gerçekten mahvediyordu."

"Buralarda mı yaşıyor?" Lyle, lazer gibi keskin sorularıyla kızın ödünü koparıyordu.

"Eh, birbirimizden koptuk," derken, bir sonraki içkiler için bara bakıyordu. "Sanırım bir noktadan sonra yaşananlar ona fazla geldi."

"Aileniz okula dava açmıştı, değil mi?" diye sordu Lyle eğilerek, giderek daha da hırslanıyordu. Sandalyemi kaydırıp onu bir parça olsun engellemeye çalıştım, bir taraftan da çenesini tutmasını ima ettiğimi anlaması için dua ediyordum.

"Tabii ki. Öyle birini okulda çalıştırdıkları, burunlarının ucunda küçük bir kızın taciz edilmesine göz yumdukları için dava edilmeyi hak ediyorlardı. Sonuçta, gerçekten çok iyi bir aileden geliyordum..."

Lyle kızın sözünü kesti. "Rahatsız olmazsanız, buraya nasıl geldiğinizi sorabilir miyim? Yani, şey, buralara nasıl düştünüz?" Yan masadaki müşteri şimdi sandalyesini tamamen masamıza çevirmiş, sanki her an sohbetimize katılacakmış gibi bizi seyrediyordu.

"Ailemin işleri kötüye gitmeye başladı. Para uzun zaman önce suyunu çekmişti. Burada çalışmak aslında o kadar da kötü bir şey değil. Yani insanlar hep öyle düşünür. Tersine insana güç veriyor, eğlenceli, üstelik insanı mutlu ediyor. Kaç kişi işi hakkında bunları söyleyebilir ki? Yani, fahişe falan değilim ya."

Kendime hakim olmaya çalışsam da kaşlarımı çatıp bakışlarımı kamyonların olduğu yöne çevirdim.

"O mu?" Krissi sahte bir fısıldamayla devam etti. "Bu gece için bir şeyler aldım sadece. Yani ben... Ah, aman Tanrım.

Hayır. Bazı kızlar o işi yapıyor ama ben yapmam. On altı yaşında bir kızcağız var, annesiyle birlikte çalışıyor. Ona göz kulak olmaya çalışıyorum. Colleen. Bazen çocuk esirgemeyi falan aramayı düşünüyorum. Böyle bir şey için kimi ararsın ki?"

Krissi bunu sorarken, iyi bir jinekoloğu nereden bulabileceğini sorar gibi ilgisizce sormuştu.

"Babanızın adresini öğrenebilir miyiz?" diye sordu Lyle.

Kalkıp gitmeyi düşündüğüm andan yaklaşık yirmi dakika sonra, şimdi sıra Krissi'deydi, hışımla ayağa kalktı. "Size görüşmediğimizi söyledim," dedi.

Lyle bir şeyler söylemeye başlamıştı ki ona döndüm, parmağımla göğsünü dürtükleyip sadece dudaklarımı şekillendirerek *kapa çeneni*, dedim. Ağzını açtı, sonra kapatarak sahneyi beceriyormuş gibi hareketler yapan sahnedeki kıza baktı ve kapıya yürüdü.

Gerçi iş işten geçmişti, Krissi başka birisiyle buluşması gerektiğini söylüyordu. Barmenle hesaplaştığım sırada, bir yirmilik borç verip veremeyeceğimi sordu.

"Colleen'e akşam yemeği ısmarlayacağım," diye yalan söyledi. Sonra bir anda fikrini değiştirip yirmi yerine elli dolar istedi. "Henüz maaş çekimi bozdurmadım. Yemin ederim geri ödeyeceğim." Özenle bir kağıtla kalem çıkarıp adresimi yazmamı istedi ve borcunu postayla mutlaka göndereceğini söyledi.

Borcu kafamdan Lyle'ın hesabına yazarken, parayı iki parmağımın arasında Krissi'ye uzattığımda, kız sanki eksik verecekmişim gibi gözümün önünde parayı saydı. Devasa çantasını açtığında, bir bebek bardağı yere yuvarlandı.

Almak için eğildiğimde, "Bırak kalsın," diye elini salladı, ben de öyle yaptım.

Sonra üzerinde yağ lekeleri olan karalama kağıdını alıp adresimi ve adımı yazdım. *Libby Day. Benim adım Libby Day, seni yalancı orospu.*

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 13:50

Patty, Diane'le birlikte toplamda kaç saat arabayla turladıklarını hatırlamaya çalıştı. Bin saat? İki bin? Belki üst üste eklense, bir noktadan sonrakine, seyyar bir yatak satıcısının iki yıllık seyahatine denk gelebilirdi. *Hayatınızın üçte birini uykuda geçiriyorsunuz, öyleyse neden SüperKonfor yataklarında uyumayasınız?* Dahası insanın sekiz yılını kuyruklarda, altı yılını tuvalette geçirdiğini söylerlerdi. Bu açıdan bakıldığında pek de matah bir hayat değildi bu. Hayatının iki yılını bekleme odasında doktoru bekleyerek geçirirdin ama kahvaltıda kahkahalar atarken Debby'nin içtiği sütü çenesinden damlatışını seyretmek, toplasan toplasan en fazla üç saatlik bir zamandı. Kızlarının kendisi için hazırladığı, ortaları yapış yapış hamur kokan krepleri yemesi iki hafta.

Ben'in şapkasını, tıpkı büyükbabası gibi istemsizce kulaklarının üzerine çekmesini hayretle seyretmek -çünkü büyükbabası öldüğünde Ben henüz bir bebekti- sadece bir saat. Altı *yıl* sığır gütme, ama bunun karşılığında ödenmesi gereken faturalar için tahsildarlardan saklanma üç yıl. Seks en fazla bir ay, iyi seks ise bir gün. Patty hayatı boyunca sadece üç erkekle yatmıştı. Lisedeki kibar erkek arkadaşı; kendisini kibar erkek arkadaşından çalan ve ardında -harika- dört çocukla bırakıp giden serseri Runner ve kocası gittikten sonra bir ara, birkaç ay boyunca çıktığı adam. Sonuncusuyla, çocuklar evdeyken üç kez sevişmişlerdi. Hepsi de beceriksizce sona ermişti. Ben, sırf yatak odasından çıktıklarında kızgın bakışlarını fırlatabilsin diye, sabahları mutfağa kamp kurardı. Patty ise çocuklarının karşısında sabah sabah adamın güçlü bir şekilde yaydığı sperm kokularından utanç duyardı. Aslında daha en başından ilişkilerinin yürümeyeceği belliydi, o yüzden bir daha denemeye bile kalkışmamıştı. Libby on bir yıl sonra liseden mezun olacaktı, belki o zaman tekrar denerdi. Kendisi de kırk üçünde olacaktı ki kadınların seks hayatlarının zirveye ulaştığı bir yaş olarak gayet uygun bir zamandı. Yoksa söyledikleri, menopoz muydu? Her neyse işte.

"Okula mı gidiyoruz?" Diane bunu sorduğunda, Patty korkunç görevini hatırlamak üzere üç saniyelik trans halinden çıktı. Görevi oğlunu bulmaktı, peki ya sonra ne yapacaktı? Ortalık yatışana kadar onu saklayacaklar mıydı? Oğlanı yanlarına alıp kızın evine giderek meseleyi çözmeye mi çalışacaklardı? Aile filmlerinde anneler, hırsızlık yaptığını keşfettiği oğlunu doğrudan dükkana götürür, titrek avcun-

daki şekerlemeleri geri vermesini ve affedilmek için yalvarmasını isterdi.

Ben'in arada sırada dükkanlardan bir şeyler aşırdığının farkındaydı. Oğlan, odasını kilitlemeye başlamadan önce, arada sırada cebe sığacak cinsten ufak tefek tuhaf şeyler bulurdu: Mumlar, piller, küçük poşetler dolusu oyuncak askerler.

Bugüne kadar oğluna bir şey söylememiş olması aslında korkunç bir şeydi. Bir yanı uğraşmak istemiyordu. Kasabaya kadar direksiyon salla, hırsızlık yapmaktan hiç çekinmeyen asgari ücretle çalışan bir çocukla konuş. Anlamsızdı. Öteki yanı ise -ki bu daha kötüydü- *neden olmasın ki,* diye düşünüyordu. Oğlu o kadar az şeyle yetinmek durumundaydı ki bir arkadaşından hediye almış gibi davranmanın ne zararı olabilirdi? Büyük hatalar yapmasındansa, bırak en büyük kusuru bu önemsiz şeyler olsun.

"Hayır, okula gitmemiştir. İşini yapmak için pazar günleri gidiyor."

"İyi de nerede o zaman?"

Bir trafik ışığında durduklarında ikisi de bahçede rüzgarla salınan çamaşırlar gibi bir o yana bir bu yana bakınmaya başladılar. Düz giderlerse Colorado'lu zenginlerin satın aldığı boş arazilere ulaşırlardı. Sağa dönerlerse dümdüz Kinnakee'ye ve okula varırlardı. Sola dönünceyse Ben'in telefonda konuşamayacak kadar utangaç, 'Amerika'nın Gelecekteki Çiftçileri' olacak arkadaşlarının da yaşadığı çiftlik arazilerine, Kansas'ın derinliklerine çıkacaklardı.

"Sola kır, Muehler'leri görmeye gidelim."

"Hala o çocuklarla mı takılıyor? Bak bu iyi bir şey. Kimse o çocukların... tuhaf işlere karıştığını düşünmez."

"Ne yani, Ben hakkında düşünürler mi?"

Diane bir iç çekip direksiyonu sola kırdı.

"Ben senin tarafındayım P."

Muehler kardeşler, doğdukları günden beri Cadılar Bayramı'nda çiftçiler gibi giyinirdi. Anne babaları geniş kamyonlarıyla onları Kinnakee'ye götürür, oğlanlar minicik John Deere markalı şapkalarıyla Bulhardt Bulvarı üzerinde kapıları dolaşarak şeker toplar, günü aileleriyle birlikte bir restoranda kahve içerek bitirirlerdi. Muehler kardeşler, tıpkı anne babaları gibi sadece ve sadece kaba yoncalardan, buğdaydan ve havadan konuşur, her pazar günü kiliseye gidip muhtemelen verimli hasat için dua ederlerdi. Muehler ailesi hayalgücünden yoksun iyi bir aileydi. Toprağa gönülden bağlıydılar, öylesine bağlıydılar ki ciltleri bile Kansas'ın tarlalarını ve dere tepelerini andırırdı.

"Biliyorum." Patty, Diane'in elini tutmak istedi ama o sırada ablası vites değiştirdiğinden eli havada kaldı, sonra yine elini kucağına koydu.

"Hay senin gibi..." Diane önünde otuz kilometre hızla ilerleyen ve iki arabanın tamponu neredeyse değecek noktaya geldiğinde iyice yavaşlayan arabaya söyleniyordu. Onları sollamak için hızlandığında, Patty doğrudan karşıya baktığı halde, geçtikleri arabanın içindeki adamın dolunay gibi yüzünün kendisine dönük olduğunu gözucuyla görebiliyordu. Kimdi acaba? Haberleri duymuşlar mıydı? Bu yüzden mi bakıyorlar, hatta belki parmaklarıyla işaret ediyorlardı? *İşte o oğlanın an-*

nesi. Day'lerin tek oğlu. Diane bile olayı dün öğrendiyse, bütün kasabada telefonlar çalıyor, evin telefonu susmuyor olmalıydı. Evde kızlar muhtemelen seyrettikleri çizgi filmin başından kalkıp çalan telefona bakıyordu. Sadece Ben ararsa konuşmaları tembih edilmişti ama Patty bu tembihe uyacaklarını hiç sanmıyordu. Sabah olanlardan dolayı hepsinin siniri gerilmişti. Şans eseri birisi eve gitse, on yaş ve altındaki gözü yaşlı kızları, çalan telefonlardan sinmiş bir şekilde oturma odasının döşemesine yapışmış bir halde bulurdu.

"Keşke birimiz evde kalsaydık," dedi Patty.

"Ortalık bu kadar karışıkken seni tek başına hiçbir yere gönderemezdim, ben de nereye gidilebileceğimi bilmiyorum açıkçası. Doğrusunu yapıyoruz. Michelle artık kocaman kız oldu. Ondan daha küçükken, sana ben bakardım."

Ama o zamanlar başkaydı, diye düşündü Patty. İnsanlar gece dışarı çıkar, çocuklarını yalnız bırakır ve akıllarına kötü bir şey gelmezdi. 50'li ve 60'lı yılların sessiz sakin kırsal yaşamında neredeyse hiçbir şey olmazdı. Şimdiyse küçük kızların bisiklete binmesi ya da üç kişiden daha az bir grupla bir yere gitmesi gayet tehlikeliydi.

Patty bir keresinde Diane'in arkadaşlarından birinin evindeki partiye katılmıştı. Hani şu mutfak eşyalarının satıldığı tarzda ev toplantılarından biriydi ama plastik yemek kaplarının yerine tecavüz düdükleri ve göz yaşartıcı spreyler satılıyordu.

Patty şakayla karışık, kimin ta nerelerden Kinnakee'ye gelip insanlara saldıracak kadar kafayı üşütmüş olabileceğini söylediğinde, sarışın bir kadın yeni aldığı biber gazlı anahtarlı-

ğından başını kaldırıp "Bir arkadaşım tecavüze uğramıştı," demişti. Patty suçluluk duygusuyla bir sürü göz yaşartıcı sprey almıştı.

"İnsanlar kötü bir anne olduğumu düşünüyor, zaten her şey de bu yüzden oluyor."

"Hiç kimsenin öyle düşündüğü yok. Bana kalırsa süperkadınlardan birisin. Çiftliği işletiyorsun, dört çocuğunu her gün okula gönderiyorsun, buna rağmen galonlarca burbona gömülmüyorsun."

O an Patty iki hafta önce, yorgunluktan sızlandığı o buz gibi sabahı hatırladı. Kızları giydirip okula götürmek, gözünde fazlasıyla büyümüş, o yüzden evde kalmalarına karar vermiş, on saat boyunca hep beraber pembe dizileri ve yarışma programlarını izlemişlerdi. Zavallı Ben'i okula bisikletiyle göndermiş, gelecek yıl okul servisine tekrar başvuracağına söz vererek evden kışkışlamıştı.

"İyi bir anne değilim."

"Şşşt."

Muehler'lerin evi en az dört yüz dönümlük bir arazinin ortasındaydı. Küçük ev, kilometrelerce uzanan yeşil kış buğdayı ve karlı toprağın ortasında sarı bir düğün çiçeği gibi görünüyordu. Rüzgar şiddetini iyice artırmıştı. Hava durumuna göre gece bir kar dalgası daha vuracaktı ama ondan sonra yükselen sıcaklıklarla neredeyse bahar gelecekti. Patty bu düşünceye takılıp kalmıştı. Ani gelen bahar havası.

Eve giden dar ve pek de davetkar olmayan yolda ilerleyip ahırın içinde bir hayvan gibi oturan pulluğun yanından geçti-

ler. Tarım aracının bıçakları gölgeden bir pençe gibi yere yansıyordu. Diane kendisini rahat hissetmediği zamanlarda yaptığı gibi genizden bir ses çıkarıp sessizliği bozmak adına boğazını temizler gibi yaptı. Arabadan çıkarken birbirlerine bakmadılar. Kulak tırmalayan gürültücü siyah sığırcık kuşları ağaçlara tünemiş, tekinsiz bir şekilde sürekli ötüyordu. Birkaç tanesi gagalarından yılbaşı süslerine benzer gümüşümsü bir iz bırakarak havalandı. Ama kuşlar dışında her yer sessizdi, ne bir motor çalışıyor ne kapılar açılıp kapanıyor ne de içeriden televizyon sesi geliyordu. Bütün arazi karın altında sessizliğe gömülmüş gibiydi.

"Ben'in bisikletini göremiyorum," dedi Diane, kapı tokmağını çalarken.

"Arka tarafta olabilir."

Kapıyı Ed açtı. Jim ve Ed, Ben'le aynı sınıftaydılar ama ikiz değillerdi. İkisinden biri, bir ya da iki yıl sınıfta kalmıştı. Patty kapıyı açanın Ed olduğunu tahmin etti. Kısa boylu ama bir erkeğin atletik yapısına sahip olan oğlan, birkaç saniye Patty'yi inceledi. Sonra ellerini cebine sokup arkasına baktı.

"Ah, selam Bayan Day."

"Merhaba Ed. Tatilde rahatsız ettiğim için kusura bakma lütfen."

"Yo, yo, sorun değil."

"Ben'i arıyordum. Burada mı? Onu gördün mü?"

"Be-en?" Sanki düşüncesiyle gıdıklanmış gibi, adı iki hecede söylemişti. "Ah, hayır, Ben'i ne zamandır... şey, sanırım onu geçen yıldan beri hiç görmedik. Tabii okul dışında. Artık başka bir grupla takılıyor."

"Hangi grup?" Diane bunu sorduğunda Ed ilk defa ona baktı.

"Ah, şeeey..."

Patty mutfak tarafındaki cam bölmeden Jim'in yaklaşan gölgesini görebiliyordu. Kardeşinden daha iri ve geniş olan çocuk hantal adımlarla kapıya geldi.

"Nasıl yardımcı olabiliriz Bayan Day?" Önce yüzünü, sonra göğsünü öne çıkararak kardeşini yavaşça kenara itti. İki çocuk şimdi kapı girişini tamamen kaplamışlardı. Patty boynunu uzatıp içeri bir göz atmak istedi.

"Ed'e bugün Ben'i görüp görmediğini soruyordum, meğer neredeyse bir yıldır görüşmüyormuşsunuz."

"Evet. Keşke telefon etseydiniz, buraya kadar gelmek zorunda kalmazdınız."

"Ben'i bulmamız gerekiyor, nerede bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı? Acil bir aile meselesi var da..." diye araya girdi Diane.

"Hayır," dedi Jim. "Keşke yardım edebilsek."

"Takıldığı birilerinin isimlerini bile veremez misin? Bildiğinden eminim."

İyice geride kalan Ed, oturma odasının gölgeleri arasından seslendi. "1-800-İBLİS-AĞI'nı aramasını söyle," diye kıkırdadı.

"Ne?"

"Yok bir şey." Jim eliyle tuttuğu kapı koluna baktı, artık kapıyı kapatma zamanının geldiğini düşünüyordu.

"Jim, bize yardımcı olur musun lütfen?" diye mırıldandı Patty. "Lütfen?"

Suratını asan oğlan, kovboy çizmesinin ucuyla bir balerin gibi yere vururken bakışlarını yukarı kaldırmadı. "Ben, şu şeytana tapanlarla takılıyor."

"Bu da ne demek?"

"Liderleri, adını bilmediğim daha büyük bir adam. Uyuşturucu haplar falan kullanıp sığırları falan öldürüyorlar. Ben öyle duydum. Gruptakiler, bizim okuldan değil. Yani bizim okuldan bir tek Ben var sanırım."

"Birilerinin ismini biliyor olmalısın," dedi Patty, olabildiğince tatlı bir dille.

"Gerçekten bilmiyorum Bayan Day. Biz öyle şeylerden uzak duruyoruz. Üzgünüm, Ben'le arkadaş kalmaya çalıştık ama... Biz burada kiliseye gideriz, ailemiz çok çalışır. Şey... Gerçekten üzgünüm."

Bakışlarını yine yere çevirip konuşmayı kestiğinde, Patty soracak başka bir şey bulamıyordu.

"Peki Jim, teşekkürler."

Oğlan kapıyı kapattığı anda içeriden bir bağırış yükseldi. "G.t herif, öyle söylemek zorunda mıydın?" Ve duvara çarpan ağır bir şeyin gürültüsünü duydular.

Libby Day

Bugün

Arabaya döndüğümüzde, Lyle sadece üç kelime sarf etti. "Ne kabus ama." Bense *mmmm* demekle yetindim. Krissi bana kendimi hatırlatmıştı. Aç gözlü ve endişeli kız, gelecekte kullanabileceğini düşündüğü her şeyi istifliyordu. Mesela cips paketi. Biz beleşçiler küçük yiyecek paketlerinden her zaman hoşlanırdık, çünkü insanlar bu tür şeyleri ısmarlarken fazla zorlanmazlardı.

Yolda yirmi dakika boyunca pek konuşmadık. Sonunda Lyle haber özetlerini sunan spiker gibi söze başladı. "Ben'in onu taciz ettiğiyle ilgili yalan söylediği çok açık. Bence babasına da yalan söyledi. Lou Cates çıldırdı, aileni öldürdü, daha sonraysa kızının yalan söylediğinin farkına vardı. Masum bir aileyi, bir hiç uğruna öldürdü. Aile de bu yüzden dağılmış olmalı. Lou Cates ortadan kayboldu, kendisini içkiye verdi."

"Bu yüzden mi?" diye takıldım.

"Bence sağlam bir teori. Sence?"

"Bence bu görüşmelere gelmemelisin. İnsanı utandırıyorsun."

"Libby, görüşmeleri ben finanse ediyorum."

"Ama yardımcı olduğun söylenemez."

"Özür dilerim," dedi Lyle. Yol boyunca konuşmadık. Kansas City ışıklarının gökyüzünü turuncuya boyadığını gördüğümüzde, Lyle yine bana bakmadan, "Bence yine de sağlam bir teori, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hepsi teori, o yüzden de *gizemli!*" dedim. "Müthiş gizemlerden biri işte: Day Ailesini Kim Öldürdü?" diye devam ettim dalga geçerek. Birkaç dakika sonraysa homurdanarak kabul ediyordum. "Tamam, bence de fena teori değil ama Runner'ı da bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Benim için sorun değil. Ben yine de Lou Cates'i bulmaya çalışacağım."

"Nasıl istersen."

Lyle'ı eve davet etmeden Sarah'nın önünde bıraktığımda, ailesi tarafından yaz kampında terk edildiğine inanamayan çocuklar kadar şaşkındı. Sonunda, tüm huysuzluğumla eve girip gergin bir şekilde paramı saydım. Cinayet Kulübü'nden şimdiye kadar bin dolar kazanmıştım. Lyle'dan bu görüşme için de beş yüz dolar alacağım vardı.

Gerçi Krissi, karşısına kim dikilse konuşurdu herhalde. Yine de böyle düşünce, aslında öyle olmadığını fark ettim. *Cinayet Kulübü'nden hiç kimse Krissi'yi böylesine idare edemezdi,* diye düşündüm. Kızla kanımız aynı akıyordu. Utanç, öfke ve

aç gözlülük. Bendeki bulanık geçmişi hissettiği için bizimle konuşmuştu.

Paramı kazandım diye sevinirken bir taraftan da gereksiz yere pişmanlık hissediyordum. Lyle bana para öderken gayet rahat görünüyordu. Ama ben böyleydim işte. Olmayan şeyler için, kafamın içinde kendimle öfkeli ve yıpratıcı kavgalar yapardım. En azından, henüz olmamış şeyler için.

Paramı kazandım -neyse ki biraz sakinlemiştim artık- ve Runner'dan ses çıkar da onunla konuşabilirsem çok daha fazlasını kazanacak, birkaç ayımı garantiye almış olacaktım. Tabii tutumlu davranabilirsem.

Hatta beş ay bile olabilirdi. Eve girdiğimde Lyle telesekreterime, yerel cinayet ucubelerinden birkaçının biraraya gelip aile 'hatıralarımdan' bazılarını satın almak istediğine dair bir mesaj bırakmıştı. Eğer ilgilenirsem, Magda organizasyonu üstlenecekti. Fotoğrafıma şeytan boynuzları çizen iri kıyım mağara kadını Magda. *Elbette Magda, evinde misafir olmak çok hoşuma gider. Gümüş takımlarını nerede sakladığını söylemiştin?*

İki taşınma öncesi, bir ev arkadaşımdan yürüttüğüm telesekreterin kapatma düğmesine bastım. Muhtemelen Krissi'nin evi de başka insanlardan yürüttüğü şeylerle doluydu. Benimkinde çalıntı bir telesekreter, neredeyse tam takım sayılabilecek restorandan yürütme çatal bıçaklar ve Tim-Clark'tan yürüttüklerim dahil yarım düzine tuzluk ve biberlik vardı. Oturma odasının köşesinde, televizyon sehpasının hemen yanında, oradan buradan yürüttüğüm yüzlerce losyon şişesini koyduğum bir kutu duruyordu. Şişelerin pembe, mor, yeşil renk kar-

maşasını seyretmekten hoşlanırdım. Eve gelen biri olsa deli olduğumu düşünürdü belki ama neyse ki kimse gelmiyordu, üstelik bu şişeleri, atamayacak kadar çok seviyordum.

Annemin elleri her zaman kuru ve nasırlıydı, ellerini sürekli nemlendirmeye çalışır ama bir faydasını göremezdi. Kadıncağızla dalga geçmeyi severdik. "Ay anne, dokunma bana, timsahlar gibisin!" Arada bir gittiğimiz kilisenin kadınlar tuvaletinde annemin gül gibi koktuğunu söylediği losyonlar olurdu: Hepimiz sırayla oramıza buramıza sürüp birbirimizin ellerini koklarken bu kadınsı koku üzerine birbirimize komplimanlar ederdik.

Diane aramamıştı. Şimdiye kadar mesajımı almış olmalıydı, buna rağmen aramamıştı. İşte bu tuhaftı. Diane her zaman özür dilememi kolaylaştırırdı. Altı yıllık bu suskunluk cezasından sonra bile, öyle olmasını bekliyordum. Belki de kitabımı onun için imzalayıp göndermeliydim.

Cinayetleri düşündükçe her geçen an biraz daha ürkütücü hale gelen merdivenin altındaki kutulara döndüm. *Ivır zıvır işte,* dedim kendi kendime. Sana zarar veremezler.

On dört yaşımdayken intihar etmeyi çok düşünürdüm. Bugün artık hobi olsa da o yaşlarda intihar düşüncesi bir görev gibiydi. Bir eylül sabahı, okul başladıktan hemen sonraki günlerde Diane'in 44 kalibrelik Magnum tabancasını elime almış, bir bebek gibi saatlerce kucağımda tutmuştum. Bir kurşunla beynimi patlatarak etrafımı saran hayaletleri karahindiba tüyleri gibi yokluğa göndermek ne büyük rahatlama olurdu. Ama sürekli Diane'i, kanımla boyanmış duvarın önündeki minik bedenimi düşünüp yapamazdım. Büyük ihtimalle tam da bu

yüzden, en çok yapmak istediğim şeyin önünde engel olduğu için, Diane'e karşı böylesine nefret doluydum. *1 Şubat'ta hala kendimi bu kadar kötü hissediyorsam, kendimi öldüreceğim*, derdim ve 1 Şubat'ta kendimi her zamanki kadar kötü hissederdim ve yine kendimle pazarlığa başlardım. *1 Mart da bu kadar kötü olursa, bu sefer yapacağım.* Böyle sürüp giderdi. Sonuç olarak hala hayattaydım.

Kutulara tekrar bakıp benzer bir pazarlığa giriştim. *Kutuları açtıktan yirmi dakika sonra, yapmayacağıma karar verirsem, hepsini yakacağım.*

İlk kutuyu tutan bant eskidiği için bir tarafından kolayca ortalığa döküldü. Yığının en tepesinde, üstünde yemek lekeleri olan fazlasıyla yumuşak The Police konseri tişörtü vardı ve annemindi.

On sekiz dakika.

Onun altında lastiklerle tutturulmuş bir defter destesi vardı ve hepsi Debby'nindi. Sayfalarını gelişigüzel karıştırdım.

Harry S Truman Amerika'nın 33. başkanıydı
ve Missourili'ydi.
Kalbimiz, kanımızın bütün vücudumuzu
dolaşmasını sağlayan bir pompadır.

Onların da altında Michelle'in bana, benim Debby'ye, Debby'nin Michelle'e yazdığı bir yığın not vardı. Karıştırırken aralarından bir doğumgünü kartı seçtim. Kapağında bir külah dondurma vardı ve üzerindeki kırmızı payetler kirazları temsil ediyordu.

Sevgili Debby, diye yazmıştı annem, tutuk elyazısıyla. *Ailemizde senin kadar tatlı, nazik ve yardımsever bir kızımız olduğu için çok şanslıyız. Sen benim en tepedeki kirazımsın! Annen.*

Hiç *anneciğin,* diye yazmazdı diye düşündüm çünkü küçücükken biz de öyle seslenmezdik. *Ben anneciğimi istiyorum*, diye geçirdim içimden. Hiç böyle söylemezdik. *Ben annemi istiyorum*. İçimde, çözülmemesi gereken bir şeyin çözüldüğünü hissettim. Sanki bir dikiş atmıştı.

On dört dakika.

Notları didik didik edip sıkıcı ve anlamsız olanlarını Cinayet Kulübü için bir kenara ayırıyor, bir taraftan da kız kardeşlerimi özlüyordum. Bazı notlara, o zamanlar taşıdığımız tuhaf kaygılara, şifreli mesajlarımıza, çalakalem çizimlerimize, sevdiğimiz ve sevmediğimiz insanlarla ilgili çıkardığımız listelere gülüyordum. Biz Day kızlarının ne kadar sıkı fıkı kardeşler olduğumuzu unutmuştum. Aslında öyle olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi kız kurusu bir antropolog gibi bu yazışmaları karıştırırken, birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzun yeniden farkına varıyordum.

On bir dakika. Michelle'in suni deri kapaklı günlükleri de lastik bantlarla tutturulmuştu. Her Noel'de hediyesi iki defter olurdu. Normal kızlardan iki katı daha fazlasına ihtiyacı olurdu. Defteri daha Noel ağacının dibindeki paketinden çıkarır çıkarmaz yazmaya başlar, o yıl hangimizin ne hediye aldığını kayda geçirirdi.

1983 tarihli defteri alıp sayfalarını karıştırırken dokuz yaşındayken bile Michelle'in ne kadar işgüzar bir kız olduğunu, her şeye burnunu soktuğunu hatırladım. Bir sayfada, en sevdiği öğretmeni Bayan Berdall'ın öğretmenler odasında telefonla konuşurken bir erkeğe ayıp şeyler söylediğini duyduğunu yazmıştı. Üstelik Bayan Berdall evli bile değildi. Michelle eğer bunu öğretmeninin yüzüne vurursa, kadının kendisine belki güzel bir öğle yemeği ısmarlayacağını düşünmüştü. (Belli ki Bayan Berdall bir keresinde Michelle'e yarım bir çikolatalı çörek vermişti ve o andan itibaren Michelle gözünü öğretmeninin kahverengi kese kağıtlarına dikmişti. Yeterince uzun bakarsanız, öğretmenlerden yarım bir sandviç ya da bir parça meyve almanız işten bile olmazdı. Yalnız bunu çok sık yapmamak gerekirdi çünkü öğretmenin eve göndereceği not, annemizi üzebilirdi.)

Michelle'in günlükleri bir sürü drama ve ilkokul seviyesinde kinayeyle doluydu. Bayan McNany, oğlanların soyunma odasının hemen dışında sigara içmiş, sonra sigara içtiği anlaşılmasın diye ağız spreyi kullanmıştı – ağız spreyinin altı defalarca çizilmişti. Kiliseden Bayan Joekep arabasında içiyormuş... Ve şişeyi şurup gibi başına diktiği için, Michelle kadına hasta olup olmadığını sormuştu, Bayan Joekep ise gülüp ona hayatında hiç izcilik yapmadığı halde, izci kız kurabiyeleri için yirmi dolar vermişti.

Kahretsin, benim hakkımda bile bir şeyler karalamıştı. Örneğin, Jessica O'Donnell'ı yumruklamam konusunda anneme yalan söylediğimi biliyordu. Doğruydu, kızın gözünü morartmıştım ama anneme kızın salıncaktan düştüğünü söylemiş-

tim. *Libby bana şeytanın kendisini zorladığını söyledi*, diye yazmıştı Michelle. *Anneme söylesem mi acaba?*

1983 günlüğünü kapatıp 1982 ve 1984 defterlerini taradım. Ben hakkında bir şeyler yazmış olması ihtimaline karşı, 1984'ün ikinci yarısını dikkatle okudum. Defalarca, tam bir serseri olduğu ve kimsenin ondan hoşlanmadığı dışında pek bir şey yazmamıştı. Polislerin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Acemi polislerden birinin, gecenin bir yarısı Çin yemeği eşliğinde Michelle'in arkadaşlarından birinin ilk adet görüşünü okuduğunu gözümde canlandırmaya çalıştım.

Dokuz dakika. Bir sürü doğumgünü kartı ve mektubun arasından çıkardığım, diğerlerinden daha özenle katlanmış not kağıdına neredeyse penis şekli verilmişti. Kağıt muhtemelen özellikle böyle katlanmıştı çünkü en üstüne büyük harflerle AYGIR kelimesi yazılmıştı. Kağıdı açıp yuvarlak hatlarından, bir kızın yazdığı belli olan yazıyı okudum.

11/05/84
Sevgili Aygır,

Biyoloji dersindeyim, sıramın altından kendimi parmaklıyorum ve seni düşünürken çok fena oluyorum. A.ımı gözünde canlandırabiliyor musun? Hala güzel ve seni düşünürken iyice kızardı. Okuldan sonra bizim eve gel, OK? Kamışının üzerinde hoplamak istiyorum!!! Bu halimle bile acayip kızıştım. Keşke ailem gittiğinde hep benimle

yaşasan. Annenin ruhu bile duymaz, zaten aklı bir karış havada! Bende kalabilecekken neden evinde kalasın ki?! Biraz adam ol da annene cehenneme kadar yolu olduğunu söyle. Bir gün beni ziyarete geldiğinde, mercimeği başka yerlerde fırına verdiğimi fark etmeni hiç istemem. Şaka şaka! Ah, çok fena azdım. Okuldan sonra arabamda buluşalım, Passel Caddesi'ne bekliyorum.

Yakında görüşürüz,
Diondra

Ben'in kız arkadaşı yoktu, olamazdı. Ben dahil hiç kimse, bir kız arkadaşı olduğundan bahsetmemişti. Kızın adı tanıdık bile gelmiyordu. Kutunun dibinde okul yıllıkları duruyordu. Ben'in okula başladığı 1975'ten, Diane'in beni yanından ilk gönderdiği zamana, yani 1990'a kadar sıralanmışlardı.

1984-1985 yıllığını çıkarıp Ben'in sınıfındakileri inceledim. Diondra diye biri yoktu ama Ben'in fotoğrafı içimi sızlattı: Düşük omuzlar, bir tarafı kalkmış saçlar ve sadece özel günlerinde giydiği Oxford gömlek. Evde, fotoğraf günü için hazırlanırken gömleği giymiş, aynanın karşısında gülme denemeleri yapmış olmalıydı.

1984'ün eylülünde hala annemin onun için aldığı gömlekleri giyiyordu. Ocak ayına geldiğimizde ise öfkeli, cinayetle suçlanan siyah saçlı bir çocuk olup çıkmıştı. Ben'in üst sınıfındaki öğrencileri tararken, arada sırada karşıma çıkan Dianes ya da Dinas isimleriyle yerimden sıçrıyordum ama hiç Diondra yoktu. Sonra daha büyük sınıfları incelerken tam vazgeçi-

yordum ki bir anda Diondra Wertzner adı karşıma çıktı. Adı kadar çirkinse karşıma iriyarı, bıyıklı bir kadın çıkmasından korkarak parmağımı sayfadan kaldırmadan kızın fotoğrafına baktım. Tam tersine gayet güzel, al yanaklı ve siyah, dalgalı saçlı bir kızla karşılaştım. Yüzünün bazı öne çıkan özelliklerini abartılı bir makyajla daha da belirginleştirmişti ve fotoğrafta bile sanki sayfadan fırlayacakmış gibi görünüyordu. Hafif araladığı dudaklarının arasından görünen küçük köpek dişleri ve gözlerindeki derin ifadeyle, sanki dünyaya meydan okuyordu.

Bir önceki yıllıkta yoktu. Bir sonraki yıllıkta da yoktu.

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 15:10

Trey'in kamyonu esrar, terli çorap ve muhtemelen Diondra'nın etrafa saçtığı tatlı şarap kokuyordu. Diondra'nın, elinde şişeyle sızma gibi bir alışkanlığı vardı. Böyle içmeyi tercih ediyordu, sızana kadar, her ihtimale karşılık yanında son bir yudum olsun istiyordu. Kamyonun içi eski hamburger paketleri, balık oltaları ile doluydu, bir tane de *Penthouse* dergisi vardı ve Ben'in ayaklarının altındaki tüylü döşemenin üzerinde bir kasa Mexican Jumping Beans kutuları duruyordu. Her bir kartonun üzerinde Meksika şapkası takmış bir fasulye tanesi, sanki zıplıyormuş gibi resmedilmişti.

"Dene bir tane," dedi Trey, kutuları işaret ederek.

"Yok, bunların içinde böcek falan var değil mi?"

"Evet, küçük böcek larvaları var," dedi Trey, havalı matkap gibi kahkahasıyla.

"Aman kalsın, teşekkürler."

"Yok be dostum, sadece dalga geçiyorum, biraz rahatla."

Yol üzerindeki bir 7-Eleven'a girdiklerinde Trey, Meksikalı tezgahtara el edip -al sana fasulye diyerek- Ben'in kucağına bir kasa Beast verdi. Kendisi de bir avuç dolusu kurumuş eti elinde bir buket gibi tutuyordu.

Tezgahtar, Trey'e gülümseyip Kızılderililer gibi bir savaş çığlığı attığında, Trey kollarını göğsünde kavuşturup Meksika dansı taklidi yaptı. "Beni araman yeterli, Jose." Adam başka bir şey demeyince, Trey üç doları tezgahın üzerine bıraktı, üstünü istemeden çıktı.

Diondra'nın evine giderken, Ben sürekli düşünüyordu. Dünya, Trey gibi hiç düşünmeden paranın üstünü tezgahta bırakan insanlarla doluydu. Diondra da öyleydi. Birkaç ay önce, eylülün sonuna denk gelen çok sıcak bir günde, Diondra iki kuzenine bakmak zorunda kalmıştı. Hep birlikte Nebraska sınırındaki bir su parkına gitmişlerdi. Bir aydır annesinin Mustang'ini kullanıyordu -çünkü kendi arabasından sıkılmıştı- ve arabanın arka koltuğu, Ben'in sahip olmayı hiç düşünemeyeceği bir sürü şeyle doluydu. Üç adet farklı güneş kremi, plaj havluları, termoslar, şişme botlar, can simitleri, plaj topları, kum kovaları. Çocuklar küçüktü, altı yedi yaşlarındaydılar ve arka koltuktaki kalabalığın arasına sığışmışlardı. Şişme botlar, her hareketlerinde gıcırdıyordu. Lebanon yakınlarında çocuklar camları sonuna kadar açıp kıkırdarken, arabanın içine dolan havayla birlikte eşyalar daha fazla gürültü çıkarıyor, sanki

bir hava yatağının üzerinde tepiniyorlardı. İşte o zaman Ben arkadaki çocukların niye kıkırdadıklarını anlamıştı. Çocuklar, Diondra'nın kim bilir ne zaman arabanın arka döşemesine fırlattığı bir avuç dolusu bozuk parayı yerden alıp alıp güneş altında parıldamalarını seyretmek için camdan dışarı atıyorlardı. Üstelik öyle bir sentler falan da değildi, bayağı elli sent, bir dolarlık bozuk parayı öylesine camdan dışarı fırlatıyorlardı.

Ben, insanların arasındaki en büyük farkın bu olduğunu düşünürdü. Öyle, *köpek severim, kedi severim, şu takım taraftarıyım, bu takım taraftarıyım,* lafları hikayeydi ona göre. Önemli olan bozuk para ve buna ne kadar önem verdiğindi. Ben için, dört yirmi beş sent, bir dolardı. Bir avuç yirmi beşlik, öğle yemeği demekti. O gün o küçük piçlerin camdan yola savurdukları, bir kot pantolonun yarısıydı. Çocuklara yapmamalarını, yaptıklarının yasal olarak tehlikeli sayıldığını, yakalanırlarsa ceza kesilebileceğini, yerlerine oturup önlerine bakmaları gerektiğini söyleyip durmuştu.

Çocuklar kahkahalarla gülerken Diondra da onlara eşlik etmek için uluyunca -Ben'in bozuk paralarını atıp durursanız, haftaya harçlığını alamayacak- Ben paçayı ele verdiğini anladı. Düşündüğü kadar eli çabuk değildi anlaşılan. Diondra, Ben'in ortalıkta kalan bozuk paraları aşırdığının farkındaydı. Ben rüzgarda eteği açılan bir kız gibi hissetmişti kendisini. Öte yandan bunu söyleyen bir kızın, erkek arkadaşının yaptığı şeye karşılık bir şey dememiş olmasının, onu iyi -ya da kötü- bir insan yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Trey patinaj yaparak Diondra'nın evinde durdu. Bej renginde devasa bir kutuya benzeyen köpek kulübesinin etrafı,

pitbulllar postacıları öldürmesin diye tel örgülerle çevriliydi. Kızın üç pitbull köpeği vardı ama Ben koca t.şaklı, deli bakışlı beyaz kas yığını olanından daha fazla nefret ediyordu. Ailesi evde olmadığında, Diondra köpekleri evde tutardı. Onlar da masaların üzerine tırmanıp ortalığı sıçıp batırırlardı. Diondra ise temizlemek yerine bok kokan halıların üzerine oda spreyi sıkardı. Kızın odasındaki mavi kilimin üzeri -ki Diondra rengine tozlu eflatun diyordu- öbek öbek köpek dışkısıyla kaplıydı. Ben umursamamaya çalışıyordu. Bir şey söylemeye kalksa, Diondra büyük bir zevkle onu hiç ilgilendirmediğini yüzüne çarpacaktı nasıl olsa.

Hava soğuk olduğu halde arka kapı açıktı ve köpekler sirkte gösteri yapıyorlarmış gibi içeri girip çıkıyordu. Arka bahçede köpek yok! İki köpek var! Üç köpek var! Yippuuu! Hepsi dışarı çıkınca birbirlerini kovalıyor, sonra bir anda içeri fırlıyordu. Kapıdan girerken göçebe kuşlar gibi V şeklinde, birbirlerini ısıra koklaya koşuşturuyorlardı.

"Bu canavarlardan nefret ediyorum," diye homurdandı Trey, el frenini çekerken.

"Onları çok şımartıyor."

Ben ve Trey evin ön kapısına yürürken, köpekler çitin arkasından deliler gibi havlayarak onları takip etti. Arada bir tellere saldırıyor, pençelerini örgülerin arasından geçirmeye çalışıyor, durmaksızın havlıyor, havlıyor, havlıyorlardı.

Açık duran ön kapıdan, içerideki sıcak hava dışarı vuruyordu. Pembe duvar kağıtlarıyla kaplı holden geçip -Ben kapıyı kapatmadan edemedi, enerji tasarrufu yapmak gerekirdi- merdivenlerden Diondra'nın katına indiler.

Kız, odasındaydı ve yarı çıplak dans ediyordu. Üzerinde sadece bileklerinden düşen çingene pembesi çoraplar ve içine iki kişinin sığabileceği, Ben'e göre sadece balıkçıların giyeceği türden penye bir kazak vardı. Gerçi okuldaki bütün kızlar bu tür büyük kazaklara bayılıyor, bunlara erkek arkadaş ya da baba kazağı diyorlardı. Tabii Diondra söz konusu olduğunda kazakların en büyüğü olmalıydı ve altına illa başka şeyler giyilmeliydi. Kazağın eteklerinden görünen büyük bir tişört, onun üstüne göbeği açıkta bırakan başka bir tişört ve parlak şeritleri olan polo tişört, altında bir şey yok.

Ben bir keresinde, erkek arkadaşı olması nedeniyle, kıza siyah ve büyük kazaklarından birini vermek istemişti ama kız burnunu kırıştırıp "Bu olmaz. Üstelik bu kazak delik deşik," demişti. Sanki kazaktaki delik, halıdaki köpek boklarından daha beterdi. Ben çoğunlukla Diondra'nın görgü kurallarından ve nezaketten haberdar olup olmadığını merak ederdi.

Diondra sigarasını yeni kıyafetlerinden uzak tutarak *Highway to Hell* şarkısı eşliğinde dans ederken, şöminenin ateşi, arkasında dalgalanıyordu. Poşette, askıda ya da pırıltılı çantalarda, yaklaşık on iki yeni kıyafet yatağın üzerine yığılmıştı. Kıyafetlerin üzerinde duran bir kutudan çıkan bir mendil, bir alev dalgası gibi görünüyordu. Bunların yanında iki ayakkabı kutusu ve içinde mücevher olduğu belli olan küçük kutular da vardı. Diondra sonunda başını kaldırıp Ben'in siyah saçlarını görünce, mutlulukla kocaman gülümseyerek beğendiğini belirtmek için başparmağını havaya dikti. "Müthiş." Ben bunu duyunca kendini biraz daha iyi hissetti. Hiç olmazsa artık kendini aptal gibi hissetmiyordu.

"Sana iyi görüneceğini söylemiştim Benji." Ama tepkisi bu kadardı işte.

"Neler aldın Dio?" diye sordu Trey, alışveriş paketlerini karıştırırken. Sonra altı çıplak Diondra'nın elindeki sigaradan bir fırt çekti. Kız, Ben'in bakışlarını yakalayınca, kazağını kaldırıp altındaki boxer şortu gösterdi, ama bu şort Ben'in değil, başka bir erkeğindi.

"Ah canım beniiiim." Diondra gelip Ben'i öptüğünde, saç spreyi ve sigara kokusu oğlanı sararak yatışmasını sağladı. Her zaman yaptığı gibi gevşek kollarıyla kıza nazikçe sarıldı ama kızın dilinin kendi diline değdiğini hissedince irkildi.

"Ay, şu *Diondra'nın dokunulmazları* olayından vazgeçer misin lütfen?" diye patladı kız. "Tabii dokunamayacağın kadar yaşlıysam, bilemem."

Ben güldü. "Daha on yedi yaşındasın."

"Bir de beni anlayabilsen," diye tiz bir mırıltıyla mırıldandı Diondra. Sesi kızgın, hatta tepesi atmış gibiydi.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Belki on yedi yaş senin için fazla yaşlıdır, demek."

Ben ne diyeceğini bilemedi. Kızın heyheyleri üzerindeyken onun sözlerini takip edebilmek için sonsuz bir döngü halinde sadece, "Yok bir şey," "Sonra söylerim," ya da "Tamam, ben hallederim," demekten başka bir şey yapamazdı. Diondra saç spreyinden sertleşmiş saçlarını geriye atarak ayakkabı kutusunun arkasından bardağını aldı ve dans etmeye devam etti. Pazar günü, kız isteyince vampir gibi boynuna yapıştığından *-Daha sert, daha sert, böyle yaparsan iz kalmaz, dudaklarını kısma, dilini çıkarma, hayır, daha sert... Yap şunu! Acıma!*

Boynumda bir iz bile bırakamayacak mısın sen?- boynu bir dizi morlukla kaplıydı. Ben'in beceriksizliği üzerine Diondra oğlanın başını tutup yana çevirmiş, ölen bir balık solumaya çalışırmış gibi boynuna yapışmış, dudaklarının arasındaki eti çılgın bir tempoyla emmişti. Sonra geri çekilip "İşte böyle," diyerek Ben'i aynaya bakmaya zorlamış, "Hadi şimdi sıra sende," demişti.

Sonuç, Diondra'nın boynundaki kahverengi ve mavi izlerdi. Trey'in kendilerini izlediğini görünce Ben utandı.

"Aman Tanrım, bebeğim mahvolmuşsun sen," diye pişmiş kelle gibi sırıttı Diondra, Ben'in başındaki yarayı fark ederek. Bir parmağını yalayıp yaranın üzerindeki kanı parmağıyla sildi. "Biriyle mi kapıştın?"

"Bebecik bisikletinden düşmüş," diye sırıttı Trey. Ben ona bisikletten düştüğünü söylememişti, adam dalga geçtiği halde gerçeğe tam isabet ettiği için, içinde korkunç bir öfke hissetti.

"S.ktir git Trey."

"Aman be" dedi Trey, gözlerini kısıp ellerini havaya kaldırırken.

"Biri seni bisikletinden mi düşürdü bebeğim? Birileri seni incitmeye mi çalıştı?" Diondra oğlanı evcil bir hayvanı severmiş gibi okşuyordu.

"Şu iğrenç hademe kotunu bir ay daha giymek zorunda kalmasın diye Benny oğlumuza da bir şeyler alsaydın ya," dedi Trey.

"Ay tabii ki aldım." Ben'in yarasını anında unutup sırıttı, oysa oğlan daha fazla ilgileneceğini sanmıştı. Diondra devasa, kırmızı bir poşete atılıp içinden meşin kalınlığında siyah bir

deri pantolon, çizgili bir tişört ve çıtçıtları parıldayan siyah bir kot ceket çıkardı.

"Vaay, deri pantolon ha? Sen kendini David Lee Roth'la mı çıkıyor sanıyorsun?" diye kıkırdadı Trey.

"Üzerinde iyi duracak. Hadi dene şunu." Ben, kızı kendine çekmek istediğinde, Diondra burnunu kırıştırdı. "Duş diye bir şey duymadın mı sen Ben? Kafeterya gibi kokuyorsun." Giysileri Ben'in eline tutuşturup oğlanı yatak odasına doğru itekledi. "Bunlar hediye Ben," diye seslendi arkasından. "Bir ara teşekkür edersin artık."

"Teşekkür ederim!" diye seslendi Ben.

"Denemeden önce bir duş al, kahrolasıca." Pis koktuğu konusunda kız ciddiydi demek ki. Aslında Ben pis koktuğunu kendisi de biliyordu ama kokuyu başkasının almayacağını ummuştu. Diondra'nın yatak odasından banyoya geçti -kızın kendi banyosu vardı, ailesinin iki lavabolu devasa banyosu ise yukarıdaydı- ve üstündeki giysileri bir top yaparak parlak, pembe halının üzerine attı. Okulda üstüne döktüğü sudan dolayı apışı hala ıslaktı, nemli aleti de buruş buruş olmuştu. Duşa girince kendisini iyi hissetti. Sıcak su ve köpüklerin arasında Diondra'yla çok kez banyoda seks yapmışlardı. Banyoda her zaman sabun olurdu. Ben'in lanet olasıca annesi, alışverişe ayıracak zaman bulamadığından, Ben kendi evinde hep bebek şampuanıyla yıkanmak zorunda kalırdı. Oysa burada, yetişkinliğinin tadını çıkarabiliyordu.

Kurulanıp şortunu üzerine giydi. Diondra'nın ona aldığı boxer şortları giyiyordu. İlk çıplak kaldıklarında, Diondra neredeyse kendi tükürüğünde boğulana dek Ben'in giydiği beyaz

dona kahkahalarla gülmüştü. Ben şortunun paçalarını, gergin deri pantolonun içine tıkıştırmaya çalıştı. Pantolonun her yerinde çıtçıtlar, fermuarlar, kancalar vardı ve Ben, pantolonu kıçından yukarı çekmekte zorlanıyordu. Diondra her zaman, onun en güzel yerinin kıçı olduğunu söylerdi. Asıl sorun, pantolonu çekince şortunun da belinde toplanması, hayalarının sıkışıp kalmasıydı. Pantolonu çıkarıp şortunu bir tekmeyle eski giysilerinin arasına yolladı. Bu arada yan odadan gelen Trey'le Diondra'nın fısıltıları ve kıkırdamaları tüylerini diken diken ediyordu. Şortu olmadan giyince, pantolon bacaklarını dalgıç kıyafeti gibi sardı. Sıcak basmıştı. Kıçı şimdiden terlemeye başlamıştı.

"Hadi çık da kendini göster, yakışıklı çocuk," diye seslendi Diondra.

Ben tişörtü de giyip yatak odasındaki aynada kendisine baktı. Diondra'nın favori metal grupları, duvarlardaki posterlerden kendisini seyrediyordu.

Her neyse, pantolon fena olmamıştı üzerine. Şöyle iyice bakınca, güzel durduğu bile söylenebilirdi. Oturma odasına yürüdüğünde, Diondra çığlıklar atarak yanma koşup kollarına atıldı.

"Biliyordum. Biliyordum. Sen tam bir aygırsın." Ben'in neredeyse çenesine kadar uzamış çalı gibi saçlarını eliyle arkaya attı. "Biraz daha büyümen gerekiyor ama özünde tam bir aygırsın."

Ben, istemsizce, kendini durduramadan Trey'e baktığında, adam omuz silkti. "Bu gece seni becerecek olan ben değilim, o yüzden bana bakma."

Yerdeki yemek ambalajlarının arasında Slim Jim'den parmak kalınlığında birkaç küçük dürüm ve plastik kare bir kabın içinde peynir ve naço kırıntıları kalmıştı.

"Her şeyi yediniz mi?" diye sordu Ben.

"Şimdi sıra sende bıcırığım," dedi coşkuyla Diondra, elini Ben'in saçlarından çekerken.

Trey elinde Diondra'nın aldığı metal çıtçıtlı bir gömleği tutuyordu (*Trey'e neden bir şey alınıyor ki,* diye düşündü Ben), sonra o da kendi defilesi için yatak odasına doğru yürüdü. Bir süre sessiz kalan koridorda önce bir biranın açıldığı duyuldu, sonra Trey gözyaşlarına boğulurcasına kahkahalar atmaya başladı.

"Diondra, buraya gel!"

Diondra, dar pantolonunun içinde pişen Ben'in yanından koşarak ayrılırken çoktan kahkahalara katılmıştı. Biraz sonra onun da ulumaları Trey'in kahkahalarına eklendi. Suratları neşeden kıpkırmızı halde tekrar ortaya çıktıklarında, üstü çıplak Trey, elinde Ben'in şortunu sallıyordu.

"Dostum, o pantolonu donsuz mu giydin?" diye gözlerini açtı Trey, iki kahkahasının arasında. "Bugüne kadar kaç kişinin o pantolonu üzerine geçirdiğini biliyor musun sen? Şu anda en az sekiz herifin t.şak teri, üzerine sinmiş durumda. Kıçın doğrudan başka bir herifin kıçına değiyor oğlum." Tekrar kahkahalar atmaya başladıklarında, Diondra her zamanki *zavallı-Ben*, seslerini çıkarıyordu.

"Sanırım bunda bok lekeleri de var Diondra," dedi Trey, elindeki şortun içinden bakarak. "Şunu yıkasan iyi olur küçük kadın."

Diondra şortu iki parmağının ucuyla alıp oturma odasını geçti ve doğrudan şömineye attı. Şort cızırdasa da ateş almadı.

"Ateş bile bunları yok edemiyor," dedi Trey, kahkaha atmaktan nefessiz kalmış bir şekilde. "Neden yapılmış bu Ben, polyester mi?" Beraber kanepenin üzerine düştüklerinde, Diondra gülmesini durdurmaya çalışarak yan yatmıştı, Trey'in başı ise kalçasına dayanıyordu. Kız gözlerini yummuş hıçkırarak gülerken tek gözünü açarak Ben'i kontrol etti. Ben banyoya gidip kotunu giymek üzere harekete geçmişti ki Diondra bir sıçrayışta kalkıp oğlanın elini tuttu.

"Ay tatlım, saçmalama. Harika görünüyorsun. Gerçekten. Sen bize bakma."

"Çok havalı duruyor oğlum. Üstelik başka heriflerin attırıklarında pişmek de belki büyümene yardımcı olur ha, ne dersin?" Tekrar gülmeye başlamıştı ama Diondra ona katılmayınca buzdolabına gidip bir bira daha aldı. Trey hala üstünü giymemişti. Ben'in asla sahip olamayacağı siyah kıllarla kaplı göğsü, elli sent çapındaki koyu göğüs uçları, her tarafından fışkıran kasları ve kasık iziyle ortalıkta üstü çıplak dolaşmak, adamın hoşuna gidiyor gibiydi. Soluk tenli, ince kemikli ve kızıl saçlı Ben, ne beş ne de on yıl sonra böyle görünebilirdi. Sadece Trey'i daha iyi inceleyebilmek için kızgın bakışlarla adama baktı ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

"Hadi ama Ben, durduk yerde kavga etmeyelim," dedi Diondra, onu kanepeye çekerek. "Bugün duyduklarımdan sonra asıl benim sana kızmam gerekir."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" dedi Ben. "Hep böyle şifreli konuşuyorsun. Günüm bok gibi geçti ve hiç havamda değilim. Anladın mı?"

"Aaaaa," diye fısıldadı kız, Ben'in kulağına. "Kavga etmeyelim. Hepimiz aynı taraftayız, birbirimizle kavga etmeyelim. Hadi odama gidelim de barışalım." Nefesi bira kokuyordu ve uzun tırnakları oğlanın apışındaydı. Ben'i kanepeden kaldırdı.

"Trey burada ama."

"Trey umursamaz," dedi Diondra, sonra sesini yükseltti. "Sen biraz televizyon seyret Trey."

Trey onlara bakmadan mırıldandıktan sonra, elindeki birayı üstüne döke saça boylu boyunca kanepeye yattı.

İşte şimdi Ben'in tepesi atmıştı. Diondra da onun bu hallerinden hoşlanıyor gibiydi. Kızın içine yüklenip onu ağlatmak istiyordu. O yüzden Trey'in duyabileceği şekilde kapıyı kapattıktan sonra kızın elini kavradı ama Diondra dönüp ani bir hareketle suratını sertçe tırmaladı.

"Diondra, bu da ne şimdi?" Ben'in, suratında kanayan yeni bir yarası daha vardı ama umrunda değildi. Bu koca bebek yanakları, yaralarla büyürdü ancak. Diondra bir an geri adım attı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra Ben'i aniden kendisine çekince birlikte yatağın üzerine düştüler. Bütün oyuncak bebekler, ayılar, düşmelerinin şiddetiyle yatağın iki yanına döküldü. Diondra bu sefer ensesini tırmaladığında, çizgi romanlarda dendiği gibi Ben'in gözünü resmen kan bürüdü, kızı fena halde becermek istiyordu. Diondra güneş yanığı deriyi soyar gibi pantolonunu çıkarmasına yardım etti. Ben'in aleti her zamankinden daha sertleşmiş

bir halde pantolondan fırladı. Kız kazağını üzerinden çıkardığında, süt rengi, yumuşak, kocaman göğüsleri ortaya çıktı. Diondra aceleyle şortunu bacaklarından sıyırdı. Ben, kızın göbeğine baktığında, Diondra hemen arkasını dönüp oğlanı kendisine çekti. Bir taraftan da, "Bu mudur yani? Bütün yapabildiğin bu mu? Beni bundan daha iyi becerebilirsin," diye haykırıyordu. Ben ise kızın içinde bütün sertliğiyle gidip geliyor, çarpışmadan hayaları acıyor, gözleri körleşiyordu. Boşalıp sırtüstü düştüğünde kalp krizi geçireceğini sandı. Seksten sonra hep olduğu gibi üzerine basan depresyonla savaşırken -yetersizlik hissi- bir taraftan da nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

Ben bununla birlikte yirmi iki kere seks yapmış oluyordu. Sayısını tutuyordu, hepsi Diondra'yla olmuştu ve seksten sonra erkeklerin uyuyakaldığını bilecek kadar televizyon seyretmişti. Oysa o hiç uyumazdı. Tam tersine sanki kafein almış gibi daha çok heyecanlanır, huysuz ve sinirli olurdu.

Aslında ona göre, seks rahatlatmalıydı. Seks sırasında ve boşalırken kendisini harika hissediyordu. Ama boşaldıktan sonra, yaklaşık on dakika boyunca neredeyse ağlayacak gibi oluyordu. Tek hissedebildiği, *bu muydu yani,* duygusuydu. Hayattaki en harika, erkeklerin uğruna birbirlerini öldürdükleri bir şeydi ve birkaç dakika sonra, geriye kalan tek şey boşalmışlık hissi ve depresyondu. Yani bu kadarcıktı işte. Diondra'nın hoşlanıp hoşlanmadığını ya da boşalıp boşalmadığını asla kestiremezdi. Kız hırıltılarla çığlık atardı ama sonrasında asla mutlu görünmezdi. Yanında Ben'e dokunmadan sırtüstü yatar, nefesi neredeyse duyulmazdı.

"Bugün alışveriş merkezinde bizim kızlarla karşılaştım," dedi Diondra, yanında yatarken. "Senin, okulda küçük kızları düzdüğünü söylediler. On yaşındaki kızları falan."

"Sen ne diyorsun?" dedi Ben, hala sersemliğinden kurtulmaya çalışarak.

"Krissi Cates adında küçük bir kız tanıyor musun?"

Ben, yerinden fırlamamak için kendisini zor tuttu. Bir kolunu başının arkasına attıktan sonra tekrar yanına koydu. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şey, evet, tanıyorum sanırım. Dersler bittikten sonra sanat dersinde ona yardımcı oluyordum."

"Bana daha önce hiç sanat derslerinden bahsetmemiştin," dedi Diondra.

"Söyleyecek bir şey yok ki. Sadece birkaç kere oldu."

"Sadece birkaç kere ne oldu?"

"Sanat dersi," dedi Ben. "Çocuklara yardım ediyorum, o kadar. Eski öğretmenlerimden biri rica etti."

"Polisin seninle konuşmak istediğini söylediler. Kız kardeşin yaşındaki küçük kızlara olmayacak şeyler yaptığını söylediler. Onları ellemişsin. Herkes sana sapık diyor."

Ben, yatakta sırtüstü oturdu. Basket takımının, soyunma odasında onun yeni, siyah saçlarıyla dalga geçtiği, onunla uğraşmaktan sıkılıp koca kamyonetlerine gidene kadar kendisini köşeye sıkıştırdığı hayali beynine bir ok gibi saplanmıştı. "Sen de sapık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Sapık olduğumu düşünüyorsan benimle niye seks yaptın o zaman?"

"Benimleyken aletini kaldırıp kaldıramayacağını görmek istedim. Her zamanki kadar çok boşalıp boşalmayacağını merak ettim." Sırtını oğlana dönüp bacaklarını karnına çekti.

"Söylediklerin çok saçma Diondra." Kız cevap vermedi. "Duymak istiyorsan söyleyeyim. O kızlarla hiçbir şey yapmadım. Seninle çıkmaya başladıktan sonra başka hiç kimseyle hiçbir şey yapmadım. Seni seviyorum. Küçük kızlarla seks yapmak falan istemiyorum. Tamam mı?" Sessizlik. "Tamam mı?"

Diondra vücudunu oynatmadan hafifçe ona baktı. Tek bir mavi göz, duygusuzca üzerine dikilmişti. "Şşşt. Bebek tekmeliyor."

Libby Day

Bugün

Toplantı için Magda'nın evine giderken, Lyle arabada kaskatı ve sessizce oturuyordu. Satmak için toparladığım notlar konusunda hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni yargılıyor olabilir miydi? Aslında satmak için ayırdıklarım çok özel şeyler değildi. Annemin Michelle ve Debby'ye neşeli karamalarla yazdığı beş doğumgünü kartı ve bir de asıl para edeceğini düşündüğüm, yine annemin Ben'e doğumgününde yazdığı başka bir kart. Aslında kendimi pek rahat hissetmiyordum. Dahası hiç hoşuma gitmiyordu ama parasız kalmaktan daha çok rahatsız oluyordum ve bu her şeyden daha önemliydi. Ben'in on ikinci doğumgününü kutlayan kartın içinde şöyle yazıyordu: *Gözlerimin önünde kocaman adam oluyorsun, sonra bir bakmışım ki araba kullanmaya başlamışsın!* Bunu okuduğumda kartı ters çevirmiş, sonra

mümkün olduğunca kendimden uzağa itmiştim. Çünkü hapiste olduğu için Ben araba kullanmayı öğrenemese de annem böyle bir şeyi görme şansına sahip olamadan ölmüştü.

Her neyse.

Missouri Nehri boyunca arabamı sürerken su, akşamüstü güneşini yansıtmaktan acizdi. Toplantıda insanların bu notları okuması fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Özel olmasalar da mahrem olduklarına takılıp kalmıştım. Belki onlar kartları inceler, antika şamdanlar gibi değerlendirirken, toplantıdan ayrılabilirdim.

Lyle bu arada Magda'nın evine giden yolu tarif ediyordu. Artık her penceresinde St. Patrick Günü bayrakları asılı birkaç evin olduğu, ortanın da ortası sınıfların semtine gelmiştik. Lyle yine rahatsız rahatsız kıpırdanıyordu. Sonra aniden bana döndüğünde, diziyle neredeyse vitesi yerinden oynatıyordu.

"Eee," dedi.

"Eee."

"Şu toplantı... Magda söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi, planladığımızdan biraz farklı gelişti."

"Ne anlama geliyor bu?"

"Şey, biliyorsun işte, hani şu üye olduğu grup – Day'e Özgürlük Topluluğu. Hani Ben'i hapisten çıkarmaya çalışanlar. Magda gruptan birkaç... kadını da çağırmış."

"Hayır, olamaz," dedim ve arabayı kaldırıma yanaştırdım.

"Dinle bak, Runner'ı araştırmak gerektiğini söylüyordun. İşte fırsat. Bize... Yani sana, onunla baba-kız konuşman ve sorular sorman için para ödeyecekler."

"Baba-kız mı?"

"Evet. Bak, bendeki para suyunu çekmek üzere. Araştırmamızı devam ettirebilmemiz için yeni fon lazım."

"Yani karşılarına oturup bana hakaret etmelerine izin vermem mi gerekiyor? Geçen sefer neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Yo, yoo, bu sefer öyle olmaz, üstelik Runner araştırması için sana bilgi bile verebilirler. İşini kolaylaştırabilirler. Yani, artık sen de Ben'in masum olduğuna inanıyorsun, öyle değil mi?"

Beline dayadığı çamaşır sepetiyle yanından geçerken televizyon seyreden Ben'in saçlarını karıştıran annem ve saçlarını düzeltmek için annemin odadan çıkmasını bekleyen Ben'in gülümsemesi gözümde canlandı.

"O kadar da değil."

Radyoda bir Billy Joel şarkısı başladığında, kontaktaki anahtarlar hafifçe şıngırdadı. İstasyonu değiştirdim.

"Pekala, hadi gidelim," dedim.

Birkaç sokak daha ilerledik. Magda'nın oturduğu yer, benimkinden çok daha ucuz görünmekle birlikte, daha güzeldi. Bütün evler gelişigüzel inşa edilmişti ama sahipleri, zaman içinde en az bir kat boya sürerek, bayraklar asarak, öteye beriye çiçekler ekerek gururlarını korumuşlardı. Evler bana cuma akşamları ışıltılar saçan bluzlarıyla barlara üşüşen, umut dolu ev kızlarını hatırlattı. İçlerinden en azından birinin güzel olacağını düşünürdünüz ama hiçbirisi güzel olmazdı ve asla güzel olamayacaklardı. İşte Magda'nın evi de deli saçması bir sürü takıyla süslenmeye çalışmış en çirkin kızlardan biriydi. Evin önündeki bahçede bir sürü bahçe süsü vardı. Tel bacakları

üzerinde sallanan cüceler, sıska çubukların üzerinde duran flamingolar ve rüzgar esince kanatları fır dönen plastik ördekler. Bahçedeki yamalı çim alanlardan birinde otların büyük bölümü çamura bulanmış, kartondan eski bir Noel geyiğinin etrafını sarmışlardı. Motoru durdurduğumda, ikimiz birden bahçenin bu titreşen sessiz sakinleri seyrettik.

Lyle, önemli bir maçta nasihat veren bir antrenör gibi ellerini sonuna kadar açarak bana döndü. "Merak etme. Bence tek hatırlaman gereken şey, Ben hakkında konuşurken biraz dikkatli olmak... Ben söz konusu olduğunda, bu insanlar karşılarındakine fena halde gıcık kapabiliyor."

"Gıcık kapmak mı?"

"Sen hiç kiliseye gider misin?"

"Çocukken giderdim."

"Öyleyse şöyle anlatayım. Birileri kilisene gelip senin duygularını düşünmeden, Tanrı'dan nefret ettiğini söylerse, gıcık kaparsın."

Gerçekten bir kilise gibiydi. Veya bir ayin de denilebilirdi. Koyu renk, yünlü giysileri içinde kahve üstüne kahve içen insanlar mırıldanarak konuşuyor, kederli bir şekilde gülümsüyordu. Odanın havası, sigara dumanından maviye dönmüştü. Diane'in sisli karavanından sonra, böylesi bir havayı hiç solumadığımı düşündüm. Derin bir nefesle dumanı içime çektim.

Kapıyı defalarca çaldığımız halde kimse duymayınca biz de içeri girmiştik ve sohbetlerin dağılıp insanların bize bakmasını sağlamamız beş saniye kadar sürmüştü. Bulaşık teline benzeyen saçına tokalar takmış yaşlı bir kadın, yüzündeki kocaman

donuk gülümsemesiyle sanki bir sır verirmiş gibi bana bakıp göz kırptı. Sarsıcı derecede güzel, yirmili yaşlarında esmer bir kız, bebeğini beslediği şeftali tabağından başını kaldırıp yaşlı kadın gibi sabırsız bir şekilde gülümsedi. Beni kızgın gözlerle süzen kardanadam boyutlarındaki yaşlı bir kadın ise boynundaki haça dokunurken dudaklarını gerdi ama belli ki odadaki herkes emre itaat ediyordu: *Nazik olun.*

Toplantıya katılanların hepsi kadındı ve hepsi beyazdı. Çoğunluğu kaygılı gözlerle bakıyordu ama aralarından birkaç tanesi, *bir-saat-boyunca-ayna-önünde-çalışılmış* zeki bakışları olan sosyetik kadınlardı. Bunları ne arabaları ne de kıyafetleri açık ederdi. Onların kim olduğunu anlatan şeyler küçük dokunuşlardı. Antika bir broş -zengin kadınların her zaman antika broşları olurdu- ya da kalemi tam dozunda çekilmiş dudaklar. Muhtemelen ta Mission Hills tarafından nehrin kuzeyine ayak bastıkları için kendilerini yüce gönüllü hissediyorlardı.

Diane, kadın toplantıları için, "Tek bir adam bile yok," derdi. (Sonra da onaylamıyormuş gibi burnundan solurdu.) Bu kadınların hapisteki Ben'i nasıl bulduklarını ve onları Ben'e neyin çektiğini merak ediyordum. Geceleri, kocaları yanlarında horlarken dağınık yatağın içinde oturup Ben özgür kaldıktan sonra, onunla yaşayacakları hayatın hayalini mi kuruyorlardı? Yoksa tenis maçları arasına sıkıştırdıkları bir yüce gönüllülükle, zavallı çocuğa gerçekten yardım etmek mi istiyorlardı?

Bir seksen boyundaki Magda, neredeyse kendisi kadar geniş ve kabarık saçlarıyla, mutfaktan çıkarak yerleri gümleterek odaya girdi. Bir önceki Cinayet Kulübü toplantısındaki hiç

kimsenin suratını hatırlayamadığımdan, onu sokakta görsem tanıyamazdım. Magda kalın bir kazağın üzerine kot kumaştan bir tulum elbise giymişti ve görünüşe göre, mücevher kutusunda ne bulduysa takıp takıştırmıştı. Kulağından salkım gibi sarkan altın küpeler, kalın bir altın zincir ve bunları tamamlamak üzere yüzükparmağı dışındaki hemen bütün parmaklarında envai çeşit yüzük. Bu yüzükler sanki yanlış yere çakılmış nallar gibi beni rahatsız etti. Buna rağmen Magda'nın gergin elini sıktım. Sıcak ve kuruydu. *Mmmuuuaaaahhh!* diye bir ses çıkarıp kucaklamak için beni kendisine çektiğinde, ayrık göğüslerinin arasına gömüldüm. Fırına girmiş gibiydim. Sırtımı dikleştirip geri çekildim. Magda hala ellerimi tutuyordu.

"Geçmiş, geçmişte kaldı. Evime hoşgeldin," dedi.

Arkasından hemen hemen aynı ses tonuyla başka bir kadın daha, "Hoşgeldiniz," dedi.

"Ne zaman istersen gelebilirsin," dedi Magda üsteleyerek.

Eh, davet ettiğinize göre, gelmem de gayet normal, diye düşündüm.

"Evet millet, bu Libby Day, Ben'in en küçük kız kardeşi."

"Ben'in tek kız kardeşi," diye ekledim.

Kadın kederli bir tavırla başını salladı.

"Bir parça da bu yüzden toplandık zaten," diye duyurdu kalabalığa Magda. "Biraz huzur bulmak için. Ve Ben'i sonunda eve getirmek için!"

Lyle'a göz attığımda çaktırmadan burnunu ekşitti. Annesi kadar olmasa da oldukça kilolu, on beş yaşlarında bir genç, halı kaplı merdivenlerden inerek oturma odasına geldi. Önü düğmeli, haki bir pantolon giymişti ve kimseyle göz göze gel-

memeye çalışarak bütün odayı tararken, başparmağını kemerine takıp çıkarıyordu.

Magda çocuğu görse de kimseyle tanıştırmadı. Bunun yerine, "Ned, mutfağa git ve biraz daha kahve yap," dedi. Oğlan omuzları kaskatı bir şekilde, gözlerini duvarda kimsenin neye baktığını anlayamadığı bir noktaya dikerek kadınların oluşturduğu çemberin etrafından dolaştı.

Sonunda Magda beni oturma odasına çekmek için diğer elini uzattığında, öksürme bahanesiyle elimi kurtardım. Beni bir kanepede iki kadının ortasına oturttu. Ortada oturmaktan, başkalarının kol ve bacaklarının bana değmesinden nefret ediyordum. Kanepe minderine iyice yayılmadan önce, kalçalarımın üzerinde dengemi sağlamaya çalıştım ama eninde sonunda minyon bir kadın olduğum için pamuklara gömülmüş küçük bir çizgi film karakteri gibi görünüyordum.

"Libby, benim adım Katryn. Aileni kaybettiğin için çok üzgünüm," dedi yanımda oturan zengin kadınlardan biri, bana tepeden bakarak. Parfüm kokusu burun deliklerimin büyümesine neden oluyordu.

"Merhaba Katherine." Başsağlığı dilemenin miadı ne zaman dolar diye merak ediyordum bir taraftan. Sanırım belli bir zaman limiti yoktu.

"Kat-rin," dedi en şeker haliyle, altın çiçek şeklindeki broşu kopçasında sallanırken. Zengin kadınları tanımanın başka bir yolu daha vardı. Adlarının söylenişini hemen düzeltirlerdi. Aleesha değil A-li-si-ya, Debra değil Deb-or-ra. Karşılık vermedim. Lyle hemen karşımda, yaşlı bir kadınla canı sıkkın bir şekilde konuşuyordu. Kadının sıcak nefesinin Lyle'ın minik

kulağına dolduğunu neredeyse görebiliyordum. Herkes konuşuyor, fısıldaşıyor ve bana bakıyordu.

"İsterseniz gösteriye hemen başlayalım," deyip bir kez el çırptım. Kaba bir davranıştı ama böylesi büyük bir gerilime şu anda hiç ihtiyacım yoktu.

"Evet, Libby... Ned, kahveyi getiriyor musun?" diye söze başladı Magda. "Ağabeyinin tamamen yanlış sebeplerle hüküm giydiği cinayetlerin baş şüphelisi babanla ilgili konuşmak üzere toplandık."

"Evet. Ailemin öldürüldüğü cinayetler."

"Ama baban hakkında konuşmadan önce," diye devam etti Magda, "seninle ağabeyinle ilgili hikayelerimizi paylaşmak isteriz, çünkü hepimiz onu çok seviyoruz."

Elli yaşlarında, ince bedenli ve saç şeklinden yönetici gibi bir konumda olduğunu tahmin ettiğim bir kadın ayağa kalktı. "Benim adım Gladys. Ben'le yıllar önce, yardım çalışmalarım sırasında tanıştım," dedi. "Hayatımı değiştirdi desem yeri var. Hapishanedeki hükümlülere sürekli mektup yazarım."

Bunu söylediğinde ister istemez dudak düktüm ve kadın, yaptığımı gördü. "Onlarla yazışırım, çünkü genellikle sevilmeyenleri sevmek, benim için Noel'de yapılabilecek en büyük iyiliktir. *Ölüm Yolunda* filmini seyretmişsinizdir mutlaka. Her neyse, beni asıl etkileyen, Ben'in gönderdiği mektuplardaki pırıl pırıl masumiyetti. Karda açan çiçekler kadar hayat doluydu o, hala mektuplarında beni güldürebiliyor olmasına hayranım. Düşünsenize, benim onu güldürmem gerekirken, o beni güldürüyor. Üstelik her gün yaşadığı korkunç koşulları anlatırken..."

Bunun üzerine herkes bir şeyler ekledi. *Çok eğlencelidir... Ah, ne kadar doğru... O müthiş biri.* Elindeki kahve demliğiyle Ned herkesi dolaşarak upuzun plastik kupaları doldurmaya başladı. Bu arada kadınlar, çocuğa bakmadan ellerini sallayarak *kafi* işareti yapıyordu.

Daha genç bir kadın titreyerek ayağa kalktı. Hemen hemen Lyle'la yaşıttı. "Benim adım Alison. Ben'le annem sayesinde tanıştım. Kendisi bugün gelemedi..."

"Kemo, rahim kanseri," diye fısıldadı kulağıma Katryn.

"Ama ikimiz de aynı şekilde düşünüyoruz. Ben özgür kalmadan annem rahat etmeyecek." Birkaç kadın bunu duyunca alkışladı. "Ve bu... bu..." O noktada kızın titremesi ağlamaya döndü, "Yani o öyle iyi biri ki! Ve başına gelenler bir o kadar da yanlış. Ben kadar güzel yürekli birinin... haklı hiçbir gerekçe olmadan kafese kapatıldığı bir dünyada yaşadığımıza inanamıyorum!"

Çenemi sıktım. Her an korktuğum başıma gelebilirdi.

"Bence bütün bu yanlışlıkları düzeltmelisin," diye patladı haç takan ve eve girdiğimde bana en az yakınlık gösteren kardan adam vücutlu kadın. Ayağa kalkmaya bile gerek görmemişti, sadece yanındakilere doğru kaykılmakla yetindi. "Sen de herkes gibi hatalarını düzeltmelisin. Aileni kaybettiğin için çok üzgünüm. Yaşamak zorunda kaldığın şeyler için gerçekten çok üzülüyorum ama artık bir yetişkin gibi davranıp bu işi düzeltmen gerekiyor."

Bu konuşmayı onaylamak üzere odada kimse başını sallamıyordu, en azından ben göremedim ama odada yerini tespit edemediğim bir *mmm-hmm* sesi, sanki güçlü bir kabulü so-

mutlaştırıyordu. Sanki kilometrelerce ötede bir tren homurdanarak üzerimize geliyordu. Lyle'a baktığımda, yine çaktırmadan gözlerini devirdi.

Magda kırmızı burunlu bir konuşmacının kürsüye çıkması gibi kasıla kasıla kapı girişine geçti. "Libby, bu fiyaskodaki payın için seni affettik. Bize göre bu korkunç suçu baban işledi. Elimizde bir sürü önemli gerçek var. Cinayet sebebi, cinayet işleme fırsatı..." dedi Magda. Yasal terimler aklına gelmediği için olsa gerek, sözüne bir es vererek devam etti. "Cinayet sebebi: Cinayetlerden iki hafta önce annen Patricia Day, babandan çocuk yardımı almak için avukata başvurdu. Ronald -Runner- Day, hayatında ilk defa ailesi karşısında yasal olarak zor durumda kalacaktı. Zaten binlerce dolarlık kumar borcu nedeniyle başı dertteydi. Ailesini devreden çıkarmak, maddi açıdan rahatlamasını sağlayacaktı. Üstelik o gece eve gittiğinde, hala annenin vasiyetinde olduğunu sanıyordu. Sonuçta Runner eve geldiğinde Ben orada değildi, sen de kaçmıştın. Kalanları öldürdü."

Runner'ı, pasaklı şapkasını alnının üstüne kaldırmış, evin içinde tüfeğini doğrultarak derin nefeslerle dolaşırken, tabancasını ona doğrultan annemi gözucuyla görüşünü gözümde canlandırdım. O geceyi hatırladığımda sesler kulaklarımda yine çınlarken, haykırışları Runner'ın ağzına uydurmaya çalıştım.

"Sizin evden çıkmış kumaş lifleri Runner'ın kulübesinde bulundu, gerçi o yaz sürekli sizin eve girip çıktığı için bu kanıt sürekli reddedildi ama her halükarda geçerli bir kanıt. Savcılık evde bulunan Ben'in kanını sürekli ileri sürdü ama Ben'in

üzerinde kurbanların kanının veya başka bir dokunun bulunmamış olması hep göz ardı edildi."

"Sanki kendi evinde tıraş olmak suçmuş gibi!" dedi, boynunda haç olan kızgın kadın.

Diğer kadınlar bu çıkışa kahkahalarla güldüler.

"Son olarak, beni en çok heyecanlandıran kısma geçmek istiyorum Libby; cinayeti işleme fırsatına yani. Bildiğin gibi, babanın o zamanlar bir kız arkadaşı vardı. Peggy Bannion. *Hatanın neresinden dönülürse kardır,* demişler. Peggy şu anda babanın lehine tanıklık etmekten vazgeçmek üzere. Hem de yalancı şahitlikten beş yıla kadar cezalandırılma ihtimaline rağmen."

"Eh, öyle bir şey olmayacak tabii," dedi Katryin coşkuyla. "Buna izin vermeyiz."

Kot pantolonlu, leylek gibi bir kadın ayağa kalkınca, bütün kadınlar alkışladı. Kısa saçlarının üst tarafı permalıydı ve gözleriyse cüzdanda unutulmuş bozuk paralar gibi küçük ve boş bakışlıydı. Önce bana baktı, sonra kafasını çevirdi. Boynundaki zincir kolyeden sarkan, mavi çizgili kazağıyla uyumlu kocaman mavi taşla oynadı. Su lekeli aynasının karşısında kazağıyla kolyesini uyuşturmaktan memnun bir halde duruşunu görür gibiydim.

Babamın kız arkadaşına baktım -Magda'nın özel konuğuydu- ve göz kırpmamak için kendimi zor tuttum.

"Geçtiğimiz birkaç ay boyunca bana gösterdiğiniz ilgi için, öncelikle hepinize teşekkür etmek isterim," diye başladı kadın, tiz sesiyle. "Runner Day, herkesi kullandığı gibi beni de kullandı. Eminim bunu hepiniz biliyorsunuzdur." Bunları bana

söylediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Başımı salladım ama sonra içimden sallamamış olmayı diledim.

"Hikayeni bizimle paylaşmak ister misin Peggy?" dedi Magda. Magda'nın televizyonda bolca *Oprah* seyrettiği belliydi. Onun temposuna sahipti ama sıcaklığından eser yoktu.

"Gerçek hikayem şöyle... 2 Ocak gecesi, kulübesinde Runner için akşam yemeği hazırladım. Yahni ve pilav pişirdim, eh tabii Runner söz konusu olduğundan bir sürü de bira vardı. Mickey's Big Mouths denen biralardan içerdi, açacakla açmak gerekirdi ve kapakları öyle tuhaf açılarla açılırdı ki yengeç kıskacı gibi kapaklar yüzünden illa bir yerleri kesilirdi. Hatırlıyor musun Libby? Hep bir yerini keserek kanatırdı."

"Yemekten sonra ne oldu?" diye araya girdi Lyle. Ona, minnettarlığını gösteren bir gülümseme beklentisiyle bana bakmasını bekledim ama bakmadı.

"Eh işte, sonrası ev hali. Bira bitince, Runner bira almak için dışarı çıktı. Sanırım çıktığında saat sekiz civarıydı çünkü televizyonda Magnum dizisi vardı. Hatırlıyorum, çünkü bölüm tekrarıydı ve hayalkırıklığına uğramıştım."

"Magnum seyrediyormuş," diye hayretle araya girdi Magda. "Ne kadar ironik."

Peggy ona boş boş baktı.

"Her neyse, Runner evden çıktı ama geri gelmedi. Ben de kış vakti, erkenden uyuyakalmışım. Eve geldiğinde uyandım. Evde saat yoktu, o yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Ama kesinlikle geceyarısını geçmişti, yani kesinlikle çok geç olmuştu. Sonrasında pek uyuyamadım ve en sonunda tuvalet için kalktığımda güneş doğmak üzereydi, bu da Runner dön-

dükten sonra en fazla iki üç saat uyumuş olabileceğim anlamına geliyor."

Kadıncağız işerken, işedikten sonra tuvalet kağıdı ararken, muhtemelen tuvalet kağıdı falan bulamayınca yatağa dönerken Runner'ın sürekli üzerinde uğraşıyormuş gibi yaptığı televizyon parçaları, motorlar ve aletler arasında, belki ayak parmağını bir yerlere çarpmış olabilirdi. Oysa ben o sırada karların içinde sürünerek evime vardığımda, kanlar içinde yatan ailemi bulmakla meşguldüm. Bütün suçu kadına yükledim.

"Tanrı yardımcım olsun, sabahleyin polis gelerek geceyarısından sabah beşe kadar Runner'ın nerede olduğunu sordu. Yani *bana* onun nerede olduğunu soruyorlardı. Polislere kararlı bir şekilde aynı şeyleri söylüyordu. Eve erken geldim, geceyarısı olmadan evdeydim, falan filan. Oysa ben öyle düşünmüyordum. Yine de onun söylediklerine uydum. Öylesine ona ayak uydurdum işte."

"Eh, olan olmuş artık!" dedi bebekli esmer.

"Son bir yıldır beni bir kez olsun aramadı."

"Benden daha şanslısın," dedim ama der demez de pişman oldum. *Runner sekiz ay yerine üç ayda bir aramaya devam etse, kadın sırrını daha ne kadar saklayacaktı acaba,* diye düşündüm. "Ve dediğim gibi," diye devam etti Peggy, "Elleri ve yüzü çiziklerle kaplıydı, ama bira kapaklarından mı olduğunu kestiremiyorum. O gece birayı açarken bir tarafını kesip kesmediğini de hatırlamıyorum ama birileri onu cırmalamış olabilir tabii."

"Kurbanlardan sadece birinde, Michelle Day'in tırnak altlarında deri dokusu bulundu. Bu da çok normal çünkü bo-

ğazlanarak öldürülmüştü. Yani katille en yakın fiziksel temas onda olmuştu," dedi Lyle. Hepimiz birkaç saniye boyunca oturduğumuz yerde sesimizi çıkarmadık ama sessizlikten faydalanan bebeğin *agu* sesleri, bir süre sonra ciyaklamalara dönüştü. "Ama ne yazık ki o doku parçaları, daha laboratuvara ulaşamadan bir yerlerde kayboldu."

Runner'ı gözümde upuzun suratı ve kocaman gözleriyle Michelle'in üzerine abanmış, ağırlığıyla kızı yatağa bastırırken canlandırdım; Michelle nefes alabilmek için çırpınıyor, boğazındaki ellerinden kurtulmaya çalışıyor, o sırada kirli küçük tırnaklarıyla onun ellerini cırmalıyor, Runner ise ellerini Michelle'in boğazına daha sıkı bastırıyordu.

"İşte benim hikayem bu kadar," dedi Peggy, komedyenlerin *ne yaparsın, öyle işte,* edasıyla ellerini açıp omuz silkerek.

"Ned, biz tatlılar için hazırız!" Magda mutfağa doğru uluduğunda, Ned başını iyice omuzlarına gömmüş bir şekilde, ortası jöleli kurabiyelerle dolu bir tabakla üst dudağını yalayarak içeri koşturdu.

"Ay Ned, yemeden duramıyorsun değil mi?" diye azarladı Magda, çocuğun elindeki tabağa kızgın kızgın bakarken.

"Sadece iki tane yedim."

"Hadi oradan, iki tane yemişmiş." Magda yamulmuş paketten bir sigara çıkarıp yaktı. "Markete git, sigaram bitti. Tabii kurabiye de azaldı."

"Araba Jenna'da."

"Yürü o zaman, biraz hareket etmiş olursun."

Diğer kadınların kalkmaya niyeti yok gibiydi ama ben kalacak değildim. Magda'nın evine yakıştıramadığım emaye bir

şekerliğe gözümü dikerek kapının yanında durdum. Magda not defterini elinde şaklatarak, "Yapacak mı? Onu buldu mu? Gerçekten inanıyor mu?" sorularını sıralar, Lyle da onu sabırla cevaplarken, şekerliği çaktırmadan cebime attım. Bu arada her göz kırpışımda Peggy sanki bana daha da yaklaşıyordu. Ürkütücü bir satranç oyununu andırıyordu. Tam kirişi banyoya doğru kırıyordum ki elimi tuttu.

"Runner'a hiç benzemiyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Belki burnun biraz ona çekmiş."

"Anneme benzerim."

Peggy üzgün görünüyordu.

"Onunla uzun süredir mi birlikteydin?" diye sorarak onu cesaretlendirdim.

"Sürekli darılıp barışıyorduk. Sanırım, evet. Yani arada benim de başka erkek arkadaşlarım oluyordu. Ama her geri gelişinde, sanki planın bir parçasıymış, başka türlüsü olamazmış gibi hissettirmesini biliyordu. Yani, yine ortadan kaybolacağını, tekrar geri geleceğini, geri geldiğinde sanki hiçbir şey olmamış gibi kaldığımız yerden devam edeceğimizi adım gibi bilirdim. Bilemiyorum. Hep bir muhasebeci ya da ona benzer bir işi olan biriyle tanışmayı dilemiştim. Hayatım boyunca, düzgün adamlarla nerelerde tanışılır hiç bilemedim. Yani onlarla tanışmak için nereye gidersin ki?"

Sanki muhasebecilerin ve sigortacıların yaşadığı özel bir yer varmış gibi, benden bir tarif istiyormuş gibi bir hali vardı.

"Hala Kinnakee'de mi yaşıyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Başlangıç olarak, oradan ayrılmayı denerdim."

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 15:10

Patty, Diane'in arabasının sürücü koltuğuna neredeyse uçarak bindi. Gözlerini kontakta sallanan anahtarlara dikmişti. İçinden sürekli, *gidelim buradan, hemen şimdi, gidelim*, diye tekrarlayıp duruyordu. Patty motoru çalıştırdığında, Diane yolcu koltuğuna bindi. Araba, Muehler'lerin önünden kıçı savrularak patinaj yapıp kalktığında, yanık lastik kokusu yer yanı sardı. Diane'in bagajdaki tüm yayıntıları -beyzbol topları, bahçe aletleri, bez bebekler- gürültüyle çalkalandı. Bir yanı ağaçlık, öteki yanı çit olan toprak yol boyunca, tozlar arasında koltuklarında hoplaya zıplaya ilerlediler. Sonunda Diane'in güçlü eli direksiyonun üzerine nazikçe kondu.

"Yavaş."

Patty araziden çıkana kadar hızını kesmeden sürmeye devam etti. Geniş bir manevrayla direksiyonu sola kırıp yolun kenarına park etti ve ağlamaya başladı. Parmakları, başını dayadığı direksiyonu sımsıkı kavramıştı, korna bozuktu.

"Neler oluyor böyle!" diye ciyakladı. Bir çocuk kadar ağlamaklı, öfkeli ve şaşkındı.

"Tuhaf şeyler," dedi Diane, kardeşinin sırtını okşarken. "Hadi, eve gidelim."

"Eve gitmek istemiyorum. Oğlumu bulmam lazım."

Oğlum kelimesi dudaklarından dökülür dökülmez yine ağlamaya başladı ve bu sefer kendisini iyice koyverdi. Düşünceleri beynine iğneler gibi batarken, bir taraftan soluksuz kalırcasına hıçkırıyordu. Oğlunun bir avukata ihtiyacı olacaktı ama avukat için paraları yoktu. Mahkeme, hayatından sıkılmış bir avukatı tayin edecekti muhtemelen. Tabii kaybedeceklerdi. Oğlu hapse girecekti. Kızlara ne diyecekti? Böyle bir şeyin cezası ne kadardı? Beş yıl mı? On mu? Ben'in, yirmi beş yaşında kızıl saçlarıyla güneşten gözlerini kısmış ürkek haliyle hapishanenin kapılarından çıkarak büyük otoparkta yürüyüşünü gözünde canlandırabiliyordu. Patty hayalinde kollarını açarak oğlunu karşılıyordu ama Ben iyice yaklaştığında, kendisini kurtarmadığı için annesinin yüzüne tükürüyordu. Oğlunu hapse girmekten kurtaramayan bir annenin yaşamaya hakkı var mıydı? Yakalanmadan önce kaçmasına, bir kaçak gibi yaşamasına yardım mı etmeliydi yoksa? Bunu yapsa bile oğluna kaç para verebilirdi ki?

Patty, aralık ayında içinde, durumundan bezmiş ve babasının asker tabancasını Linda Boyler'a satmıştı. Hiç hoşlanma-

dığı kocası Dave Boyler, böyle bir hediyeyi hiç hak etmediği halde, Noel sabahı büyük sevinç yaşayacaktı. Evdeki zulasında tabancadan gelen para da dahil, yaklaşık üç yüz doları vardı Patty'nin. Gerçi hepsi alacaklılara gidecekti. Patty sözde o gün masaya oturup kimlere ne kadar ödeme yapacağını listeleyecekti ama artık böyle bir şey olmayacaktı. Üç yüz dolar, Ben'in en azından birkaç ay idare etmesini sağlardı.

"Öfkesi geçince Ben eve gelecektir," diye fikir yürüttü Diane. "Ocak ayında bisikletle ne kadar uzağa gidebilir ki?"

"Ya *onlar* önce bulursa?"

"Şekerim, peşine düşenler mafya değil ya. Duydun işte, Muehler çocukları da henüz... suçlamadan haberdar değildi. Başka saçma dedikodulardan bahsediyorlardı. Bütün bunları Ben'i karşımıza alıp konuşmalıyız. Tek umudumuz şu anda evde olması."

"Bunu yaptığını söyleyen aile kim?"

"Kimse adlarını söylemedi."

"Ama bulabilirsin, değil mi? Yani böyle şeyler söyledikten sonra bizim pısıp bütün bunları yutacağımızı sanmıyorlardır, öyle değil mi? Sen soruşturabilirsin. Bu söylentilerin kaynağını bilmeye hakkımız var. Ben'in, kendisini suçlayanlarla yüzleşmeye hakkı var. *Benim* haklarım var."

"İyi ya, önce eve gidelim, kızları yoklayalım, sonra ben de birkaç yeri ararım. Şimdi, arabayı kullanmama izin verecek misin?"

Evde büyük yaygara vardı. Michelle bir taraftan tavada sucuk şeritleri kızartmaya çalışıyor, bir taraftan da Debby'yi yanın-

dan kovalıyordu. Libby'nin bir kolu ve yanağı, üzerine sıçrayan kızgın yağlar yüzünden parlak pembe izlerle dolmuştu. Küçük kız ağzını sonuna kadar açmış, az önce Patty'nin arabada ağladığı gibi neredeyse anırıyordu. Sanki tüm ümitleri tükenmiş, sanki küçücük bir umut olsa bile başa çıkamayacağı için pes etmiş gibi ağlıyordu.

Patty ve Diane, Alman duvar saatlerinde dans ederek görünüp kaybolan cici adamlar ve kadınlar gibi, neredeyse bir koreografi eşliğinde harekete geçtiler. Diane üç uzun adımda mutfağa dalıp Michelle'in bir kolunu kavrayarak, kızı bir bez bebek gibi ocaktan uzaklaştırdı ve kıçına bir şaplak patlatarak oturma odasındaki kanepenin üzerine fırlattı. Patty yanlarından zikzak çizerek Libby'yi yerden kaldırdığında, küçük kız anında minik maymunlar gibi annesine sarılarak boynunda ağlamaya devam etti.

Patty, artık sicim gibi gözyaşı döken Michelle'e döndü. "Sana söylemiştim. Ocağı sadece çorba ısıtmak için kullanabilirsin. Bütün evi yakabilirdin."

Michelle, *sanki kaybedecek neyimiz var ki,* dercesine, sefil mutfağa ve oturma odasına baktı.

"Acıkmıştık," diye mırıldandı Michelle. "Gelmeyeceksiniz sandık."

"Ve bunu fırsat bilip sana yasaklandığı halde sucuklu sandviç mi yapmaya kalktın?" diye azarladı Diane, tavadan aldığı etleri tabağa öfkeyle çarparken. "Anneniz için cici kiz olmanız gerekirdi."

"Onun için her zaman cici kız olmamız gerekiyor," diye söylendi Debby. Ben'in yıllar önce bir fuardan kazandığı pem-

be pandaya burnunu dayamıştı. Daha bıyıkları yeni terlemeye başladığı günlerde, oğlan bir dizi süt şişesini bir atışta devirmişti. Kızlar, ağabeyleri sanki onur nişanı kazanmış gibi sevinmişlerdi. Day'ler genelde bir şey kazanmazdı. Aile olarak hep bunu söylerlerdi. Ne zaman minicik bile olsa bir şansları olduğunu düşünseler, *biz hiç kazanamayız ki,* derlerdi. Aile sloganları gibiydi.

"Ve bunu yapmak o kadar mı zor?" diye sordu Diane, kızın çenesine yumuşak bir fiske savurarak. Debby, güldüğü görünmesin diye başını iyice öne eğdi.

"Sanırım değildir."

Diane birkaç yere telefon edeceğini söyleyip mutfak telefonunu aldı ve kablonun izin verdiği mesafede, koridorun en dibine gitti. Yanlarından ayrılırken de Patty'ye huysuz çocuklarını beslemesini söyledi. Diane'in sözleri, sanki çocuklarını beslemeyi hep unuttuğunu ima ediyormuş gibi, Patty'ye çok dokundu. Evet, ketçaptan domates çorbası, süt tozundan süt yaptığı günler oluyordu. Bayat ekmeğin üzerine biraz hardal sürüp sandviç niyetine çocuklarına yedirdiği de oluyordu. En kötü günlerini böyle atlatmaya çalışıyordu. Ama çocuklarının öğünlerini asla unutmazdı.

Okulda da aşevinin ücretsiz öğle yemeklerini yedikleri için, en azından orada düzgün bir şey yiyorlardı. Oysa bunu düşündüğü anda, Patty kendini daha da kötü hissetti. Patty de küçüklüğünde aynı okula gitmişti ve asla aşevinin ücretsiz yemeklerinden yemek zorunda kalmamıştı. Okul yıllarında, bazı çocukların bedava yemek kartlarını uzattıklarında, kantin görevlisi kadınların, "Bedava yemek!" haykırışlarını duyunca,

o çocuklara üstünlük taslayarak sırıttığını hatırlayınca, midesi kasıldı. Bir keresinde yanındaki dik saçlı ve kendinden emin görünüşlü bir çocuk, "Bedava yemek diye bir şey yoktur!" diye kulağına fısıldadığında o çocuklar için üzülmüştü ama onlara yardım etmeyi düşündüren bir üzüntü değildi bu. Sadece bir dahaki sefere onlara tepeden bakmamaya karar verdiren bir hüzündü.

Libby hala kollarında iç çekerek ağlıyordu. Kızın sıcak nefesinden Patty'nin boynu ıslanmıştı. Kızına kendine bakmasını iki kere söyledikten sonra, Libby gözlerini kırpıştırarak yüzünü annesine çevirdi.

"Ben, çok, yandıııım." Sonra yine ağlamaya başladı.

"Tamam bebeğim, birkaç tane uf olmuş. Kalıcı olmayacak, yoksa buna mı üzülüyordun? Sadece birkaç minicik pembecik uf olmuş bunlar. Haftaya hatırlamayacaksın bile."

"Kötü bir şey olacak!"

Annesinin evhamlısıydı o. Daha Patty'nin karnından çıktığı anda temkinli bir bebekti ve hep öyle kalmıştı. Libby kabusların kızı, kaygının ta kendisiydi. Hiç beklenmedik şekilde rahme düşendi. Ne Patty ne de Runner, hamileliği duyduklarında sevinmişlerdi. Bebek partisi vermeye bile kalkışmamışlardı. Ailesi de zaten onlardan o kadar sıkılmıştı ki hamilelik tam anlamıyla bir utanç halini almıştı. Libby muhtemelen karnındaki endişeli asidin içinde dokuz ay boyunca yatmış, bütün kaygıları, endişeleri emmişti.

Tuvalet eğitimi tam anlamıyla tuhaf bir olaydı. Kız, içinden çıkanları gördüğünde çıplak ve delirmiş bir halde koşarak tuvaletten kaçardı. Okula bırakıldığı her gün, onun için dra-

matik bir terk edilişti. Anaokulu öğretmeni onu içeri almaya çalışırken, kocaman ıslak gözleriyle her seferinde yüzünü cama dayardı. Geçen yaz birkaç kere yemek yemeyi reddetmiş, sanki bir şey tarafından zapt edilmiş gibi yüzü beyaza kesilmişti ve sonunda -evet, sonunda- Patty'ye dizinde çıkan siğilleri göstermişti. Sonraki bir saat boyunca, ağzından cımbızla çekebildiği kadarıyla, siğillerin zehirli sarmaşıklar gibi her yerini saracağını, (fırk!) bu siğiller yüzünden artık kimsenin yüzünü göremeyeceğini sandığı ortaya çıkmıştı. Ve Patty neden daha önce endişelerini paylaşmadığını sorduğunda Libby çıldırdığını düşünürcesine annesine bakmakla yetinmişti.

Libby, felaket habercileri gibiydi. Patty bunu çok iyi biliyordu ama kızın dudaklarından dökülenler yine midesinin kasılmasına neden oldu. Halihazırda çok ama çok kötü bir şey olmuştu zaten. Ama kızının da söylediği gibi, her şey çok daha kötüye gidebilirdi.

Patty, Libby'yle birlikte kanepeye oturup kızının saçlarını ve sırtını okşadı. Debby ve Michelle ellerinde mendillerle ve bütün cici halleriyle kardeşlerine yanaştılar ama bunu, bir saat önce yapmaları gerekirdi aslında. Debby, pandanın ağzından konuşarak Libby'ye her şeyin iyi olacağını söylemeye çalışıyordu ama küçük kız bebeği itip başını çevirdi. Michelle, çorbayı ısıtıp ısıtamayacağını sordu. Bütün kış, Patty'nin hazırlayıp garajdaki derin dondurucuda büyük kavanozlarda sakladığı çorbaları içerlerdi. Çorbalar genellikle şubatın sonuna kadar anca dayanırdı. Şubat, yılın en kötü ayıydı.

Michelle donmuş kocaman bir et ve sebze kalıbını tencereye koyup tezgahın üzerindeki sucuk tabağını görmemeye ça-

lışarak buzu kırarken, Diane büzdüğü dudaklarıyla geri geldi. Bir sigara yaktı -*inan bana, buna ihtiyacım var*- ve Patty'yle Libby'yi yerlerinden zıplatan bir ağırlıkla kanepeye çöktü. Kızları Michelle'in yanına gönderdiğinde, çocuklar sinirli bir itaatle bir şey söylemeden gittiler.

"Pekala. Söylentiyi başlatanlar Cates ailesi. Salina civarında oturuyorlar, çocuklarını Kinnakee'deki okula gönderiyorlar, çünkü oturdukları yerdeki okul hala inşaat halindeymiş. Ben, kıza okuldan sonra gönüllü olarak destek oluyormuş, sonra olanlar olmuş. Ben'in okulda gönüllü yardımcılık yaptığını biliyor muydun?"

Patty başını iki yana salladı.

"Gönüllü yardımcılık mı?"

Diane yine dudaklarını büzdü. Kardeşiyle tartışmaya girmeyecekti.

"Eh işte, sebebi her neyse, ilkokul çocuklarına yardımcı oluyormuş. Kızın ailesine bakılırsa aralarında olmayacak bir şeyler olmuş. Tabii başkaları da aynı şeyleri söylüyor. Hinkel'ler, Putches'ler ve Cahills'ler."

"Ne diyorlar?"

"Hepsi bildiklerini karşılaştırıp okul yönetimiyle konuşuyor. Duyduğuma göre olay polise aksetmiş ve bugün kapına bir polis gelip Ben hakkında konuşmak isterse sakın şaşırma. Olay bu aşamaya gelmiş yani. Okuldaki herkes bilmiyor -şükürler olsun ki Noel tatilindeyiz- ama bugünden sonra dedikodular hızla yayılacaktır. Sanırım Ben'in okulda yardım ettiği her çocukla ilgili, okul, ailelerle görüşüyor. Yani, on aile falan."

"Ne yapmam gerekiyor?" Patty başını dizlerinin arasına aldı. Olanlar artık komik bir hal almıştı, gülmemek için karnını kasması gerekiyordu. *Sinir krizi mi geçiriyorum acaba,* diye geçirdi içinden. *Belki sinir krizi geçirsem iyi olur, bu sayede kimseyle konuşmak zorunda kalmam.* Bembeyaz ve güvenli bir oda, kahvaltıdan akşam yemeğine kadar çocuklara gösterilen özenle beslenme, nazik fısıltılarla kendisiyle konuşan insanlar, Patty sanki birisinin matemini tutuyormuş gibi sessizliğine gömülmüş...

"Sanırım herkes Cates'lerin evinde toplanmış, konuşuyorlarmış," dedi Diane. "Adresi aldım."

Patty bakakaldı.

"Bence oraya gitmeliyiz," dedi Diane.

"Oraya gitmek mi? Az önce, birileri gelebilir dememiş miydin?"

"Telefon çıldırmış gibi çaldı durdu," dedi Michelle. Mutfaktaki kızın, konuşulanları duymaması gerekiyordu.

Patty ve Diane bakışlarını telefona çevirip çalmasını bekledi.

"İyi de sana telefona bakmanı söylemiştik. Niye cevap vermedin Michelle?" diye sordu Diane.

Kız omuz silkti. "Açmamız mı, yoksa açmamamız mı gerektiğini hatırlayamadım."

"Belki burada beklememiz daha iyi olur," dedi Patty.

"Patty, o aileler toplanmış ve oğlunun yarattığı boktan durumu konuşuyor. Konuştuklarının ne kadarı doğru bilemeyiz ama en azından oğlun adına onlarla konuşman gerekmez mi? Ne diyeceklerini duymak, söyleyeceklerini yüzüne karşı söylemelerini istemiyor musun?"

Hayır, istemiyordu. Bütün bu hikayenin bitmesini, sessiz ve sakin bir şekilde unutulmuşluk diyarında kaybolmasını istiyordu. Kasabadaki insanların Ben hakkında söylediklerini duymak istemiyordu. Tanrı aşkına, Maggie Hinkel okul arkadaşıydı. Ve bütün o öfke kusan suratların karşısında dağılıp gideceğinden korkuyordu. Ağlayıp af dileyecekti, biliyordu. Daha şimdiden af dilemeye razıydı ve yanlış bir şey yaptıkları kanıtlanmamıştı bile.

"Ben üzerimi değiştireyim."

Koltukaltları sökük olmayan bir kazak bulup ayağına haki renkte, bol bir pantolon geçirdi. Saçlarını şöyle bir taradı ve altın küpelerini imitasyon inci küpeleriyle değiştirerek, imitasyon inci kolyesini boynuna taktı. Taklit incilerin ağırlığını, kulaklarında ve boynunda hissediyordu. Kimse sahte olduğunu anlayamazdı.

Ablasıyla kapıya doğru yürürken -koro halinde ocak kullanımıyla ilgili uyarılar ve televizyonun kapatılması emri havada uçuşuyordu- Libby kollarını sallayarak onlara koşup yine ağlamaya başladı. Michelle, lekeli penye kazağının üzerinde kollarını kavuşturup bir ayağını hırçın bir şekilde yere vurdu.

"Bu haldeyken onunla başa çıkamıyorum," dedi kız, annesini mükemmel bir şekilde taklit ederek. "Beni aşıyor. Beni fazlasıyla aşıyor."

Patty derin bir iç çekerken, Michelle'e makul bir şekilde yaklaşmakla onu azarlamak arasında gitti geldi ama Libby, vahşi bir hayvan gibi giderek artan *bendegelmekistiyorum-bendegelmekistiyorum* ulumaları eşliğinde ağlıyordu. Michel-

le soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. Patty, polis geldiğinde, yüzü yanık, kendinden geçmişçesine ağlayan bir çocuğun yerlerde yuvarlandığını görürse, neler olabileceğini hayal etti. Üçünü de yanına mı almalıydı? Ama birilerinin burada kalıp telefona bakması gerekiyordu ve Michelle ile Debby'nin evde kalması, kendisiyle birlikte gelmelerinden daha iyiydi...

"Libby, botlarını giy," diye emretti Diane. "Michelle, evin sorumluluğu sende. Telefonlara cevap ver, kapıyı açma. Ben'in anahtarı var zaten, başkası gelirse kapıyı açmanıza gerek yok. Tamam mı?"

"Neler oluyor?"

"Michelle, seninle konuşuyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam," diyen Diane son sözü söylemiş oldu.

Patty kapıda durmuş Libby'nin botlarını ve üzeri kirden kabuk bağlamış eldivenlerini giyişini seyrederken, kendini fena halde işe yaramaz hissetti. Kızının yün eldiveninden tutup beraber arabaya yürüdüler. Belki insanlara Ben'in, kendisini seven küçük kız kardeşleri olduğunu hatırlatmak iyi olabilirdi.

Libby konuşkan bir çocuk değildi, genellikle kısa beyanlarda bulunurdu. "Küçük atlardan hoşlanıyorum. Spagettiden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum." Annesinin aksine, duygularını saklayamazdı. O anda ne düşünüyorsa, neler hissediyorsa hemen yüzüne yansırdı. Kızgın ya da üzgün olmadığı zamanlardaysa neredeyse hiç konuşmazdı. Şimdiyse emniyet kemerini takmış, pembe burnunu cama çevirmiş, bir parmağıyla ağaçların tepelerini hayali olarak cama çizerken, sessiz sakin arabanın arkasında oturuyordu.

Patty ile Diane de yol boyunca ne konuştular, ne de radyoyu açtılar. Patty yapmak üzere oldukları ziyareti hayalinde canlandırmaya çalışıyordu (Ziyaret? Böylesi antipatik bir ziyarete gerçekten ziyaret denebilir miydi?) ama hayalinde, "Oğlumu rahat bırakın!" diye çığlık atmaktan öteye gidemiyordu.

Maggie Hinkel'le hiç arkadaş olmamışlardı, arada sırada markette ya da kiliseden tanıdıkları Putch'ların evinde falan karşılaştıklarında iki çift laf ederlerdi. Bu insanlar kaba değildi, kendisine asla kaba davranmazlardı. Ama Krissi Cates'in ailesi hakkında Patty'nin hiçbir fikri yoktu. Onları gözünde, özenle giyinmiş, bakımlı evlerinde düzgün ve altın sarısı saçlarıyla canlandırdı. Bayan Cates'in, az önce taktığı incilerin sahte olduğunu anlayıp anlamayacağını merak etti.

Diane otoyolda Elkwood Park evlerinin mavi tabelasını göstererek semti ve evi tarif etti. Elkwood hala ahşap iskeletlerden ibaretti. Bu iskeletler sokak sokak, evlerin konturlarını belirliyordu ve hepsi birbirinin aynısıydı. İskelet evlerden birinin ikinci katında genç bir kız sigara içiyordu. Yatak odasında oturmuş haliyle, görünmez uçağındaki Süper Kadın'a benziyordu. Sigarasını silkelediğinde, küller yatak odasından oturma odasına indi.

Hala inşaat halinde olan evler Patty'yi rahatlatıyordu. Tanıdık oldukları halde tamamen yabancıydılar. Sanki hayatını kurtaracak, çok kullanılan bir kelimeyi birdenbire unutuvermek gibiydiler.

"Güzel görünüyor, değil mi?" dedi Diane, parmağını evlere doğru sallayarak.

İki sokak döndükten sonra evlerin, gerçek evlerin düzenli bir şekilde dizildiği bir sokağa girdiler. Bir evin önü araba kaynıyordu.

"Parti var galiba," diye burnunu çekti Diane. Camı açıp sokağa tükürdü. Diane'in gırtlak gürültüsü dışında, araba birkaç saniye sessizliğe boğuldu.

"Dayanışma," dedi Diane. "Endişelenme, en kötüsü sana bağırabilirler."

"Libby'yle arabada kalsan iyi olabilir," dedi Patty. "Onun önünde bağrışılmasını istemiyorum."

"Boşver," dedi Diane. "Arabada kimse kalmayacak. Bunu yapabiliriz. Değil mi Libby? Sen güçlü bir kızsın, değil mi?" Diane bütün gövdesiyle arka koltukta oturan Libby'ye döndüğünde parkası hışırdadı, sonra tekrar Patty'ye baktı. "Bence onu görmeleri iyi olur, en azından onu seven küçük bir kız kardeşi olduğunu bilirler." Aynı şeyi düşündüğü için, Patty bir anda cesaretlendi.

Diane arabadan çıkıp arka kapıyı açtı ve Libby'yi giysilerinden yakalayıp dışarı çıkardı. Üçü birlikte kaldırımda ilerlerken, Patty kendisini çok hasta hissediyordu. Bir süredir ülseri sakinleşmişti ama şimdi bütün karnı yanıyordu. Kastığı çenesini rahatlatması gerekiyordu. Patty ile ablası önde, Libby annesinin arkasında geriye doğru bakarken kapıya dikildiler. Patty yoldan geçerken uğradıklarını, arkadaşlarının eğlenceli bir partisine katılmaya geldiklerini hayal etmeye çalıştı. Kapının üzerinde hala Noel süslemeleri vardı. *Harika bir Noel geçirdiler ama şimdi hem korkuyorlar hem de kızgınlar ve bahse girerim ki, 'henüz harika Noel'imizin mutluluğunu sürüyorduk ki*

başımıza gelenlere bakın,' diyorlardır, diye aklından geçirdi. Ev sanki bir katalogdan fırlamış gibi görünüyordu, garajın önünde de iki BMW duruyordu. Bu insanlar başlarına, kötü şeyler gelmesine alışık olamazdı.

"Bunu yapmak istemiyorum, bunu yapmamalıyız," diye patladı.

Diane kapı zilini çalarak, tıpkı babasının ağlayıp sızlayanlara yaptığı gibi sakin bir ifadeyle kardeşine baktı. Ardından da yine babasının, bu bakışın üstüne söylediği şeyi söyledi. "Yapılacaksa yapılacak, başka çaresi yok."

Kapıyı sarışın ve ablak suratlı Bayan Cates açtı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve elinde hala bir mendil tutuyordu.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Ben... Siz... Krissi Cates'in annesi misiniz?" diye söze başlayan Patty, ağlamaya başladı.

"Evet, benim," dedi kadın. Parmaklarını incilerine dolarken, bir Patty'ye bir Diane'e, sonra da Libby'ye bakıyordu. "Ah, sizin küçük kızınız... Yoksa sizin küçük kızınızı da mı incitti?"

"Hayır," dedi Patty. "Ben'in annesiyim ben. Ben Day'in annesiyim." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, sonra koluyla bir kez daha sildi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, *Louuuuuu* buraya gel. Çabuk." Bayan Cates kocasına seslenirken sesi büyüyor, düşen bir uçağın sesi gibi tizleşiyordu. Patty'nin tanımadığı birkaç yüz, oturma odasının kapısından baktı. Bir adam, elindeki içecek tepsisiyle mutfaktan kapıya doğru yürüdü. Çiçekli bir kot pantolon giymiş, sarışın, güzel bir kız koridorda oyalanıyordu.

"Kim bunlar?" diye cıvıldadı kız.

"Git, babanı getir." Bayan Cates, neredeyse kapı önündekileri dışarı itekleyerek eşiği kapladı. Sonra evin içine, "Louuuu..." diye seslendi. Kadının arkasından bir doksan boylarında, iriyarı bir adam belirdi. Çenesini kaldırış şekli Patty'ye, tuttuğunu koparan insanları hatırlattı.

"Bu o, Ben Day'in annesi," dedi kadın, Patty'nin midesini altüst eden bir tiksintiyle.

"İçeri girseniz iyi olur," dedi adam. Patty'yle Diane birbirlerine baktıklarında, yaramazlık yapan köpeğini azarlarcasına, "Gelin, gelin," diye üsteledi.

Geniş salona girdiklerinde, onları çocukların doğumgünü partilerine benzeyen bir manzara karşıladı. Dört küçük kız farklı oyunlar oynuyordu. Elleri ve yüzlerine parlak yıldız çıkartmalardan yapıştırmışlardı. Birkaçı da ailelerinin yanında pasta yiyordu. Küçük kızlar açgözlü ve iştahlı, anne babaları ise cesur yüz ifadelerinin ardında panik yaşıyormuş gibi görünüyordu. Krissi Cates ise salonun tam ortasında kendisini yere atmış, bebeklerle oynuyordu. Karşısında bağdaş kurup oturmuş şişman ve esmer genç adam, kızın gönlünü kazanmaya çalışarak onunla ilgileniyordu.

Patty bu süngerimsi, sevimsiz bebekleri bir filmde görmüştü, tacize uğrayan çocukların nerelerine dokunulduğunu anlatmaları için kullanılıyordu. Krissi elindeki iki bebeğin de giysilerini çıkarmış, erkek bebeği kız bebeğin üzerine yatırmıştı. Anlamsız kelimeler sayıklarken bir taraftan da bebekleri birbirine çarpıştırıyordu. Esmer bir kızsa annesinin kucağında oturmuş onları seyrediyor, bir taraftan da parmağına bula-

şan pastayı yalıyordu. Oysa annesinin kucağında oturmak için fazla büyük görünüyordu.

"Böyle işte," diye sözünü bitirdi Krissi, sıkılmış ve kızgın bir ifadeyle, sonra da bebeği bir kenara fırlattı. Genç adam -terapist, sosyal hizmetler görevlisi, ekose gömleğinin üzerine Shetland kazak giyen birisi- bebeği düştüğü yerden kaldırdı ve Krissi'nin dikkatini çekmeye çalıştı.

"Krissi, hadi..." diye konuştu, erkek bebeği özenle dizine yerleştirirken. Bebeğin penisi, sönük bir şekilde sarkıyordu.

"Bu kim?" dedi Krissi, Patty'yi işaret ederek.

Patty, hareketlenmeye başlamış aileleri görmezden gelerek odanın ortasına yürüdü.

"Krissi?" dedi yere çömelirken. "Benim adım Patty. Ben Day'in annesiyim."

Bunu duyan Krissi, gözleri açılıp dudakları titrerken Patty'den uzaklaştı. Kızla Patty birbirlerine bakarken bir araba kazası yavaş çekimde gösteriliyormuş gibi birkaç saniyelik ağır bir sessizlik kapladı odayı. Sonra Krissi başını geriye atıp avazı çıktığı kadar haykırdı. "Onu burada istemiyorum!" Sesi bütün evde yankılanıyordu. "Onu burada istemiyorum! Bana söz vermiştiniz! Bunu yapmak zorunda olmadığımı söylemiştiniz!"

Kendisini yere atıp saçını başını yolmaya başladı. Esmer kız koşturup kendisini Krissi'nin üzerine atarken, kız, "Kendimi güvende hissetmiyorum," diye ağlıyordu.

Patty çömeldiği yerden kalkıp odada turlarken anne babaların korkmuş, ters yüzleriyle karşılaştı. Diane ise Libby'yi kapıya doğru, arkasında saklamaya çalışıyordu.

"Kim olduğunuzu duyduk," dedi Krissi Cates'in annesi, şimdi güzel yüzü daha da şişmiş gibi görünüyordu. Patty'nin eski okul arkadaşı Maggie Hinkel'i başıyla işaret ettiğinde, kadın utanarak kızardı. "Bir tanesine bakacak bile gücünüz yok. Babaları ayyaşın teki. Sosyal yardımlaşmadan geçiniyorsunuz. Kızlarınızı o... çakalla yalnız bırakıyorsunuz. Oğlunuzun, kızlarınızı mahvetmesine izin veriyorsunuz. Yüce Tanrım, inanamıyorum, oğlunuzun bunu yapmasına nasıl izin verirsiniz? Evinizde neler olup bittiğini Tanrı bilir!"

Putchlar'ın kızı o anda ayağa kalkıp uludu. Kızın gözyaşları, yanağına yapıştırdığı parlak yıldız çıkartmasının üzerinden akıyordu. Salonun ortasındaki genç adamın göz teması kurarak yatıştırmaya çalıştığı kızlar grubuna o da katıldı. "Onları burada istemiyorum!" diye haykırdı yine Krissi.

"Ben nerede Patty?" dedi Maggie Hinkel. Kaşık suratlı kızı, ifadesiz yüzüyle annesinin dibinde oturuyordu. "Polisin Ben'le konuşması gerekiyor. Umarım onu saklamıyorsundur."

"Saatlerdir onu bulmaya çalışıyorum. Lütfen." *Lütfen bana yardım edin, lütfen beni affedin, lütfen bana bağırmayın.*

Maggie Hinkel'in kızı bir süre sessiz kaldı, sonra annesinin kolunu çekiştirdi. "Anne, gitmek istiyorum." Diğer kızlarsa birbirlerine bakarak ulumaya devam ediyordu. Patty, Krissi ve terapiste bakarak ayakta durdu. Adam hala Ben yerine koyduğu çıplak bebeği kucağında sallıyordu. Patty kendini kusacak gibi hissettiğinde mide asidi boğazına kadar yükseldi.

"Bence gitseniz iyi olur," diye patladı Bayan Cates, kızını küçük bir bebek gibi yerden kaldırırken. Kızın ayakları nere-

deyse yere değiyordu ve ağırlığıyla kadının yalpalamasına neden oluyordu.

Genç terapist ayağa kalkarak Patty ile Bayan Cates'in arasına girdi. Bir an elini Patty'nin omzuna koyacak gibi oldu ama sonra fikir değiştirip Bayan Cates'i teselli etmeye karar verdi. Diane kapıdan Patty'ye sesleniyordu. Patty ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Daha doğrusu hakkındaki kararı vermelerini, gözlerini oymalarını bekliyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim!" diye bağırdı odaya Patty. Başı dönerken, aklını yitirecekmiş gibi hissediyordu. "Bütün bunlar bir hata. Özür dilerim."

Sonra Lou Cates bir anda önüne dikildi. Sanki onları içeri davet eden kendisi değilmiş gibi Patty'yi kolundan tutup kapıya yönlendirdi. Ağıtlar yakan dört kızın sesleri, arkalarında giderek azaldı. Çocuklarıyla ilgilenen anne ve babalar her yerdeydi. Patty kendini aptal gibi hissetti. Sersemlik ya da utanma değil, affedilmez bir aptallıktı hissettiği. Annelerin kızlarını tatlı dille yatıştırmaya çalıştıklarını duyabiliyordu. "Aferin kızıma, her şey geçti, her şey geçti, artık gidiyorlar, güvendesin, her şeyi birlikte yoluna sokacağız, şşş şşş, bebeğim."

Lou Cates, Patty'yi odadan dışarı sürüklemeden hemen önce, Patty arkasına dönüp annesinin kolları arasında, sarı saçları bir gözünün üstüne düşmüş Krissi Cates'e baktı. Kız, Patty'ye bakıp sakince seslendi. "Ben cehenneme gidecek."

Libby Day

Bugün

Runner'ı bulmakla görevlendirilmiştim fakat bütün hafta boyunca yaptığım en gönüllü, en tutkulu şey, yatağımın yanına atılmış bir gecelik gibi yere uzanmak olmuştu. Anaokuluna giden uykulu çocuklar, evimin önünden ördekler gibi geçerken bile ayağa kalkamıyordum. Mart yağmuru ve çamurunda, kocaman plastik botlarıyla yerde ayak izlerini bırakarak gürültüyle yürüyüşlerini gözümde canlandırabiliyordum. Yine de ayağa kalkamıyordum.

Berbat bir rüya görmüştüm. Uyanınca kendinizi, gördüğünüz rüyanın anlamsız olduğuna, rüyaların sizi rahatsız etmemesi gerektiğine, sadece bir rüya olduğuna ikna etmeye çalıştığınız rüyalardan biriydi. Çiftlikteydim. Gerçi tam olarak çiftlik de değildi, çiftlik olamayacak kadar aydınlık, fazlasıyla düzgün görünüyordu. Yine de çiftlikti işte ve turuncu bir

ufukta Runner'ın eski kovboylar gibi dörtnala çiftliğe doğru at sürdüğünü görüyordum. Eve yaklaştıkça -tepeden aşağı, sonra çiftlik kapısından içeri- dörtnala zannettiğim şeyin aslında tekerlekli bir külüstür olduğunu anlıyordum çünkü atın ayakları yerine tekerlekler vardı. Atın üst tarafı et, alt tarafı hastane sedyeleri gibi incecik metaldendi. At, beni görünce boyun kaslarını altındaki metalden kaçırmak istercesine panikle kişnedi. Runner atın üzerinden atlayınca yaratık, tek tekerleği patlak haliyle uzaklaşmaya başladı. Hayvandan yapılmış rahatsız edici bir market arabasına benziyordu.

"Boşver, takılma," diye sırıttı Runner, ata doğru. "Parasını verdim."

"Kazıklanmışsın," dedim.

Runner çenesini kasarak hemen önümde durdu.

"Annen iyi olduğunu söyledi," diye söylendi.

Tabii ya, diye düşündüm hayretle, *Annem yaşıyor.* Annemin yaşadığı düşüncesi, cepteki çakıl taşları kadar gerçekti. Annem hayattaydı ve bunca yıl aksini düşündüğüm için ne kadar da aptaldım.

"Önce elini düzelttirsen iyi olur," dedi Runner, eksik yüzükparmağımı işaret ederek. "Sana bunları aldım. Umarım attan daha çok seversin." İnce kadifeden bir keseyi, tombala gibi elinde sallıyordu.

"Ah, atı sevdim," dedim, kötü niyetlerimi bir fiskeyle uzaklaştırarak. Hayvanın butları, yapışık olduğu metalden parçalanmıştı ve etli bir kırmızı yağ, yere kan gibi damlıyordu.

Runner keseden sekiz dokuz tane parmak çıkardı. Ne zaman aralarından benimkine benzeyen birini seçsem, sonun-

da ya serçeparmak olduğunu, bir erkek parmağı olduğunu ya da farklı renkte ve uzunlukta bir parmak olduğunu fark ediyordum.

Runner dudaklarını büzmüş bana bakıyordu. "Aralarından birini seçiver işte, tamam mı? Abartılacak bir durum yok."

Benimkine çok az benzeyen bir tanesini seçtim ve Runner parmağı elime dikti. Arkamızdaki at kişnemeye başlamıştı. Kişnemeleri korku dolu ve kızgın bir kadının çığlığına benziyordu. Runner hayvana bir kürek attığında, at ikiye bölündü ve hareket edemeden yerde can çekişti.

"Oldu işte," dedi Runner dilini şaklatarak. "Eskisi kadar iyi."

Küçücük iki parmağımın arasında, beceriksiz ve kalın dikişlerle nabız gibi atan kocaman bir ayak başparmağı duruyordu şimdi, sonra birden Runner'ın kız arkadaşı Peggy ortaya çıkıverdi ve "Tatlım, annesi burada değil, unuttun mu? Onu öldürmüştük hatırlarsan," dedi.

Runner sanki eve süt almayı unutmuş gibi alnına vurdu. "Doğru ya. Haklısın. Bütün kızları hallettim, bir tek Libby hariç." Üçümüz gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize bakarken havayı iğrenç bir koku sarıyordu. Sonra Runner ata gidip küreği aldı, fakat aslında elinde bir balta tutuyordu.

Uykudan sıçradığımda, savurduğum kolumla komodindeki abajuru yere düşürmüştüm. Abajurun içinden parlayan ampule bakarken henüz sabah olmak üzereydi. Ampulün halıyı yakarak bir delik açıp açmayacağını merak ediyordum. Sonra sabah olmuştu ve ben hala kalkamıyordum.

Ama Ben'in odasının ışığı açıktı. İlk gerçek düşüncem - o gece Ben'in odasında ışık açıktı ve birisi konuşuyordu. Bunu

düşünmek istemiyordum ama ısrarla bir yerlerden patlak veriyordu. Neden delirmiş bir katil Ben'in odasına girip kapıyı kapattıktan sonra ışığı yakarak telefonda konuşsundu ki?

Ben'in odasında ışık yanıyordu. Diğer her şeyi unut. İntikamdan gözü dönmüş Lou Cates, borç batağındaki Runner, ailesini öldürerek Runner'a bir ders vermek isteyen bir avuç mafya bozuntusu. Evin içinde uluyan sesi unut, Ben'in sesi olmayabilir. O gece yatağa giderken Ben evde değildi ve uyandığımda ışık yanıyordu. Bir rahatlama hissettiğimi hatırlıyordum çünkü odasında ışık yanıyordu ve annemle kavgaları en azından bugünlük sona ermişti. Şimdi kapısının arkasında konuşuyordu, belki yeni telefonuyla birisini aramıştı, belki de kendi kendine konuşuyordu ama odasının ışığı yanıyordu.

Peki, Diondra kimdi?

Vücut kirimden grileşmiş çarşaftan rutubet kokusu burnuma dolarken, örtülerimi bir kenara atarak yataktan kalkmaya hazırlandım. Çarşafları en son ne zaman değiştirdiğimi hatırlamıyordum bile. Sonra ne kadar sıklıkla değiştirilmeleri gerektiğini de bilmediğimi fark ettim. Bu tür şeyler öğretilmezdi. Artık birkaç yıl önce televizyonda seyrettiğim bir filmde gördüğüm üzere, seks yaptıktan sonra yatak örtülerini değiştiriyordum.

Bir gerilim filminde Glenn Close, seksten sonra çarşafları değiştiriyordu, gerisini hatırlayamıyordum çünkü tek düşünebildiğim şuydu: *Ah, sanırım insanlar seks yaptıktan sonra çarşaflarını değiştiriyorlar.* Mantıklıydı ama ben hiç böyle düşünmemiştim. Vahşi bir hayvan gibi yetiştirilmiştim ve uzun yıllar da öyle kalmıştım.

Yataktan kalkarak sonunda abajuru komodinin üzerine kaldırdım ve oturma odasında bir tur atıp mesaj olup olmadığını umursamadığımı göstermek istercesine yan gözle telesekreteri kontrol ettim. Islık bile çalmış olabilirdim, adımlarımı sanki, *bir şey yok, öylesine dolaşmaya çıktım* der gibi umursamazca atmaya çalışıyordum. Diane'den ses yoktu. Dört gün olmuştu ve Diane'den hiç ses çıkmamıştı.

Eh, sorun değildi. Artık tek kişilik bir aile değildim.

Ben bu sefer geleceğimi bildiğinden, daha yerime oturmadan karşıma geçti. Camın arkasında tulum giydirilmiş bir manken gibi boş bakışlarıyla dimdik oturuyordu. Böyle yapmamasını, bu haliyle ödümü kopardığını söylemek istedim ama bir şey demedim. Henüz masum olduğuna tam olarak inanmadığım için, ödümü patlattığını belli etmek istemiyordum.

Sanırım hala tam olarak inanamıyordum.

Benden öncekinin sıcaklığını ve terini koruyan sandalyeye oturdum. Plastik sandalyenin sıcaklığı, böylesi bir yerde iğrenç bir his yaratıyordu. Otururken kendi sıcaklığımı vermek ve eğreti görünmemek için sandalyeye kalçalarımı iyice yaydım ama ahizeyi aldığımda benden öncekinin teri elime bulaştığında artık nasıl bir surat ifadesi sergilediysem, Ben'in kaşlarını çatmasına neden oldum.

"Sen iyi misin?" diye sorduğunda başımı bir kez sallayarak iyi olduğumu belirttim. *Evet, ne demezsin, kesinlikle iyiyim.*

"Demek yine geldin," dedi. Şimdi yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi becermişti ama Ben'in tipik temkinli gülümsemelerinden biriydi. Bir aile partisinde ya da okulun son gü-

nünde hep böyle görünürdü. Sürekli gittiği kütüphanede ses çıkardığı için azarlanmayı bekleyen çocuklar gibiydi.

"Yine geldim."

Hoş bir yüzü vardı, yakışıklı değildi ama iyi bir adamın hoş çizgilerine sahipti. Onu süzdüğümü görünce gözleri ellerine kaydı. Elleri büyümüştü, minyon yapısına oranla çok büyük görünüyorlardı. Hiç piyano çalmamış olsa da piyanist eli gibiydi. Ellerinde bir sürü yara izi vardı. Öyle büyük ve etkileyici yaralar değildi, sadece kesik ve çiziklerle koyu pembe konfetileri andırıyorlardı. Bakışımı yakalayınca, ellerinden birini kaldırıp parmağıyla derin bir yara izini işaret etti. "Polo kazası."

Güldüm çünkü espriyi yaptığı anda pişman olduğu anlaşılıyordu.

"Yok ya, aslında sen de bunun nasıl olduğunu biliyorsundur?" dedi Ben. "Şu boğa, Sarı 5, o küçük pisliği hatırlıyor musun?"

Küçük bir çiftliğimiz vardı. Buna rağmen büyükbaş hayvanlarımıza asla isim vermeye yanaşmamıştık. Hiç iyi bir fikir değildi. Daha küçücükken Bossy, Hank ya da Sweet Bell adını verdiğimiz hayvanlara bağlanmamamız gerektiğini bilirdik çünkü yeterince büyüdüklerinde mezbahaya yollanırlardı. On altı ay olduğu aklıma geldi. Bir yaşına geldiklerinde etraflarında parmakucunda dolaşmaya başlardık. Onlara sanki evdeki misafirlerden birisi osurmuş gibi, bakmamaya çalışarak utanırdık. İşte bu yüzden de her buzağı mevsiminde onları annelerinin renkleriyle adlandırırdık. Yeşil 1, Kırmızı 3, Mavi 2, annelerinin karnından kayarak ahırdaki toprak zemine dü-

şer, telaşlı alışveriş manyakları gibi hemen bacaklarıyla tekmeler atmaya başlardı.

İnsanlar sığırların ağırbaşlı, aptal yaratıklar olduğunu düşünürdü ama ya buzağılar? Minik kedi yavruları kadar meraklı ve oyuncuydular. Tam da bu yüzden yanlarına yaklaşmamız yasaktı. En fazla çitlerin arkasından onları izleyebilirdim ama lastik çizmelerini giymiş Ben'in astronotlara özgü ağır adımlarla içeri girip eliyle balık tutarcasına sinsi sinsi hayvanlara yaklaştığını hatırlıyordum.

Kısırlaştırılmayı reddeden meşhur erkek buzağı Sarı 5'in adı aklımdaydı. Hatırlıyorum da, zavallı annem ve Ben, günler boyunca Sarı 5'in haya torbasını kesip yumurtalarını almaya çalışmıştı. Hayvan her defasında onları bir şekilde alt ettiğinden, akşam yemeğine yeni bir başarısızlık hikayesiyle oturmuşlardı.

Çabalarının ilk akşamı, tam bir espri konusu olmuştu. Herkes tabağındaki bifteğe Sarı 5 muamelesi yapıp "Pişman olacaksın Sarı 5," diye gülüşmüştü. İkinci gece buruk gülüşmeler, beşinci gece ise gergin dudaklar ve sessizlik ağırlıktaydı. Sessizlik, Ben ve annemin yeterince iyi olmadığının kanıtı gibiydi adeta. Zayıf, küçük, yavaş, beceriksiz...

Ben hatırlatmasa, Sarı 5 hayatta aklıma gelmezdi. Beynimin kıvrımlarından çıkaramadığım hatıraları derlemesi için bir liste yapmasını çok istiyordum.

"Ne olmuştu? Seni ısırmış mıydı?"

"Yok ya, öyle büyük bir olay değildi. Tam onu tuttuğumu düşündüğüm bir anda beni çitlere doğru itmişti. Bir kalça darbesiyle beni yere yapıştırdığında elimin tersi bir çivinin tam

üstüne gelmişti. Annemin en az beş defa tamir etmemi söylediği bir çitti. O yüzden, bilirsin işte, benim hatamdı."

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum -zekice, teselli edecek bir şeyler söylemek istiyordum ama Ben'in benden ne tür tepkiler beklediğini hala kavrayamamıştım- ama Ben devam etti. "Bir daha düşündüm de, boşversene sen, bal gibi de Sarı 5'in hatasıydı." Küçük bir gülümsemeden sonra yine omuzlarını düşürdü. "Debby'yi hatırlıyorum, yarama bir bant yapıştırıp üzerini şu minik parlak kalp çıkartmalarıyla falan süslemişti."

"O çıkartmalara bayılırdı," dedim.

"Her yere yapıştırırdı."

Derin bir nefes alırken konuyu hava durumu gibi daha zararsız bir konuya çekip çekmeme konusunu değerlendiriyordum ama sonra vazgeçtim.

"Ben, sana bir soru sorabilir miyim?"

Gözleri camlaşıp dimdik yüzüme dikildiğinde, mahkum Ben'in geri geldiğini gördüm. Bitmek tükenmek bilmeyen soruların muhatabı bir adamdı şimdi karşımdaki ve biri soru sormaya yeltendiğinde anında terslenmeye hazırdı. O an, sorulan bir soruya cevap vermemenin ne büyük bir ayıp olduğunu fark ettim. "Sağolun, şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum," derdiniz ve soru soran ya da dinleyen birileri, ne kadar kaba biri olduğunuzu düşünürdü.

"O geceyi hatırlıyor musun?"

Ben'in gözleri büyüdü. Tabii ki o geceyi hatırlıyordu.

"Bir şeyler hatırlıyorum, kafam karışmış olabilir. Yani, tam olarak neler olup bittiği konusunda..." diye devam ettim.

Şimdi gecenin bir vakti, acil bir telefon almış gibi kaskatı elleriyle ahizeye yapışmış hafifçe öne eğiliyordu.

"Ama bir şeyi çok iyi hatırlıyorum," dedim, "hani kalıbımı-basarım cinsinden bir hatıra... Işığın yanıyordu. Yatak odanın ışığı yanıyordu. Kapının altındaki boşluktan görünüyordu. Ve odada birisi konuşuyordu."

Buz üzerinde yürürken insanın ayağı kayar, birkaç saniyeliğine, *ay, düşeceğim galiba* diye düşünür ya, işte şimdi ben de düşüyordum ve Ben'in beni bu düşüşten kurtarmasını umut ediyordum.

"Bak, bunu yeni duyuyorum," dedi sonunda.

"Nedir o?"

"Yeni bir soru. Sorulmamış bir soru kalmadığını sanıyordum. Tebrik ederim." İkimizin de oturuşu aynıydı, tıpkı iğrenç artıklardan hazırlanmış bir yemek tabağını geri itercesine bir avcumuzu masanın bir kenarına dayamıştık. Son görüşümden hatırladığım kadarıyla Runner da aynen böyle dururdu. Yirmi beş, yirmi altı yaşlarındaydım, para istemek için yanıma gelmiş, tatlı tatlı konuşarak -*şu yaşlı adama yardım edebilecek durumda mısın Libbyciğim*?- gönlümü almaya çalışıyordu. Gözümü kırpmadan hayır dediğimde, şokla birlikte gözlerindeki aşağılama da geri gelmişti. "Niyeymiş o?" diye azarladığında omuzlarını geriye atmış, kanatlarını kabartmış, ellerini aynı şekilde masama dayamıştı. Bense, *neden oturmasına izin verdim ki,* diye düşünürken onu masamdan kaldırmak için ne kadar zaman harcamam gerekeceğini hesaplıyordum.

"O gece gizlice evden kaçtım," dedi Ben. "Eve geldiğimde annemle yine kavga etmeye başlamıştık."

"Krissi Cates olayı mı?"

Şaşırmış gibi görünse de çabuk toparlandı.

"Evet, Krissi Cates olayı. Ama annem bana inanıyordu, tamamen benim yanımdaydı, annemin en harika yanlarından biri de buydu ya... Sana fena halde kızmış olsa bile yanında olurdu, yanında olacağını iliklerine kadar hissederdin. Bana inanıyordu. Ama kızgındı ve ne bileyim işte, korkuyordu. Onu neredeyse on altı saat habersiz bırakmıştım. Aslına bakarsan, neler olup bittiğini bilmiyordum bile, o zamanlar cep telefonu falan da yoktu, evden çıktıktan sonra evdekilerle konuşmak bugünkü kadar kolay değildi. Yani duyduğum kadarıyla, bugün artık daha kolaymış."

"İyi ama..."

"Evet, annemle tartışmaya başladık. Konunun Krissi Cates mi olduğunu hatırlamıyorum bile, daha doğrusu tartışma onunla ilgili mi başlamıştı yoksa tartışırken o konuya mı varmıştık bilmiyorum. Tanı biliyor ya hatırlamak için nelerimi vermezdim ama her neyse işte, annem bir süre evden izinsiz çıkmamı yasaklayıp beni odama gönderdi. Bir saat sonra odamdayken yine dellendim ve kontrol etmeye gelirse gittiğim anlaşılmasın diye, radyoyla ışıkları açık bırakıp evden ayrıldım. Yani, nasıl uyuduğunu bilirsin, kalkıp odama bakacak falan değildi. Bir kere uyudu mu, başında davul çalsan uyanmazdı."

Bunu öyle bir söylüyordu ki sanki odalar arasındaki o otuz adımlık mesafe inanılmaz bir seyahatmiş gibi geliyordu kulağa. Öte yandan doğruyu söylüyordu, annem bir kere uykuya daldı mı çok zor uyanırdı. Hatta neredeyse her sabah, ya-

tağa nasıl yattıysa öyle uyanır, uykusunda nadiren kıpırdardı. Geceleri gözlerim sulanana kadar hareketsiz bedenini izler, öldüğüne inanarak bir inleme, en azından bir nefes duyabilmek için nöbet tutardım. Dürtüklediğimde hafifçe kıpırdar, sonra yine aynı pozisyonuna geri dönerdi. Gecenin bir vakti tuvalette kazara annemle karşılaşmamıza dair hepimizin komik anıları vardı. Köşeyi dönerdik ve geceliğini bacaklarının arasına almış halde klozette oturmuş işediğini görürdük. O ise sanki camdan yaratıklarmışız gibi bizi görmezdi. Sonra, "Şu süpürge darıları hakkında hiçbir şey bilmiyorum," ya da "Tohumlar gelmedi mi daha?" gibi bir şeyler deyip ayaklarını sürüyerek yanımızdan geçer, odasına girerdi.

"Bunları polise anlattın mı?"

"Ah Libby, hadi ama. Yapma böyle. Böyle olsun istemiyorum."

"Anlattın mı?"

"Hayır, anlatmadım. Ne faydası olacaktı ki? Annemle kavga ettiğimi zaten biliyorlardı. Akşamına da kavga ettiğimizi mi anlatsaydım? Hiç anlamı yok. Evde en fazla bir saat kaldım, onun dışında başka bir şey olmadı, tamamen önemsiz bir atışmaydı. Tamamen."

Birbirimizi süzdük.

"Diondra kim?" diye sordum. Sessizliğe gömülme isteğini görebiliyordum. Düşündüğünü görebiliyordum. O gece evden gizlice kaçtığı doğru da olabilirdi, yalan da ama şu anda yalan söylemeye hazırlandığını gözlerimle görebiliyordum. Diondra'nın adı geçtiğinde içinin sızladığını, bu adın beyninde çınladığını da görebiliyordum. *Bak bunu sorman komik,*

dercesine başını sağa doğru eğdi ama sonra ne yaptığını fark edip hemen toparlandı.

"Diondra mı?" Oyalanıyor, tam olarak ne bildiğimi anlamaya çalışıyordu. İstifimi bozmadan ona baktım.

"Ah, Diondra okuldan bir kızdı. Diondra'yı da nereden çıkardın?"

"Sana yazdığı bir notu buldum. Okuldaki kızdan biraz daha öte birisiymiş gibime geldi."

"Hah. Eh, çılgın bir kız olduğunu hatırlıyorum. Bilirsin işte, insanlar seksi olduğunu düşünsün diye o tarz notlar yazıp dururdu."

"Bir kız arkadaşın olduğu hiç aklıma gelmemişti."

"Yoktu ki. Aman Libby, bir nottan, kız arkadaşım olduğu fikrine nasıl ulaştın?"

"Özel bir nottu." Hayalkırıklığına uğrayacağımı düşünerek gerilmeye başladım.

"Şey, sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke kız arkadaşım olduğunu söyleyebilseydim. Zaten bana bakmazdı bile. Ondan bir not aldığımı bile hatırlamıyorum. Bana yazıldığından emin misin? Dahası, öyle bir notu nereden buldun?"

"Önemli değil," dedim. Gitmeye hazırlandığımı anlasın diye ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdım.

"Libby, bekle, bekle."

"Hayır. Eğer benimle bir... mahkum gibi konuşmaya devam edeceksen, konuşmamızın bir anlamı yok."

"Libby, şu lanet olasıca ahizeyi kapatma. Benden beklediğin cevabı veremem, kusura bakma."

"Ben sadece gerçeği istiyorum."

"Ben de sana gerçeği anlatmak istiyorum ama sen... bütün hikayeyi duymak istiyor gibisin. Ben... yani kahretsin, bunca yıldan sonra küçük kız kardeşim beni ziyarete geliyor ve ben bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum. Hayatımdaki yegane iyi şeyden biri. Kahrolası kız kardeşimin yirmi dört yıl önce bana pek yardımı dokunmamış olabilir ama boşversene, bunları aşmışım zaten. Öyle bir aşmışım ki yıllar sonra onu tekrar gördüğümde bütün hissettiğim, mutluluktan başka bir şey değil. Demek istediğim, lanet olasıca ahırımda seni görmek için beklerken sanki yeni bir kızla buluşacakmışım gibi gergindim ve sonra seni gördüğümde, Tanrım, sanki... Belki bu sefer, en azından hayatımdaki bir şey iyi olacaktı. Belki ailemden hala hayatta olan bir yakınım olacaktı ve ben de bu kadar yalnız olmayacaktım artık, çünkü... yani Magda'yla konuştuğunu biliyorum. İnan bana bütün her şeyi duydum ve evet, kabul ediyorum. Beni ziyaret eden, benimle ilgilenen insanlar tabii ki var ama onlar seninle bir değil, bu olay dışında onlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor... Ve işte tam da bu yüzden beni tanıyan, ailemi bilen, bir zamanlar normal insanlar olarak lanet olasıca sığırlarla ilgili şakalar yaptığımızı hatırlayan kardeşimle tekrar konuşabilmenin ne kadar müthiş olabileceğini düşünmüştüm. Budur yani, şu anda tek istediğim bu, anlıyor musun? Bu kadar küçücük bir şey. Ve benden yine... nefret etmene neden olacak şeyler söylemek zorunda kalmayacağımı dilerdim." Bakışlarını indirip camdan yansıyan göğsüne baktı. "Ama bu elimden gelmiyor."

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 17:58

Diondra'nın küçük göbeği Ben'in ödünü koparıyordu ve kız haftalardır 'hareketlenmelerden' bahsediyordu. Bebeğin karnında hareket etmesi çok özel bir duyguydu, çok özel bir andı. Bu nedenle Ben'in elini sürekli Diondra'nın göbeğinde tutması, bebeğin tekmelerini hissetmeye çalışması gerekiyordu. Kızı hamile bırakmış, bebeği karnına yerleştirmiş olmaktan dolayı, en azından üzerine düşündüğünde gurur duyuyordu ama ne kızın karnına bakabiliyor ne de o bölgeye dokunabiliyordu. Tuhaftı, sert ama et etti, bozulmuş ete benziyordu ve dokunmak utanç vericiydi. Diondra haftalardır Ben'in elini tutup karnına bastırıyor, oğlanın vereceği tepkiyi izliyor, o bir şey hissedemeyince de bağırmaya başlıyordu. Ben, bir süre boyunca hamileliğin de

Diondra'nın şakalarından biri olduğunu, yine kendisini aptal yerine koymaya çalıştığını sanmıştı. Büyüyen göbeğin üzerinde eli terlerken, bu hareketlenmelerin bebek mi yoksa sadece kızın bağırsaklarının hareketi mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Endişeleniyordu. Bir şey hissedemezse -ve ilk hareketlenmeden beri haftalardır bir şey hissedememişti- Diondra'nın kendisine yine bağıracağından korkuyordu. "İşte bak oluyor, sanki rahmimde toplar atılıyor, nasıl hissedemezsin?" Ve sonunda bir hareketlenme olduğunu kabul ettiğinde, Diondra'nın her zaman yaptığı gibi iki büklüm olup dizlerini kavrayarak, saçları fırtınadaki ağaç dalları gibi savrulurken kahkahalar atmasından korkuyordu. Sonuçta gerçekten hamile olması mümkün değildi, yani Ben onu sadece düzüyordu, bunları bilmeyecek kadar cahil mi olduğunu sanıyorlardı?

Aslında kızın yalan söyleme ihtimaline karşılık, hamileliğin belirtilerine dikkat kesilmişti. Annesinin de her zaman kıvırıp çöpe attığı, sonunda daha gün geçmeden açılan kocaman, kanlı kadın bağlarını takibe almıştı. Emin olmak için başka nereye bakması gerektiğini bilmiyordu. Bir taraftan da bebeğin kendisinden mi olduğunu sorup sormama konusunda henüz bir karara varmış değildi. Diondra bebek sanki ondanmış gibi davranıyordu ve muhtemelen Ben'in kızdan öğrenip öğrenebileceği de bu kadardı.

Her neyse, geçen ay kızın hamile olduğu iyice kendisini göstermeye başlamıştı. Ben en azından onu çıplak gördüğünde bunu anlayabiliyordu. Diondra okula hala kocaman, çuval gibi kazaklarla gidiyordu ve pantolonunun düğmelerini ya da fermuarını yarı açık bırakıyor, büyüyen göbeğini, içine sıçıl-

mış geleceklerini görebileceği kristal bir küre gibi okşuyordu. Bir gün tekrar Ben'in elini tutup karnına götürdüğünde, hiç şüphe bırakmayacak bir şekilde Ben bebeği hissetmişti. Ufaklık tekme atıyordu ve bir anda Diondra'nın derisinin altında küçük bir ayağın yumuşak ama hızlı bir şekilde kaydığını gözleriyle görmüştü.

"Senin derdin ne? Çiftlikte bir sürü hayvanı doğurtmuyor musun? Bu da bir bebek sadece!" demişti Diondra, Ben elini kaçırınca. Sonra elini tekrar alıp karnına, içinde oynaşan şeyin üzerine koymuştu ve Ben, *buzağılar senin bebeğinden daha farklı, bırak beni, bırak beni, bırak beni,* diye geçirmişti içinden. Sanki kızın içindeki bir yaratık bir anda elini tutup ucuz korku filmlerindeki gibi kendisini içeriye çekecekmiş gibi hissetmişti. Gözünde öyle canlandırıyor, bebeği bebek gibi değil, bir yaratık gibi görüyordu.

Belki üzerinde daha sık konuşsalar alışırdı. Hareketlenmelerden sonra Diondra neredeyse birkaç gün boyunca kendisiyle tek kelime konuşmamıştı. Ben sonradan anlamıştı, kız bu hareketlenmeler için bir hediye bekliyordu. Hamile kalan kadınların karnındaki hareketlenmeyi kutlamak için hediye verilmesi adettendi ve Diondra'nın ailesi, kızları ilk adetini gördüğünde ona altın bir bilezik almıştı, bu da ona benzer bir durumdu.

Sonunda Diondra hediye niyetine Ben'in kendisini on kez yalamasına karar vermişti. Anlaşmaları böyleydi ve Ben bunu yapmayı özellikle sevmediği için cezalandırıldığını düşünmüştü. Çünkü gerçekten, kızın cinsel organını yalamayı hiç sevmiyor, koku midesini bulandırıyordu. Hatta şimdi bütün kı-

zın apış arası fena halde hırpalanmış gibi geliyordu gözüne. Aslında Diondra da çok hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu, bu yüzden cezalandırılmış olma hissi daha da baskın geliyordu Ben'de. Kız parmaklamasını söyleyerek çığlıklar atıyor, "Bastır!" diyor, daha yukarı, daha yukarı çıkmasını istiyor, sonunda beceriksizliğine iç geçirerek Ben'in kulaklarından kavrayıp tam olarak nereye istiyorsa başını oraya bastırıyordu. Ben ise, *seni pis orospu,* diye düşünürken, işi bittiğinde deli gibi elinin tersiyle kızın salgılarını ağzından silmeye çalışıyordu. *Geriye sekiz kaldı seni pis orospu,* diye düşünürken, "Bir bardak su ister misin tatlım?" diye sormuştu. Diondra ise, "Hayır ama senin ihtiyacın var, ağzın a.cık gibi kokuyor," deyip kahkaha atmıştı.

Hamile kadınlar, değişken bir ruh haline sahip olurdu. Bunu biliyordu Ben. Ama gelgitlerinin haricinde, Diondra hamileymiş gibi davranmıyordu. Hamileyken içmemesi gerektiği halde hala sigara ve alkol tüketiyor, bütün bu hurafeleri hastalık hastası insanların uydurduğunu söylüyordu. Yapmadığı bir şey daha vardı. Bir plan. Diondra, kızları doğduğunda ne yapacaklarına dair neredeyse hiçbir şey söylemiyordu. Diondra doktora gitmemişti ama ilk bir ay boyunca fazlasıyla midesi bulandığı için bebeğin kız olduğuna kanaat getirmişti. Gerçi bunu da öyle detaylı bir şekilde anlatmamıştı, laf arasında öylesine, bebeğin kız olduğunu, içinden gerçek bir kız çıkacağını söylemekle yetinmişti. Ben ilk başlarda, Diondra'nın kürtaj yaptırıp yaptırmayacağını merak etmişti. Bir keresinde bebekle ilgili bir şey söylerken ağzından *eğer* kelimesi çıktığında, Diondra resmen çıldırmıştı ve kızın resmen

çıldırmış halini bir kez daha görmeye niyeti yoktu. Sakin halinde bile ele avuca sığmayan bir kızdı ama çıldırdığında doğal bir felakete dönüşmüştü. Tırnaklıyor, ağlıyor, vuruyor ve bunun hayatı boyunca kendisine söylenmiş en kötü şey olduğunu söylüyordu. Üstelik Ben kendi kanından olan bir bebek için nasıl imalarda bulunabiliyordu? Böyle konuştuğu için aşağılık pisliğin tekiydi.

Öte yandan bir plan yapmıyorlardı, daha doğrusu plan yapmalarına imkan yoktu, çünkü Diondra'nın babası, kızının evlenmeden hamile kaldığını duyarsa onu öldürürdü. Evlenmeden seks yaptığını bile duysa, gebertirdi. Diondra'nın ailesi sadece bir şart öne sürmüştü. Sadece tek bir şart, o da Diondra'nın kocası dışında başka hiç kimsenin kendisine dokunmasına izin vermemesiydi. On altı yaşına bastığında babası ona üzerinde kocaman, kırmızı bir taş olan altın bir yüzük almıştı. Alyansları andıran yüzüğü Diondra yüzükparmağında taşıyordu ve babası bu yüzüğü verirken, kızından evlenene kadar bakire kalacağına dair söz almıştı.

Bunu duyan Ben'in midesi bulanmıştı. *Babanla evlenmişsin gibi bir şey değil mi bu?* Diondra bunun daha çok bir kontrol arzusu olduğunu söylemişti. Babasının ondan istediği tek şeydi, bir tek bu konuya hassasiyet gösteriyordu ve lanet olsundu, bunu yerine getirse iyi olurdu. Bu sayede babası Diondra'yı denetlemeden, hatta sadece köpeklerin korumasına güvenip gönül rahatlığıyla aylarca tek başına bırakabiliyordu. Babalıktan anladığı bu kadardı işte. Kızım içebilir, uyuşturucu kullanabilir ama o hala bakire olduğu için o kadar da berbat bir baba sayılmam.

Bunları iki gözü iki çeşme anlatmıştı Diondra. Dahası içmekten neredeyse sızacak durumdaydı. Verdiği sözü yerine getirmezse, babasının kendisini bahçeye çıkarıp kafasına bir kurşun sıkacağını söylemişti. Babası Vietnam'a gittiği için böyle konuşuyordu ve Diondra onun ciddi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden de bebekle ilgili hiçbir şey planlamıyordu. Ben, ihtiyaç duyabilecekleri şeylerle ilgili bir liste hazırlamıştı ve Noel tatilinde Delphos bit pazarından ikinci el bebek kıyafetleri satın almıştı. Satıcı kadından utandığı için tezgahın üzerinde ne varsa, hepsini sekiz dolar karşılığında toparlamıştı. Sonra eve geldiğinde, farklı yaştaki bebek ve çocuklar için çoğu fırfırlı -satıcı kadın büzgülü diyordu- iç çamaşırları olduğunu anlamıştı ki çok da büyük sorun değildi, çünkü çocukların, iç çamaşırına da ihtiyaçları olurdu.

Ben aldıklarını yatağının altına saklamıştı, bu yüzden kapısına kilit aldığı için doğru bir iş yaptığına şimdi daha çok inanıyordu. Kardeşlerinin, odasında çamaşırları bulup üstlerine olmasa da anında üzerine konacaklarını adı gibi biliyordu. Sonuçta Ben'in bebek hakkında, dünyaya geldiğinde ne olacağı hakkında çok fazla düşünmediği bir gerçekti. Zaten Diondra da bu konuyla ilgili hiçbir şey düşünmüyormuş gibi görünüyordu.

"Bence buralardan gitmeliyiz," diyordu şimdi Diondra sürpriz bir şekilde. Saçları yüzünün yarısını kaplayacak şekilde düşmüş, Ben'in avcunu karnına yapıştırmıştı. Bebek, kızın karnının içinde tünel kazıyormuş gibi dolanıyordu. Diondra hafifçe ona doğru döndüğünde tembel bir memenin kolunda zıp-

ladığını hissetti Ben. "Bunu daha fazla saklayamam. Annemle babam birkaç güne kadar gelecekler. Michelle'in bilmediğinden emin misin?"

Ben, Diondra'nın yazdığı bir notu saklamıştı. Kız notta ne kadar azgın olduğunu, *bu haliyle bile* onunla seks yapmak istediğini yazmıştı ve her yere burnunu sokan Michelle, ceketinin ceplerini karıştırırken bu notu bulmuştu. Küçük orospu, notu Ben'e göstererek şantaj yapmıştı *-on dolar verirsen anneme söylemem-* ve Ben bunu Diondra'ya söylediğinde, kız fena halde öfkelenmişti.

"Küçük pislik kardeşin her an bizimle ilgili yumurtlayabilir ve sen bunun idare edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun? Bu senin sorunun, Ben. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran ben değilim." Diondra, Michelle'in o üç kelimeden *-bu halimle bile-* hamile olduğunu anlayacağı konusunda paranoyakça davranıyordu ve *aman ne güzel, on yaşında gerzek bir kız* yüzünden foyalarının ortaya çıkacağından korkuyordu.

"Hayır, bir daha konusunu açmadı."

Aslında yalan söylüyordu, Michelle daha dün ağabeyinin bakışlarını yakalamış, kalçalarını sallarken dalga geçercesine, "Hey Bee-eennn, seeeeks hayatın nasıl gidiyor?" diye sormuştu. Gerçekten boktan bir çocuktu. Daha önce de başka konularda ağabeyine şantaj yapmıştı. *İşini yarım bıraktın, buzdolabından yemek aşırdın...* Ufak tefek şeylerdi. Öylesine ufak tefek boktan şeylerdi işte, sadece Michelle sanki kendisinin nasıl bir kapana sıkıştığını hatırlatmak için sürekli etrafında dolaşıyordu. Kız, şantajdan kazandığı paraları da jöleli çöreklere harcardı.

Trey öteki odadan gürültülü bir balgam sesi çıkardı. "Haaak tuuu!" diyerek tükürdüğünü duydular. Ben camdan sızan sarı balgamı köpeklerin yaladığını gözünde canlandırabiliyordu. Trey ve Diondra bunu hep yapardı. Sürekli bir şeylere tükürürlerdi. Bazen Trey balgamını doğrudan havaya tükürürdü ve köpekler salyaları akarak balgamı havada yakalardı. ("Aman, bir bedenden başka bir bedene geçen salgı işte," derdi Diondra sonrasında. "Sen de salgılarından bazılarını bedenime akıtıyorsun ve bundan pek rahatsız oluyormuş gibi görünmüyorsun.")

Televizyonun sesi giderek yükselirken -*hadi toparlanın, canım sıkılmaya başladı*- Ben söyleyecek doğru bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Bazen Diondra'yla asla doğru dürüst konuşamadığını düşünürdü. Daha çok el ve kol hareketleriyle kızın gerginliğini gidermeye çalışır, genelde de kız ne duymak istiyorsa onları söylerdi. Ama onu seviyordu, gerçekten seviyordu ve erkekler böyle yapardı. Sevdikleri kadınların duymak istediklerini söyler, diğer zamanlarda susarlardı. Diondra'yı hamile bıraktığı için artık kız, onun sahibiydi ve Ben, o ne istiyorsa yapması gerekirdi.

Okulu bırakıp tam zamanlı bir işe girmesi gerekecekti. Aslında kötü bir fikir de değildi bu, geçen yıl bir çocuk okulu bırakıp Abilene yakınlarındaki tuğla fabrikasında işe girmişti, yılda on iki bin dolar kazanıyordu. Bu öyle büyük bir paraydı ki Ben nereye harcayacağını bile bilemezdi. Evet, okulu bırakacaktı, üstelik artık her ne duyduysa, Diondra'nın Krissi Cates ile ilgili düşündükleri göz önüne alındığında, okulu bırakması iyi de olurdu.

Tuhaftı, ilk başlarda söylentilere gerçekten sinirlenmişti, bir yandan da bir tür gurur duymuştu. Krissi çocuk yaşında sayılsa da okulun en havalı çocuklarından biriydi. Bazı liseliler bile kızı tanır, büyük sınıftakiler onunla ilgilenirlerdi. O nedenle çocuk yaşta bile olsa, kızın kendisine vurulmuş olması aslında havalı bir durumdu ve az önce Diondra'nın anlattıklarını, her zamanki abartma huyuyla büyüttüğünden adı gibi emindi. Bazen isterik olabiliyordu.

"Hey, hey! Beni dinle. Buralardan gitmemiz gerektiğini söyledim."

"O zaman biz de gideriz." Eğilip öpmeye çalıştığında, kız kendisini itti.

"Gerçekten, o kadar kolay mı yani? Nereye gideceğiz, bize nasıl bakacaksın? Artık harçlığım da olmayacak, biliyorsun. Bir iş bulman gerekiyor."

"Ben de iş bulurum o zaman. Wichita'daki amcan mıydı, kuzenin miydi, her ne haltsa işte, ona ne dersin?"

Kız, ona kafayı sıyırdığını düşünüyormuş gibi baktı.

"Hani şu spor eşyaları satan?" diye üsteledi Ben.

"Orada çalışamazsın, henüz on beş yaşındasın. Araba süremezsin. Aslına bakarsan, annenin izni olmadan doğru dürüst bir iş bile bulamazsın sanırım. Ne zaman on altı yaşına basacaktın sen?"

"On üç temmuz," dedi Ben, sanki altına kaçırdığını söylermiş gibi ürkek bir şekilde.

Kız yine ağlamaya başladı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, biz ne yapacağız şimdi?"

"Kuzenin yardımcı olamaz mı?"

"*Amcam* annemle babama söyler, bunun sence bize ne yardımı dokunur?"

Diondra yataktan kalkıp çıplak haliyle yürüdüğünde karnı tehlikeli bir şekilde sarktı. Ben elini kızın içine sokup kızının ne kadar büyüdüğünü elleriyle kontrol etmek istedi. Koridordan banyoya yönelen Diondra üzerine bir şey almamıştı, Trey hala kanepede oturuyorsa görmemesi işten bile değildi. Duşun açıldığını belirten boğuk gürültüyü duydu. Konuşma bitmişti. Kirli sepetindeki küflü havlulardan birini alıp üstünü sildi, sonra tekrar zar zor deri pantolonunu giydi ve üzerine çizgili tişörtünü geçirerek yatağın kenarına oturdu. Odadan çıktıklarında sivri zeka Trey'in nasıl bir yorumda bulunacağına dair tahminler yürütmeye çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra kırmızı bir havluya sarınmış Diondra, yatak odasına mis gibi kokularla girdi. Ben'e bakmadan ıslak saçlarıyla tuvalet masasının önüne oturdu. Avcuna devasa bir köpek bokunu andıran saç köpüğünü boca ettikten sonra saçlarını ovaladı, fön makinesiyle saçlarını şekillendirmeye başladı: Köpükle, ovala, fönle, köpükle, ovala, fönle.

Ben odada kalıp kalmama konusunda emin olamıyordu. Yatağın kenarında sessizce otururak aynadan kızın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Diondra bir ressam edasıyla avcuna biraz fondöten döktükten sonra yüzünü ovalamaya başladı. Bazı kızlar buna makyaj altı diyordu, konuşurlarken duymuştu Ben.

Bazen Diondra'nın boynu karamel sosun altındaki vanilyalı dondurma gibi bembeyaz görünse de yüzdeki güneş yanığı ve pürüzsüz fondöten görüntüsünü seviyordu.

Diondra kirpiklerine üç kat rimel sürdü, her zaman üç kat sürmek gerektiğini söylerdi. Birincisi koyulaştırmak, ikincisi kalınlaştırmak ve üçüncüsü dramatik etki yaratmak içindi. Sonra ruj işlemine girişti. Altlık, üstlük, parlatıcı. Ben'in kendisini seyrettiğini görünce durdu ve dudaklarındaki fazlalıkları almaya başladı, her darbede mendilin üzerinde yapışkan izler bırakıyordu.

"Runner'dan para istemelisin," dedi, aynadan Ben'e bakarak.

"Babamdan mı?"

"Evet ya, parası var nasılsa, öyle değil mi? Trey malı hep ondan alır." Üzerindeki havluyu yere düşürüp şifonyerine gitti, bir süre arandıktan sonra bir külot ve sutyen çıkardı. Western filmlerindeki kızların giydiği cinsten, kenarları siyah dantelli, çingene pembesi bir takımdı.

"Aynı adamdan bahsettiğimizden emin misin?" dedi Ben. "Biliyorsun, babam işçilik yapar. Yani çiftliklerde falan çalışır."

Diondra sutyeninin kopçasını bağlayıp memelerini zapt etmeye çalışırken -yumurta gibi inatla kupların üzerinden ve askıların altından taşıyorlardı- gözlerini devirdi. Sonunda vazgeçip sutyeni karşı duvara fırlattı. "Kahretsin, üzerime olan tek bir sutyenim bile yok!" Kızgın bakışlarla Ben'e bakarak durduğunda, külotu da hareketlenmeye başladı. Önce lastik bölümü göbek altına kaydı, sonra kalçasını saran kumaş, kuyruk sokumunda toplandı. Ne kadar seksi de olsalar, bu iç çamaşırlarının hiçbiri üzerine olmuyordu. Ben, önce *şişman*, diye düşündü, sonra hemen kendi kendisini düzeltti: *Hamile.*

"Sen ciddi misin? Babanın ne işler çevirdiğini bilmiyor musun? Daha geçen hafta Trey'le birlikte ondan nevale aldık." Külotunu çıkarıp fırlattıktan sonra çirkin ve sıradan bir sutyen taktı, sonra kilosundan şikayet ederek yeni bir kot giydi.

Ben, hiç uyuşturucu satın almamıştı. Diondra ve Trey'le birlikteyken az esrar tüttürmemişti ve hep ortamdan otlanmıştı. Bazen bir iki dolarla alışverişe katkıda bulunduğu da olurdu ama torbacı adamları gözünde canlandırdığında, saçları yağlı, her yerinden takılar sarkan adamlar olduğunu düşünürdü. Royals beyzbol şapkası, topuklu kovboy çizmeleri ve solmaya başlamış gömlekleriyle babasını değil.

Babasının böyle işler çevirdiğini kesinlikle gözünde canlandıramıyordu. Üstelik uyuşturucu satanların parası olmaz mıydı? Babasının parası olduğunu hiç görmemişti, o yüzden de bütün bu söylenenler aptalcaydı. Dahası, torbacı olup da parası olsa bile, Ben'e ucunu bile koklatmazdı babası. Para istediğinde Ben'le hep dalga geçer, bazen cebinden bir yirmilik çıkarıp okulda defterini çalan serseriler gibi ulaşamayacağı bir şekilde havada tutar, biraz uğraştırdıktan sonra da kahkahalar atarak parayı gerisin geri cebine sokardı. Runner'ın cüzdanı hiç olmamıştı, paraları buruşturup kotunun ön cebine koyardı. Böylesi bile, parası olmadığının bir kanıtı değil miydi?

"Trey!" diye seslendi Diondra. Deseni bir geometri deneyine benzeyen yeni bir kazağı üzerine geçirirken, etiketlerini koparark yere attı, sonra hızla odadan çıktı. Ben odada yalnız kalmıştı, rock grubu posterlerine, astroloji posterlerine -Diondra akrep burcuydu ve akrepliği çok ciddiye alırdı- kris-

tallere, nümeroloji kitaplarına bakıyordu. Aynanın çevresine zımbalanmış korsajlar, Ben'le hiç gitmedikleri okul balolarındandı, çoğunluğu da Hiawatha'da okula gittiği dönemde çıktığı Gary diye bir çocuktandı, Trey bile onun salak biri olduğunu söylerdi. Tabii Trey'in onu tanıyor olması da başka bir konuydu.

Pembeleri ve morları, katları ve kıvrımlarıyla vajinaya benzeyen korsajlar, Ben'i rahatsız etti. Diondra'nın -sürpriz olsun diye- okuldaki dolabına bıraktığı korkunç hediyeleri hatırlatıyorlardı. Kokmuş et parçaları, bir hayvanın rahmi ve vajinasıydı. Diondra bunları nereden aldığını söylemeyi ısrarla reddediyordu. Ama Trey'le yaptıkları kanlı bir ayinden olduğuna dair ipuçları vermişti. Ben sonunda, bunların bir biyoloji deneyinden arta kalanlar olduğunu varsaymıştı.

Diondra onun ödünü koparmaya bayılırdı. Bir keresinde sınıfta inceledikleri yavru bir domuzun kıvrık kuyruğunu Ben'e getirmişti ve bütün bunların komik olduğunu düşünüyordu. Komik değildi, hatta iğrençti. Ben ayağa kalkıp oturma odasına geçti.

"Seni bok çuvalı," diye seslendi Trey, gözlerini televizyondaki klipten ayırmadan. Kanepeye yayılmış, yeni bir esrar sarmıştı.

"Baban hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Bu nasıl iş dostum?" Trey'in çıplak göbeği içe göçmüştü ama güneş yanığı karnının inip kalkması mükemmel bir görüntü sergiliyordu. Ben'in karnı daha çok farelerin karnı gibi yumuşak ve beyazdı. Trey, Diondra'nın verdiği bir gömleği top yaparak yastık gibi başının altına koymuştu.

"Al çek bakalım, çük kafalı." Ben dumanı içine çektiğinde başının arka tarafı anında uyuşmaya başladı. Trey yine konuşmaya başladı. "Hey Ben, bir evi boyamak için kaç bebek gerekir?"

İmha.

İşte yine aynı kelime beyninde dolanıyordu. Ben, büyük taş şömineden fırlayan barbar bir kabilenin, bu boktan ölü bebek şakalarından birinin tam ortasında Trey'in kafasını baltalarıyla uçurduğunu, kafanın bütün o köpek boklarının üzerinden yuvarlanıp Diondra'nın siyah bağcıklı ayakkabılarının dibine kadar gittiğini hayal etti. Belki Trey'den sonra Diondra da ölürdü. Hepsinin canı cehennemeydi. Ben esrarı tekrar tüttürdüğünde, beyni biraz daha bulandı ve cigaralığı Trey'e geri verdi. Diondra'nın en büyük köpeği, beyaz olanı, yağ gibi kayarak önüne geldi ve affetmeyen gözlerle Ben'e baktı.

"Ne kadar sert fırlattığına bağlı," dedi Trey. "Neden miksere önce bebeğin ayağını koyarsın?"

"Ben ciddiyim Trey," dedi Diondra, Ben'in dahil olmadığı bir sohbeti devam ettirerek. "Babasının uyuşturucu satmadığına inanıyor."

"Bebeğin tepkisini görebilmek için tabii. Hey, Ben! Babanın malını tüttürüyorsun koçum," dedi Trey, sonunda dönüp oğlana bakarak. "Boktan mallar. Güçlü, ama yine de boktan. İşte tam da bu yüzden babanın parası olduğunu biliyoruz. Pahalı satıyor, ama bugünlerde kıtlıktan kimse sesini çıkaracak durumda değil. Sanırım malı Texas'tan aldığını söylemişti. Son zamanlarda Texas'a gitmiş miydi?"

Patty tekmeyi kıçına bastıktan sonra Runner, Ben'in hayatından çıkmıştı. Ben'in tek bildiği, babasının bir süreliğine Texas'a gitmiş olabileceğiydi. Aslına bakılırsa, tam gaz Texas'a gidip gelmek bir günden fazla sürmezdi, niye gitmemiş olsundu ki?

"Bunu parayla aldık," dedi Trey, içine çektiği dumandan nefesi tıkanarak. "Her neyse, bana da borcu var. Kasabada herkes bana borçlu zaten. İt herifler, bahse girmeye bayılırlar ama iş borcunu ödemeye gelince kimse oralı olmaz."

"Hey, ben daha tek bir nefes almış değilim," diye bağırdı Diondra öfkeyle. Dönüp dolapları karıştırmaya başladı. Bu küçük bodrumda bir de mini-mutfak niyetine küçük bir kiler vardı. Bütün o abur cuburları saklayacak ayrı bir yer lazımdı. Kız sonra buzdolabını açıp kendisine bir bira aldı ama Ben'e isteyip istemediğini sormadı. Ben buzdolabını görmüştü, bir ay önce içi yemekle tıkabasa doluydu, şimdiyse sadece biralar ve içinde birkaç turşunun bok parçaları gibi yüzdüğü bir kavanoz vardı.

"Bana da bir bira verir misin Diondra?" dedi bozuk bir ifadeyle.

Kız başını arkaya atıp ona tepeden baktı, sonra kendi birasını verip başka bir şişe almak için buzdolabına gitti.

"Hadi, Runner'ı bulmaya gidelim. Hem biraz ot hem de para alırız," dedi Diondra, yanındaki koltuğa yayılırken. "Sonra bu çöplükten kirişi kırarız."

Ben, Diondra'nın mavi gözüne, o ışıldayan mavi gözüne baktı. Sanki kız kendisine hep yandan bakıyormuş gibiydi. Ben, kızın kendisiyle konuşurken iki gözünü birden hiç gör-

mediğini düşündü ve ilk defa iliklerine kadar korktuğunu hissetti.

On altısına basmadan ve annesinin yazılı izni olmadan okuldan bile ayrılamazdı. Kaldı ki Diondra'nın kendisinden nefret etmesini, akşamları eve döndüğünde asık suratla karşılamasını engelleyecek bir maaşla, tuğla fabrikasında bir iş bulması söz konusu bile değildi. Şimdi Wichita'daki küçük apartman dairesini değil, Oklahoma sınırında işçiliğin ucuz olduğu, günün on altı saati çalışılan, haftasonları bile çalışılan fabrikayı düşünüyordu ve Diondra'nın bebekle baş başa kaldığı için ondan nefret edeceğini biliyordu. Kızda annelik içgüdüsü diye bir şey yoktu, bebek kendinden geçercesine ağlarken uyuyacak, bebeği beslemeyi unutacak, tanıştığı heriflerle içmeye gidecekti -Diondra, alışveriş merkezinde, benzin istasyonunda, sinemalarda, her yerde her zaman birileriyle tanışırdı- ve bebeği evde tek başına bırakacaktı. *Aman canım, başına ne gelebilir ki, bebek işte, bir yere gidemez!* Bu sözler şimdiden kulaklarında çınlıyordu. Ben de eninde sonunda yoksul, aptal ve evine ekmek getiremeyen babası kadar kötü bir adam olup çıkacaktı.

"İyi," dedi, nasıl olsa evden çıktıkları anda dışarı neden çıktıklarını bile unutacaklardı. Kendisi neredeyse unutmuş durumdaydı. Beyni iyice çekilmiş, bir yün yumağına dönüşmüştü. Eve gitmek istiyordu.

Trey hemen ayağa fırlayıp anahtarlarını şıngırdattı -*onu nerede bulacağımızı biliyorum*- ve bir anda kendilerini kar ve buzun soğuğunda buldular. Diondra düşmemek için Ben'in koluna tutunmak istiyordu ama Ben, *düşerse ne olur*, diye düşü-

nüyordu. Düşüp ölse ya da bebeği düşürse? Okuldaki kızlar kendi aralarında konuşurken, günde bir limon yenirse bebeğin düşeceğini duymuştu ve Ben bunun üzerine Diondra'nın diyet kolalarına gizlice limon sıkmayı düşünmüştü ama sonra bunun yanlış olacağına, kızın haberi olmadan böyle bir şey yapmanın doğru olmayacağına karar vermişti. Peki ya düşerse?

Diondra düşmemişti, artık Trey'in kamyonetindeydiler ve klimadan yüzlerine çarpan sıcak havayla ısınıyorlardı. Ben her zamanki gibi arka koltuktaydı -aslında arka koltuk çok dardı, bir çocuk bile zor otururdu, o yüzden Ben, oturduğunda dizlerini göğsüne çekmek zorunda kalırdı- otururken, hemen yanındaki buruşmuş ve pembeye çalmış bir patates kızartması görünce hemen ağzına attı. Öndekilerin ne yaptığını görüp görmemeleri önemli değildi. Başka patates kızartması olup olmadığını araştırmaya girişti. Böylesi de fena halde uçtuğu ve çok aç olduğu anlamına geliyordu.

Libby Day

Bugün

İlkokuldayken terapistlerim saldırganlığımı daha yapıcı bir işe yöneltmeye çalışırdı. İşte o günlerde makasla bir şeyleri kesmeye başlamıştım. Diondra'nın kumaş fabrikasından satın aldığı kalın ve ucuz kumaşları kesiyordum. Eski metal makasla aşağı yukarı hareketlerle kumaşı şeritlere ayırıyordum: *Sendennefretediyorumsendennefretediyorum.* Kumaşı parçalarken çıkan yumuşak hışırtıyla başparmağım uyuşmaya başlar, kesmekten omuzlarım ağrırdı ve mükemmel son... Kesik kumaş parçaları elimde sallanırken perdelerin aralandığını ve özgürleştiğimi hissederdim. Peki, ya sonra? İşte şu anda kendimi aynen öyle hissediyordum. Bir şeyi kesmeyi bitirmişim. Yine işsiz, kimsesiz halimle küçük evimde tek başımaydım ve elimdeki kumaş parçalarıyla ne yapacağımı kestiremiyordum.

Ben yalan söylüyordu. Yalan söylediği gerçeğiyle yüzleşmeyi hiç istemiyordum ama inkar edilecek gibi değildi. Niye lisedeki bir kız arkadaş için yalan söylerdi ki bir insan? Tavan arasında kapalı kalmış kuşlar gibi sorular beynimi karıncalandırıyordu.

Belki Ben gerçeği söylüyordu ve Diondra'nın yazdığı not gerçekten ona yazılmamıştı, belki sadece bir sürü okul çocuğunun düzenlediği sıradan bir eşek şakasıydı. Michelle olsaydı, bu notu atan liseli çocuğun ardından çöpleri karıştırır, bu faydalı çöpü şantaja dönüştürürdü.

Ya da belki Ben, Diondra'yı tanıyordu, onu seviyordu ve Diondra ölmüş olabileceği için sırrını kendisine saklamaya çalışıyordu.

Belki satanist ayininin bir parçası olarak ailemizi öldürdüğü gece, kızı da öldürmüş, Kansas'ın uçsuz bucaksız arazilerinde bir yerlere gömmüştü. Korkutuğum Ben yine gözümün önüne gelmişti. Kamp ateşinin kenarında, okul yıllığı fotoğrafındaki haliyle Diondra ateşin turuncusu yüzüne vururken, gözlerini yumarak kahkahalar atıyor ya da şarkı söylerken kıvırcık saçları başında zıplıyor ve hemen arkasıada duran Ben, kibar bir şekilde tuttuğu kürekle gözlerini kızın kafasının tepesine dikmiş bekliyor...

Çetenin diğer üyeleri, şeytana tapan diğer çocuklar neredeydi acaba? Ben'i aralarına alan gözlerine kalem çekmiş, soluk suratlı elemanlardan oluşan bir grup vardıysa, neredeydiler?

Şimdiye kadar davayla ilgili her şeyi okumuştum. Polis, Ben'in birlikte satanist ayinler yaptığı birilerine dair hiçbir şey

bulmamıştı. Dik saçlı, esrar çeken, şeytanın çocukları, muhtemelen Ben'in tutuklanmasının ardından cici Kinnakee çiftlik oğlanlarına dönüşmüşlerdi. Aferin onlara.

Yirmili yaşlarının başındaki iki 'uyuşturucu müptelası' hep takıldıkları terk edilmiş bir ağıla cinayet günü Ben'in geldiğini söylemişti. Anlattıklarına göre mekanda bir Noel şarkısı çalmaya başladığında Ben iblisler gibi acı acı feryat etmişti. Dahası Ben onlara bir kurban ayinine hazırlandığından bahsetmiş, sonra da şeytana taptığına ve sığırları katlettiğine inandıkları Trey Teepano adında biriyle mekandan ayrılmıştı. Teepano ise Ben'i çok az tanıdığına dair ifade vermişti. Cinayetler işlendiğinde nerede olduğunu kanıtlayabiliyordu. Babası Greg Teepano, oğlunun o gece altmış kilometre uzaktaki Wamego'da kendisiyle birlikte olduğunu söylemişti.

Eh, belki de Ben yalnızlıktan kafayı sıyırmıştı. Ya da belki masumdu. Kafatasımın içindeki kuşlar yine çılgınlar gibi çırpınmaya başladı. Düşüncelerim birbirlerine, her yere çarpıp duruyordu.

Neredeyse bir saattir kanepede oturuyordum ve ne yapabileceğimi kendim de merak ediyordum ki postacının ağır adımlarla kapımın önündeki merdivenlerden tırmandığını duydum.

Annem Noel'de postacı için kurabiye pişirmemize yardım ederdi. Ama bizim buralarda postacı her hafta değişirdi, o yüzden kurabiye derdi olmazdı.

Üç zarftan çıkanlar kredi kartı teklif ediyordu. Bir fatura, benim adresimle uzaktan yakından alakası olmayan Matt diye birine aitti ve son bir zarf, kırışık yumuşaklığıyla kirli çamaşır-

lara benziyordu. Kullanılmış bir zarftı. Başka birilerinin adı ve adresi karalanmış, kalan boşluğa benim adım yazılmıştı. Bayan Libby Day.

Runner'dan geliyordu.

Mektubu okumak için yukarı çıkıp yatağımın kenarına oturdum. Sonra kendimi her gergin hissettiğimde olduğu gibi yatağımla komodinin arasındaki küçük boşluğa girip yere oturdum, sırtımı duvara dayadım. Kirli zarfı açtım ve içinden muhtemelen bir kadına ait, kenarları gül süslemeli bir kağıt çıkardım. Babamın elyazısı, böcekler gibi kağıdın her yerindeydi. İnce, hummalı ve sipsivri harfler, sanki yüzlerce örümcek kağıdın üzerinde dolaşmış gibi görünüyordu.

Sevgili Libby,

Eh, Libby, bunca yıldan sonra birbirimizi yine tuhaf bir durumda buluyoruz. En azından ben tuhaf bir yerdeyim. Hiç bu kadar yaşlı ve yorgun olacamı düşünmemiştim. Bu kadar yalnız kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Kanserim. Birkaç ayımın kaldığını söylüyorlar. Benim için problem değil, hak ettiğimden daha fazla yaşadım nasıl olsa. O yüzden, senden heber çıkınca sevindim. Bak, sana hiçbir zaman yakın olmadığımı biliyorum. Sen doğduğunda çok gençtim, elimden geleni yapsam, sana yakın olmaya çalışsam da dünyanın en iyi babası olmadığımı biliyorum. Annen de işleri zorlaştırıyordu. Ben ne kadar olgun değilsem, o benden daha çocuktu. Sonra şu cinayetler çok zoruma gitti. İşte öyle. Sana

artık söylemem gerekiyor ve lütfen bunu çok daha önce yapmam gerektiğini söyleme bana. Daha önce yapmam gerektiğini biliyorum. Ama kumar ve içki problemlerim arasında, şeytanlarımla yüzleşememek gibi bir derdim vardı. Ben'in katil olmadığını biliyorum. Asıl katili de tanıyorum. Ölmeden önce gerçeği söyleyeceğim. Bana biraz para gönderebilirsen, seni ziyaret etmekten ve daha fazlasını anlatmaktan mutluluk duyarım. Beş yüz dolar yeter.

Sabırsızlıkla senden haber bekliyorum.

Baban Runner Day

12 Donneran Sk.

Bert Nolan Erkekler Evi

Lidgerwood, OK

Not. Posta kodunu birilerine sor, ben bilmiyorum.

Komodinin üzerindeki abajuru ince boynundan tutup karşıya fırlattım ama elektrik kablosu yetmediği için odanın ortasında yere yapıştı. Sinirlenip ayağa kalktım ve lambayı prizden çekip tekrar fırlattım. Duvara çarptığında bir kere sekip yere düştü, abajur yerde ayyaşlar gibi yuvarlanırken patlayan ampul, kırık bir diş gibi görünüyordu.

"Lanet. Olsun." Bir çığlık attım. Babama olduğu kadar kendime de kızgındım. Hayatımın bu aşamasında Runner'dan düzgün bir hareket beklemem, rezilce ve aptalca bir şeydi. Gönderdiği mektup, kilometrelerce uzaktan para dilenen bir avuçtan başka bir şey değildi. Ona beş yüz doları versem bir daha

Runner'dan haber alamazdım. Üstelik yine yardıma ya da birtakım cevaplara ihtiyaç duyduğumda tekrar bir sürü zırvayla beni kandırmaya çalışıyordu. Kendi kızını kandırmaya çalışıyordu.

Oklahoma'ya gidecektim. İki tekme savurduğumda duvar sarsıldı. Tam bir üçüncü tekmeyi savuruyordum ki aşağıdan kapının zili çaldı. Otomatikman pencereden aşağı baktım ama tek görebildiğim akçaağacın tepesiyle karanlık gökyüzüydü. Bir süre olduğum yerde hareket etmeden ziyaretçinin gitmesini bekledim ama zil tekrar çaldı, hem de bu sefer beş kere arka arkaya çalıyordu. Sinir krizi geçirirken etrafa attığım tekmeler yüzünden, kapıdaki her kimse, muhtemelen evde olduğumu biliyordu.

Annem gibi kışlık kıyafetlere büründüm. Büyük, üzerimden dökülen penye bir kazak, ucuz, çuval gibi bir paçalı don, kalın, kaşındıran çoraplar. Dönüp gardıroba tekrar baktım ama zil tekrar çalınca bu kadar giyinmenin yeterli olduğuna karar verdim.

Kapımda bir gözetleme deliği olmadığı için zili çalanın kim olduğunu görmem mümkün değildi. Zinciri takıp kapıyı hafifçe araladığımda birbirine karışmış, koyu renk saçlarla karşılaştım. Sonra Krissi Cates yüzünü döndü.

"Şu karşıdaki yaşlı kadınlar hiç nazik değil," dedi ve yine kadınlara dönerek, daha geçen hafta benim de yaptığım gibi, *cehenneme kadar yolunuz var*, dercesine el salladı. "Ay, yani... Gözlerini dikerek bakmanın ayıp olduğunu kimse öğretmemiş mi bunlara?"

Zincirin arkasından onu seyrederken, kendimi o yaşlı kadınlar gibi hissettim.

"Adresini... hani kulüpte vermiştin ya," dedi göz hizama eğilerek. "Senin parayı henüz toparlayamadım. Şey ama seninle biraz konuşmayı ummuştum. O gece seni tanıyamadığıma inanamıyorum. Sanırım fazla içiyorum." Bunu söylerken herhangi bir utanma belirtisi göstermemişti, sanki buğdaya alerjisi olduğunu söylüyormuş gibiydi. "Yerini bulmak da amma zormuş. Aslına bakarsan, yola çıkarken tek bir yudum bile içmedim. Ama yön duygum her zaman berbat olmuştur. Hani bir yol ayrımına gelirsin de ya sağa ya sola gitmen gerekir ya, işte öyle durumlarda hep yanlış yolu seçerim. Yani aslında içime doğanın, tam tersini yapmam gerekir. Ama öyle yapmam işte. Neden, ben de bilmiyorum."

İçeri almamı istemeden konuşmaya devam ediyor, cümlesinin üzerine bir başkasını ekliyordu ve sanırım tam da bu yüzden onu içeri almaya karar verdim.

İyi yetiştirilmiş kızlar gibi ellerini kavuşturarak saygılı bir şekilde içeri girdi ve evimle ilgili güzel bir şeyler söyleyebilmek için etrafa bakınırken, sonunda gözleri televizyonun yanındaki losyon kutusuna takıldı.

"Ay, ben de tam bir losyon manyağıyımdır. Şu sıralar kullandığım armut kokulu bir losyon var, bayılıyorum. Hiç inek memesi kremi kullanmış mıydın? Hani şu süt ineklerinin memelerinde kullanılanlardan? Hani memelerine sürülür? İşte o kremler acayip yumuşak, herhangi bir eczanede bulabilirsin."

Hafifçe başımı sallayıp kahve önerdim, gerçi hazır kahvem birkaç granülden ibaretti ama neyse.

"Mmm, bunu söylemekten nefret ediyorum, ama içecek başka bir şey yok mu? Uzun yoldan geldim."

Sanki iki saatlik yolculuktan sonra herkes içki içermiş gibi, ikimiz de uzun yolculuk bahanesini kabullenmiş gibi yaptık. Mutfağa gittim ve buzdolabının diplerinde bir kutu Sprite bulmayı umdum.

"Cinim var ama ekleyecek bir şeyim kalmamış," diye seslendim.

"Aman, o da olur," dedi. "Sek iyidir."

Buzum da yoktu -bugünlerde buz kalıplarını doldurmaya bile üşeniyordum- o yüzden oda sıcaklığındaki cini bardaklara boşalttım ve oturma odasına gittim.

Krissi losyon kutusunu karıştırıyordu. İçlerinden birkaç tanesini çoktan cebine attığı üzerine bahse girebilirdim. Siyah bir ceket pantolon takım giymişti ve içinde soluk pembe boğazlı bir bluz vardı. Bir striptizci için insanın içini acıtacak derecede yaratıcı bir kıyafetti. Losyonları almasında bence sakınca yoktu.

Bardağı uzatırken tırnaklarını bluzuna uygun bir ojeyle boyadığını, sonra gözlerini benim eksik parmağıma diktiğini fark ettim.

"Parmağın..." diye başladı, onu tanıdığımdan beri ilk defa bir cümlesi yarım kalmıştı. Başımla onayladım.

"Eee?" dedim elimden geldiğince nazik bir ifadeyle. Derin bir nefes çekip sanki akşamüstü çayına gelmiş gibi zarifçe kanepeye oturdu. Ben de yanına oturup bacak bacak üstüne attım, sonra daha hanımefendi görünmek için bundan vazgeçtim.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilemiyorum," diye başladı, cinden koca bir yudum alarak.

"Söyle gitsin."

"Yani, senin kim olduğunu anlayınca... Yani, o gün benim *evime* gelmiştin."

"Sizin evinize hiç gitmedim," dedim kafam karışarak. "Nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

"Yoo, bugün değil, o zamanlar. Ailenin öldürüldüğü gün, sen ve annen bizim eve gelmiştiniz."

"Mmm," derken gözlerimi kısıp düşünmeye çalıştım. O gün aslında pek bir şey olmamıştı. Ben'in başının dertte olduğunu biliyordum ama neden olduğunu ya da başının ne kadar dertte olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Annem giderek artan paniğini bize belli etmemeye çalışırdı. O gün... Annem ve Diane ile birlikte Ben'i aramaya çıktığımızı hatırlayabiliyordum.

Ben'in başı beladaydı. Ağabeyimi aramaya çıkmıştık. Ben arka koltukta, yanımda diğer kızlar olmadığı için rahat ve keyifliydim. Michelle'in kızartmaya çalıştığı sucuktan dolayı yüzümün yandığını hatırlıyordum. Bir sürü evi dolaştığımızı, Ben'i bulma umuduyla bir doğumgünü partisine gittiğimizi de hatırlıyordum. Çörek yediğimi hatırlıyordum. Ama Ben'i o gün bulamamıştık.

"Önemli değil," diye devam etti Krissi. "Ben sadece... Olanlardan sonra seni unuttum. Biraz daha cin alabilir miyim?" diyerek bardağı hevesle bana uzattı, sanki uzun zamandır elinde boş duruyormuş gibi ayıplar bir hali vardı. Bardağı ağzına kadar doldurdum ki hikayesini kesmeden anlatabilsin.

Bir yudum aldığında titreyerek silkindi. "Bir yere mi gitsek?" dedi.

"Hayır, hayır, sen anlatmaya devam et."

"Sana yalan söyledim," diye yumurtladı sonunda.

"Hangi kısmında?"

"Ben, beni asla taciz etmedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, nezaketimi korumaya çalışarak.

"Başka kızları da asla taciz etmedi."

"Biliyorum, herkes ifadesini geri çekti ama sen suçlamaya devam ettin."

Oturduğu yerde kımıldanırken gözlerini sağa kaçırdı. O anda geçmişini, evini, o zamanki hayatını gözünde canlandırdığını görebiliyordum.

"Diğer her şey doğruydu," dedi. "Güzel bir kızdım, paramız vardı, okulda ve balede iyiydim... Hep keşke o aptal yalanı söylemeseydim diyorum. O lanet olasıca yalan ilk seferinde ağzımdan çıkmasaydı, hayatım tamamen farklı olurdu. Evimin kadını olurdum ve kendime ait bir bale stüdyom ya da ona benzer bir işim olurdu." Farkında olmadan, sezaryen izinin olduğu yeri parmaklarıyla okşadı.

"Ama çocukların var, öyle değil mi?" dedim.

"Gibi gibi," diye cevap verirken gözlerini devirdi. Anlayamıyordum.

"Peki, ne oldu? Nasıl başladı bu?" diye sordum. Krissi'nin söylediği yalanın bugünü nasıl etkilediğini hala kestiremiyordum. Bana öyle geliyordu ki bugünle çok alakalı, önemli bir durum söz konusuydu. Lyle'ın ağzını sulandıracak bir şeyleri duymak üzereydim. O gün polis, Krissi'nin söyledikleri yüzünden Ben'le konuşmak istediyse, bunun bir anlamı olmalıydı. Olmalıydı işte.

"Şey, yani, ona vurulmuştum. Hem de çok fena. Ben'in de benden hoşlandığını biliyordum. Muhtemelen doğru sayılmayacak bir şekilde -bak bu konuda çok ciddiyim- birlikte takılıyorduk. Yani onun da bir çocuk olduğunu biliyordum ama beni... yüreklendirmemesi gerektiğini bilecek kadar olgundu. Bir gün öpüştük ve birden her şey değişti..."

"Onu öptün."

"Öpüştük."

"Nasıl?"

"Uygunsuz bir şekilde, yetişkinler gibi. Beşinci sınıftaki kızımın, kendisinden büyük bir oğlanla öpüşmesini istemeyeceğim bir şekilde."

Ona inanmıyordum.

"Devam et," dedim.

"Yaklaşık bir hafta sonra, Noel tatilinde kızlarla pijama partisi yaptık ve onlara liseden bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Kendimle gurur duyuyordum. O yüzden uydurmaya başladım, seks yaptığımızı falan anlattım. Kızlardan biri annesine anlatmış, o da annemi aradı. O telefonu hala hatırlıyorum. Annem telefonda konuşuyordu, bense odamda annemin gelip bağırıp çağırmasını, bana kızmasını bekliyordum. Odama geldi ama nasıl desem, fazlasıyla iyi davrandı. *Tatlım,* diyor, *balım,* diyor, elimi tutuyordu ve bilirsin işte, *bana güvenebilirsin, bu meseleyi birlikte çözebiliriz,* diyerek Ben'in bana dokunup dokunmadığını soruyordu."

"Sen ne dedin?"

"Eh, öpüşmeyi anlattım ve söylemeyi düşündüğüm tek şey de buydu. Sadece gerçeği söyleyecektim. Ama ben bunu

söyleyince annem bir anda benden uzaklaşıyormuş gibi göründü. *Tamam, önemli değil. Sorun yok,* dedi. Sonra, *hepsi bu mu, bütün olan biten bu mu yani,* gibisinden bana baktığını hatırlıyorum. Neredeyse hayalkırıklığına uğramıştı, sonra bir anda yanımdan kalktığında yumurtlamaya başladım. *Burama dokundu. Şunları yapmaya zorladı.* Yine yanıma oturdu."

"Sonra ne oldu?"

"Olay giderek büyüyordu. Annem, eve geldiğinde babama söyledi, o da *ah bebeğim, benim zavallı küçük kızım,* diye ağlaşmaya başladı ve beraber okulu aradılar. Okul da eve bir çocuk psikologu yolladı. Gelen adam üniversiteli genç biriydi ve gerçeği söylememi daha da imkansız kılıyordu. Tacize uğradığıma inanmak istiyordu sanki."

Kaşlarımı çatarak baktım.

"Ciddiyim. Çünkü ona gerçeği söylemeye karar verdiğimi, onun da bir şekilde aileme anlatacağını düşündüğümü hatırlıyorum ama... Neyse, Ben'in bana bir şeyler yapıp yapmadığını sordu, yani cinsel anlamda. Ben de hayır dedim ama böyle söylediğimde terslenmeye başladı. *Akıllı, uslu bir kıza benziyorsun, bana anlattıklarına güveniyorum. Bir şey olmadı mı? Senin daha akıllı olduğunu düşünmüştüm. Bu meselede bana yardım edecek kadar akıllıca davranmanı umuyordum. Belki bana en azından böyle mi dokunduğunu ya da ne bileyim Ben'in şöyle mi konuştuğunu söyleyebilirsin, olmaz mı? Buna benzer bir oyun oynadığınızı hatırlıyor musun, en azından bunu hatırlıyor musun? Oh, bu çok güzel. Bunu yapabileceğinden emindim, sen çok akıllı ve iyi bir kızsın.* Bilmiyorum işte, o yaştasın, bir sürü büyüğün senden bir şey söylemeni beklerken, hatta söylemen için cesa-

retlendirirken, birden... birden her şey gerçekmiş gibi gelmeye başladı. Ben bana tecavüz etmiş olmalıydı, yoksa neden bütün büyükler beni söyletmeye zorlasındı ki? Ve annemle babam gerçekten çok inatçıydı. *Gerçeği söylemende bir sakınca yok. Gerçeği söylemende hiç sakınca yok, bebeğim,* diyorlardı. Böylece, onların gerçek olduğuna inandığı şey hakkında yalan söylemeye devam ettim."

Cinayetlerden sonra benimle ilgilenen psikologu hatırlıyordum. Seanslarımızda hep en sevdiğim mavi renkli gömleğini giyen Dr. Brooner, duymak istediği şeyleri söylediğimde bana şeker verip dururdu. "Ben'i elinde tüfekle anneni vururken gördüğünü söyle bana. Senin için çok zor olduğunu biliyorum Libby ama eğer söylersen, bunun olduğunu söylersen annene ve kardeşlerine yardım etmiş olursun, biz de seni iyileştirmeye başlayabiliriz. İçine atma Libby, gerçeği içinde saklama. Ailene yaptıkları için Ben'in cezalandırılmasına yardımcı olabilirsin."

Ben de uslu bir kız gibi Ben'in kız kardeşimi doğradığını ve annemi öldürdüğünü söylerdim. Sonra Dr. Brooner, en sevdiğim fıstıklı şeftali şekerlemelerinden verirdi, bunları sevdiğimi bildiği için özellikle satın almıştı. Sanırım gerçekten bana yardımcı olduğuna inanıyordu.

"Seni rahatlatmaya çalışıyorlardı, sana ne kadar inanırlarsa, senin için o kadar kolay olacağını sanıyorlardı," dedim. "Sana yardım etmeye çalışıyorlardı, sen de onlara yardım etmeye çalışıyordun." İfademle Ben'i deliğe tıktığımda Dr. Brooner bana, üzerinde SüperZeki-SüperStar yazan yıldız şeklinde bir rozet vermişti.

"Aynen!" dedi Krissi kocaman gözlerle. "Terapist olayı görselleştirmeme, bütün olanları sahnelememe yardım etti. Bez bebeklerle bütün hikayeyi yeniden yazıyorduk. Sonra diğer kızlarla, Ben'le hiç öpüşmediklerini bildiğim diğer kızlarla konuşmaya başlamıştı. Yani demek istediğim, sadece birkaç gün içinde Ben'in şeytana taptığına, tavşanları falan öldürdüğüne ve taciz ederken bütün o etleri bize yedirdiğine dair tamamen hayali bir dünya yaratmıştık. Yani, tam bir çılgınlıktı. Ama aynı zamanda... eğlenceliydi. Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama kızlarla bir gece yine bir pijama partisinde biraraya geldiğimizde, hepimiz yatak odasında çember halinde oturmuş birbirimizle şakalaşıyor, giderek daha abartılı ve ağız sulandıran hikayeler anlatıyorduk ve... Hiç ouija tahtasıyla ruh çağırma oyunu oynamış mıydın?"

"Çocukken."

"İşte! O zaman ouija tahtasını kullanırken, gerçek olmasını ne kadar çok istediğini bilirsin. Birileri kalp şeklindeki o şeyi tahtanın üzerinde kaydırıyordur. O şeyi birisinin kaydırdığından eminsindir ama bir parçan da belki bütün olanların gerçek olduğunu söyler, belki gerçekten bir hayalet gelmiştir ve kimse aksini iddia etmez çünkü o an herkes inanmak gerektiğinde hemfikirdir."

"Ama sen gerçeği hiç söylemedin."

"Aileme söyledim. O gün, sizin geldiğiniz gün polis çağırılmıştı, bütün kızlar bizim evde toplanmıştı. Hepimize kekler vermişlerdi, ay yani, ne sıçık bir durum değil mi? Annemle babam kendimi iyi hissetmem için bana bir köpek yavrusu alacaklarını söylemişti. Sonra polis gitti, kızlar gitti, terapist gitti

ve ben odama çıkıp ağlamaya başladım. Yani işte ne yaptığım ancak o zaman kafama dank etmişti. Ancak o zaman gerçekten düşünmeye başlamıştım."

"Ama babanın Ben'i aramaya çıktığını söylemiştin."

"Yok ya, o da küçük fantezilerimden biriydi." Bunu söyleyip gözlerini karşı duvara dikti. "Ona ne zaman mı söyledim? Babam inanamadığı için beni öyle bir sarsıyordu ki kafamın yerinden kopacağını sanmıştım. Ve cinayetlerden sonra bütün kızlar da gerçeği söylediler. Hepimiz kendimizi sanki seytanı kasabaya çağırmışız gibi hissediyorduk. Sanki Ben'le ilgili bu hikayeyi uydurmuştuk ve bir kısmı gerçek olmuştu."

"Ama ailen okuldan büyük bir tazminat aldı."

"O kadar da büyük değildi." Şimdi bardağının dibine bakıyordu.

"Ama sen onlara gerçeği anlatmış olsan da ailen hikayede ısrar etti."

"Babam iş adamıydı. Bir tür tazminat alacağımızı düşünmüştü."

"Ama baban o gün, Ben'in seni kesinlikle taciz etmediğini çok iyi biliyordu."

"Evet, biliyordu," dedi, çenesini tavuklar gibi kaldırarak. Buck gelip bacağına sürtündüğünde sakince uzun tırnaklarıyla kedinin tüylerini okşadı. "O yıl taşındık. Babam oranın artık bozulduğunu söylemişti. Para pek işe yaramadı. Babamın bana bir köpek aldığını hatırlıyorum ama ne zaman köpekle ilgili konuşmaya çalışsam, ellerini fazla oluyormuşum gibi havaya kaldırırdı. Annem beni hiç affetmedi. Okuldan eve gelir, okulda olanları anlatırdım ve... ve suratıma bakıp

Sahi mi? derdi. Sanki ne söylesem, ne anlatsam yalan söylüyordum. Öğle yemeğinde patates püresi yediğimi söylerdim, o da sadece, *Sahi mi?* derdi. Sonra birden benimle konuşmamaya başladı, okuldan geldiğimde şöyle bir bakar, sonra mutfağa gidip bir şişe şarap açardı. Bütün gün evin içinde dolaşırken tek kelime etmez, kadehini ardı ardına doldururdu. Sürekli başını sallıyordu. Bir keresinde onu bu kadar üzmeyi hiç istemediğimi söylemiştim, o da... o da, *Ama üzdün,* demişti."

Krissi ritmik bir şekilde kediyi okşarken bir taraftan da ağlıyordu şimdi.

"İşte bu kadar. O yılın sonunda annem bizden ayrıldı. Bir gün okuldan geldiğimde odasını boşaltmış olduğunu gördüm." Bunu söyledikten sonra başı göğsüne düştü. Çocuksu, dramatik bir hareketti, saçları yüzüne dökülmüştü. Omzunu okşamam, onu teselli etmem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine bekledim. Sonunda başını kaldırıp bana baktı.

"Kimse beni hiçbir şey için affetmiyor," diye burnunu çekti. Çenesi titriyordu. Onu affettiğimi söylemek istedim ama yine bir şey demedim. Bunun yerine ona bir içki daha doldurdum.

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 18:11

Lou Cates onu kapıdan dışarı iteklerken Patty hala özürlerini sayıklıyordu. Birden kendisini merdivenlerde, dondurucu havada, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırırken buldu. Ve hala gözlerini kırpıştırırken söylemek için bir şey bulmaya çalışıp ağzını açmaya hazırlanıyordu ki kapı tekrar açıldı ve ellili yaşlarda bir adam dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattığında, küçük verandada öylece kalakalmışlardı. Patty, Diane, Libby ve sulu gözlerinin altları av köpekleri gibi torbalı, ağarmaya başlamış saçlarını geriye taramış adam... Patty'yi süzüp bir elini, briyantinle yatıştırdığı gür saçlarından geçirirken, adamın parmağındaki yüzük parıldadı.

"Bayan Patty Day?" Adamın kahve kokan nefesi soğuk havada asılı kaldı. Nefesi neredeyse kahverengiydi.

"Evet. Ben Day'in annesiyim."

"Olan biteni anlamaya geldik," diye araya girdi Diane. "Bir sürü söylentinin dolaştığını duyduk ve kimse bize sorma zahmetine girmedi."

Adam ellerini beline dayayıp Libby'ye baktı, sonra kafasını hızla çevirdi. "Ben dedektif Jim Collins. Bu soruşturmayı yürütüyorum. Bu insanlarla konuşmak için uğramıştım, tabii sonra sizinle temasa geçecektim. Neyse ki beni oraya kadar gitme zahmetinden kurtardınız. Başka bir yerde konuşmak ister misiniz? Burası biraz soğuk."

Ayrı arabalarla otoyolun hemen çıkışındaki Dunkin' Donuts'a gittiler, Diane yolda polisler ve çöreklerle ilgili bir fıkra mırıldandı, sonra Bayan Cates'e küfretmeye başladı. "Lanet olasıca karı bizi dinlemeye bile zahmet etmedi. Orospu." Başka zaman olsa Patty, Bayan Cates'i savunmak için bir şey söylerdi. Hayatları boyunca aralarında paylaştıkları dobralık ve özür dileme rolleri çok derinlere işlemişti. Ama Cates ailesinin savunulmaya ihtiyacı yoktu.

Dedektif Collins, elindeki tepside üç bardak kahve ve Libby için bir bardak sütle, buluşma yerinde onları bekliyordu.

"Ona tatlı almamı ister miydiniz, bilemedim," dediğinde, Libby'ye bir çörek alsa, adamın kendisi hakkında kötü bir anne olduğunu düşünüp düşünmeyeceğini merak etti. Hatta sabah krep yediklerini bilse ne düşünürdü acaba? *Bundan sonra hayatım böyle devam edecek,* diye düşündü, *hep başkalarının, hakkımda ne düşündüğünü merak edeceğim.* Libby yüzünü çoktan pasta vitrinine yapıştırmıştı. Bir ayağından ötekine zıplıyordu. Patty cebinde bozuk para arandı ve kızına pem-

be bir çörek alıp peçeteyle birlikte verdi. Oğlunun şeytana tapan bir çocuk tacizcisi olup olmadığı konusunu aydınlatmaya çalışırlarken, kızının tüm o pastel renkli şekerlemelere ve hamur işlerine içi geçerek bakmasını, kendisini bir kenara itilmiş hissetmesini istemiyordu. Yine neredeyse gülmesi tutacaktı Patty'nin. Libby'yi arkalarındaki bir masaya oturtarak, uslu durmasını ve büyükler kendi aralarında konuşurken çöreğini yemesini söyledi.

"Hepiniz kızıl saçlı mısınız?" dedi Collins. "İrlandalı mısınız?"

Patty'nin aklına Len'le her zaman yaptığı kızıl saç muhabbeti geldi ve *çiftlik elimden gidiyor. Çiftliğin elimden gidişini nasıl da unuttum,* diye düşündü.

"Almanız," dedi. O gün bunu ikinci defa söylüyordu.

"Başka çocuklarınız da var, değil mi?" diye sordu Collins.

"Evet. Dört çocuğum var."

"Aynı babadan mı?"

Diane oturduğu yerde kımıldandı. "Elbette aynı babadan!"

"Ama yalnız bir annesiniz, doğru mu?" diye sordu Collins.

"Boşandık, evet," dedi Patty, rahibin eşi gibi ciddi bir tavır takınmaya çalışıyordu.

"Bütün bunların Ben'in başına gelenlerle ne ilgisi var?" diye patladı sonunda Diane, masanın üzerine eğilerek. "Bu arada ben Patty'nin ablasıyım. Çocukların üzerinde en az onun kadar benim de emeğim var."

Patty, ablasının çıkışına irkildiğinde dedektif Diane'e baktı.

"Gelin, daha medeni bir başlangıç yapalım," dedi Collins. "Çünkü meseleyi halletmek için önümüzde çok uzun bir yol

var. Oğlunuza endişe verici mizacıyla ilgili yöneltilen suçlamalar çok ciddi Bayan Day. Ben'in ayıp yerlerine dokunduğunu, kendisine dokunmaya zorladığını söyleyen dört küçük kız var. Onları bir tarlaya götürüp birtakım... yani şeytana tapınmayla ilgili birtakım hareketler yaptığını söylüyorlar." Bu kelimeleri -şeytana tapınma- araba tamircisinin söylediklerini anlamayan araba sahipleri gibi söylemişti.

"Ben'in arabası bile yok," dedi, Patty neredeyse zor duyulan bir sesle.

"On bir ile on beş yaş arasında sadece dört yaş var ama bu yıllar çok kritik yıllar," diye devam etti Collins. "Eğer bu suçlamalar doğru çıkarsa, onun tehlikeli birisi olduğuna kanaat getireceğiz. Ve açıkçası, sadece Ben'le değil, küçük kızlarınızla da konuşmamız gerekecek."

"Ben iyi bir çocuktur," dedi Patty ama sesinin bu kadar zayıf ve ürkek çıkmasından nefret etmişti. "Herkes ondan hoşlanır."

"Okulda nasıldır?" diye sordu Collins.

"Pardon?"

"Popüler bir çocuk mudur?"

"Bir sürü arkadaşı var," diye mırıldandı Patty.

"Bana hiç öyle gelmiyor, hanımefendi," dedi Collins. "Anladığım kadarıyla neredeyse hiç arkadaşı yok, çoğunlukla kendi başına takılıyor."

"İyi de bu neyi kanıtlar?" diye azarladı Diane yine.

"Kesinlikle bir şeyi kanıtlamaz Bayan?.."

"Krause."

"Kesinlikle bir şeyi kanıtlamaz Bayan Krause. Ama etrafında güçlü bir baba figürü olmadığı gerçeğiyle birleştiğinde,

onun oldukça savunmasız olduğu, daha doğrusu şöyle diyeyim, olumsuz etkilere açık olduğunu düşünürüm. Uyuşturucu, alkol, belki biraz sert takılan insanlar... Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Eğer bundan endişeleniyorsanız, bugüne kadar hiç kusur işlemedi," dedi Patty.

"Bana birkaç arkadaşının adını sayın o zaman," dedi Collins. "Takıldığı çocukların adlarını söyleyin. Geçen hafta kiminle dolaştığını söyleyin."

Patty dili ağzında şişmiş gibi bir şey söyleyemedi ve masada daha önce oturanlardan kalan bir çörek artığının yanında ellerini kavuşturarak başını salladı. Artık inkar edemezdi. Sonunda nasıl bir kadın olduğu yüzüne vurulmuştu. Dağınık, ailesini birarada tutamayan, yoklukları yokluklarla kapatmaya çalışan, sürekli borç para alan, uykuya dalabilmek için cebelleşen bir kadındı o. Ben'le ilgilenmesi, onu bir hobiye ya da okuldaki faaliyet kulüplerinden birine yönlendirmesi gerekirken başka işlerle uğraşan, oğlu kendisini odasına kilitlediğinde ya da bir akşam ortada görünmediğinde, uğraşması gereken çocuklarından birisinin eksildiği için açık bir şükran duygusu hisseden bir kadındı.

"O zaman çocuklarla yeterince ilgilenme konusunda eksikler olduğunu söyleyebiliriz," diye iç çekti Collins, sanki hikayenin sonunu biliyormuş gibi.

"Başka bir şey olmadan, siz diğer çocuklarla konuşmadan önce bir avukat istiyoruz," diye araya girdi Diane.

"Açıkçası Bayan Day," dedi Collins, Diane'e bakmadan, "evde üç küçük kız varken, sizin yerinizde olsam, gerçeğin or-

taya çıkmasını her şeyden çok isterdim. Bu tür sapkın davranışlar, öylesine ortadan kalkmazlar. Dahası, eğer bunlar doğruysa ve dürüst olmam gerekirse ben doğru olduğunu düşünüyorum, kızlarınız muhtemelen ilk kurbanlardı."

Patty, arkasındaki çöreğinin süslemelerini yalayan Libby'ye baktı. Onun Ben'e ne kadar bağlı olduğunu düşündü. Evde çocukların bağırış çağırışları aklına geldi. Kızlar, bazı günler Ben'le ahırda çalıştıktan sonra eve tedirgin ve ağlamaklı gelirlerdi. Ama... Ne? Onlar sadece küçük kızlardı ve işten yorulup huysuzlanıyorlardı işte. Kahvesini Collins'in suratına boca etmek istedi.

"Açık konuşabilir miyim?" dedi Collins, Patty'yi yönlendirmeye çalışan bir ifadeyle. "Bunun ne kadar... Yani bunları bir anne olarak duymanın ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemem. Ama psikiyatrımızın söylediği bir şeyi size söylememde fayda var. Kendisi bu tür olaylar yaşamış kızlarla birebir çalışır ve onun söylediği bir şeyi çok önemsiyorum. Beşinci sınıftaki kızlar, başlarına gelmediği sürece cinsellik hakkında hiçbir şey anlatamazlar, çünkü cinselliği bilmezler. Psikiyatr, bunların klasik taciz senaryoları olduğunu söylüyor. McMartin davasını duymuşsunuzdur sanırım."

Patty, çok az şey hatırlıyordu. California'daki bir kreşte, bütün öğretmenler şeytana tapan sapkınlar olarak çocukları taciz etmekten yargılanıyorlardı. Akşam haberlerini hatırlayabiliyordu: Güzel ve ferah bir California evinin üzerine, kalın ve kapkara harflerle 'Kreş Kabusu!' damgası vuruluyordu.

"Şeytana tapınanlar artık her yerde maalesef," diyordu Collins. "Toplumun her köşesine yayılmış durumdalar ve sata-

nistler mürit toplamak için daha çok genç erkekleri hedefliyorlar. Ve şeytana tapınmanın bir parçası da... çocukların yozlaştırılması."

"Elinizde hiç kanıtınız var mı?" diye bağırdı Diane, adama. "On bir yaşındaki kızların anlattıkları haricinde başka tanığınız var mı? Hem sizin çocuğunuz var mı? Çocukların hayal dünyalarının ne kadar geniş olduğunu biliyor musunuz? Bütün hayatları, inandıkları şeyler üzerine kurulu. Bir avuç küçük kız ve hepinizin çok etkilendiği Harvardlı ukala bir psikiyatr dışında, bütün bu yalanlara kefil olacak biri var mı?"

"Eh, kanıt bulmaya oldukça yakın olabiliriz. Kızların hepsi, Ben'in, külotlarını iğrenç birer hatıra olarak onlardan aldığını söyledi," dedi Collins, Patty'ye. "Evinize bir göz atmamıza izin verirseniz, bu konuyu temize çıkarmış oluruz."

"Önce bir avukatla konuşmamız gerekiyor," diye uyardı Diane, Patty'yi.

Collins kahvesini bitirip geğirtisini bastırdı, yumruğuyla göğsünü dövdükten sonra Patty'nin omzu üzerinden hüzünlü gözlerle Libby'ye baktı. Adamın, alkoliklerinki gibi kırmızı bir burnu vardı.

"Şu anda tek ihtiyacımız, sakin kalmak. Olaya dahil olan herkesle görüşeceğiz," dedi Collins, Diane'i yine duymazdan gelerek. "Öğleden sonra, lise ve ilkokuldan birçok öğretmenle görüştük ve duyduğumuz şeyler, rahatlamamızı engelliyor Bayan Day. Öğretmen Bayan Darksilver'ı tanıyor musunuz?"

Onayını beklercesine baktığında, Patty başını salladı. Bayan Darksilver Ben'i hep sevmişti, Ben, kadının en sevdiği öğrencilerinden biriydi.

"Daha bugün oğlunuzun Krissi Cates'in dolabını karıştırdığına tanık olmuş. İlkokul bölümünde. Noel tatilinde. Bu beni çok rahatsız etti." Gözlerini indirdiğinde pembe göz çeperleriyle Patty'ye baktı, "ve Bayan Darksilver, o sırada oğlunuzun bariz bir şekilde tahrik olduğunu söylüyor," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye patladı Diane.

"Erekte olmuş. Krissi'nin kutusuna baktığımızda, kışkırtıcı bir ifadeyle yazılmış bir not kağıdı bulduk. Bayan Day, görüşmelerimizde, oğlunuz her defasında dışlanmış, uyumsuz biri olarak tarif edildi. Yabani, vahşi. Bir bakıma, herkes tarafından zaman ayarlı bir bomba gibi görülüyor. Hatta bazı öğretmenleri ondan gerçekten ürküyor."

"Ürküyor mu?" diye tekrarladı Patty. "On beş yaşındaki bir çocuğun nesinden ürküyor olabilirler ki?"

"Dolabında ne bulduğumuzu bilmiyorsunuz."

Dolabında ne bulduklarını bilmiyordu. Patty adamın uyuşturucu, porno dergi ya da merhametli bir dünyada yaşıyorlarsa, yasadışı birkaç maytap bulduklarını söylemesini istiyordu. Ben'in başının bu tür şeylerle belada olmasını istiyordu: Sırt çantasında, patlamaya hazır bir düzine maytap olsun istiyordu. Bu kadarına razıydı.

Collins kibar olma çabasıyla -*bu çok rahatsız edici Bayan Day, lütfen kendinizi kötüye hazırlayın*- yeniden konuşmaya başladığında bile Patty, belki bir silah bulmuş olabileceklerini düşünüyordu. Ben silahları severdi, hep sevmişti. Onun için silahlar, oyuncak uçaklar ve kamyonlar gibiydi. Sadece zaman içinde silahlara sevgisi hiç eksilmemişti. Avlanmak, ateş etmek

beraber yaptıkları bir şeydi. En azından bir zamanlar öyleydi. Belki hava atmak için okula evdeki silahlardan birini götürmüştü. Colt Peacemaker markalı olanı. En sevdiğiydi o silah. İzni olmadan silah dolabına dokunmaması gerekiyordu ama öyle bir şey yaptıysa bunun hesabını verirdi. O yüzden, silaha da razıydı.

Collins boğazını temizledikten sonra öyle alçak sesle konuştu ki kadınlar masaya eğilme ihtiyacı hissettiler. "Oğlunuzun dolabında... birtakım... kalıntılar bulduk. İç organlar. Başta bir bebeğe ait olduğunu düşündük ama muhtemelen bir hayvanın iç organlarıdır. Plastik bir kapta bir köpeğin ya da kedinin üreme organları. Kediniz ya da köpeğiniz kayboldu mu?"

Ben'in bir bebeğin iç organlarını dolabında saklayacak kadar hasta ruhlu olduğunu, akıllarına ilk gelen şeyin oğlunun bir bebeği gerçekten öldürebileceğini düşünmeleri, Patty'nin başının dönmesine neden oldu. Çöreğin üzerindeki pastel renkli süslemelere bakarken, oğlunun hapse gireceğini anladı. Eğer oğlunun sapık olduğunu düşünüyorlarsa, başka türlüsünü düşünmek aptallık olurdu.

"Hayır, kaybettiğimiz bir hayvan olmadı."

"Ailemiz avcıdır. Çiftçiyiz," dedi Diane. "Etrafımız hayvanlarla, eti için kesilen hayvanlarla dolu. Onlardan herhangi bir şey almış olması o kadar da garip değil."

"Gerçekten mi? Hayvan organlarını evinizde mi saklıyorsunuz?" Collins ilk defa Diane'e doğrudan bakmıştı ama sert bakışları ancak birkaç saniye kadının üzerinde kaldı.

"Yasak mı?" diye adama geri havladı Diane.

"Şeytana tapanların ritüellerinden biri de hayvan kurban etmektir Bayan Day," dedi Collins. "Eminim, Lawrence yakınlarında sığırların baltalarla parçalandıklarını duymuşsunuzdur. Bunların ve küçük kızlar olayının birbiriyle ilişkili olaylar olduğunu düşünüyoruz."

Patty, soğuk terler döküyordu. Artık bitmişti, hiç şansları kalmamıştı. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evinize kadar sizi takip edeyim, böylece oğlunuzla konuşurum, olur mu?" dedi Collins, sesini neredeyse bir bebekle konuşurcasına babacan bir tavırla inceltmişti. Patty, ablasının, elini sıktığını hissedebiliyordu.

"Ben evde değil. Onu bulmaya çalışıyorduk."

"Oğlunuzla mutlaka konuşmamız gerekiyor Bayan Day. Onu nerede bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı?"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," diye araya girdi Diane. "Sizinle aynı gemideyiz."

"Onu tutuklayacak mısınız?" diye sordu Patty.

"Onunla konuşmadan bir şey yapamayız ve konuşur konuşmaz da bu meseleyi tamamen açıklığa kavuştururuz."

"Bu bir cevap değil," dedi Diane.

"Şu anda verebileceğim tek cevap bu hanımefendi."

"Bu da evet anlamına geliyor," dedi Diane, konuştukları sürece ilk defa bakışlarını yere indirerek.

Collins son sözlerini söylerken ayağa kalkmış, Libby'ye yönelmişti, küçük kızın yanına gittiğinde diz çöktü ve "Selam tatlım," dedi.

Diane adamın kolunu kavradı.

"Hayır. Onu rahat bırakın."

Collins ayağa kalkıp Diane'e çatık kaşlarla tepeden baktı. "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Libby'nin iyi olup olmadığını bilmek istemiyor musunuz?"

"Libby'nin iyi olduğunu biliyoruz."

"Öyleyse bırakın da kendisi söylesin. Ya da çocuk esirgeme..."

"Başka kapıya," dedi Diane, adamın önüne dikilirken. Patty, fişini çekip kendisini kapatmak istercesine olduğu yerde oturuyordu. Arkasında Diane ile Collins'in kavga ettiklerini duyabiliyordu ama tezgahın arkasında, bütün dikkatini vererek yeni bir demlik kahve hazırlayan kadını kıpırdamadan seyretti. Diane, ağzı çörek kırıntılarıyla kaplı Libby'yle birlikte kendisini restorandan dışarı çekiştirene kadar kadını seyretmek, birkaç saniyeliğine bile olsa kendisini kapatmasına yardımcı olmuştu.

Patty yol boyunca ağlamaklıydı ama ağlamak için Diane gidene kadar bekleyecekti. Ablası, dikkatini toplamasına yardımcı olacağını söyleyerek arabayı onun kullanmasında ısrar etmişti. Bütün yol boyunca da vites değiştirme zamanını belirterek Patty'nin kafasını dağıtmaya çalıştı. "Vitesi üçe tak istersen P." "Bence şimdi ikiye taksan daha iyi olur." Libby dizlerini çenesine çekmiş, hiçbir şey söylemeden arka koltukta oturuyordu.

"Kötü bir şey mi olacak?" diye sordu sonunda Libby.

"Hayır tatlım."

"Galiba kötü bir şeyler olacak."

Patty bunu duyunca zihni yine panik dolu bir düşünceyle sarsıldı: Nasıl bir kadındı ki yedi yaşındaki bir çocuğu bütün

bunların ortasına sürükleyebiliyordu? Annesi bunu asla yapmazdı. Tabii annesi Ben'i de Patty'nin yetiştirdiği gibi -işi şansa bırakarak ve derbeder bir şekilde- yetiştirmezdi, haliyle çocuğun başı bu kadar derde de girmezdi.

Şu anda istediği tek şey, evinin güvenliğine sığınmaktı. Yaptıkları plana göre, Patty evde Ben'in dönmesini bekleyecekti -yeterince geç olduğu için eve gelmesi yakın olmalıydı- ve Diane de ortalığı kolaçan edip söylentilerin hangi boyuta vardığını kontrol edecekti. Kim ne biliyordu, insanlar kimin tarafındaydı ve Ben bu sıralar hangi Tanrı'nın cezası insanlarla takılıyordu?

Sarsılan arabanın içinde yaklaştıkları evin önünde, Patty'nin arabasının yanında başka bir arabanın daha durduğunu gördüler. Hasır döşemeli bu spor model, neresinden bakılsa en az on yıllıktı ve her tarafı çamurla kaplanmıştı.

"Bu da kim?" diye sordu Diane.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Patty, trajik bir ifadeyle. Oysa gelen her kimse, haberlerin iyi olmadığını içten içe biliyordu.

Evin ön kapısını açtıklarında, içerideki sıcak havanın yüzlerine çarptığını hissettiler. Termostat neredeyse yirmi altı dereceyi gösteriyordu. Gözlerine ilk çarpan şey, yalancı lokumları andıran açık bir kakao kutusu oldu. Kakao tozundan oluşan bir çizgi oturma odasındaki masadan mutfağa kadar gidiyordu. Patty hırıltılı gülüşü duyduğunda kimin geldiğini anlamıştı. Runner yere otururak kızlarını etrafına almış, sıcak çikolatasını yudumluyordu. Televizyondaki doğa belgeselinde bir timsah sudan fırlayıp avına saldırdığında, kızlar çığlıklar atarak babalarının kollarına sarılıyordu.

Runner, sanki gelenler pizzacı çocukmuş gibi oturduğu yerden tembel tembel baktı. "Selam Patty, uzun zaman oldu."

"Ailevi birtakım sorunlarımız var," diye araya daldı Diane. "Evine gitsen iyi olur."

Arada bir uğrayıp yanlarında kaldığı zamanlarda, Runner ile Diane sürekli kapışırlardı. Diane adama bağırıp çağırır, Runner ise onu geri püskürtürdü. "Onun kocası sen değilsin Diane." Bunu söyledikten sonra garaja gider, daha fazla içer, saatler boyunca bir beyzbol topunu evin duvarına fırlatıp dururdu. Runner'ı eve göndermek, bu sefer Diane'in başarabileceği bir iş değildi.

"Sorun değil D. Sen git. Bir saate kadar ara ki neler olup bittiğini öğreneyim, tamam mı?"

Diane ateş püsküren gözlerini Runner'a diktikten sonra göğsünden bir homurtu saldı ve hışımla çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

"Ayy, bunun da nesi var böyle?" diyen Michelle, hemen ardından babasına bakıp komik suratlar yapmaya başladı. *Küçük hain*, diye düşündü Patty. Kızın kahverengi saçları, babasının Kızılderili şakalarından dolayı kabarmış ve karışmıştı.

Runner çocuklar konusunda enteresandı. Şefkatli olduğu söylenemezdi ama onlarla olduğunda neredeyse çocuklaşırdı. Televizyon seyrederken birden uzanır, onlara bir çimdik atardı. Çimdiği kim yediyse babasına ıslanan gözleriyle öfke dolu bakar, Runner ise kahkaha atıp "Neeee?" ya da "Ben selam demek. Selam!" derdi. Ve ne zaman hep birlikte bir yere gitseler, asla onların önünden gitmez, birkaç adım geride durarak yan gözle onları kollardı. Patty onun bu halini hep, avının tepe-

sinde gezinen yaşlı akbabalara benzetirdi, yol boyunca bir süre üzerlerinde uçup sonra aniden saldıracakmış gibi görünürdü.

"Babam bize makarna yaptı," dedi Debby. "Akşam yemeğini bizimle yiyecek."

"Biz evde değilken içeri kimseyi almamanız gerekiyordu, biliyorsun değil mi?" dedi Patty, kokmaya başlamış bir bezle yerdeki kakao tozlarını silerken.

Michelle gözlerini devirip, babasının omzuna yaslandı. "Öf anne ya, babam geldi işte."

Runner ölmüş olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Çocuklarla çok az ilişkisi vardı, onlara neredeyse hiçbir katkısı yoktu. Ölse her şeyin çok daha iyiye gideceğini düşünmek kolaydı. Oysa *Bilmem Nerelerde* yaşayıp, arada sırada yeni fikirler, artistikler ve eski köye yeni adetlerle ortaya çıkıyordu, çocuklar da sırf babaları olduğu için adama yakınlık göstermeye can atıyorlardı.

Patty o anda Runner'a her şeyi anlatmayı çok isterdi. Oğlundan ve dolabında bulunan rahatsız edici koleksiyonundan bahsedebilirdi. Boğazına düğümlense de Ben'in hayvanları parçalayıp iç organlarını dolabında sakladığını söyleyebilirdi. Krissi Cates'ten, onun arkadaşlarından, yanlış bir anlaşılma bile olsa gelişen olayların sonunun hiç de iyi olmadığından dem vurabilirdi.

Her ne kadar mazeret ve bahane bulmakta üstüne olmasa da oğlunun dolabında bulunan hayvan organlarıyla ilgili hiçbir özür üretemiyordu. Collins'in söylediklerine, Ben'in kız kardeşlerini taciz etmiş olabileceğine dair imalarına hiç takılmıyordu. Eve dönerken kendisine eziyet edercesine bu fikri

kafasında evirip çevirmiş, hayali bir masanın üzerine yatırmış, iyice didiklemişti. Ve hiç şüphesi yoktu. Ben asla böyle bir şeyi yapmazdı.

Öte yandan oğlunun acıyla garip bir ilişkisi olduğunun farkındaydı. Mesela fareler olayı vardı. Dudaklarını iyice gererek dişlerini çıkarmış, alnından terler damlarken küreği robot gibi farelerin üzerine sallamıştı. Oğlunun o fareleri ezmekten bir tür zevk aldığını hissedebiliyordu.

Ben kardeşleriyle çok fena dalaşırdı, hem de çok fena. Bazen kıkırdamalar çığlıklara dönüşürdü ve neler olup bittiğini görmek için yanlarına geldiğinde, Ben örneğin Michelle'in kolunu arkaya bükmüş olurdu, sert bir şekilde değil ama kolu yavaşça daha fazla arkaya kıvırarak. Ya da Debby'nin kolunu aynı şekilde tutarak saçlarını karıştırmaya başlardı ve şakalaşma giderek kakalaşmaya dönüşür, kızın suratında kırmızı lekeler oluşmaya başlayana kadar kafasını sarsar, bu sırada da bariz bir şekilde dişlerini gıcırdatırdı. Patty, çocuklarla birlikte olduğunda, oğlunun Runner'a dönüştüğünü -sinirli ve gergin- net bir şekilde görürdü.

"Babanızın gitmesi gerekiyor."

"Aman be Patty! İnsan kapıdan kovmadan önce bir merhaba der! Hadi ama yapma, gel konuşalım, sana bir iş önerim var."

"Şu anda seninle iş konuşacak durumda değilim Runner," dedi. "Paralar suyunu çoktan çekti."

"Sen az kirli çıkı değilsindir," dedi Runner, alaycı bir şekilde ve beyzbol şapkasını tel tel saçlarının üzerinde geriye çevirdi. Şaka yollu söylemek istemişti ama kelimeler ağzından çık-

tığı anda kötücül bir anlam kazanmıştı. Sanki Patty'nin parası yoksa, başına geleceklere katlanmak zorunda kalacağını ima ediyor gibiydi.

Runner silkinip kızlardan kurtularak Patty'nin yanına geldi. Her zamanki gibi dibine kadar girmişti, uzun gömleğinin açık bağrında bira terinin, boynundan göğsüne doğru süzüldüğünü görebiliyordu.

"Pulluğu daha yeni satmadın mı sen Patty? Vern Evelee pulluğu ona sattığını söyledi."

"O para geldiği gibi gitti Runner. Her zamanki gibi, geldiği gibi gitti." Açık vermemek için, Patty gelen postayı karıştırıyormuş gibi yapıyordu. Runner ise hala tepesinde dikiliyordu.

"Yardımına ihtiyacım var. Texas'a gidebilmek için biraz paraya ihtiyacım var."

Tabii Runner kış oldu mu sıcak bir yerlere gitmek isterdi. Göçebe çingeneler gibi mevsimden mevsime özgürce seyahat ederdi. Patty kendisine, çiftliğine, hayatta bağlı olduğu her şeye hakaret edilmiş gibi hissetti kendini.

Runner bir iş alır, sonra kazandığı parayı aptalca şeylere harcardı. Bir gün golf oynayacağı hayaliyle golf sopaları, hiçbir zaman kullanmayacağı stereo sistemler... Şimdi de kirişi kırıp Texas'a gitmeyi planlıyordu demek.

Patty lisedeyken ablasıyla birlikte arabayla Körfez'e gitmişti. Çiftlikten uzaklaşıp gittiği tek yerdi. Tuzlu havaya çarpılmıştı, saçını dudaklarının arasına alıp emdiğinde ağzı sulanmaya başlıyordu.

Runner bir şekilde para bulup kışın geri kalanını okyanus kıyısındaki bir batakhanede geçirecek, oğlu hapse girer-

ken o birasını yudumlayacaktı. Patty'nin Ben'e avukat tutacak kadar bile parası yoktu. Bunu kendisine sürekli hatırlatıyordu.

"İyi de sana yardım edemem Runner. Kusura bakma."

Kapıya doğru yönlendirmeye çalışsa da Runner onu mutfağın dibine itti, adamın ekşi nefesini yüzünde hissettikçe Patty başını yana çeviriyordu.

"Hadi ama Patty, beni yalvartmak mı istiyorsun? Cidden çok sıkıştım. Hayat memat meselesi bu. Lanet olası Kansas'tan çıkıp gitmem gerekiyor. Yoksa bilirsin, senden asla para istemezdim. Yani bu gece biraz para bulamazsam, öldürülebilirim. Sekiz yüz dolar versen yeter."

İstediği parayı duyunca, Patty kendisini gülmekten alamadı. Bu adam gerçekten bu kadar parası olduğunu mu sanıyordu? Etrafına bakıp ne kadar yoksul olduklarını göremiyor muydu? Kışın ortasında gömlekleriyle oturan çocuklarını, buzdolabının neredeyse bir yıllık ucuz sakatat parçalarıyla dolu olduğunu göremmemesi mümkün müydü? Kullanım süresi geçmiş bir evde oturduklarını...

"Bende hiç para yok Runner."

Adam Patty mutfaktan çıkamasın diye kolunu kapıya dayayıp gözlerini üzerine dikti.

"Mücevherlerin var, öyle değil mi? Sana aldığım yüzük var mesela."

"Runner, lütfen, Ben'in başı belada, hem de çok büyük belada, şu anda çok kötü durumdayım. Başka zaman gel, olur mu?"

"Ne yaptı yine o salak?"

"Okulda, kasabada belaya bulaşmış, kötü şeyler, sanırım avukata ihtiyacımız olacak, o yüzden elimdeki bütün para onun için lazım ve..."

"Yani paran var."

"Runner, yok dedim."

"En azından şu yüzüğü ver."

"Artık bende değil."

Kızlar televizyon izliyormuş gibi yapıyordu ama yükselen sesler Michelle'in, burnunu her şeye sokan meraklı taze Michelle'in arkasına dönüp annesiyle babasına bakmasına neden oldu.

"Şu yüzüğü ver Patty." Runner sanki o adi, on yedi yaşındayken bile takmaya utandığı o sahte, incecik altın alyansı hala parmağında taşıyormuş gibi Patty'nin elini tutup havaya kaldırdı.

Kıçını kaldırıp kuyumcuya gitmesi ve ancak üçüncü birayı içtikten sonra o teneke parçasını Patty'ye vermesi neredeyse üç ay sürmüştü. "Seni hep seveceğim bebeğim," demişti. Patty daha o zaman, Runner'ın gideceğini, güvenilmeyecek bir adam olduğunu, aslında gönül düşürebileceği biri bile olmadığını anlamıştı. Ve sırf adam kondom takmayı sevmediği ve takmamak için dırdır yaptığı için, Runner'dan üç kez daha hamile kalmıştı.

"Runner, o yüzüğü hatırlamıyor musun? O yüzük sana para getirmez. En fazla on dolar falan alırsın."

"Şimdi de bir yüzük için çirkeflik mi yapacaksın? Şimdi?"

"İnan bana, eğer biraz değeri olsaydı, şimdiye kadar çoktan okutmuş olurdum."

Runner kızgın eşekler gibi soluyor, elleri titriyordu. Meydan okurcasına birbirlerine bakarak bir süre durdular. Runner önce ellerini kadının kollarına koydu, sonra bıkkın bir ifadeyle bıraktı. Artık bıyığı bile titriyordu.

"Buna gerçekten çok pişman olacaksın Patty."

"Yeteri kadar pişmanım Runner. Çok uzun zamandır pişmanım ben."

Runner hırsla döndüğünde cebinden bir kakao poşeti yere düştü. Paketteki kahverengi toz, ayakkabılarının üzerine sıçradı. "Hadi görüşürüz kızlar. Anneniz... anneniz tam bir KALTAK!" Runner'ın hızla tekme savurduğu bir mutfak sandalyesi oturma odasına kadar sürüklendi. Adam hızlı adımlarla volta atmaya başladığında, kızlar küçük orman hayvanları gibi donup kalmıştı. Patty tüfeğine hamle yapmayı ya da en azından tezgahtan bir bıçak kapmayı geçirdi aklından. Bir yandan da Runner'ın gitmesi için içinden dualar ediyordu.

Runner, "BENİ S.K GİBİ ORTADA BIRAKTIĞIN için teşekkürler!" diyerek ön kapıya yürüdü. Kapıyı öyle sert açtı ki arkasındaki duvarı çatlatıp tekrar geri sekti. Tekrar bir tekmeyle kapıyı eliyle tuttu, bu sefer kapıyı duvara kendisi çarptı. Başını öne eğerek bütün gücüyle tekrar tekrar tekrar çarptı.

Sonra gitti. Evden uzaklaşırken arabanın patinaj attığını duydular. Patty bu sesi duyar duymaz, koşarak tüfeğine mermi yerleştirdi ve yanında yedek mermilerle birlikte tüfeği şöminenin üzerine koydu. Ne olur ne olmazdı.

Libby Day

Bugün

Krissi, kanepenin üzerinde uyuyakalmıştı. Onu kapıya kadar geçirmiştim ama araba sürecek durumda olmadığını, topuklarının üzerinde sürekli sağa sola yalpaladığını, yanaklarına örümcek ağı gibi akan rimellerini fark etmiştim. Kapı önünde yalpalarken birden geri dönmüş, annesini, onun nerede olduğunu bilip bilmediğimi ya da nasıl bulabileceğini sormuştu. İşte o zaman Krissi'yi tekrar içeri alarak ona bir sandviç ikram etmiş, sonra kanepeye yatırıp üzerine bir battaniye örtmüştüm. Sandviçinden kalan parçayı özenle kanepenin yanına koyup uyumaya hazırlandığında, ceketinin cebinden üç losyon şişesi düşmüştü. İyice uykuya dalmasını bekleyip losyonları tekrar cebine koymuştum.

Uyandığımda gitmişti, battaniyeyi katlayıp üzerine bir not bırakmıştı: *Teşekkürler. Özür dilerim.*

Krissi'nin anlattıklarına bakılırsa, demek Lou Cates ailemi öldürmemişti. Ona inanıyordum. En azından bu konuda, ona inanıyordum.

Telesekreterdeki Lyle'dan iki ve Diane'den sıfır mesajı boşverip Runner'ı görmeye karar verdim. Yanına gidip bazı soruların cevaplarını alacaktım. Kız arkadaşı ne söylerse söylesin, onun cinayetlerle bir alakası olduğunu düşünmüyordum ama borçları, içkisi, batakhane arkadaşlarıyla ilgili söyleyeceklerini merak ediyordum. Bir şey bilip bilmediğini, bir şeyler duyup duymadığını ya da borçlarının korkunç bir intikama dönüşüp dönüşmediğini bilmek istiyordum.

Belki yine Ben'e inanabilirdim, çünkü bunu gerçekten istiyordum. Onu neden hiç ziyaret etmeye yeltenmediğimi daha iyi anlamaya başlamıştım. Şu anda bütün o hapishane duvarlarını ve parmaklıklarını görmezden gelip sadece ağabeyimi görmek, sanki söylediği son şeymiş gibi her cümlesinin sonunda sesi alçalan Ben'e özgü o ahenkli konuşmasını duymak istiyordu canım. Onu görmek, hatırlamamı, güzel şeyleri, hatta o kadar da güzel olmayan, sıradan şeyleri hatırlamamı sağlıyordu. Onunlayken çiftliğimin kokusunu alabiliyordum. Herkesin hala hayatta olduğu o zamanların kokularını duyabiliyordum. Of, fena halde geçmişi arzuluyordum.

Şehir çıkışında bir 7-Eleven'da durup harita ve açıp ısırdığım anda diyet ürünü olduğunu keşfettiğim bir paket peynirli kraker aldım. Yine de güneye doğru yol alırken krakerleri yedim. Isırdıkça, turuncu tozları arabanın içinde uçuşuyordu. Oklahoma'ya varmadan önce bir yerlerde durup yemek yesem iyi olacaktı.

Otoyol, iştah açan yoğun kokularla doluydu. Patates kızartması, balık kroketler, kızarmış piliçler. Öte yandan doğal olmayan bir panik içindeydim, sanki dursam Runner'ı yakalayamayacakmışım gibi hissediyordum kendimi yok yere. O yüzden diyet krakerlere ve mutfak tezgahımın bir köşesinde bulduğum içi geçmiş bir elmaya talim ettim.

Ben'e yazılmadığı iddia edilen o terbiyesiz not, neden Michelle'in eşyalarının arasına karışmıştı? Eğer bu notu Michelle bulduysa ve Ben de sırrını saklamaya çalışıyorsa, Michelle mutlaka Ben'e şantaj yapmaya kalkışmış olmalıydı.

Ben, Michelle'den nefret ederdi. Beni mazur görür, Debby'yi hepten görmezden gelirdi ama Michelle'den ciddi ciddi nefret ederdi.

Bir keresinde odasına giren Michelle'i kolundan yakalayıp çekiştirmiş, ablam ayak parmakları ucunda, uçarcasına düşmemek için büyük çaba sarf etmişti. Ben, Michelle'i odasından dışarı fırlattığında kız karşı duvara çarpmıştı. Sonra kıza nefretle bağırarak bir daha odasına girmemesini, eğer girerse onu öldüreceğini haykırmıştı.

Ne zaman Michelle'le konuşmak zorunda kalsa, dudakları seğirir, dişleri ortaya çıkardı. Burnunu her yere soktuğu için Michelle'e bağırıp çağırırdı. Ablam gerçekten de gece gündüz demeden, Ben'in odasının kapısında oyalanır, içeriyi dinlemeye çalışırdı. Michelle herkesin sırrını bilirdi ve bir çıkarı olmadan kimseyle konuşmazdı. O notu bulduğumdan beri bunu çok daha net hatırlayabiliyordum. Paran yoksa, karşılığında başka birilerinin sırrı da iş görürdü. Aile içinde bile...

"Ben sürekli kendi kendine konuşuyor," diye duyurmuştu bir sabah, kahvaltı ettikleri sırada. Ben masanın etrafını dolaşıp Michelle'in tabağını kucağına boca etmiş, gömleğinin yakasından kavramıştı.

"Beni rahat bırak," diye bağırmıştı. Sonrasında annem onu sakinleştirmiş, odasına göndermiş, her zamanki gibi bize iki çift laf etmişti. Daha sonra masanın üzerindeki pizza restoranlarındakilere benzeyen plastik şamdanımızın üzerinde, Michelle'in tabağından fırlayan yumurta parçalarını bulmuştuk.

Yani bu ne anlama geliyordu şimdi? Ben, sırf kız kardeşi, bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiği için ailesini öldürmezdi.

Kıpırdamadan duran sığırlarla dolu bir tarlanın yanından geçerken, küçüklüğümde duyduğum tüm o sığır katliamlarını ve bunu yapanların şeytana tapanlar olduğuna yemin eden insanları hatırladım. Şeytan bir kaya kadar doğal ve sert bir kötülük kitlesi olarak Kansas Şehri'nin yakınlarına pusu kurmuştu. Sürekli gittiğimiz kilise söylenenlere pek kulak asmıyordu ama rahibin ne düşündüğü belliydi. Eğer dikkatli olunmazsa keçi gözlü, kana bulanmış şeytan, bir insanın kalbini İsa kadar kolay çalabilirdi. Sonraki yıllarda yaşadığım her yerde illa "Şeytanın Çocukları" ve "Şeytanın Evleri" olurdu, tıpkı her yerde beyaz karavanıyla sokakları turlayan cani bir palyaço olması gibi. Herkes şehrin dışında eski, terk edilmiş bir ambarın varlığından, bu ambarda yere serilmiş, kurbanların kanıyla kararmış bir yatak olduğundan haberdardı. Herkesin bir arkadaşının kuzeni, bir kurban ayinine tanık olmuştu ama detayları anlatamayacak kadar korkuyorlardı.

Oklahoma sınırını geçeli on dakika olmuştu ve önümde daha en azından üç saatlik yol vardı. O sırada tatlı ama yoğun bir çürük kokusu almaya başladım. Kokudan gözlerim yanıyor, gözümden akan yaşlardan yanaklarım ıslanıyordu. Şeytanı düşünerek onu çağırdığım gibi komik bir korkuya kapılmıştım. Sonra ilerideki mor fırtınanın altında, kokunun sebebini gördüm. Kağıt fabrikası.

Radyoyu açıp istasyonları karıştırmaya başladım -birinci kanal, ikinci kanal, üçüncü kanal- rahatsız edici, gürültülü bir parazit, sonra araba reklamı, sonra yine parazit duyunca kapattım.

Üzerinde bir kovboy resmi olan tabelanın yanından geçtikten sonra -*Lidgerwood, Oklahoma'ya Hoşgeldin Bilader!*- yokuş yukarı sürdüm ve şehre yöneldim. Bütün şehir turist tuzağına dönüşmüştü. Buralar bir zamanlar Vahşi Batı niyetine pek moda olmuştu. Ana cadde buzlu cam vitrinlerle, güzellik salonları ve dükkanlarla doluydu. Bir dükkanın tabelasında 'Vahşi Batı Foto Durağı' yazıyordu. Aileler buraya gelip dönem kıyafetleriyle sepya tonunda fotoğraflar çektiriyordu. Vitrinde poster boyutlarında bir fotoğraf asılıydı. Kement sallayan, baba tipli bir adam başına büyük gelen bir şapka takmış; fotoğrafın esprisini anlayamayacak kadar küçük bir kız, basma bir elbise giymiş ve başına bone takmış; fahişe kıyafetlerine bürünmüş anne rahatsız bir gülümsemeyle, eteğinin önündeki çıplaklığı kollarını çapraz yaparak kapatmış. Fotoğrafın yanında, üzerinde 'Satılıktır' yazan bir levha vardı. Benzer bir 'Satılıktır' levhası, fotoğrafçının hemen sırasındaki Daphne'nin Tatlı Kaçık Yeri, Buffalo Bill'in Harika Video Oyun Salonu ve

tabelasında gülünç derecede büyük harflerle Wyatt Earp Şurupları yazan dükkanın camında da asılıydı. Her yer toz içindeydi. Biraz ilerideki sarmal çeşme bile kirle kaplıydı.

Bert Nolan Erkekler Evi, önlerindeki küçük bahçelerini yabani tilki kuyruğu otları sarmış küçük evlerin olduğu meydandan üç sokak ötedeydi. Tilki kuyruğunu çocukluğumdan beri çok severdim, adıyla benzerliği hoşuma gidiyordu, çünkü tıpkı adı gibi görünüyordu. Uzun, ince bir sap ve üzerinde kabarık bir kuyruk. Tıpkı tilki kuyruğu gibi, ama yeşili.

Bizim çiftlikte de her yerde onlardan vardı, tüm otlaklarımız bu ota yenik düşmüştü. Michelle ve Debby'yle birlikte kuyruk kısımlarını koparıp birbirimizin bileklerini gıdıklardık. Annem bize her şeyin halk ağzındaki adını öğretirdi. Kuzu kulağı, horoz ibiği gibi tüm bitkileri öğrenirdik. Kuzu kulağı, bir kuzunun kulağı kadar yumuşaktı. Horoz ibiği gerçekten de horozun kırmızı ibiğine benzerdi. Değirmen otunun tepesi, gerçekten de değirmen pervanesi gibiydi. Gelin otu, saten gelinliklere benzerdi. Arabamdan inip avcumu tilki kuyruklarının tepelerinde gezdirdim. Belki ben de bu tür otlardan bir bahçe yapmalıydım kendime. Gerçi ayrık otu muhtemelen bana daha uygun düşerdi. Ya da şeytan pençesi...

Bert Nolan Erkekler Evi'ni, denizaltı gibi koyu griye boyanmış metal bir kapı koruyordu. Ben'in yattığı hapishanedeki kapıları hatırladım. Zili çalıp beklediğim süre boyunca, sokağın karşı tarafında iki oğlan, tembel tembel bisikletleriyle geniş daireler çiziyor, merakla beni izliyordu. Zili tekrar çalıp yumruğumla kapıya vurdum ama yumruğumun sesine de ge-

len olmadı. Karşıdaki oğlanlara binada kimsenin olup olmadığını sormayı düşündüm. Sadece sessizliği bozmak istiyordum açıkçası. Bisikletleriyle çizdikleri dairede bana yaklaştıklarında *-orada ne yapıyorsunuz bayan?-* kapı açıldı ve beyaz ayakkabıları, ütülü kotu ve ekose gömleğiyle minicik bir adam göründü. Ağzındaki kürdanı çiğnerken bana bakmıyor, evcil kedilerle ilgili olduğunu kapağından anladığım dergisinin sayfalarını karıştırıyordu.

"Geceden önce açmı..." Beni görünce sustu. "Ah, kusura bakma tatlım. Burası erkekler içindir, burada kalman için erkek ve on sekiz yaşından büyük olman lazım."

"Babamı arıyorum," dedim, ağır ağır konuşarak. "Runner Day. Yönetici misiniz?"

"Hah! Yönetici, muhasebeci, rahip, hizmetçi," dedi kapıyı açarken. "Eski alkolik. Eski kumarbaz. Eski avantacı. Bert Nolan. Burası benim yerim. İçeri gel şekerim, adın neydi?"

Kapının ardındaki salonda bir sürü dar yatak vardı. Güçlü bir çamaşır suyu kokusu yer döşemelerinden yükselip genzimi yaktı. Cin cücelere benzeyen Bert, beni, gece kalanlardan dolayı hala dağınık yatakların arasından geçirip tam kendine göre, yani haliyle tam bana göre küçük ofisine götürdü. Ofiste küçük bir çalışma masası, bir dosya dolabı ve üzerine oturduğumuz iki katlanır sandalye vardı. Floresan ışığı, yüzündeki koyu ve derin gözeneklerini iyice ortaya çıkarıyordu.

"Bu arada, çatlak falan değilim," dedi, evcil kedi dergisini kuş gibi bana doğru kanatlandırarak. "Yeni bir kedim var, daha önce hiç kedim olmamıştı. Şimdiye kadar çok hoşlaştı-

ğım da söylenemez ya. Güya moralimi düzeltmesi gerekiyordu ama şu ana kadar yaptığı tek şey yatağıma işemek."

"Benim de bir kedim var," diye atıldım, Buck'a karşı aniden kabaran duygularıma kendim de şaşırarak. "Tuvaletleri dışında bir yerlere işiyorlarsa, muhtemelen bir şeye kızmış olurlar."

"Öyle mi?"

"Evet, onun dışında gerçekten kolay hayvanlardır."

"Hıh," dedi Bert Nolan. "Hıh. Demek babanı arıyorsun? Doğru, seninle konuştuğumuzu hatırlıyorum. Day. O da burada kalanlardan farklı değil – arkalarında bıraktıkları harabelerden sonra, birisinin gelip kendilerini aramasından mutlu olmaları gerekir aslında. Sorun genelde paradır. Ya da parasızlık. Para yoktur, bol içki vardır. O da hiçbir halta yaramaz. Runner. Hıh."

"Bana bir mektup yazdı, buraya geri döndüğünü söylüyordu."

"Onu eve götürüp bakmak mı istiyorsun?" dedi Bert. Siyah gözleri, sanki yaptığı espriyle çok eğlenmiş gibi parlıyordu.

"Eh, ondan emin olamam. Ben sadece bir kolaçan etmeye geldim."

"Ha, iyi. Tuzak soruydu aslında. Burada barınan adamlarımdan birine bakmak isteyen birileri çıktığında, genelde onlarla asla ilgilenmezler." Nolan, parmakuçlarını kokladı. "Artık sigara içmiyorum ama bazen parmaklarımda lanet olasıca tütün kokusunu alıyorum."

"O burada mı?"

"Değil. Yine gitti. İçenlerin burada kalmasına izin vermiyorum. Üçüncü şansını da tepmiş oldu."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Ah tatlım, ne yazık ki hiç adres vermem. Veremem. Bunca zaman sonra, böylesinin işleri daha kolaylaştırdığını anladım. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Çok hoş bir hanıma benzi..."

"Berrrrrrt!" Binanın dışından bir uluma duyuldu.

"Aman, kulak asma, içeri erken girmeye çalışanlardan biri. Bu işi yaparken öğrendiğim başka bir şey de bu. Asla onları içeri erken alma, asla. Geç gelenlere de kapıyı açma."

Neden bahsettiğini unutunca, beklentiyle yüzüme baktı.

"Bana bir şey söyleyecektiniz?" diye hatırlatmaya çalıştım.

"Ne?"

"Babamı bulmama nasıl yardımcı olabileceğinizi."

"Ah, evet. Bana bir mektup bırakabilirsin."

"Bay Nolan, bunu zaten yapmıştım. O yüzden buradayım. Onu gerçekten ama gerçekten bulmam gerekiyor." Tıpkı Runner gibi masanın kenarına avcumu dayamış, iyice delirirsem zıplamaya hazır bir şekilde durduğumu fark ettim.

Nolan alçı bir heykelciği eline aldı, kollarını kızgınlıkla öne uzatmış kel bir adamdı bu, ama tabanındaki levhada yazanları okuyamıyordum. Bert sanki heykelcikle kendisini avutuyormuş gibi görünüyordu. Keskin bir iç çektikten sonra konuşmaya başladı.

"Pekala tatlım, sana şu kadarını söyleyeyim, baban burada olmayabilir ama hala Lingerwood'da olduğunu biliyorum. Adamlarımdan biri daha dün gece onu Cooney'nin yerinde görmüş. Bir yerlerde sessiz sakin takılıyor ama hala buralarda. Kendini hayalkırıklığına hazırlasan iyi edersin."

"Neyin hayalkırıklığı?"

"Ne sen sor, ne ben söyleyeyim."

Bert Nolan beni uğurlamak için ayağa kalktığında sırtı bana dönüktü, ben de hemen küçük heykelciği kaptım. Ama sonra tekrar yerine bıraktım ve onun yerine bir paket fıstık ve bir kalem aldım. İlerleme kaydediyordum. En yakındaki bara doğru arabamı sürerken, aldıklarım, yolcu koltuğundan beni seyrediyordu. Cooney'nin yerine gidiyordum.

Cooney'de kasabanın vahşi batı tarzından eser yoktu. Günümüzün uyduruk barlarından biri olmaktan memnun gibi görünen bir hali vardı. Kapıyı açtığımda, üç kırışık surat dönüp bana baktı. Bunlara barmen de dahildi. Bir bira söylediğimde adam ehliyetimi görmek istedi. Kartı eline alınca ışığa tutup sonra göbek hizasına indirdi ve sahte bir ehliyet olduğunu kanıtlayamayınca "Hmmmf," diye homurdandı. Biramdan bir yudum alıp oturdum ve adamların oradaki varlığıma alışmalarını bekledim. Sonra konuştum. Ağzımdan Runner kelimesi çıkar çıkmaz, ortalık karıştı.

"O çakal üç kasa biramı çaldı," dedi barmen. "Gün ortasında arka tarafa geçip kamyonetine yüklemiş. Ona o kadar bira ısmarladıktan sonra ayıp yahu."

Benden iki tabure uzaktaki ortayaşlı adam kolumu sertçe tuttu. "Lanet olasıca babanın bana iki yüz dolar borcu var. Çim biçme makinemi de geri istiyorum. Görürsen, onu aradığımı söyle."

"Onu nerede bulabileceğini biliyorum," dedi Hemingway sakallı ama kız gibi vücudu olan diğer yaşlı adam.

"Nerede?" Hepimiz hep bir ağızdan sormuştuk bunu.

"Gecekonduların orada bir yerlerde, zehirli atık bölgesinde kamp kurduğuna, nesine isterseniz bahse girerim. Görmen lazım," dedi bana doğru, "her yer barakalar, kutular ve ateş yakılan varillerle dolu."

"Bir insan neden oralarda yaşamak istesin ki?" diye azarladı barmen onu.

"Eh bilirsin işte, hükümetten kimsenin oralarda görünmeyeceğini adın gibi bilirsin."

Kızgın kızgın gülüştüler.

"Oraya gitmek bile güvenli değildir herhalde," dedim. Zehirli atık varilleri ve limon yeşili yapışkan maddeler gözümün önünde uçuşuyordu.

"Kuyu suyu içmezsen ve çekirge değilsen, sorun olmaz."

Soruyu kaşlarımla sordum.

"Öyle işte. Bütün alan arseniğe batmış durumda. Çekirge zehirleri için kullanılan eski bir atık alanı."

"Ve bütün boktan kafalıların mekanı," dedi barmen.

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 20:38

Kasabaya yaklaştıklarında kar yağmaya başlamıştı. Ben bir anda, bisikletini eski ağılın orada bıraktığını hatırladı. Şimdiye kadar çoktan birileri alıp gitmiş olmalıydı. "Hey," diye seslendi öne doğru, Trey ve Diondra kendi aralarında konuşuyordu ama radyodan metal levhalar yırtılıyormuşçasına yükselen gürültülü müzikten dolayı ne konuştuklarını Ben duyamıyordu. "Kısa bir süreliğine ağıla uğrayabilir miyiz? Bisikletimi almam lazım."

Trey ve Diondra birbirine baktı.

"Hayır," dedi Diondra pis pis sırıtarak, sonra Trey'le birlikte kahkahalar atmaya başladılar. Ben bir saniyeliğine kıpırdamadı, sonra öne eğildi. "Ciddiyim, bisikletime ihtiyacım var."

"Unut onu kanka. Şimdiye kadar çoktan uçmuştur," dedi Trey. "Ağılda bir şey bırakmaya gelmez."

Kasabanın ana caddesi sayılan ve her zamanki gibi hareketsiz görünen Bulhardt Caddesi'ne girdiler. Sarı ışıklardan bir tablo gibi parlayan hamburgercide birkaç serseri, kız arkadaşlarına yumulmuştu. Diğer dükkanlar karanlıktı, hatta bar bile açık değilmiş gibi görünüyordu. Ön taraftaki pencerenin köşesinden zayıf bir ışık sızıyordu sadece. Kapısı da koyu bir laciverte boyanmış, ser verip sır vermiyordu.

Barın önüne park ettiklerinde Diondra birasını bitirmeye çalışıyordu. Trey şişeyi kızın elinden kapıp kalanını başına dikti – *bebecik kusuruma bakacak değil ya!* Kaldırımda kırışıklardan yüzünün ifadesi şaşmış, ağzı ve burnu sanki kilden şekillendirilmiş gibi görünen yaşlı bir adam, önce onlara doğru kaşlarını çatarak baktı, sonra bara girdi.

"Hadi yapalım şu işi," diyerek kamyonetten indi Trey. Ben'in duraksadığını görünce de tekrar yerine oturup ellerini dizlerine koydu. Arkaya bakarak suratına iş adamları gibi bir gülümseme yerleştirdi. "Merak etme kanka, benimlesin. Buraya sık sık içmeye gelirim. Üstelik -heh!- babanın ofisinde sayılırsın."

Diondra jöleden sertleşmiş saçlarının uçlarını parmakladı, sözüm ona saçlarını böyle tarıyordu. Sonra ikisi birlikte Trey'in arkasından bara girdiler. Diondra çoğu fotoğrafında olduğu gibi sarkmış dudakları ve uykusu varmış gibi seksi seksi bakışlarıyla salınıyordu. Ben ise onun yanında yürürken, kendisini sırık gibi ve çelimsiz hissediyor, ayaklarını sürüyordu.

Bar öyle bir duman altı olmuştu ki Ben içeri girer girmez boğulur gibi oldu. Diondra sigarasını çoktan yakmış, yaşını büyüttüğü düşüncesiyle kamburunu çıkarmıştı.

Saçları uyuz kapmış kuşlar gibi parça parça kelleşmiş sinirli bir adam, hemen Trey'in yanına yanaşarak, başını eğdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Trey başıyla onaylarken, endişeli ve zor bir karar vermesi gerekiyormuş gibi bir ifadeyle dudaklarını gerip dişlerinin arasından havayı içine çekti. Ben, adamın barın yöneticisi olduğunu, Diondra ağır makyajıyla yetişkin gibi görünse de Ben, kendisi yüzünden bardan atılacaklarını zannetti.

Oysa Trey adamın sırtına vurarak "Beni peşinde koşturma ahbap," gibisinden bir şeyler söyledi. Gergin adam da kocaman bir sırıtışla kahkaha atıp "Yo, yo, yo, sen onu merak etme, merak etmene hiç gerek yok, hem de hiç," dedi. Trey sadece, "Pazar günü," demekle yetinerek, adamın yanından bara doğru yöneldi ve üç birayla, önüne gelir gelmez başına diktiği bir SoCo siparişi verdi.

Barmen yaşlı, kır saçlı ve şişko bir adamdı. Mekandaki adamların, birbirlerine bu kadar benzemesi şaka gibiydi, sanki hayatın zorlukları, bütün farklılıkları yok etmişti. Barmen yaşlı bilge -*beni kandırdığınızı sanıyorsanız yanılırsınız*- bakışlarıyla, Ben ve Diondra'ya baktı. Yine de iki birayı önlerine bıraktı. Ben, bir ayağını taburelerden birine dayayarak birasını içmek için bara sırtını verdi. Böylesi ona daha normal geliyordu, sanki daha önce de yaptığı bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Çünkü matrak geçmek için fırsat arayan Trey'in bakışlarının üzerinde olduğundan adı gibi emindi.

"Onu gördüm, Runner'ı gördüm," dedi Diondra ve Ben, kızın, babasının adını nasıl bu kadar rahat söyleyebildiğini düşünürken, Trey adama seslenmeye başladı. "Hey Runner, gelsene!" Onları gören Runner, tıpkı Trey'in ilk konuştuğu adam gibi sansar bakışlarıyla gerildi.

Uzun adımlarla tahterevalli gibi yalpalayarak yanlarına gelirken, elleri ceplerindeydi ve büyümüş gözleri sapsarı görünüyordu.

"Daha toparlayamadım be dostum, valla toparlayamadım. Birkaç kuruşu biraraya getirmeye çalıştım ama ben... ben de seni bulmaya gelecektim. Buraya da yeni geldim, istersen kalan son malımı sana verebilirim..."

"Diondra'ya merhaba yok mu?" diye araya girdi Trey.

Hafif bir şaşkınlık geçiren Runner, hemen toparlanıp gülümsedi. "Ah, selam Diondra, hehheh, vay be, içkiyi fazla kaçırmışım herhalde, şuursuzluğum had safhada!" Daha iyi görmek istercesine bir gözünü kısıp bakarken, parmakuçlarında yaylandı. "Heh, çift görene kadar içersem böyle olur tabii, ama bu iş fena halde ödümü koparıyor. Kendimi rahatlatmam lazım."

"Runner, Diondra'nın yanında kim var, merak etmiyor musun?" Ben, başını hafifçe o yana çevirdi. *Selam baba,* dışında ne söyleyebileceğini düşünüyordu ama kaçınılmaz rezaletin olmasını beklerken aklına hiçbir şey gelmedi.

Loş barda gözlerini kısarak görmeye çalışan Runner, Ben'i tanıyamadı.

"Selam... sana," dedi, sonra Trey'e döndü. "Kuzenin mi? Pek iyi göremedim, tavukkarası belası işte, kontakt lens almam lazım ama..."

"Aman Tanrım," dedi Trey, arkasına yaslanarak. Kahkaha atıyormuş gibi yapıyordu, ama aynı zamanda tepesi atmış gibi görünüyordu. "Bir daha bak istersen, g.t herif."

Ben, fingirdek kızlar gibi kendisini göstermesinin gerekip gerekmediğini kestiremiyordu. Sonunda kaskatı durarak, karşı duvardaki aynadan siyah saçlarına baktı, bir yandan da gözucuyla Runner'ın yanına yanaşmasını seyrediyordu. Adam elini peri masallarındaki troller gibi, korkunç bir hazineymişçesine Ben'e doğru uzattı. Yaklaşmaya devam ediyordu, sonra Ben'in ayağına bastığında gözleri ilk defa birleşti ve Runner, "Ahhh!" diye ciyaklayarak daha da gerginleşti. "Saçın kızıl değil."

"Oğlunu hatırlıyorsun, değil mi? Bu senin oğlun, öyle değil mi Runner?"

"Evet, benim oğlum! Ne haber Ben? Kimse seni tanımadığım için beni suçlayamaz, çünkü saçların kızıl değil. Trey'le tanıştığınızı bile bilmiyordum."

Ben aynadan babasının uzaklaşmasını seyrederken omuz silkti. Runner'ın Trey'e ne kadar borcu olduğunu, neden kendisini rehin gibi hissettiğini merak ediyordu. Gerçi rehin olarak alınsaydı da babasının umursamayacağını çok iyi biliyordu. Dahası bara gelişlerinin planlı olup olmadığını da merak ediyordu. Evden çıkmadan önce babasını bulma konusu açılsa da buraya şeytan dürtmüş gibi planlamadan geldiklerini düşünmüştü, oysa şimdi bütün gecenin tek amacı bu bara gelmekmiş gibi geliyordu ona.

"Seni anlamıyorum Runner," diye devam etti Trey, sesini bardaki müziğin bir kıl üstünde yükselterek. "Param yok

diyorsun, oğlun paran olmadığını söylüyor, oysa daha birkaç hafta önce yüklü mal almıştın."

"Mal iyi çıkmadı." Omzuyla Trey'in önüne geçip arada bir arkasına bakarak Ben'in duymasını engellemeye çalışıyordu. Bir taraftan da Trey'e iyice yaklaşma ayaklarıyla onu adım adım mekanın ortalarına gerilemeye zorluyordu. Ama Trey kılını kıpırdatmadı ve sonunda, "İn üstümden be adam," diyerek Runner'ın kurnaz girişimini yarıda kesti.

"Haklısın ahbap, mal iyi değildi," diye devam etti Trey. "Ama sanki iyi malmış gibi parasını trink alıyordun."

"Senden hiç para almadım, bunu biliyorsun."

"Benden para almadın çünkü bana borcun var bok herif. Ama on dolarlık malı yirmi dolara sattığını çok iyi biliyorum, o yüzden şimdi söyle bakalım, içine ettiğimin parası nerede? Saklasın diye karına mı verdin?"

"Eski! Eski karım," diye bağırdı Runner. "Ondan biraz para *koparmaya* çalışıyordum, vermeye değil. Evde para sakladığını biliyorum, evli olduğumuz günlerde bile benden para saklardı. Hasattan sonra satıştan gelen yüzlerce doları rulolar halinde evin içinde komik zulalarına tepiştirirdi. Bir keresinde külotlu çorabının ayak kısmında iki yüz dolar bulmuştum. Belki tekrar bir yoklama yapsam iyi olur." Onları dinlediği halde Diondra'yla oynaşıyormuş gibi görünen Ben'e baktı. Oğlan, parmaklarını Diondra'nın saçlarına dolamıştı, Diondra ise gönülsüzce ona eşlik ediyordu.

"Bu meseleyi şurada özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi Runner, kamyon boyutlarında üç adamın bilardo oynadığı köşeyi işaret ederek. Aralarında en uzun boylu olan kır saç-

lı, denizci dövmeli yaşlı adam istekasını tebeşirledi ve onlara doğru üfledi.

"Pekala," dedi Trey.

"Benim önümde de konuşabilirsin," dedi Ben, umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Oğlunun da paraya ihtiyacı var, tıpkı benim gibi," dedi Trey. "Gerçi onun durumu benden daha beter sanırım."

Runner, Trey'in dumanlı bakışlarıyla girdiği ezik halinden silkinerek Ben'in yanına gitti ve dimdik karşısında dikildi. Geçen yaz Ben bayağı boy atmıştı. Şimdi babasından birkaç santim daha uzundu.

"Trey'e borcun mu var? Annen başının belada olduğunu söyledi. Trey'e borcun mu var?" diye patladı Ben'e. Dişleri birayal tütünden sapsarıydı ve nefesi hardal soslu ton salatası kokuyordu. Ben'in midesi guruldadı.

"Yo! Yok!" Sesinin korkmuş ve sinirli çıktığının farkındaydı. Diondra ağırlığını ona doğru verdi. "Kimseye borcum yok."

"Öyleyse neden kıçımı yırtarak kazanmaya çalıştığım paramı sana verecekmişim ha?" dedi Runner acı acı. "İşte bu soygunculuğu hiç anlamıyorum. Nafakasıydı, çocuk parasıydı, bilmem neyiydi derken devletin eli sürekli cebimde. Kendime bile zor bakarken, kendi *çiftliğine,* kendi *çiftlik evine* sahip olan eski karıma para yetiştirmek için üç işte birden çalışmamın hak olduğunu düşünen insanları anlayamıyorum. Üstelik dört çocuğu da işlerde kendisine yardımcı oluyor. Vallahi ben babamın bana bakmak zorunda olduğunu, bana Nike ayakkabılar alması gerektiğini, okulumu, kıyafetlerimi..."

"Yemek," dedi Ben, patlak ve üzerinde domates sosu lekeleri olan botlarına bakarak.

"Ne dedin? Sen ne dedin bana?" Runner yüzünü oğlunun suratına yapıştırmıştı. Sarı aklarının ortasındaki mavi gözleri, pis bir gölün yüzeyindeki balıklar gibi kıpır kıpırdı.

"Hiç," diye mırıldandı Ben.

"Saçlarını boyamak için mi para istiyorsun, mesele bu mu? Güzellik salonunda mı harcayacaksın?"

"Parayı kız arkadaşı için istiyor..." diye başladı Trey ama Diondra boğazından çıkardığı, "Hayır, hayır, hayır," sesleriyle onun sözünü hemen kesti.

"Eh, kız arkadaşına hediye almak da benim işim değilim ya," dedi Runner. "Kız arkadaşı sen misin Diondra? Dünya ne küçük! Ama beni hiç ilgilendirmez tabii."

Bilardo masasındaki adamlar oyunu bırakmış, onları izliyorlardı. Sonra kır saçlı adam aksak adımlarla yanlarına gelip bir elini sıkıca Trey'in omzuna koydu.

"Sorun mu var Trey? Runner buradaysa sorun olmasına şaşırmam. Ona bir yirmi dört saat daha ver, tamam mı? Benim hatırıma. Anlaşıldı mı?" Adam lades kemiği gibiydi, sanki yerçekimi, bacaklarının arasından adamı aşağı çekiyordu, ama kaslı elleri oldukça güçlü görünüyordu ve şu anda Trey'in omzunu sıkıca kavramıştı.

Runner gülümseyerek ikisinin de bu öneriyi memnuniyetle karşıladığını belirtmeleri gerektiğini anlatmak için, Ben'e kaşlarıyla işaret çaktı.

"Endişelenme dostum, tamamdır," dedi Ben'e. "Sorun yok."

Trey, sanki adamın elini omzundan atacakmış gibi gerildi. Gözlerini barın ortasındaki boşluğa dikti.

"Tabii, yirmi dört saat iyidir Whitey. Senin hatırına."

"Eyvallah Kızılderili," dedi adam. Göz kırparken, atını çağırıyormuş gibi gıcırtılı bir ses çıkardı, sonra arkadaşlarının yanına gitti. Bilardo toplarının çarpışma sesleri gelmeden önce, gruptan kahkahalar yükselmişti.

"Seni a.cık ağızlı," dedi Trey, Runner'a. "Yarın gece, burada. Yoksa canını yakarsam, günah benden gitti Runner."

Runner'ın Cadılar Bayramı'na yakışır sırıtışı, bunu duyunca dudaklarından silindi ve başını iki kere sallayarak bara dönerken diklendi. "Pekala, işime karışma yeter."

"Dostum, seni kendi haline bırakmak için nasıl sabırsızlandığımı tahmin bile edemezsin."

Ayrılmak için harekete geçtiklerinde Ben, babasının bir şeyler söylemesini bekledi. *Kusura bakma, görüşürüz*, herhangi bir şey. Ama Runner çoktan barmenden içki dilenmeye başlamıştı, olmadı Whitey'nin hesabına yazsa da olurdu, Whitey nasıl olsa ona arka çıkıyordu. Kısacası Runner çoktan kendi derdine düşmüş, Ben'in varlığını unutmuştu. Trey ve Diondra hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken, Ben ellerini cebine sokmuş görüntüsünü aynada yakaladı. Şimdi bir şekilde farklı görünüyordu, aynada kendisini seyrederken birdenbire Runner'a döndü.

"Hey, şey, baba," dediğinde, Runner ona hala orada olmasından duyduğu rahatsızlığı belirten bir ifadeyle baktı. Ben, kendisini bir serseri gibi hissettiğinden babasının ona saygı duymasını istiyordu. Daha önce de bu küçücük yakınlık

duygusunu hissetmişti, şimdi bunu tekrar yaşamak istiyordu. Kısa bir anlığına, babasıyla birlikte bara dayanmış, birkaç bira içtiklerini hayal etti. Babasından tek istediği de buydu zaten, arada sırada beraber takılıp birer bira içebilmek. "Sana bir şey söylemek istiyordum. Belki... ne bileyim, kendini iyi hissettirir," dedi Ben ve sırıtmaya başladı, kendisine engel olamıyordu.

Runner uykulu gözlerle, ifadesizce oğluna baktı.

"Ben, şey... Diondra hamile. Ben, şey... biz... Diondra'yla bizim bir bebeğimiz olacak." Ve ne zamandır ilk defa, bunu sesli olarak dile getirdiği ilk seferinde kendisini gerçekten iyi hissederek daha çok sırıtmaya başladı. Baba olacaktı. Minik bir varlık kendisine muhtaç olacak, onu *kahraman* babası olarak görecekti.

Runner başını yana eğerek sarsak hareketlerle birasını kaldırdı ve "Bebeğin senden olduğundan emin ol. Senden olacağını hiç sanmam," dedi. Sonra Ben'e sırtını döndü.

Dışarıda, Trey kamyonetine bir tekme atıp sımsıkı dudaklarının arasından uludu. "Lanet olsun, şu moruk gemici yakında geberse de kurtulsak. Bu ağzına sıçtığımın moruklarının birbirlerini korumalarından bana artık gına geldi. Peh, onurlu adamlarmış, onurlu falan değiller. Onlar her işe burunlarını sokan, kıçının kılı ağarmış moruklardan başka bir şey değiller. Yarın bugün altlarına etmeye ve birbirlerini tanımak için yakalarına adlarını yazmaya başlarlar. S.kmişim Whitey'yi!"

Parmağını Ben'e doğrulttu. Yağan kar Ben'in gömleğinden girip ensesinde eriyordu. "Ve senin moruk da boktan yalan-

larına kandığımı sanıyorsa yanılıyor. Umarım ona sevgi falan beslemiyorsundur, çünkü onu bir bok parçası gibi tuvaletten aşağı göndermemek için kendimi zor tutuyorum."

"Hadi gidelim Trey," dedi Diondra kapıyı açıp Ben'in arka koltuğa geçmesi için yol verirken. "Babam haftaya eve gelecek, zaten şimdiden ölmüş sayılırım."

Ben, kendine yumruk atmak istedi. Söylememesi gereken bir şeyi Runner'a yumurtlayıvermişti. O kadar öfkeliydi ki arkaya geçer geçmez, ağzından tükürükler saçarak koltuğu yumruklamaya başladı, *gerzekgerzekgerzek*, döşemeyi, arabanın tavanını yumrukluyor, başını sürekli cama vuruyordu. Alnı yine kanamaya başladığında, Diondra arkaya dönerek "Bebeğim, bebeğim, ne oldu?" diye bağırdı.

"Yemin ederim, Diondra, yemin ederim... Lanet olsun."

İmha.

Bebeği babasına söylediğini, Diondra'ya asla söyleyemezdi.

"Gebersin," diye patladı Ben. Başını ellerinin arasına aldığında, Trey'le Diondra'nın sessizce birbirlerine baktığını hissedebiliyordu. Biraz sonra Trey, "Baban boktan herifin teki dostum," dedi. Geri vitese takarak asfaltta patinaj attığında, Ben kafasını cama çarptı.

Ben doğrulup arka koltuğa yığılırcasına oturduğunda, Diondra ön koltuktan kolunu bir yılan gibi uzatıp oğlanın saçlarını karıştırdı. Lambanın altında kızın yüzü yeşil görünüyordu. O sırada Ben, onun yirmi yıl sonraki halini gözünde canlandırdı. Tıpkı annesi gibi sarkmış ve yıpranmış olacaktı. Cildi sertleşecek, kırışacaktı, ama bunlar çalışmaktan değil, solaryum kabinlerinde yatmaktan olacaktı.

"Torpidoda bir şeyler var," dedi Trey. Diondra kapağını açıp içini karıştırmaya başladı. Sonra içi tıkabasa ot dolu bir pipoyu çıkardı. Tütün her yana saçılırken, Trey, "Yavaşşş," diye azarladı. Kız pipoyu yakıp bir nefes çektikten sonra Ben'e uzattı. Ben uzandı. Kendini hasta gibi hissediyordu, elleri açlıktan titriyor, yanlarından geçerken gözlerine batan sokak lambalarından dolayı başı dönüyordu.Trey ona engel oldu. "Bunu istediğinden emin değilim dostum. Bu, Diondra'yla bana göre. Ağır nevaledir. Ciddiyim Diondra, bu gece dananın kuyruğu kopabilir, gücü içimde hissetmeye ihtiyacım var, uzun zamandır kendimi böyle hissetmemiştim. Bak söylüyorum, bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Diondra gözlerini yağan kara dikerek öne bakmaya devam etti.

"Ben'e de iyi gelebilir," diye üsteledi Trey.

"Pekala, yapalım o zaman. Buradan sola dön," dedi Diondra.

Ve Ben neler olduğunu sorduğunda, ikisi sadece gülümsemekle yetindi.

Libby Day

Bugün

Lidgerwood barından çıkıp atık alanına giden delik deşik yolda ilerlerken gökyüzü doğal olamayacak kadar mora boyanmıştı. Babam bir zehirli atık arazisinde yaşıyordu ve şimdiye kadar bunu ne biliyor ne de umursuyordum. Bu beni nasıl bir insan yapardı? Zehirli çekirge yemi. Otuzlu yıllarda çekirge salgınlarını sonlandırabilmek için kepek, ağda ve arsenik bileşiminden medet umulmuştu. Zehire ihtiyaç kalmadığında ise bütün yemleri torba torba, toplu mezarlar gibi yerin altına gömmüşlerdi. Hemen ardından, haliyle insanlar hastalanmaya başlamıştı.

Keşke yanımda birisi olsaydı, diye düşündüm. Mesela yan koltukta yıkanmaktan çekmiş ceketini çekiştirip duran Lyle olabilirdi. Onu aramam gerekiyordu ama hışımla yola çıkarken kimseye nerede olduğumu söylememiş, Kansas City'de

benzin aldığımdan beri, kredi kartımı bile kullanmamıştım. Başıma bir şey gelse beni bulmaları günler alırdı. Bir tek bardaki adamlar nereye gitmiş olabileceğime dair fikir yürütebilirdi ama onlar da öyle iyi vatandaşlık yapacak adamlara pek benzemiyorlardı.

"Bu çok komik," dedim yüksek sesle. Runner'ı arama sebebim aklıma geldiğinde tüylerim ürperdi. Az sayılmayacak bir insan grubu, Day ailesini onun öldürdüğüne inanıyordu. Yine de elimde aksini kanıtlayacak herhangi bir kanıt olmamasına rağmen, bunun doğru olabileceğine ikna olamıyordum. Runner'ın balta kullandığını, gözümde canlandıramıyordum bile. Belki öfkeyle silaha sarılabilirdi -doğrult, tetiğe bas, patlat- ama balta ona göre değildi. Fazla ağır işti balta sallamak onun için. Artı, ertesi sabah sızmış bir halde evinde bulunmuştu. Yani Runner, ailesini öldürdükten sonra kendisini içkiye vermiş olabilirdi, evet. Ama ortadan kaybolmayı düşünmeden evinde uyuması hiç mantıklı değildi. Cinayetleri işleseydi, anında sırra kadem basar, bu hareketiyle de suçlu olduğunu bütün dünyaya duyurmuş olurdu.

Atık bölgesinin etrafı ucuz tel örgülerle çevrilmişti ve her yeri delik deşikti. Bacak boyundaki otlar mera gibi her yeri kaplamıştı ve uzaktaki varillerde yanan ateşlerin ışığını görebiliyordum. Arabamı tel örgü boyunca sürdüm, otlar ve çakıllar arabamın tekerlekleri altında giderek daha fazla ses çıkarıyordu, sonunda durdum. Gözlerimi uzaktaki ateşlere dikerek, arabanın kapısını yavaşça kapattım. Kamp alanına ulaşmam, yaklaşık on dakikalık yürüyüş anlamına geliyordu. Tel örgüde açılmış bir delikten kolayca geçip yürümeye başladığımda, til-

ki kuyrukları bacaklarımı gıdıklıyordu. Hava hızla kararmaya başlamıştı. Ufuk çizgisi artık ince bir pembelikten ibaretti. Anlaşılır hiçbir sebebi olmadan bir rock şarkısı mırıldanmaya başladığımı fark ettiğimde kendime şaşırdım.

İlerideki ağaçlar düzensiz ve dağınıktı ama ilk yüz metre, belime kadar gelen otlardan ibaretti. Yine çocukluğumu, bileklerime ve baldırlarıma sürtünen otların güven verici hışırtısını hatırladım. Etrafımı saran bu yabani otlar sanki beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Birkaç uzun adım attıktan sonra çizmemin burnu bir kadının kaburgalarına çarptı. Sanki üzerindeki et sıyrılmış gibi, kemikleri ayağımın ucuyla hissetmiştim. Kadın sidik gölünün ortasında yere kıvrılmış, kollarıyla etiketsiz bir içki şişesine sarılmıştı. İçkiden sersemlemiş bir halde yarı kaykılmış, yüzünün bir yanı ve saçları çamura bulanmıştı. Solmuş yüzü ve harika dişleriyle bana doğru tısladı. "Çekil üstümden, çekil üstümden!"

"Niye çekilecekmişim?" diye geri bağırdım. Ona dokunmam gerekebileceği endişesiyle kollarımı havaya kaldırıp telaşla birkaç adım geri atmıştım. Bir şey olmamış gibi yapmaya çalışarak ürkek adımlarla ilerlemeye başladım, tek istediğim kadının yine sızmasıydı ama içkisinden aldığı yudumlar arasında sürekli arkamdan bağırıyordu: *Çekilüstümdençekilüstümdençekilüstümden*. Çığlıkları giderek bir şarkı mırıltısına, sonunda ağlamaya dönüştü.

Kadının hıçkırıkları hemen önümdeki eğri büğrü ağaçların arkasında yüzleri beliren üç adamın ilgisini çekmişti anlaşılan. İkisi, saldırgan bir ifadeyle bana baktı ve kırklı yaşlarında iskelete benzeyen en genç olanları, ateşe verdiği sopası-

nı bana doğrultarak üzerime doğru koşmaya başladı. İki adım geri atıp saklanmaya çalıştım.

"Kim var orada? Kim var orada?" diye bağırdı adam. Meşalesinin zayıf ışığı, rüzgar esince zayıfladı ve bana yaklaştığında hepten söndü. Aramızdaki son birkaç adımı da geçtikten sonra adam önümde durup beceriksizce sopanın ucundaki kora ve çıkan dumana baktı. Ateşin sönmesiyle birlikte maçoluğu da sönmüş gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun? Burada olmaman lazım, burada olmak için izne ihtiyacın var, buraya giremezsin." Patlak gözlü adamın yüzü kir pas içindeydi, ama sanki ilgilendiği tek şeymiş gibi bakımlı sarı saçları ışıl ışıl parlıyordu.

"Buraya giremezsin," dedi yine, daha çok ağaçlarla konuşuyormuş gibi. O an, *keşke tabancamı yanıma alsaydım,* diye geçirdim içimden ve kendi başıma maceralara atılıp aptalca hareket etmeyi ne zaman bırakacağımı merak ettim.

"Runner Day adında bir adamı bulmaya çalışıyorum." Babamın kendisini başka bir adla tanıtıp tanıtmadığını bilmiyordum ama öyle olsa bile üçüncü ya da bilemedin sekizinci biradan sonra sahte adını unutacağına emindim. Neyse ki adama Runner'ın gerçek adını söylemekle iyi etmişim.

"Runner mı? Runner'dan ne istiyorsun? Senden bir şey mi çaldı? Ne çaldı? Benim de saatimi almıştı, geri vermedi." Adam, çocuklar gibi kamburunu çıkarıp gömleğinden sarkan gevşek bir düğmeyle oynamaya başladı.

İleride, hemen hemen yirmi metre ötede rahatsız edici bir hareketlenme olduğunu fark ettim. Bir çift, bacakları, saçları ve suratları birbirine karışmış bir şekilde seks yapıyordu. İkisi-

nin de kot pantolonları bileklerine inmişti, adamın pembe poposu havalı matkap gibi hızla inip kalkıyordu. Sarı saçlı adam onlara bakıp kıkırdadı, sonra yarım ağızla *eğlenceli* olduğunu sandığım bir şey söyledi.

"Onunla... Runner'la bir derdim yok," dedim, adamın ilgisini seks yapan çiftten üzerime çekebilmek için. "Akrabasıyım."

"Runneeeerrrrr!" diye bağırdı aniden adam omzunun üzerinden. Sonra yine bana baktı. "Runner en uzaktaki evde yaşıyor, neredeyse kampın sınırında. Yanında yiyecek var mı?"

Cevap vermeden yürümeye başladım. Biraz ilerlemiştim ki arkamda kalan çiftten abartılı boşalma çığlıkları yükseldi. Yola çıktığımda yan yana duran varillerdeki ateşlerin ışığı daha da parlak geldi gözüme. Yol dediğim de daracık, kapkara bir toprak parçasıydı ve fırtınadan şaftı kaymış şemsiyeler gibi kenarına konmuş çadırların kazıklarıyla delik deşik olmuştu.

Kampın orta yerindeki büyük bir ateş, etrafına kıvılcımlar saçıyordu. Sarkık gıdılı bir kadın ise artık iyice kararmış, cozurdayan fasulye ve çorba dolu teneke kutuları görmezden gelerek, uzaklara dalmış gözlerle ateşi karıştırıyordu. Kolları kabuk bağlamış genç bir çift, çadırlarından sarkmış bir halde önlerinden geçişimi seyretti. Kadının başında, kafasına tam oturmayan bir çocuk şapkası vardı. Soluk yüzü şapkanın altında bir balığın karnı gibi şiş ve çirkin görünüyordu. Onları geçtikten sonra keçeleşmiş saçlarına karahindiba takmış iki adamı gördüm. Parmaklarını kullanarak bir teneke kutudan iştahla yemeklerini yiyorlardı, ağır bir güveç kokusu havayı daha da ağırlaştırıyordu.

"Hadi ama Beverly!" diye azarladı adamlardan biri, ateşle uğraşan ötekini. "Bence gayet güzel olmuş işte."

Kamp alanına girdiğimde herkes sustu. Runner'a seslenildiğini duymuşlardı. Yaşlı adamlardan biri kirli parmağıyla batı yönünü işaret ettiğinde -*o tarafta*- ateşin sıcaklığını arkamda bırakıp soğuk böğürtlen çalılarına doğru yürüdüm. Engebeli arazi artık büyük okyanus dalgaları gibi yükselip inmeye başlamıştı, tümsekler en fazla bir iki metre yüksekliğindeydi ama bitmek bilmiyorlardı ve sonunda dokuz tümseği aşmıştım ki görmek istediğimi gördüm. Tepelerin üzerinde, güneşin doğuşu gibi sabit bir ışık.

Tırmana ine dalgalara ayak uydurarak son tepeciğe de ulaştıktan sonra, ışığın kaynağını buldum. Runner'ın evi, endüstriyel boyutlarda bir mikser tankından başka bir şey değildi ve yüksekçe bir havuzu andırıyordu. Işık, içinden parlıyordu ve bir anlığına tankın radyoaktif olabileceğinden korktum. Zehirli çekirge yemi parlar mıydı acaba?

Tanka yaklaştıkça Runner'ın içeride yankılanan hareketlerini duyabiliyordum. Sanki çelik bir kabın içinde bir böceğin dolaşması gibiydi. Öğrencisini azarlayan bir okul öğretmeni edasıyla kendi kendine fısıldıyordu -*Eh, bunu daha önce düşünseydi, Bay Ukala*- ve tank en küçük fısıltıyı bile gökyüzüne doğru yayınlıyordu. Bu arada gökyüzü de bir matem kıyafeti gibi menekşe rengine dönüşmüştü. "Evet, bu sefer gerçekten de becerdin Runnercım," diyordu içeriden. Tank yaklaşık üç metre yüksekliğindeydi ve kenarında bir merdiven yükseliyordu. Babamın adını seslenerek merdivenden kendimi yukarı çekmeye başladım.

"Runner, ben Libby. Kızın," diye böğürdüm, merdivenin pası ellerimi kaşındırırken. İçeriden gargara gürültüsüne benzer sesler geldi. Birkaç basamak daha tırmanıp tankın içine baktım. Runner iki büklüm olmuş, tankın zeminine kusmaya çalışıyordu. Sonra bir anda, sanki bir koşucunun ağzındaki sakızı tükürmesi gibi, mor küreciklerden oluşan kusmuğunu yere boşalttı. Kirli bir plaj havlusunu yere atıp başındaki beyzbol şapkasını yana kaydırdı ve müthiş iyi bir iş çıkarmış gibi başını salladı.

Yarım düzine el feneri, mum gibi etrafında parıldıyor, sert çizgilere sahip güneş yanığı yüzünü ve etrafa yığılmış çöpleri aydınlatıyordu. Düğmesi kopmuş tost makineleri, teneke bir demlik, bir yığın saat, altın zincirler ve haliyle elektriğe takılı olmayan mini bir buzdolabı. Runner güneşleniyormuş gibi arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak birasını yudumladı, yanı başında da on ikilik bir bira kutusu duruyordu. Adını yine uluduğumda gözleri odaklandı. Beni gördüğünde av köpekleri gibi burnunu havaya dikti. Ben de bazen aynısını yapardım.

"Ne istiyorsun?" diye azarladı Runner, parmaklarıyla bira kutusunu daha da sıkı kavrayarak. "Bu gece alışveriş olmadığını herkese söyledim."

"Runner, ben Libby'yim. Libby, kızın."

Avuçlarından destek alarak doğrulan adam, şapkasını tamamen arkaya çevirdi. Sonra çenesinde kurumuş salyalarını elinin tersiyle sildi.

"Libby?" diye sırıttı ardından. "Minik, küçük Libbbby! Aşağı gelsene tatlım! Gel de yaşlı babana merhaba de." Zar zor

ayağa kalkıp tankın ortasında durduğunda, sesi tankın duvarlarından derin ve melodik bir şekilde yankılanıyordu. El fenerlerinin ışıkları altında çılgın bir kamp ateşi gibi parlıyordu. Tankın en tepesinde, içeri kıvrılan ve son bulan merdivene bakarak bir an duraksadım.

"Hadi gel içeri, Libby, burası yaşlı babanın yeni evi!" Runner kollarını bana doğru uzattı. Tankın içine atlamak tehlikeli değildi ama benim için o kadar da kolay olmayacaktı.

"Sana inanamıyorum, beni görmek için o kadar yolu tepmişsin, şimdi ödleklik mi yapıyorsun?" diye homurdandı Runner. Bunun üzerine bacaklarımı tankın kenarından içeri sarkıtıp yarışa hazırlanan gergin yüzücüler gibi oturdum. Runner tekrar tepki gösterince, beceriksizce kendimi tankın içine sarkıtmaya başladım.

Babamın, çocuklarını hiç çekinmeden ödlek olarak damgalamakta üstüne yoktu. Onu sadece bir yaz, hakkıyla tanıma şansım olmuştu ama cehennem gibi bir yaz geçirmiştim. Üstelik benimle sürekli dalga geçmesi işe yaramıştı. Sonunda kendimi ispat etmek için ağaç dallarından sarkan, samanlıktan atlayan, yüzme bilmediği halde kendisini dereye atan küçük bir kız olup çıkmıştım. Bunları yaptıktan sonra asla zafer duygusu hissetmezdim, sadece sinirlenirdim.

Kendimi paslı bir tankın içine sarkıtırken, kollarım titreyip bacaklarım havayı dövmeye başladığında, Runner gelip belimden tuttu ve beni duvarın üstünden aldı. Sonra da beni kucağında manyak gibi döndürmeye başladı.

Bacaklarım yine yedi yaşındaymışım gibi çırpınırken, ayaklarımla yeri bulmaya çalışıyordum ama Runner beni

daha da sıkı sararak bez bir bebek gibi döndürmeye devam etti.

"Dur Runner, beni yere bırak, dur." Çarptığımız iki el feneri devrilip yerde yuvarlanırken ışıkları tankın duvarlarını dolaşmaya başladı. O gece beni avlamaya çalışan el fenerlerini hatırladım.

"Pes ettiğini söyle," diye kıkırdadı Runner.

"Beni yere bırak." Bunu söyler söylemez, hızını artırdı. Göğüslerim boğazıma yapışmıştı, koltukaltlarım Runner'ın güçlü ellerinden dolayı acıyordu.

"Pes ettiğini söyle."

"Pes!" diye çığlık attım, öfkeyle gözlerimi yumarak.

Runner beni bıraktı. Salıncaktan atlamışım gibi, bir anlığına ağırlığımı hissedemeden havada ileri doğru süzüldüm. Ayaklarım yere konduğunda üç büyük adımla tankın duvarına yollandım. Metal, gürültüyle gümbürdedi. Duvara çarpan omuzlarımı ovdum.

"Bu ne be? Bütün çocuklarım, dünyanın en büyük Barbie bebekleri olmak zorunda mı?" dedi Runner nefes nefese, ellerini dizlerine koyarak. "Oradan bana bir bira verir misin tatlım?"

İşte Runner böyle bir adamdı. Önce deli, sonra aklı başında biriydi. Karşısından da az önceki rezalet hiç yaşanmamış gibi davranılmasını beklerdi. Kollarımı kavuşturup birayı duymamış gibi öylece durdum.

"Kahretsin Debby, şey Libby, ne yani, şimdi de feminist mi oldun? Yaşlı babana yardım etsen ne olur?"

"Niye geldiğimi biliyor musun Runner?" diye sordum.

"Yoo." Kendisine bir bira aldı, kaşlarını kaldırıp bana baktığında kırışıklardan alnı görünmüyordu. Beni görünce daha çok şaşıracağını tahmin etmiştim ama Runner içtiği biralarla beyninin şaşırma hücrelerini muhtemelen çoktan eritmişti.

Günleri öylesine boş ve amaçsız geçiyordu ki her şey normaldi, o yüzden beş yıl sonra, kızı ilk defa ziyarete gelse ne çıkardı ki?

"Seni görmeyeli ne kadar oldu, küçük kız? Sana gönderdiğim flamingo küllüğü aldın mı?" Flamingo küllüğü neredeyse yirmi yıl önce göndermişti, o zamanlar henüz sigara içmeyen bir ergendim.

"Bana yazdığın mektubu hatırlıyor musun Runner?" diye sordum. "Hani Ben hakkında yazmıştın? Olanların... onun suçu olmadığını yazmıştın."

"Ben mi? O uyuza niye yazacakmışım ki? Boktan herifin teki. Onu yetiştiren ben değilim biliyorsun, annen yetiştirdi. Kafadan kontak doğmuştu, hep de öyle kaldı. Hayvan olsaydı, kavruk doğdu diye öldürürdük."

"*Bana* yazdığın mektubu hatırlıyor musun? Daha birkaç gün önce yazmıştın. Ölmek üzere olduğunu ve o gece olanlarla ilgili gerçeği anlatmak istediğini söylüyordun."

"Bazen oğlanın benden olduğundan bile şüphe ediyorum, yani benim çocuğum olamazmış gibi geliyordu, anlıyor musun? Onu büyütürken kendimi her zaman bir tür enayi gibi hissettim. Sanki insanlar arkamdan güldüğünü hissediyordum. Çünkü bana hiç çekmemişti. Yüzde yüz annenin oğluydu. Anasının kuzusu."

"Mektupta -mektubu hatırla Runner, hani birkaç gün önce göndermiştin- cinayetleri Ben'in işlemediğini yazmıştın. Hem biliyor musun, Peggy de senin lehine verdiği ifadesinden vazgeçiyor. Eski kız arkadaşın Peggy'yi hatırlıyor musun?"

Runner birasından büyük bir yudum alırken irkildi. Başparmağını kotunun cebine takıp kızgın bir kahkaha attı.

"Evet, sana bir mektup yazdım. Yazdığımı unutabilirsin. Evet, ölüyorum, skoli... Şu karaciğerleri mahveden hastalık neydi?"

"Siroz mu?"

"Hah, o işte. Artı akciğerlerim de hasta. Bir yıla kalmaz öleceğimi söylediler. Sağlık sigortası olan biriyle evlenmem gerektiğini biliyordum. Peggy'nin sigortası vardı, sürekli dişlerini temizletir, *reçete* bile yazdırırdı." *Reçete* kelimesini, sanki kadıncağız sürekli havyar yiyormuş gibi söylemişti.

"Sağlık sigortasına önem vermelisin Libby. Gerçekten çok önemli. Sigortan olmadan bir bok yapamazsın." Ellerinin üstünü inceledikten sonra gözlerini kırpıştırdı. "O yüzden sana mektup yazdım. Bazı şeyleri açığa kavuşturmak lazım artık. Cinayetlerin işlendiği gün bir sürü kötü şey oldu Libby. Berbat bir gündü. Lanetli gibiydi. Lanetli Day günü," dedi göğsüne vurarak.

"Ama olaylardan sonra herkes parmağını birbirine doğrultmuştu, herkesi içeri aldılar. Yani bir adım atmak istedim ama yapamadım. Çıkıntılık yapmak istemedim."

Sanki basit bir iş kararından bahsediyormuş gibi söylüyordu bunu, sonra sessizce geğirdi. Teneke demliği kapıp suratına çarpmak istedim.

"Eh, şimdi konuşabilirsin. Neler oldu Runner? Bana olanları anlat. Ben yıllardır hapiste. O yüzden, bir şey biliyorsan bana şimdi söyle."

"Ne yani? Sonra beni mi tıksınlar hapse?" Öfkeyle homurdanıp pis plaj havlusunun üzerine oturdu ve havlunun bir ucuna burnunu sümkürdü. "Yani ağabeyin öyle sütten çıkmış ak kaşık falan değildi. Büyücülüğe, şeytan saçmalıklarına bulaşmıştı. Şeytana uyarsan, eninde sonunda kıçını... Neyse işte, onu Trey Teepano pisliğiyle gördüğümde anlamalıydım."

Trey Teepano adı sürekli karşıma çıkıyordu ama beni hiçbir sonuca götürmüyordu.

"Trey Teepano ne yaptı?"

Runner sırıttığında alt dudağının üzerinden kırık bir dişi ortaya çıktı. "Hıh, o gece neler olduğundan kimsenin haberi yok. Çok komik."

"Hiç de komik değil. Annem öldü, ağabeyim hapiste. Çocukların öldü Runner."

Başını kaldırıp hilal şeklini almış aya baktı.

"Sen ölmedin," dedi.

"Michelle'le Debby öldü. Patty öldü."

"Ama neden sen ölmedin, hiç merak ettin mi?" deyip yere koyu bir kan tükürdü. "Tuhaf."

"Trey Teepano'nun ne alakası var?" diye tekrar sordum.

"Konuşursam, para ödülü falan var mı?"

"Tabii ki."

"Masum değilim, baştan sona masum olduğum söylenemez ama ağabeyin ve Trey de masum değil."

"Sen ne yaptın Runner?"

"Parayı cebe indiren kim oldu? Ben olmadığım kesin."

"Ne parası? Paramız yoktu ki."

"Annenin parası vardı. Kaltak annenin parası vardı, inan bana."

Artık ayağa kalkmış, dik dik bana bakıyordu. Gözbebekleri neredeyse bütün irisini kaplamıştı, mavi gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Çenesini yine havaya dikti, bu sefer daha vahşi, hayvani bir başkaldırıştı bu ve bana doğru yürümeye başladı. Sanki canımı yakmayacağını kanıtlamak istercesine avuçlarını açtığı için, bana kötü bir şey yapmayacağını düşündüm.

"Bütün o paraya ne oldu Libby? Patty'nin hayat sigortasından gelen para nereye gitti? Bence bu gizemin üzerinde durmalısın. Çünkü bende olmadığına adım gibi eminim."

"Kimse para falan almadı Runner, bütün para Ben'in savunmasına gitti."

Runner iyice tepeme dikilmişti, tıpkı küçükken yaptığı gibi beni ürkütmeye çalışıyordu. Sonuçta kısa boylu bir adamdı ama yine de benden en az on beş santim uzundu, üstelik bira kokan sıcak nefesini suratımda soluyordu.

"Neler oldu Runner?"

"Annen parayı hep kendisine saklar, bana hiç yardım etmezdi ve ben o çiftliğe yıllarımı verdiğim halde zırnık koklatmazdı. Eh, ektiğini biçersin. Bütün bunların sorumlusu lanet olası annen. İstediğim parayı vermiş olsaydı..."

"O gün ondan para mı istedin?"

"Hayatım boyunca borç batağındaydım," dedi Runner. "Hayatım boyunca borç yüzünden iki yakam biraraya gelmedi. Paran var mı Libby? Elbette vardır, şu kitabı yazmamış

mıydın? Eh, sen de pek masum sayılmazsın. Bana biraz para ver Libby. Yaşlı babana biraz para ver. Karaborsadan kendime bir karaciğer alırım, sonra da istediğin her şeyi söylerim. Bebeğim ne isterse, her şeyi söylerim."

Göğsümün ortasını iki parmağıyla dürttü ve ağır adımlarla geriledi.

"O gece olanlarda payın varsa, ortaya çıkacaktır Runner."

"Eh, o günden beri ortaya çıkan bir şey yok, şimdi niye çıksın ki? Bütün o polislerin, avukatların, davaya karışan herkesin, davayla meşhur olan herkesin..." Alt dudağını sarkıtarak parmağını bana doğrulttu, "Onların, *Ayyy, hata yapmışız, hadi bakalım Bennycik, çık dışarı da hayatını yaşa,* diyeceğini mi sanıyorsun? Hah. Ne olursa olsun, hayatının sonuna kadar o delikte yaşayacak."

"Sen gerçekleri anlatırsan hapiste kalmaz."

"Tıpkı annen gibisin, biliyorsun değil mi, tam bir... kaltak. Asla akışına bırakmaz, her zaman işleri yokuşa sürersiniz. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca bana bir kerecik yardım etseydi... Ama dedim ya, tam bir kaltaktı. Yani ölmeyi hak ettiğini falan söylemiyorum..." diyerek parmağındaki şeytan tırnağını ısırırken güldü.

"Ama gerçekten zor kadındı. Ve lanet olasıca bir çocuk tacizcisini yetiştiren de oydu. Hastalıklı pislik. O çocuk hiçbir zaman adam olamayacaktı. Ah bu arada unutmadan, Peggy'ye söyle, y.rağımı yesin."

Bunun üzerine gitmek için hareketlendim ama o anda Runner'dan yardım almadan buradan çıkamayacağımı fark ettim. Yine ona döndüm.

"Küçük bebek Ben... Gerçekten cinayetleri tek başına işlediğine mi inanıyorsun? Beceriksiz Ben'den bahsediyoruz burada," dedi Runner.

"Başka kim vardı Runner? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Diyorum ki Trey'in paraya ihtiyacı vardı, bahisten alacağı vardı."

"Senin borcun yani?"

"Kabalaşmak istemem ama herif müşterek bahisçiydi. Ve o gece Ben'le birlikteydi. O boktan eve nasıl girdiğini sanıyorsun?"

"Eğer böyle olduğunu düşünüyorsan, eğer ailemizi Trey Teepano'nun katlettiğine inanıyorsan, polise bunu anlatmalısın," diye araya girdim. "Tabii gerçek buysa."

"Vay be, hiçbir fikrin yok, değil mi?" Kolumdan kavradı. "Bedavacılık yaparak her şeyi bedelsiz söylememi bekliyorsun, hem de kellemi riske atarak... Bana para getirmeni söyledim. Sana söyledim."

Elinden kurtulup mini buzdolabını merdivenin altına çekmeye başladım. Dolabın yerde sürüklenirken çıkardığı ses Runner'ın sesini bastırmaya yetiyordu. Üstüne çıktım, ama parmaklarımın tankın kenarına erişmesi için birkaç santime daha ihtiyacım vardı.

"Elli dolar ver, seni yukarı kaldırayım," dedi Runner, tembel gözlerle beni süzerek. Parmakuçlarımda gerinebildiğim kadar gerinip tankın kenarını tutmaya çalıştım ama altımdaki dolabın sallanmaya başladığını hissetmemle birlikte aniden yere düşüp çenemi çarptım. Dilimi de ısırdığım için gözümden yaş gelmişti. Runner kahkaha attı. "Tanrım, ne kepaze-

lik," dedi tepemden bana bakarak. "Yoksa benden mi korktun küçük kız?"

Dolabın arkasına fırlayarak gözlerimi Runner'dan ayırmadan üzerine bir şeyler yığmaya başladım.

"Kızları öldürmem," dedi Runner birden. "Küçük kızları öldürmem." Sonra gözleri yine parladı. "Hey, Dierdre'yi buldular mı?"

Bu adı biliyordum, daha doğrusu söylemeye çalıştığı adı.

"Diondra mı?"

"Tabii ya, Di-*on*-dra!"

"Diondra'yla ilgili ne biliyorsun?"

"O gece onu da öldürdüler mi acaba diye hep merak etmişimdir, kız bir daha hiç görünmedi çünkü."

"Ben'in... kız arkadaşı," diye üsteledim.

"Evet, öyle sanırım. Onu son gördüğümde Ben ve Trey'le birlikteydi. Umarım onlardan kaçmaya fırsat bulmuştur. Günün birinde büyükbaba olduğumu öğrenme fikri hoşuma gidiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben, kızı hamile bırakmıştı. En azından öyle söylemişti. Sanki çok zor bir iş başarmış gibi böbürleniyordu. O gece kızı onların yanında gördüm, sonra bir daha hiç görmedim. Ölmüş olabileceğinden endişelendim. Şeytana tapanlar, hamile kadınları ve bebeklerini öldürürler, değil mi? Kızın ortadan yok olduğu kesin."

"Ve sen bunları bildiğin halde polise bir şey söylemedin, öyle mi?"

"İyi de bana ne ki bütün bunlardan?"

Patty Day

2 Ocak 1985

Saat 21:12

Runner para için dayılanacak başka birilerini bulmaya çıkınca, ev bir anlığına sessizliğe gömüldü. Peggy Bannion, Runner'ın yeni kız arkadaşıydı. Patty onu duymuştu. Sarhoş herif niye gidip onu taciz etmiyordu ki? Gerçi muhtemelen onu da para için çoktan sıkıştırmıştı.

Üç saniye geçmemişti ki kızlar bütün soruları ve endişeleriyle her yanını sardı. Sanki sönmekte olan bir kamp ateşinin yanında onu ısıtmaya çalışırcasına elleri, annelerinin her yerindeydi. Runner bu sefer ödlerini koparmıştı. Her zaman bir parça ürkütücü olmuştu, istediği bir şey olmayınca her zaman ortalığı birbirine katardı, ama bu sefer Patty'ye saldırmasına ramak kalmıştı. Hem de kaldığı süre boyunca sürekli saldırmaya hazırdı. İlk evlendiklerinde arada bir cebelleşirlerdi.

Runner daha çok 'çileden çıkmış' olarak tanımlanabilecek bir şekilde karısının kafasına küçük şaplaklar atar, acıtmaktan çok kadını çaresiz hissettirmeye çalışırdı.

Buzdolabında niye yemek yok? Şak. *Bu ev niye böyle dağınık?* Şak. *Paralar nereye gidiyor Patty?* Şak, şak, şak. *Beni dinliyor musun kız? Bütün o parayı ne yaptın?*

Adamın bütün derdi paraydı. Nadiren kendisini baba gibi hissettiğinde, çocuklarla hırs içinde Monopoly oynar, oyun boyunca bankadan para aşırmaya çalışır, turuncu ve yeşil paracıkları kucağında saklardı. *Bana sahtekar mı diyorsun?* Şak. *Babana dolandırıcı mı diyorsun Ben?* Şak, şak, şak. *Benden akıllı olduğunu mu sanıyorsun?* Şak.

Runner gittikten bir saat sonra bile kızlar hala Patty'ye sarılıyor, etrafında, arkasında dolaşıyor, kanepeye doluşup ne olduğunu, Ben'in ne yaptığını, babalarının neden bu kadar öfkeli olduğunu soruyorlardı. Ben niye babalarını böyle kızdırmıştı? Libby dizlerini çekmiş parmağını emerken onlardan daha uzak oturuyordu. Beyni muhtemelen Cates'lerin evi ve polisle meşguldü. Ateşi varmış gibi görünüyordu. Patty yanağına dokunmak istediğinde kız irkildi.

"Tamam kızım, bir şey yok."

"Hayır, var," dedi Libby, gözlerini kırpmadan Patty'ye bakarak. "Ben geri gelsin."

"Gelecek," dedi Patty.

"Nereden biliyorsuuuuun?" diye hıçkırdı Libby.

Debby annesinin üstüne atladı. "Nerede olduğunu biliyor musun? Niye bulamıyoruz onu? Saçları yüzünden mi başı belada?"

"Başının neden dertte olduğunu biliyorum ben," dedi Michelle, en bilmiş haliyle. "Seks yüzünden."

Patty kızın yüzündeki yapmacık gülümsemeye, ancak kuaförde ve süpermarkette duyulabilecek o dedikoducu tınıya öfkelenerek ona baktı. Şu anda bütün Kinnakee, kendileri hakkında bu dedikoducu tınıyla konuşuyordu. Michelle'in kolunu, istemeden de olsa sertçe sıktı.

"Ne demek istiyorsun Michelle, ne bildiğini sanıyorsun?"

"Hiçbir şey anne, hiçbir şey," diye söylendi Michelle. "Ben sadece, bilmediğimi söylüyordum." Başı belaya girdiğinde ve yanlış bir şey yaptığını bildiğinde olduğu gibi, gözleri doldu.

"Ben senin ağabeyin ve ağabeyin hakkında böylesi nefretle konuşamazsın. Ne bu evin içinde ne de bu evin dışında. Özellikle kilisede, okulda, yani hiçbir yerde onun hakkında böyle konuşamazsın."

"Ama anne..." diye başladı Michelle, hala ağlamaklı. "Ben'den hiç hoşlanmıyorum."

"Böyle konuşma."

"O kötü biri, kötü şeyler yapıyor, okuldaki herkes onun ne yaptığını..."

"Ne yapıyormuş Michelle?" Patty alnının yanmaya başladığını hissettiğinde, *keşke ablam burada olsaydı,* diye düşündü. "Ne söylediğini anlamıyorum. Ben... yani Ben'in bir şeyler yaptığını mı... sana kötü bir şey yaptığını mı söylüyorsun?"

Bu soruyu sormayacağına yemin etmişti kendi kendine, sorarsa Ben'e ihanet etmiş olacağına inanıyordu.

Ben daha küçükken, yedi sekiz yaşlarındayken, geceleri yatağına gelir, yanına kıvrılır, saçlarıyla oynar, göğüslerini

avuçlardı. Bu masum ama rahatsız eden anlarda Patty kendisini hassas ve uyarılmış hissederek uykudan uyanır ve yataktan fırlayarak ödü patlamış hizmetçiler gibi üzerine sabahlığını geçirirdi. *Hayır, hayır, hayır, anneye böyle dokunamazsın.* Ama -şimdiye kadar- Ben'in aynı şeyi kız kardeşlerine yapmış olabileceğinden hiç şüphelenmemişti. O yüzden her an gözleri iyice dolmaya başlayan Michelle, kocaman gözlüklerini kızarmış burnunun üstünde indirip kaldırırken, Patty sorduğu sorunun havada asılı kalmasına izin verdi.

"Michelle, sana bağırdığım için özür dilerim. Ben'in başı belada. Şimdi söyle bana, sana benim bilmemi gerektiren bir şey yaptı mı?" Sinirleri zıplamıştı. Yaşadığı saf paniğin ardından, genellikle yönünü tamamen kaybederdi. Havalanan bir uçak gibi içindeki korkunun irtifa kazanmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Bana ne yapmış?"

"Sana garip bir şekilde dokundu mu? Yani kardeşçe olmayan bir şekilde?" Şu anda motorlar teker teker susuyormuş gibi serbest uçuşa geçmişti.

"Bana sadece ittirmek ya da saçımı çekmek için dokunuyor," diye söylendi Michelle, her zamanki gibi insanı usandıran tavrıyla.

Rahatlama, oh, büyük bir rahatlama.

"E, okuldakiler onun hakkında ne diyor peki?"

"Ucube olduğu için ondan utanıyorum. Kimse ondan hoşlanmıyor. Yani odasına bakman yeter anne. Odası deli saçması şeylerle dolu."

Ağabeyinin izni olmadan onun odasına girmemesi için kızı azarlamak üzereyken, kendini tokatlamak istedi. Dedektif Collins'in plastik kaplarda hayvan iç organlarından bahsettiği geldi aklına. Adam bahsederken gözünde canlandırmıştı. Organların bazıları kuruyarak büzüşmüş, tahta parçalarına dönüşmüştü, diğerleri ise hala taze ve iğrençti. Kapların kapağını açtığında, iğrenç koku insanın yüzüne çarpacak kadar tazeydi.

Patty ayağa kalktı. "Odasında ne var?"

Koridora yöneldiğinde, her zamanki gibi Ben'in telefon kablosuna ayağı takıldı. Oğlunun asma kilitli kapısını geçip koridordan sola döndü, kızların da odasını geçtikten sonra kendi odasına girdi. Çoraplar, ayakkabılar, kotlar, günlük ıvır zıvır ne varsa, yığınlar halinde odanın her yerine dağılmıştı.

Komodinin çekmecesini açtığında bir zarf buldu. Zarfın üzerinde Diane'in, annesininkine benzeyen ince uzun elyazısıyla *Acil Durumda* diye yazıyordu. İçinde 250 dolar vardı. Ablasının hangi ara odasına girip bunu bıraktığına dair hiçbir fikri yoktu, farkına varmadığı için de memnundu, çünkü bilseydi, Runner bir şeyler sakladığını mutlaka hissederdi. Parayı burnuna götürüp kokladı. Sonra zarfı çekmeceye geri koyup haftalar önce satın aldığı keskiyi çıkardı. Evde bulunsun diye, daha doğrusu Ben'in odasına girmek zorunda kalırsa elinin altında bulunsun diye satın almıştı. Bunu yaptığı için de hiç utanmamıştı.

Koridora geri döndüğünde kızların odasına bir göz attı, oda ucuz oteller gibi görünüyordu, kapı girişi hariç her duvarda birer yatak vardı. Polislerin burunlarını ekşittiklerini -*hepsi burada mı yatıyor?*- gözünde canlandırdı. O sırada burnuna si-

dik kokusu çarptı, muhtemelen kızlardan biri dün gece altına kaçırmıştı. Yoksa daha önceki gece miydi?

Çarşafları değiştirmeyi düşündü ama sonra doğrudan Ben'in odasına gidip kapıda oğlanın tırnaklarıyla soymaya çalıştığı yırtık pırtık çıkartmanın karşısına dikildi. Bir an için midesi öyle bulandı ki neredeyse yapamayacağına karar verecekti. Ya oğlunu suçlu gösterecek fotoğraflar, iğrenç polaroidler bulursa ne olacaktı?

Pat. Asma kilit, kilimin üzerine düştü. Ürkmüş geyikler gibi oturma odasından kendisine bakan kızlara seslenip televizyon seyretmelerini söyledi. Michelle sonunda kafasını çevirene kadar, aslında üç kere bunu söylemek zorunda kalmıştı.

Ben'in yatağı dağınıktı, üstüne bir sürü ceket, kot ve kazak yığılmıştı ama odanın geri kalanı fazla dağınık sayılmazdı. Çalışma masasında defterlerini ve kasetlerini, Diane'in ona hediye ettiği dünya küresinin yanma dizmişti. Patty tozlu küreyi çevirdiğinde, Zimbabwe'nin üzerinde parmak izi kaldı. Sonra defterleri karıştırmaya başladı. Defterler rock gruplarının logolarıyla doldurulmuştu. Şimşek şekilli AC/DC logosu, Venom, Iron Maiden. Ben bazı sayfalara pentagramlar çizmiş, şeytan ve cinayetle ilgili şiirler yazmıştı:

Çocuk benden
Ama aslında değil
Çünkü şeytanın karanlık emelleri var
Bebeği ve annesini öldür
Sonra diğerlerinin izini sür
Ve durma, onları da öldür

*

Sanki boğazından kasıklarına inen bir damar ekşimiş gibi, kendisini hasta hissetti. Diğer defterleri de hızla karıştırdı ve sonuncusunu sallarken defter kendiliğinden tam ortasından açıldı. Ben sayfalar boyunca tükenmez kalemle içine el sokulmuş vajinalar, yaratık taşıyan rahimler, şeytani bir şekilde sırıtan ve karınları yarıldığı için bebekleri neredeyse düşecekmiş gibi görünen hamile kadınlar çizmişti.

Sersemlediğini hisseden Patty, Ben'in sandalyesine oturdu ama hala sayfaları karıştırmaya devam ediyordu. Sonra bir sürü kız isminin yazılı olduğu bir sayfaya geldi. Heather, Amanda, Brianne, Danielle, Nicole... İsimlerin sonu gelmiyordu, sonra daha gotik harflerle devam ediyordu. Krissi, Chrissy, Krissie, Krissi, Krissi Day, Krissi Day, Krissi Dee Day Krissi D. Day, Krissi D-Day!

Bir kalbin içine yazılmış Krissi Day.

Patty başını çalışma masasına dayadı. Krissi Day. Oğlu, Krissi Cates'le evlenmeyi düşünüyormuş gibiydi. Krissi Cates. Ben ve Krissi Day. Böyle mi düşünmüştü gerçekten? Kıza yaptıkları, bu yüzden mi ona normal gelmişti? Küçük kızı akşam yemeğine getirip kız arkadaşı diye annesine tanıştırmayı mı hayal etmişti? Ve Heather. Cates'lerin evinde gördüğü Hinkel'lerin kızının adıydı bu. Buraya adını yazdığı tüm kızların canını yakmış mıydı?

Patty'nin başı iyice ağırlaşmıştı. Hareket etmemeye çalıştı. Birisi gelip bir şey isteyene kadar başını masanın üzerinden kaldırmayacaktı. Bu konuda iyi sayılırdı, saatler boyunca hiç kalkmadan bir koltukta oturabilirdi. Başı lohusalar gibi zonk-

larken, çocukluğunu düşünüyordu. Annesiyle babası onun için günlük işlerden oluşan bir liste yapar, yatağa ne zaman gireceğini, sabah kaçta kalkacağını, bütün gün neler yapması gerektiğini söylerdi ve kimse ondan bir karar vermesini beklemezdi. Ben'in yatağındaki uçak desenli nevresimi görünce, geçen yıl yeni bir takım *-düz renkli* bir nevresim takımı- istediğini hatırladı. Sonra gözü yatağın altından ucu görünen plastik bir poşete takıldı.

Elleri ve dizleri üstüne çöküp eski alışveriş torbasını yatağın altından çıkardı. İçine göz attığında sadece kıyafet olduğunu gördü. Kıyafetlerin üzerinde de cicili bicili desenler olduğunu fark etti. Çiçekler ve kalpler, mantarlar ve gökkuşakları. Poşeti yere boşaltırken, aklına gelip de korktuğu polaroidlerin de yere dökülеceğini sandı. Ama sadece kıyafetler vardı. İç çamaşırları, atletler, şortlar. Hepsi farklı bedendi, Krissi'nin yaşından, bebek bedenlerine kadar iniyordu. Üstelik kullanılmış kıyafetlerdi. Sanki küçük kızlar tarafından giyilmişlerdi. Tıpkı dedektifin söylediği gibiydi. Patty, yere döktüklerini yine poşete doldurdu.

Oğlu. Oğlu hapse girecekti. Çiftlik ellerinden gidecek, Ben hapse düşecek ve kızlar... Patty çoğunlukla olduğu gibi, yine ne yapması gerektiğini bilemedi. Ben'in iyi bir avukata ihtiyacı vardı ve Patty bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Aklında, açılacak dava ve bu sürece nasıl katlanacağı endişeleriyle oturma odasına gitti. Kızgın bir sesle kızları odalarına kışkışladı. Kızlar annelerine şaşkınlıktan ağızları açık, canları yanmış ve korkmuş gözlerle bakıyorlardı. Patty yetersiz, bezgin ve dul bir anne olarak Ben açısından işleri ne kadar zorlaş-

tırdığını, kendi durumunun oğlunu daha beter göstereceğini düşünürken, şömineye çıra ve gazete kağıdı, üstüne de birkaç odun koydu ve kıyafetleri ateşe attı. Papatya desenli donlardan birinin ateşe değip lastiği attığında telefon çaldı.

Arayan Len'di. Patty hemen mazeretler sıralamaya, hacizle ilgili konuşamayacak kadar başının kalabalık olduğunu söylemeye başladı. Oğluyla ilgili bir sorun…

"Ben de o yüzden aradım," diye araya girdi adam. "Ben meselesini duydum. Yoksa aramayacaktım. Yani duymadan önce. Sanırım yardımcı olabilirim. Bilmem yardım etmemi ister misin? Ama bir seçenek var."

"Ben için bir seçenek mi?"

"Ben'e yardımcı olacak bir yol. Mahkeme masrafları için. Karşılaşacağın zorluklar için paraya ihtiyacın olacak."

"Başka seçenek kalmadığını sanıyordum," dedi Patty.

"Tam olarak değil."

Len ne çiftliğe gelecekti ne de Patty'yle kasabada buluşacaktı. Tamamen gizlilik içinde Patty'nin Rural Route 5 üzerindeki benzin istasyonuna ve parka gitmesini istiyordu. "Eğer yardım istiyorsan, hemen söylediğim yere git, hemen şimdi. Yanına kimseyi alma. Kimseye söyleme. Bunu sana güvenebileceğimi düşündüğüm için yapıyorum Patty. Ve senden hoşlanıyorum. Sana gerçekten yardım etmek istiyorum." Sonra bir sessizlik oldu, sessizlik o kadar derindi ki Patty ahizeye bakıp "Len?" diye fısıldamak zorunda hissetti kendini. Kapatmaya yeltendiğinde, adamın telefonu çoktan kapattığını düşünüyordu.

"Patty, sana başka nasıl yardımcı olabilirim, bilmiyorum. Sanırım, eh, geldiğinde görürsün. Senin için dua ediyorum."

Patty şömineye dönüp ateşi kardı, hala yanmamış birkaç kıyafet parçası kaldığını görebiliyordu. Odunların bittiğini fark edince aceleyle garaja gitti, babasının ağır ve keskin eski baltasını aldı, sonra birkaç parça odun parçalayıp içeri taşıdı.

Michelle'in, yanında salındığını gördüğünde ateşe odun atıyordu. "Anne!"

"Ne var Michelle?"

Başını kaldırdığında, geceliğini giymiş Michelle'in parmağıyla ateşi gösterdiğini gördü. "Az daha baltayı odunlarla birlikte ateşe atıyordun." Kız gülümsedi. "Kafan karışmış." Balta, kollarında taşıdığı odunların arasında duruyordu. Michelle baltayı alıp kendisine daha önce öğretildiği üzere keskin ucunu annesinden uzak tutarak kapının yanına düzgün bir şekilde yerleştirdi.

Patty, kızının duraksayarak odasına geri dönüşünü seyretti. Sanki çiçek topluyormuş gibi ilerliyordu kız, kendisi de onu taklit ederek peşine düştü. Kızlar yere çökmüş, bebeklerine mırıldanıyorlardı. Patty, Michelle'i tembihleyip onları odalarında bıraktı. Kendisini fazlasıyla bitkin hissetse de Len'le buluşmak üzere yola çıktı.

Fazla ümitlenme, diyordu kendine. *Sakın ümitlenme.*

Gideceği yer, parlak karın içinde yarım saatlik bir yol anlamına geliyordu. Kar taneleri farlarının önünde yıldızlar gibi uçuşuyordu. "İyi" kardı bu, kış aşığı annesi hep böyle söylerdi. Patty, kızların yarın, bütün gün karda oynayacaklarını düşün-

dü, sonra kendi kendine sordu. Gerçekten oynarlar mıydı? Yarın ne olacaktı? Ben nerede olacaktı?

Ben neredeydi?

Tenha piknik alanına girdi, çardak niyetine inşa edilmiş beton ve metal yığınının içinde 70'lere özgü büyük masalarından vardı ve yapının çatısı beceriksiz bir origami çabasını andırıyordu. Üzerine on santim kar birikmiş iki salıncağın siyah plastikten oturakları hiç kımıldamıyordu. Rüzgar eserken nasıl oluyordu da hiç sallanmadan durabiliyorlardı acaba?

Len'in arabası ortalıkta görünmüyordu. Aslında ortalıkta hiçbir araba görünmüyordu. Patty kabanının fermuarıyla oynamaya başladı. Tırnağı takıldıkça tık diye bir ses çıkıyordu. Bu aşamadan sonra neler olabilirdi? Piknik masasına gittiğinde, Len'in bir centilmen gibi para dolu bir zarf bıraktığını görebilirdi ve onun bu davranışını minnettarlıkla karşılayıp daha sonra bir şekilde ödeşirdi. Ya da Len kendisine acıyan birkaç kişiyi toplayarak birden ortaya çıkardı ve hep birlikte Patty'ye para yardımı yaparlardı. Patty de aslında herkesin kendisini ne kadar sevdiğini fark ederdi.

Camına birisi tıkladığında, parlak pembe parmak eklemlerini ve bir adamın gövdesini gördü. Gelen Len değildi. Patty camını hafifçe indirip dışarı baktı. Adamın her an *burada duramazsınız hanımefendi*, gibisinden bir şey demesini bekliyordu. Camı, böyle söyleyecekmiş gibi tıklatmıştı çünkü.

"Gelin," dedi adam oysa. Eğilmediği için Patty hala adamın yüzünü göremiyordu. "Hadi gelin, bankta konuşalım."

Patty motoru kapatıp dışarı çıktı. Adam çoktan önünden yürümeye başlamıştı. Üzerine kalın bir palto giymiş ve

fötr şapka takmıştı. Patty'nin başındaysa, kafasına hiçbir zaman tam oturmayan, kulaklarını dışarıda bırakan yün bir şapka vardı. Adamın yanına vardığında hala şapkasını çekiştiriyordu.

İyi birine benziyor, diye düşündü. İyi biri olmasına ihtiyacı vardı. Adamın koyu renk gözleri ve pala bıyığı vardı, bıyığının uçları çenesine kadar uzuyordu. Kırklarında görünüyordu, muhtemelen civardan birisiydi. *İyi birine benziyor*, diye düşündü yine Patty. Üzerlerindeki karı görmezden gelip piknik bankına oturdular. *Belki bir avukattır*, diye düşündü. Belki Len, bir avukatı Ben'i savunması için ikna etmişti. Ama öyleyse neden böyle gizli gizli...

"Başınızın belada olduğunu duydum," dedi adam, gözleriyle uyumlu gür sesiyle.

Patty sadece başını salladı.

"Çiftliğe haciz gelmek üzere ve oğlunuzun tutuklanması an meselesi."

"Polis onunla bir olayla ilgili konuşmak istiyor sadece..."

"Oğlunuz neden tutuklanmak üzere olduğunu biliyorum. Kredi kullandığınız bankaları savuşturmak, çocuklarınızı evinizde -kendi lanet olasıca evlerinde- tutabilmek ve oğlunuza avukat tutabilmek için paraya ihtiyacınız olacak, çünkü oğlunuzun çocuk tacizcisi olarak hapse girmesini hiç istemezsiniz."

"Elbette, ama Ben..."

"Hayır, şunu söylemek istiyorum. *Oğlunuzun hapse* bir çocuk tacizcisi *yaftasıyla* girmesini hiç istemezsiniz. Bir çocuk tacizcisi hükmüyle hapiste olmaktan daha beter bir şey olamaz. Gördüm, biliyorum. O tür adamlara yaptıkları, tam bir ka-

bus. O yüzden iyi bir avukata ihtiyacınız var, bu da bir sürü para demek. Hatta hemen şu anda, haftalar sonra değil, günler sonra değil, tam şu anda bir avukata ihtiyacınız var. Hemen şimdi. Bu tür olaylar, çok kolay kontrolden çıkar."

Patty başını sallayarak bekledi. Adam, araba satıcıları gibi konuşuyordu: *Buna hemen şimdi karar vermeniz lazım, bu paraya bu model kaçırılmaz.* Bu tür konuşmalar karşısında Patty'nin hep kafası karışır, her zaman satıcının satmakta ısrar ettiği şeyi satın alırdı.

Adam fötr şapkasını bastırıp bir boğa gibi nefes saldı.

"Ben de bir zamanlar çiftçiydim, babam ve onun babası da öyleydi. Sekiz yüz dönüm toprak, sığırlar, mısır, buğday... Missouri'de, hemen Robnett'in dışında. Sizinki gibi fena sayılmayacak bir varlık."

"Bizim hiç sekiz yüz dönüm toprağımız olmadı."

"Ama ailenizden kalan çiftliğe ve lanet olasıca topraklara sahipsiniz. O lanet olasıca topraklar size ait. Biz çiftçiler, oyuna getirildik. *Daha çok çit dikin*, dendikçe biz de öyle yaptık. *Daha çok toprak alın*, dediler çünkü topraklar uçsuz bucaksız değildi! Sonra bir anda, *hoop, kusura bakmayın, size kötü bir tavsiyede bulunmuşuz. Çiftliğinizi almak zorundayız, biliyoruz, nesillerdir aileniz burada yaşadı, ama çiftliği almak zorundayız, kızmak yok*, dediler. *Bize inandığınız için aptal olan sizsiniz, bizim hiç suçumuz yok.*"

Patty bunları daha önce de duymuş, ara sıra üzerine düşünmüştü. Yapılanlar haksızlıktı. "Hadi, oğlumun meselesine dönelim." Altındaki buz gibi karı hissettiğinde tüyleri ürperdi, ama sakin görünmeye çalıştı.

"Bakın, ben iş adamı değilim, muhasebeci ya da politikacı falan değilim. Ama ilgileniyorsanız, size yardımcı olabilirim."

"Evet, evet, çok teşekkür ederim," dedi Patty. "Lütfen."

Ama içinden, *ümitlenme, sakın fazla ümide kapılma*, diyordu hala.

Libby Day

Bugün

Bunaltıcı ormanlık arazilerin arasından eve geri döndüm. Uzun ince yollardan birinin üzerinde bir çöplük alanı vardı. Daha önce hayatımda hiç çöplük görmemiştim ama şansıma şimdi en az otuz kilometre boyunca her yanım çöptü. Sağım solum, her yanımda binlerce plastik poşet, çimlerin üzerinde küçük yaratıkların hayaletleri gibi uçuşuyordu.

Yağmur önce çiselemeye başladı, sonra yoğunlaştı ve hava bir anda buz kesti. Arabamın dışındaki her şey eğri büğrü görünüyordu. Ne zaman tenha bir yer görsem -arazideki bir çukur, çırpı dallı ağaçlar- Diondra aklıma geliyordu. Tanınamayacak hale gelmiş kemikler ve plastik parçalarıyla birlikte -bir saat, bir ayakkabı topuğu, belki yıllık fotoğrafındaki kocaman kırmızı küpeleri- böyle bir yerde gömülmüş olabilirdi.

Diondra'yı kim umursardı ki? *Diane gibi düşünüyorum yine*, dedim kendi kendime. *Ben onu öldürdüyse ne olmuş yani, çünkü Ben zaten aileni öldürdü ve seni ancak o kadarı ilgilendirir.*

Runner'ın doğru dürüst konuşarak, cinayetleri Ben'in işlediğine inanmamı sağlamasını çok isterdim. Ama Runner'ı görmek, Ben'in bu cinayetleri işlemesinin mümkün olmadığına daha çok inanmama neden olmuştu. Aptal kelimesi fazlasıyla çocukçaydı ama Runner'ı tanımlamak için çok uygun düşüyordu. Hem kurnaz, hem aptal, ikisi aynı anda...

Magda ve Cinayet Kulübü hayalkırıklığına uğrayacaktı, gerçi onunla konuşmayı gerçekten çok istiyorlardıysa, onlara babamın adresini seve seve verebilirdim. Bense, onun en yakın zamanda mezarı boylamasını umuyordum.

Dümdüz, kahverengi toprakla kaplı bir araziyi geçtim. Ergen bir oğlan, yağmurun altında çitlere dayanmış, asık suratlı ya da belki de sıkılmış bir ifadeyle otoyolu seyrediyordu.

Aklım yine Ben'e gitti. Diondra ve Ben. Hamile kız. Ben'in o geceyle ilgili anlattığı diğer her şey doğruymuş gibi geliyordu, inanabilirdim ama söylediği o yalan, Diondra'yla ilgili o ısrarlı yalan... İşte bu can sıkıcıydı.

Kendimi kirlenmiş hissederek aceleyle eve girdim. Doğrudan duşa girip sert banyo fırçasıyla her yanımı resmen keseledim, işim bittiğinde her yanım bir kedi çetesinin saldırısına uğramış gibi görünüyordu. Hastalık kapmışım hissiyle yatağa girip bir saat kadar üstümdeki örtülerle boğuştum, sonra kalkıp tekrar duş aldım.

Sabah iki gibi bunaltıcı, derin bir uykuya dalmışım. Babam olduğunu sandığım ama yanlarına gittiğimde yüzleri eriyen bir sürü yaşlı adamla cebelleşiyordum. Kabuslar daha da bunaltıcı hale dönüştü. Michelle krep pişiriyordu ve tavada çekirgeler zıplıyordu. Michelle krepi karıştırdıkça, böceklerin ince bacakları kopuyordu. Krepler piştiğinde, annem çekirgelere rağmen bize yediriyordu. Protein açısından zengin, gevrek ve çıtır çıtır. Sonra hepimiz ölmeye başlıyorduk -tıkanıyor, ağızlarımızdan salyalar akarken gözlerimiz yukarı kayıyordu- çünkü çekirgeler zehirliydi. Böceklerden birini yuttuğumda boğazımdan tekrar yukarı tırmanmaya çalıştığını hissedebiliyordum, böcek yapış yapış gövdesiyle ağzımdan çıkmaya çalışıyor, dilime nikotin salgılarken, çıkabilmek için başını dişlerimin arasına sokmaya çalışıyordu.

Sabah, hiç de hoş olmayan bir grilikle aydınlandı. Tekrar duş aldım -hala bütün bedenim huylanıyordu- sonra kütüphaneye gitmek üzere şehre indim. Kütüphane daha önce banka olarak kullanılan beyaz sütunlu bir binaydı.

Düz bıyıklı, sert görünüşlü ve üzerinde kirli bir asker ceketi olan bir adamın yanına oturdum, bu tür adamlar böylesi umumi yerlerin müdavimiydi. Sonunda internete girdim. *Kayıp Kişiler* veritabanını bulup onun adını girdim.

Ekran titreşip de bilgisayar düşünme sürecine girdiğinde, *Bilgi Yok* ekranı çıkması için dua ederek soğuk terler döküyordum. Tabii, nerede bende o şans...

Fotoğraf, yıllıkta gördüğüm fotoğraftan farklıydı ama fazla değişiklik yoktu. Jöleyle sertleşmiş kıvırcık saçları ve kıvrık perçemleri, kömür gibi göz kalemi ve pembe dudak parlatıcı-

sıyla Diondra karşımdaydı. Dudaklarını büzmüş, hafifçe gülümsüyordu.

DIONDRA SUE WERTZNER
DOĞUM: 28 EKİM 1967
KAYIP TARİHİ: 21 OCAK 1985

Ben yine beni bekliyordu, bu sefer kollarını kavuşturmuş, sandalyesine yaslanmış, kavgaya hazır görünüyordu. Geçen hafta onu görmek istediğimde sessizliğiyle beni cezalandırmıştı. Şimdiyse başıyla selamlamakla yetinmişti.

Oturduğumda, sandalye az daha devriliyordu.

"Biliyorsun Libby, son konuştuğumuzdan beri düşünüyordum," dedi sonunda Ben, sakin bir ses tonuyla. "Bütün bunlara, bu acılara ihtiyacım olmadığını düşünüyordum. Demek istediğim, zaten içerideyim. Küçük kız kardeşimin ortaya çıkıp bana inanmasına ya da inanmamasına ihtiyacım olmadığını düşünüyorum. Lanet olasıca yirmi dört yıl aradan sonra karşıma dikilip tuhaf sorular sormasına, beni sorgulamasına hiç ihtiyacım yok. Gerilime ihtiyacım yok. O yüzden, eğer buraya 'olayın iç yüzünü öğrenmek' için geliyorsan," kızgın kızgın soludu, "bilirsin işte, başka kapıya. Çünkü buna hiç ihtiyacım yok."

"Runner'ı buldum."

Ben ayağa fırlamadı, gözlerini kırpırdamadan sandalyesinde oturdu. Sonra da *bir-bu-eksikti* dercesine iç çekti.

"Vay be Libby, keşke dedektif olsaymışsın. Runner'ın söyleyeceği ne olabilir ki? Hala Oklahoma'da mı?"

İstem dışı bir gülümsemenin içimden yükseldiğini hissettim. "Lidgerwood dışındaki bir zehirli atık bölgesinde yaşıyor; erkekler evinden atılmış."

"Demek zehirli atık çöplüğünde yaşıyor. Hah."

"Diondra Wertzner'in kız arkadaşın olduğunu, onu hamile bıraktığını söyledi. Kız hamileymiş ve cinayetlerin işlendiği gece birlikteymişsiniz."

Ben elini yüzüne koyduğunda, parmakları aralandı. Kırpıştırdığı gözlerini parmaklarının arasından görebiliyordum. Yüzü hala elleriyle kapalı olduğu halde konuşmaya başladı ama ne söylediğini duyamıyordum. Birkaç şey daha söyledi. Her seferinde tekrar tekrar ne söylediğini sordum, üçüncü denemesinde başını kaldırdı ve yanağını ısırarak öne eğildi.

"Dedim ki içine ettiğimin Diondra'sını niye bu kadar kafana taktın? Öğrenmek istediğin her şeyi öğrendin işte, üstelik deştiğin sürece neler olacağını biliyorsun, her şeyi alt üst edeceksin. Bana inanma şansın vardı, doğru şeyi yapıp sonunda ağabeyine inanabilirdin. *Tanıdığın, bildiğin* ağabeyini... Sakın beni tanımadığını söyleme, çünkü olacağını sen de biliyorsun. Yani, anlamıyor musun Libby? Bu bizim son şansımız. Bütün dünya suçlu ya da masum olduğuma inanabilir ama ikimiz de bunun hiçbir yere varmayacağını biliyoruz. Beni serbest bırakacak DNA yok, artık kahrolasıca *evimiz* bile yok. Yani. Dışarı çıkacağım falan yok. Yani. Ailemi *öldüremeyeceğimi* bilen tek kişi, önemsediğim tek kişi sensin."

"Aksini merak ettiğim için beni suçlayamazsın..."

"Tabii ki suçlayabilirim. Elbette suçlayabilirim. Bana inanmadığın için seni suçlayabilirim. Bugün artık yalanın için, ço-

cukken kafan karıştığı için seni affedebilirim. Bunu affedebilirim. Ama kahretsin Libby, ya sonra? Otuz mu oldun, kaç yaşına geldin ve hala kendi kanından birinin böyle bir şeyi yapabileceğine inanabiliyor musun?"

"Ah, kendi kanımdan birinin böyle bir şeyi yapabileceğine kesinlikle inanırım," dedim. İçimdeki öfke yükseliyor, kaburgalarımı sıkıştırıyordu. "Kanımızın, tümden kötü bir kan olduğuna inanıyorum. İçimde hissediyorum. İnsanların bokunu çıkardım, Ben. Bizzat ben. Kapılardan, pencerelerden sızıp... bir şeyleri öldürdüm. Ne zaman bakışlarımı aşağı çevirsem, yumruklarım sıkılı oluyor."

"Kötü olduğumuza mı inanıyorsun?"

"Evet."

"Annemin kanının bile mi?"

"Onun bile."

"Eh, senin için üzgünüm küçük kız."

"Diondra nerede?"

"Boşver Libby."

"Bebeğe ne yaptın?"

Midem bulanıyordu, ateşim yükselmişti. Bebek yaşıyorsa, şu anda yirmi dört yaşında falan olmalıydı. Bebek artık, bebek değildi. Yetişkin birini gözümde canlandırmaya çalıştım ama beynim sürekli kundaktaki bebek görüntüleri üretiyordu. Ama lanet olsun ki zaten kendimi bile bir yetişkin olarak görmüyordum. Doğumgünümde otuz iki yaşıma basacaktım, tam da annemin öldürüldüğü yaşta olacaktım. Annem fazlasıyla olgun görünürdü. Benim hiç büyümeyeceğim kadar büyümüş, yetişkin bir kadındı annem.

Korkunç hayallerimden biri geldi yine aklıma. Gerçekleşme ihtimali çok uzak hayallerimden biriydi. Biz, hepimiz hala Kinnakee'deki evimizde yaşıyorduk. Michelle oturma odasında kocaman gözlüklerini düzeltiyor, etrafında kendisine göz deviren ama aynı zamanda ne söylerse yapan çocuklarına patronluk taslıyordu. Şişko ve geveze Debby, iriyarı sarışın çiftçi kocasıyla kendi çiftliklerindeki özel odasında kumaş parçaları, kurdeleler ve silikon tabancalarıyla el işi yapıyordu. Annem ellisine varmış, yılların güneşiyle cildi sarkmış, saçları ağarmış, kendinden memnun bir halde Diane ile didişiyordu. Sonra odaya Ben'in çocuğu giriyor, bir kızı var, kızıl saçlı, yirmili yaşlarında, incecik ve kendinden emin, ince bileklerinde kalın bilezikler var, üniversiteden mezun olduğu için hiçbirimizi ciddiye almıyor. Bir Day kızı.

Kendi tükürüğümle boğulmak üzereyken öksürmeye başladım, soluk borum tıkanmıştı. İki kabin ötemdeki ziyaretçi, geri çıkarak bana baktı, sonra ölmeyeceğimi anlamış olmalı ki tekrar oğluna döndü.

"O gece ne oldu Ben? Bilmem gerekiyor. Sadece bilmem gerekiyor."

"Libby, bu oyunu kazanamazsın. Sana masum olduğumu söylesem, böylesi senin suçlu olduğun, hayatımı mahvettiğin anlamına gelir. Sana suçlu olduğumu söylesem... Öylesi de kendini pek iyi hissetmeni sağlamaz, değil mi?"

Haklıydı. Bunca yıldır harekete geçmemiş olmamın sebeplerinden biri buydu. Ortaya başka bir şey attım. "Peki ya Trey Teepano?"

"Trey Teepano."

"Bahisçi olduğunu ve şeytana tapma bokuna bulaştığını biliyorum, üstelik arkadaşındı ve o gece birlikteydiniz. Diondra da yanınızdaydı. Bunları üst üste koyunca, hiç de güzel bir resim çıkmıyor ortaya."

"Bütün bunları nereden öğrendin?" Ben gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını yukarı kaydırıp artık neredeyse kulaklarıma kadar uzamış kızıl saç diplerimi inceledi.

"Babam söyledi. Söylediğine göre, Trey Teepano'ya borcu varmış ve..."

"Babam mı? Şimdi *babam* mı oldu?"

"Runner dedi ki..."

"Runner'ın canı cehenneme. Artık büyümelisin Libby. Bir taraf seçmelisin. Bütün hayatın boyunca neler olduğunu anlamaya çalışabilir, bir açıklama bulmanın peşinde koşabilirsin. Ya da sadece kendine güvenebilirsin. Bir taraf seç. Benim yanımda ol. Böylesi daha iyi."

Ben Day

2 Ocak 1985

Saat 22:23

Kasabanın dışına doğru yol aldılar. Yol artık asfalttan toprağa dönmüştü. Ben arka koltukta sarsılıyor, ellerini kamyonetin tavanına bastırıyor, yerinde oturmaya çalışıyordu. Uyuşmuştu, tam anlamıyla uyuşmuştu ve dişleri takırdıyordu. *Vidan mı gevşedi?* Birkaç vidası gevşemişti, evet. Uyumak istiyordu. Önce karnını doyurmak, sonra uyumak istiyordu. Kinnakee'nin geride kalan ışıklarını seyrederken birden her yer mavi mavi parıldayan kara dönüştü, karların arasından yer yer çimli alanlar görülebiliyordu. Hasar görmüş bir çit yol boyunca uzanıyordu ama en çok gördüğü, ay yüzeyine benzeyen karlı topraklardı. Sanki gerçekten uzaydaydı, başka bir gezegendeydi ve bir daha eve hiç dönemeyecekti.

Ağaçların yuttuğu, tünele benzeyen bir yola girdiklerinde nerede olduklarını bilmediğini fark etti. Ne olacaksa, bir an önce olup bitsin istiyordu. Bir hamburger istiyordu. Annesi acayip hamburgerler yapardı. Yağlı ve ucuz kıymaya, soğan, makarna, buzdolabında bozulmaya yüz tutmuş her şeyi kattığı hamburgerlere, *mutfak batıran* derdi.

Bir keresinde hamburgerin içinde ketçapa bulanmış bir muz parçası bulduğuna yemin edebilirdi. Annesi ketçapın her şeye yakıştığına inanırdı. Oysa hiç de yakışmazdı, üstelik annesi kötü bir aşçıydı ama şu anda o hamburgerlerden biri için her şeyini verebilirdi. *Öyle açım ki bir ineği bile yiyebilirim*, diye düşünüyordu. Ve sonra, sanki yemek duası işe yaramış gibi, gözlerini kısıp pütür pütür kirli arka koltuktan dışarı baktığında, dışarıda yirmiye yakın sığırın karların içinde amaçsızca dolaştığını gördü. Yakınlarda bir ahır vardı, ama bir ev olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Sığırlar ahıra girmeyi akıl edemeyecek kadar aptal olduklarından burunlarından buhar salarak bir avuç salak gibi dışarıda duruyorlardı. Beyaz buruşuk yüzleri ve pembe çeperli gözleriyle bu devasa ve tembel Hereford cinsi sığırlar, buraların en çirkin hayvanlarıydı. Jersey sığırları daha şeker görünürdü. Büyük geyikleri andıran ince suratları vardı ama Hereford cinsi, daha çok tarih öncesinden kalmış saldırgan, kötü huylu yaratıklara benzerdi. Kalın sarkık yünleriyle paytak paytak yürürlerdi. Kıvrık, keskin boynuzları vardı. Trey arabayı durdurduğunda, Ben içinin korkuyla titrediğini hissetti. Kötü bir şeyler olacaktı.

"İşte geldik," dedi Trey. Klima kapandığı için, soğuğun içeri sızdığını hissediyorlardı. "Herkes dışarı." Trey, Diondra'nın

üzerinden torpido gözüne uzandı -Diondra'nın hamile göbeğine bakınca, ikisi tuhaf bir şekilde sırıttı- bir kaset çıkardı ve teybe taktı. Şiddetli, zigzaglar çizen müzik, Ben'in beynini cırmalamaya başladı.

"Hadi Ben," dedi Trey, adımını arabadan aşağı attığında ayağının altındaki karları kütürdeterek. Ben'in çıkabilmesi için sürücü koltuğunu öne ittiğinde, Ben sendeleyerek ayağını uzattı, basamağı ıskalayınca Trey onu tuttu.

"Bir şeyleri anlama, gücü hissetmenin zamanı geldi. Yakında baba olacaksın kanka." Ben'i omuzlarından tutup sarstı. "Baba olacaksın!" Sesi arkadaşça geliyordu ama Trey gülümsemiyordu. Gergin dudakları ve neredeyse kanlanmış gibi görünen kırmızı gözleriyle, gözlerini Ben'in yüzüne dikmişti. Karar vermeye çalışıyordu. Daha doğrusu karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonra Ben'i bırakıp kot ceketinin önünü iliklediı ve kamyonetin arkasına dolandı. Ben motor kapağının üzerinden Diondra'nın bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Kızsa koltuğunun altından başka bir poşet çıkarıyor, sanki on on beş santim eğilmek işkenceymiş gibi, eli karnında ıkınıyordu. Doğrulurken bu sefer eliyle belini destekleyerek poşetin içini karıştırmaya başladı. Poşetin içi sakız gibi görünen bir şeylerle doluydu, içlerinden üç tanesini çıkardı.

"Ver," dedi Trey, iki tanesini cebine tıktı, üçüncüsünü açtı. "Ben'le birlikte bir tanesini paylaşabilirsiniz."

"Ben paylaşmak istemiyorum," diye sızlandı Diondra. "Kendimi bok gibi hissediyorum, bütün bir tane istiyorum."

Trey öfkeli bir bakış fırlatıp cebindeki sakızlardan birini kıza attı, bir taraftan da, "Aman be!" diye söyleniyordu.

"Bu nedir?" diye sordu sonunda Ben. Alnından akan sıcak damlaları hissedebiliyordu. Yara yine kanamaya başlamıştı. Başı şimdi daha beter ağrıyor, gözlerinden başlayan ağrı ensesine, oradan da omuzlarına inerek zonkluyordu. Sanki bulaşıcı bir hastalık bütün vücudunu sarmak üzereydi. Ensesini ovuşturduğunda eline kıvrık hortum düğümleri gibi yumrular geldi.

"Şeytan otu kanka, hiç duymadın mı?" Trey avcuna toz maddeden bir parça döktü. Atların şekere uzandığı gibi burnunu uzatıp tüfek patlamasına benzer bir gürültüyle burnuna çekti, sonra başını arkaya atıp birkaç adım geriledi. Tekrar baktığında, *burada ne arıyorsunuz,* der gibi şaşırmış ve kızgın bakışlarla onları süzdü. Burnu ve ağzı, koyu bir turuncuya dönüşmüştü.

"Ne s.kime bakıyorsun sen öyle Ben Day?"

Trey'in göz bebekleri sanki görünmez bir sinekkuşunu takip ediyormuş gibi bir büyüyüp bir küçülüyordu. Diondra da kendi payına düşeni hayvani bir iştahla burnuna çektikten sonra kahkahalarla dizlerinin üzerine düştü.

İlk üç saniyesi neşeli kahkahalardı, sonra bir anda boğulurcasına gülmeye döndü, sanki piyango vurmuş da inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Ağlıyor, gıdaklayarak gülüyor, kendini karların üzerine atıyor, dört ayak üzerinde kahkahalar atıyordu. Sonra kusmaya başladı, peynirli naço ve kalın spagetti, tatlı kusmuk neredeyse hoş koktu Ben'in burnuna.

Diondra başını kaldırdığında ağzından hala bir spagetti sallanıyordu. Kız farkına varana kadar, ipe benzeyen makarna ağzından sallanmaya devam etti, sonra parmaklarıyla tutup çek-

ti. Ben, spagettinin yukarı çıkarken kızın gırtlağını gıdıkladığını hissedebiliyordu. Diondra hala dört ayak üzerindeyken kahkahalar atarak makarnayı yere fırlattı ve attığı şeye baktığında, bir bebek gibi yüzünü ekşitti. Sonra dünyanın sonu gelmişçesine ağlamaya başladı.

"Diondra, iyi misin, bebe...?" diye söze başladı Ben.

Kız boğazını ileri atıp midesinde ne kaldıysa, hepsini Ben'in ayakkabılarına doğru kustu. Oğlan, püsküren kusmuktan kaçtıktan sonra durup dört ayak üzerinde ağlayan Diondra'yı seyretti.

"Babam beni öldürecek!" diye uludu yine kız, terden saç dipleri sırılsıklamdı. Karnına baktığında yüzü yine buruştu. "Beni *öldürecek*."

Trey, Diondra'yı görmezden gelip bütün dikkatini Ben'de yoğunlaştırmıştı. Tek bir parmağını uzatarak, oyalanmayı bırakıp şeytan otunu almasını emretti. Ben burnunu uzattığında, silgi ve karbonat kokusu aldı.

"Bu nedir, kokain falan mı?"

"Beynin için pil asidi gibi bir şey. İçine çek."

"Abi, zaten bok gibiyim. Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum. Çok açım dostum."

"Olacaklar için buna ihtiyacın var. Çek içine."

Diondra yine kıkırdamaya başlamıştı. Bej fondöteninin altındaki yüzü bembeyazdı. Pembemsi kusmuğun üzerinde bir naço parçası, Ben'in ayağına doğru yüzüyordu. Ben, yerini değiştirdi. Sonra sırtını verip onları seyreden sığırlara döndü. Bir parça tozu avcuna boşalttığında, bir kısmı rüzgarla uçuşmaya başladı. Neredeyse yarısı uçtuktan sonra sesli ve onlarınki ka-

dar sahte bir gürültüyle tozu burnuna çekti. Yine da tamamını içine çekmemişti.

İyi de etmişti, çünkü beyni bir anda patlayacak gibi oldu. Klor kadar güçlüydü ama daha dikenliydi. Başının içinde ağaç dallarının kırıldığını, beynindeki damarların yandığını hissedebiliyordu. Sanki bütün damarları kordan metale dönüşmüştü, bilek kemikleri bile ağrıyordu. Bağırsaklarının yılanlar gibi içinde oynaştığını fark ettiğinde, bir anlığına altına edeceğini sandı ama bunun yerine barda içtiği biranın bir kısmını püskürttü, gözleri kararark yere devrildi.

Başı, çatlayacakmış gibi zonkluyor, yüzündeki bütün damarlar atarken canı yanıyordu. Saatte yüz otuz kilometre hızla koşabilirmiş gibi hissediyordu kendini. Belki de koşmalıydı çünkü olduğu yerde durursa sanki göğsü açılacak, içinden fırlayan iblis, Ben'in kanına bulanmış kanatlarını silkeleyecek, bu dünyada kapana kısılmış bir yaratık gibi başını yukarı kaldıracak ve cehennemine dönme arzusuyla göğe yükselecekti.

Sonra bir silaha ihtiyacı olduğunu, kafasına sıkıp bu işi bitirmesi gerektiğini düşündüğü anda içinden kocaman bir rahatlama balonu yükselip damarlarında dolaştı. Nefesini tuttuğunu fark ettiğinde, havayı oburca yutmaya başladı. Ardından kendini fena halde iyi hissetti. İyi ki nefes almayı akıl etmişti, *demek nefes almam gerekiyormuş*, diye düşündü.

Genişlediğini, inkar edilemez bir şekilde büyüdüğünü hissediyordu. Sanki ne yaparsa yapsın, doğruyu yapmış olacaktı, *evet efendim, tabii efendim*, sanki önündeki aylarda ihtiyacı olacak bütün seçenekler gökyüzüne dizilmişti ve kermesteki oyuncak hayvanlar gibi tüfeğiyle hepsini teker teker yere

indirdiğinde, büyük bir ödül kazanacakmış gibi hissediyordu kendini. Büyük. Ben için kocaman bir *oleey*, dünya artık onu omuzlarına alıp coşmaya başlayabilirdi.

"Bu lanet olasıca şey de ne?" diye sordu. Sesi, zorla hareket ettirilen ağır bir kapı kadar katı çıkmıştı.

Trey onu duymazdan gelip Diondra'ya göz attı. Karın içinde kıpkırmızı kesilmiş ellerinden tutup kızın yerden kalkmasına yardım etti. Ben anlam veremese de sanki kızı küçümser bir hali vardı. Sonra kamyonetinin arka tarafında bir şeyler aranmaya başladı. Geri geldiğinde elinde kar kadar gibi mavi ışıltılar saçan bir balta vardı. Baltanın keskin başını Ben'e uzattığında oğlan, kollarını iki yanına yapıştırdı. "Yoyoyoyoyo, almam için beni zorlayamazsın," dedi. Sanki yeni doğmuş bir bebeği kucağına alması istenmiş gibi direniyordu. *Hayırhayırhayırhayır.*

"Al şunu."

Ben baltayı aldığında keskin, pas lekeli metalin soğuğunu elinde hissetti. "Bu kan mı?"

Trey yan yan baktı ama cevap verme zahmetine girmedi.

"Ben de baltayı istiyorum!" diye ciyakladı Diondra. Kız kamyonetin arkasına doğru hamle ettiğinde, Ben bu ikisinin arada bir düzüşüp düzüşmediklerini merak etti.

"Bıçağı istemiyorum, bıçak fazla küçük, bıçağı Ben'e ver, o nasıl olsa avlanıyor."

"O zaman Ben'e bunu da verelim," dedi Trey ve Ben'e 10 kalibrelik bir tüfek uzattı.

"O zaman tüfeği ben alayım," dedi Diondra.

Trey kızın elini tutup bıçağı avcuna yerleştirdi.

"Keskindir, şakaya gelmez."

Ama zaten mesele bu değil miydi? Zaten bu ikisi şakalaşmaktan, belki de düzüşmekten başka ne yapıyorlardı ki?

"Ben, yüzünü sil. Her yere kan damlatıyorsun."

Bir elinde balta, diğerinde tüfek olan Ben, yüzünü sildiğinde başı döndü. Kanama artmıştı. Artık saçı ve bir gözü kandan sırılsıklamdı. Soğuktan donuyordu. O anda, kanamadan ölmek üzere insanların üşüdüğünü hatırladı ama Diondra'nın aldığı ceket belini açıkta bıraktığı için üşümesinin normal olduğunu fark etti. Soğuğun yaladığı her yerde tüyleri diken diken oluyordu.

Trey kamyonetin arkasından en son devasa bir kazma çıkardı. Aletin sivri ucu buz saçakları kadar keskin görünüyordu. Ağaç kesmeye giden ormancılar gibi baltayı omzuna attıktan sonra, hala elindeki bıçağa bakıp surat asan Diondra'yı azarladı.

"Lafta mı kalacaksın?" dedi. "Yoksa bu işi yapacak mısın?"

Diondra küskün suratını bırakıp heyecanla başını salladı ve bıçağını istemsizce, oluşturdukları çemberin ortasına bıraktı. Hayır, aslında istemsizce değildi, çünkü onun hemen ardından Trey kazmasını bıçağın yanına yerleştirdi ve Ben'e gözleriyle işaret ederek aynı şeyi yapmasını istedi. Akşam yemeği öncesi dua etmeyi unutan çocuğuna kızan babalar gibi sabırsız bir kınama hali vardı. Ben de tüfeğini ve kazmasını, yerde parıldayan yığının üzerine bıraktı. Kazmanın keskin kenarı, oğlanın kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Diondra ve Trey bir anda ellerinden tuttular. Trey'in eli sert ve sıcak, Diondra'nınkiyse gevşek ve terliydi. Şimdi si-

lahlarının etrafında tam bir çember oluşturmuşlardı. Ayışığı, etraftaki her şeyin üzerinden yansıyor, pırıltılar saçıyordu. Diondra'nın yüzü girintili çıkıntılı bir maske gibi görünüyordu. Çenesini aya doğru kaldırdığında kızın aralanan dudakları ve yerdeki metal yığını, Ben'in ereksiyon olmasına neden oldu ama oğlan umursamadı. Şuurunun arkalarında bir yerlerde, sanki birileri kızgın yağda pişiriyormuş gibi beyni cızırdıyordu. Sonra Diondra, monoton bir sesle ayine başladı.

"Efendimiz, sana kurban getiriyoruz, sana acı ve kan ve korku ve insan doğasının özü öfkeyi getiriyoruz. Seni onurlandırıyoruz, Karanlık Efendimiz. Senin gücünle daha güçlü oluyoruz, senin coşkunla daha da coşuyoruz."

Ben, kızın söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Diondra sürekli dua ederdi. Normal insanlar gibi kilisede dua ettiği gibi, aynı zamanda tanrıçalara, volkanik kayalara, kristallere, bulduğu her boka dua ederdi. Sürekli ilahi bir yardım arayışı içindeydi.

"Bu gece, bebeğini lanet olasıca bir savaşçıya dönüştüreceğiz Dio," dedi Trey.

Elleri çözüldüğünde herkes yerden silahını alarak sessizlik içinde tarlaya doğru yürümeye başladı. Karlı zemin, ayaklarının altında lastik gibi gıcırdıyor, bozulmamış yüzeylerindeki gevrek tabaka gürültüyle kırılıyordu. Ben'in ayakları resmen donmuştu. Sanki ayakları artık bedenine doğal olmayan bir şekilde eklemlenmiş yabancı organlardı. Ama önemli değildi. Ayaklarının donmasının, hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi korunaklı bir baloncuğun içindeydiler. Yaptıkları hiçbir şeyin

endişe uyandıracak bir sonucu olmayacak, baloncuğun içinde kaldıkları sürece, her şey yolunda gidecekti.

"Hangisi Diondra?" diye sordu Trey, durduklarında. Dört Hereford sığırı, karın içinde hemen önlerinde duruyordu. İnsanlardan endişelenmelerine gerek olmadığına karar vermiş gibiydiler. Eh, beyinleri ancak bu kadar çalışıyordu

Diondra duraksadı, parmağını sığırlar üzerinde gezdirdi -sessiz bir, *ooo piti piti, karamela sepeti* tekerlemesi- sonra en büyüğünü, şekilsiz ve ucundan tüyler sarkan büyük penisli bir boğayı işaret etti. Diondra vampirler gibi dudaklarını gererek sırıttığında, köpek dişleri ortaya çıktı. Ben, kızın bir savaş çığlığı atıp öne fırlamasını bekledi ama kız bunun yerine ağır adımlarla yürüdü. Kara bata çıka attığı üç uzun adımda boğaya ulaştı. Av bıçağını hayvanın boğazına sapladığında boğa sadece bir adım gerileyebilmişti.

İşte oluyor, diye düşündü Ben. *İşte bu. Beklenen oluyor. Şeytana kurban veriyoruz.*

Boğanın boğazından akan kan, petrol kadar koyu ve yoğundu *-glug, glug-* sonra bir anda, damarlardan biri yer değiştirdiğinden midir bilinmez, kan fışkırmaya başladı. Kızıl bir çiğ hepsinin üzerine yağıyor, yüzlerini, kıyafetlerini, saçlarını, her şeylerini kırmızıya boyuyordu. Diondra artık çığlık atmaya başlamıştı. Sanki bu ana kadar suyun altındaydı ve birden su yüzeyine çıkmıştı. Kızın çığlıkları, etraflarını saran buzlara yansıyıp yankılanıyordu.

Diondra bıçağını boğanın suratına saplayıp hayvanın gözünü oydu. Göz şimdi koyu kanla dolan yuvasında başın içine dönmüştü. Boğa, kafası karışmış bir halde, sarsak adımlar-

la karların arasında sendeledi, sanki bir kabustan uyanmışçasına sesler çıkarıyordu. Korkmuş ama duygusuz. Kan, beyaz kürkünü kırmızıya boyuyordu. Trey kazmasını aya doğru kaldırdı, hayvani bir çığlık eşliğinde bütün gücüyle hayvanın karnına sapladı. Boğanın arka bacakları bir saniyeliğine boşaldı, sonra toparlanıp, sarhoşlar gibi yalpalayarak yürümeye çalıştı. Diğer hayvanlar, aralarındaki mesafeyi açmış, okul bahçesinde dövüş seyreden çocuklar gibi hem seyrediyor hem de böğürüyorlardı.

"Yakala," diye bağırdı Diondra. Trey dans eder gibi havayı tekmelerken kazmasını başının üzerinde sallıyor, karların üzerinde geniş adımlarla zıplıyordu. Şeytana övgüler düzen bir şarkı söylüyordu. Şarkının nakarat kısmına geldiğinde kazmasını hayvanın sırtına indirip omurgasını parçaladı. Boğa, karların arasına yığıldı.

Ben hareket edemiyordu. Hareket etmek, onlara eşlik etmek demekti, oysa bunu yapmak istemiyordu. Hayvanın parçalanan etini baltasın sapından hissetmek istemiyordu. Aslında yanlış bir şey yaptıklarını falan düşünmüyordu ama yapacağı şeyin ot tüttürmek gibi hoşuna gidebileceğinden, bir kere başladı mı bir daha bırakamayacağından korkuyordu.

İlk defa esrar içtiğinde, sanki sırf o duman için rezerve edilmiş gibi içindeki bir boşluğun dolduğunu hissetmişti. İçinde bu vahşet için de bir boşluğa yer olması mümkündü. İçindeki bir boşluk, bu öldürme hissiyle dolmayı bekliyor olabilirdi.

"Hadi ama Ben, kancıklık yapma," diye seslendi Trey, kazmasıyla havayı defalarca yararak.

Boğa, yere yan yığılmış, üzgün iniltiler eşliğinde uzaylı bir martı ya da katrana batmış tarih öncesi dinozorlar gibi çığlıklar atıyordu. Dehşete düşmüş, sersemlemişti ve fena halde ölmek üzereydi.

"Ben, artık öldürücü vuruşunu yap. Öyle gelip bakmakla olmuyor," diye bağırdı Diondra. Sanki dünyanın en önemsiz şeyinden bahsediyordu. Boğa başını yerden kaldırıp baktığında, kız dişlerinin arasından çığlık atarak *-geber!-* bıçağını bütün gücüyle hayvanın çenesinin altından sapladı, sonra tekrar tekrar saplamaya devam etti. Bu arada bıçak tutmayan eliyle karnını koruyordu.

"Uzak dur D.," dedi Trey, kazmasına dayanıp eğilerek. "Hadi bitir şu işi Ben. Ya yaparsın ya da canına okurum dostum." Ben'in gözleri burnuna çektiği tozdan ötürü hala kıvılcımlar saçıyordu. Ben, şeytan otundan daha fazla çekmiş olmayı diledi. Çektiği azıcık toz nedeniyle hiçbir korku hissetmiyordu ama hala düşünebiliyordu.

"Şans ayağına geldi oğlum. Erkekliğini ispatlama şansı bu. Çocuğunun annesi bile kendi payına düşeni yaptı, seni seyrediyor. Bütün hayatın boyunca, ödü kopmuş hadım oğlanlar gibi mi olacaksın? Herkesin seni itip kakmasına, seni korkutmasına izin mi vereceksin? Ben de senin gibiydim bir zamanlar dostum. Bir daha asla o günlere geri dönmek istemem. Ağzına sıçayım. Baban bile sana nasıl davrandı, görmedin mi? Seni bir tarafına bile takmadı. Ama hak ettiğini alırsın, biliyorsun değil mi? Sanırım biliyorsundur."

Ben buz gibi havayı ciğerlerine çekti. Söylenenler teninin altına sızıyor, onu giderek daha kızdırıyordu. O bir ödlek değildi.

"Hadi Ben, yap şunu. Yap gitsin," diye söylendi Diondra, iğneleyici bir edayla.

Boğa can çekişiyordu. Bir düzine yarasından akan kan, karın üzerinde küçük bir göl oluşturmuştu.

"Öfkeni serbest bırakmalısın kanka. Gücün anahtarı, içindeki öfkeyi serbest bırakmak. Korktuğunu biliyorum dostum ama korkmaktan usanmadın mı?"

Yerde yatan zavallı hayvan, Ben'in midesini bulandırıyordu. İşi ne kadar da çabuk bitmişti. Ben elleriyle baltayı daha sıkı kavradı. Zavallı yaratığın ölmesi, acısına son verilmesi gerekiyordu. Ben ağır baltayı kaldırabildiği kadar başının üzerine kaldırdı ve hızla boğanın kafatasına indirdi. Şok edici bir çatırdama, son bir inlemeyle birlikte hayvanın beyin parçaları ve kemikler etrafa saçıldı.

Ben artık omuzlarındaki kasların daha iyi gerildiğini ve çalıştığını hissedebiliyordu. *Erkek işi.* Bu yeni güçle baltayı tekrar indirdiğinde hayvanın kafatası ikiye bölündü. Boğanın iki ön ayağının son bir kez titrediğini görünce, bu sefer ilgisini hayvanın gövdesine, asıl hasarı yaratabileceği bölüme yöneltti. Baltasını indirip kaldırırken, etrafına kemik ve bağırsak parçaları saçıyordu. "Geber, geber, geber," diye çığlıklar atıyordu. Omuz kasları her vuruşta biraz daha açılıyordu. Sırtı lastik gibiydi. Çenesi ve yumrukları titriyor, kalkmış aleti sertlikten acıyor, sanki bütün vücudu boşalıyordu. *Salla, vur!*

Tüfeğe yönelecekti ki kollarının bütün gücü çekildi. Artık işi bitmişti, öfkesi bedeninden kaçıyor, bütün gücünü alıp götürüyordu. Porno dergilerine bakarken otuz bir çektiğinde ol-

duğu gibi kendinden utandığını, yanlış bir şey yaptığını, güçsüz ve aptal olduğunu hissetti.

Diondra bir kahkaha kopardı. "Hayvan öldükten sonra bizimkinin cesareti geldi," dedi.

"Onu ben öldürmedim mi?"

Hepsi nefes nefese, tükenmiş bir haldeydi. Yüzlerine bulaşan kanı gözlerinden sildiklerinde, rakunlara benziyorlardı. "Seni hamile bırakanın bu salak olduğundan emin misin Diondra?" dedi Trey. "Aletini kaldırabildiğinden emin misin? Küçük kızlarla arasının daha iyi olmasına şaşırmamalı."

Ben, elindeki baltayı yere atıp kamyonete doğru yürümeye başladı. Artık eve dönme zamanının geldiğini, bütün bu olanların annesinin suçu olduğunu, sabah cıngar çıkarmasaydı, bunların başına hiç gelmemiş olacağını düşündü. Annesi sabahleyin saçlarıyla ilgili gürültü koparmasaydı, şimdi evinde, temiz ve sıcak battaniyesinin altında olacaktı. Koridordan odasına kadar ulaşan televizyon sesine kız kardeşlerinin sesleri eklenecek, mutfaktan akşam yemeğinin kokuları gelecekti. Oysa buradaydı, her zamanki gibi birileri yine onunla dalga geçmişti, kendini ispatlamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış ama her zamanki gibi, yetersizliğinden dolayı acı gerçekler yüzüne vurulmuştu. Bu gece, doğru dürüst öldürmeyi beceremediği gece olarak Ben'in hayatında dönüm noktası olacaktı.

Ama şimdi şiddetin ne menem bir şey olduğunu hissedebiliyordu ve daha fazlasını istiyordu. Önündeki birkaç gün içinde bu konuyu düşünecek, yaptıkları aklına gelecek, aklına gelenleri bastıramayacak, o yüzden düşünmek zorunda kala-

cak, öldürmeyi takıntı haline getirecekti. Trey ve Diondra'nın, kendisini tekrar yanlarına alacaklarından artık emin değildi. Ben ise fazlasıyla zavallı, fazlasıyla korkak olduğu için, her zamanki gibi tek başına öldürmeye cesaret edemeyecekti.

Sırtı onlara dönük durdu. Tüfeğin kabzasını omzuna yerleştirip arkasını döndü, parmağı tetiğin üzerinde nişan aldı. Bam! Soğuk hava, kulaklarında çınlarken, tüfeğin kabzasının, *aferin, iyi iş çıkardın,* dercesine eski bir dost gibi omzunu dürttüğünü hissetti. Sonra tüfeğini yeniden doldurup tarlanın iç taraflarına yürüdü ve yine nişan aldı. Bam!

Kulakları hala çınlıyor, soluduğu hava barut kokuyordu ve Trey'le Diondra, ceset tarlasının ortasında, ilk defa hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

Libby Day

Bugün

Oklahoma'da kaldığım zaman diliminde Lyle dokuz mesaj bırakmıştı. Her yeni mesajında sesi farklı duygu halleri arasında dolaşıyordu. Önce endişeli, zengin bir dul gibi konuşarak başlamıştı. Sanırım burnunu tıkayarak, afiyetimi soruyor, komiklik yapıyor, sonra rahatsız, sert ve panik olmuş bir halde konuşuyordu. Son mesajındaysa komikliğe geri dönüyordu. "Eğer beni geri aramazsan, yanına geleceğim. Ve cehennem de benimle birlikte gelecek!" diye haykırıyor, ardından ekliyordu: "*Kasabanın Namusu* filmini seyretmiş miydin, bilmiyorum."

Seyretmiştim, üstelik Kurt Russell'ın en kötü performansıydı.

Telefonla arayıp adresimi verdikten sonra (benden beklenmeyecek bir tercihti bu aslına bakılırsa) isterse eve gelebilece-

ğini söyledim. Fonda bir kadının kim olduğumu sorduğunu, kim olduğumu öğrendikten sonra bir şey sormasını istediğini -*soruver işte, aptallaşma, soruver-* ve Lyle'ın ahizeyi uzak tutmaya çalıştığını duyabiliyordum. Belki Magda, Runner'la ilgili neler olduğunu öğrenmek istiyordu. İstese anlatırdım. Aslında konuşmak istiyordum, yoksa yatağa girip sonraki on yıl boyunca hiç çıkmayabilirdim.

Beklerken saçlarımı boyadım. Ben'in yanından dönerken, yoldaki bir marketten saç boyası almıştım. Her zamanki rengi almayı planlamıştım -Platin Kıvılcım- ama sonunda kutunun üzerinde yılışık yılışık gülen kızıl saçlı bir kız olan Kızıl Şımarık rengini almıştım. Daha az bakım gerektiriyordu, evet, zaten hep daha az bakım gerektirenini tercih ederdim.

Ben, anneme ne kadar benzediğimi söylediğinden beri bir parça değişiklik yapmak istemiştim. Değişiklik fikrine karşı koyamıyordum. Belki Diane'in karavanına, ölümden dirilmiş bir Patty Day gibi gittiğimde, belki bu sefer beni içeri alırdı. Lanet olasıca Diane, hala aramamıştı.

Yanık kokan kan kırmızısı kimyasalı başıma sürdüm. Kapı çaldığında hala on dört dakikam vardı. Lyle. Elbette erken gelmişti. Sesimi duyduğuna ne kadar rahatladığını söyleyerek telaşla içeri girdi, sonra geri çekildi.

"Bu da ne, balyaj mı yapıyorsun?"

"Kızıl saça geri dönüyorum."

"Ah. İyi. Yani, güzel. Doğala dönüş."

Kalan on üç dakika boyunca Lyle'a, Runner ve Diondra ile ilgili öğrendiklerimi anlattım.

"Pekala," dedi Lyle, sola bakıp kulağını bana çevirerek. Yine dinleme-düşünme moduna geçmişti. "Yani Ben'e göre, Ben o gece kısa süreliğine eve gitti. Annenle büyük bir kavga etti, sonra tekrar evden çıktı ama olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ben'e göre öyle," diye başımı salladım.

"Peki, Runner'a göre? Ya Runner'ın borcundan dolayı aileni Trey öldürdü ya da Ben'le Trey, aileni ve Diondra'yı bir tür şeytan ayininde öldürdü. Runner, kız arkadaşının ifadesini geri çekeceğini duyduğunda ne söyledi?"

"Küfrederek selamını yolladı. Saçlarımı yıkamam lazım."

Koridor boyunca elleriyle duvarlara dokunurken düşünceli bir halde peşimden banyoya geldi.

"O geceyle ilgili özel bir şey söyleyebilir miyim Libby?"

Duş başlığından sular damlarken küvete eğilmiştim ama söylemesini bekledim.

"Yani demek istediğim, sana da bu işi iki kişi yapmış gibi gelmiyor mu? Sanki? Michelle'in ölümü... Yani annen ve Debby, nasıl söylesem, neredeyse kovalanarak avlanmıştı. Oysa Michelle üstündeki yorganla yatağında öldü. İkisinin arasında fark var. Yani bence."

Zihnimde Karanlık Yer görüntüleri uçuşurken hafifçe omuz silktim, sonra Lyle'ın sesini duyamayayım diye duş başlığını başıma tuttum. Başımdaki boya, küvetin içine şarap renginde akıyordu. Başım hala aşağıdayken Lyle'ın duş başlığını elimden alıp saçlarımı elleriyle sıvazladığını hissettim. Beceriksizce, hiç de romantik olmayan bir şekilde sadece işini yapıyordu.

"Saçlarında hala boya vardı," diye bağırdı suyun gürültüsünü bastırmak için, sonra başlığı tekrar elime verdi. Doğrulduğumda yine uzanıp kulak mememi sıvazladı. "Kırmızı şeyden kulağında da kalmış. Küpelerinle uyuşmazdı."

"Kulaklarım delik değil," dedim, saçlarımı tarayıp rengin tutup tutmadığını incelerken. Ailemin cesetlerini düşünmemek için büyük çaba harcıyor, bütün dikkatimi saçlarıma vermeye çalışıyordum.

"Sahi mi? Bütün kızların, kulaklarını deldirdiğini sanırdım."

"Kulaklarımı delecek kimsem olmadı."

Lyle hüzünlü bir gülümsemeyle saçlarımı taramamı seyretti.

"Nasıl olmuş saçın?" diye sordu.

"Kuruyunca anlayacağız."

Oturma odasına geçip hantal kanepeme oturduk. İkimiz de kanepenin bir ucuna oturmuş, yeniden başlayan yağmuru dinliyorduk.

"Trey Teepano, cinayet gecesi başka yerdeydi," dedi sonunda.

"Eh, Runner'ın da sözüm ona bir tanığı vardı. Belli ki bir tanık bulmak o kadar da zor değil."

"Belki ifadeni resmi olarak geri çeksen iyi olur."

"Emin olmadan hiçbir şeyi geri çekmiyorum," dedim. "Hala emin değilim."

Yağmur hızlanırken, *keşke bir şöminem olsaydı*, diye düşündüm.

"Cinayetlerin işlendiği gün çiftliğe haciz geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Lyle.

Başımla onayladım. Lyle ve dosyaları sayesinde, bilgi dağarcığımdaki kırk bin bilginin arasında bu da vardı.

"Sence bir anlamı yok mu?" dedi. "Bütün bunlar tuhaf görünmüyor mu? Sanki gözümüzün önünde olan bir şeyi kaçırıyormuşuz gibi gelmiyor mu? Bir kız yalan söylüyor, çiftlik batıyor, bir kumarbaz akıl almaz bir şekilde, şeytana tapan bir müşterek bahisçiye borç takıyor. Üstelik hepsi aynı gün oluyor."

"Üstelik davayla ilgili herkes yalan söyledi, hala yalan söylemeye devam ediyor."

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Biraz televizyon seyredebiliriz," dedim. Kumandadan televizyonu açıp arkaya kaykıldım ve saç rengimi kontrol etmek için bir tutam saçı gözümün önüne tuttum. Şok edici bir şekilde kırmızı görünüyordu ama şok olmamam gerekirdi, çünkü zaten resmen kendi saç rengimdi.

"Biliyor musun Libby, seninle gurur duyuyorum," dedi Lyle istifini bozmadan.

"Aman böyle söyleme, kulağa fena halde patronluk taslıyormuşsun gibi geliyor. Böyle yaptığında tepem atıyor."

"Patronluk taslamıyordum," dedi sesini yükselterek.

"Hiç gelemiyorum böyle şeylere."

"Patronluk taslamıyordum, gerçekten. Yani, seni tanımak çok hoş."

"Aman, ne heyecanlı. Ben buna değerim."

"*Elbette* değersin."

"Lyle, yapma, tamam mı?" Bir dizimi çeneme çektim, sonra ikimiz de televizyondaki yemek programını seyrediyormuşuz gibi yaptık. Sunucunun sesi, odanın içinde çınlıyordu.

"Libby?"

Acı çekiyormuşum gibi ona doğru gözlerimi devirdim.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ne?"

"Hiç San Bernardino yakınlarındaki yangını duymuş muydun? 1999 yılında, yangın seksen evi ve doksan bin dönüm toprağı küle dönüştürmüştü."

Omuz silktim. Koca California yanıp kül olmuş gibi geliyordu kulağa.

"Yangını başlatan çocuk bendim. Amacım, yangın çıkarmak değildi. Ya da en azından yangının kontrolden çıkmasını amaçlamamıştım da diyebiliriz."

"Ne diyorsun sen?"

"Sadece çocuktum, on iki yaşımdaydım, öyle ateş yakma meraklısı falan da değildim, ama bir gün elime bir çakmak geçti. Nereden bulduğumu bile hatırlayamıyorum ama çakmağı çakmak hoşuma gitmişti, bilirsin işte. Bizim evin arkasındaki tepede sıkılmış bir şekilde dolaşıyordum. Yolum bir sürü ot ve bir sürü başka şeyle doluydu. Sonra bir yandan yürüyüp bir yandan çakmağımı çakarken otların tepesini ateşe verip veremeyeceğimi merak ettim. Hani şu tüylü tüylü başları olan otlar neydi?"

"Tilki kuyruğu."

"Sonra bir baktım hepsi alev almaya başladı. Etrafımda yaklaşık yirmi kadar mini yangın vardı. Otlar, küçük meşaleler gibi yanıyordu. Kış olmasına rağmen sıcak pasifik rüzgarlarının estiği dönemdi. O yüzden otlar ateşi birbirine geçirmeye başladı. Biri yandıkça yanındakine eğilip onu da tutuştu-

ruyordu. Bir rüzgar daha esince, bir anda elli metreye yayılıyordu. Sonra orada burada ufak tefek yangınlar başladı. Ama hepsi biraraya gelince, büyük bir yangındı."

"O kadar hızlı mı oldu?"

"Evet, sadece birkaç saniyede, bir bakmışsın *yangın* her yeri sarmış. Bir anlığına, sanki yaptığımı geri alabilirmişim gibi bir hisse kapıldım ama hayır. Artık beni aşıyordu. Ve... ve her an daha da kötüleşiyordu. Üstesinden hiçbir zaman gelemeyeceğim bir şeyin tam ortasına düştüğümü düşündüğümü hatırlıyorum. Ve tabii ki bunun üstesinden asla gelemedim. O kadar genç olup böyle bir şeyi kavramak çok zordu."

Bu aşamada bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Yangını bilerek çıkarmamışsın Lyle. Korkunç şanslı bir çocukmuşsun."

"Evet, biliyorum. Ama tam da bu yüzden kendimi, bilirsin işte... seninle özdeşleştiriyorum. Hikayeni araştırmaya başladığımda, *o da benim gibi olabilir*, diye düşünmüştüm. Kontrolün tamamen elinden kaçtığı o çaresizlik anını ancak o bilebilir, diyordum. Biliyorsun işte, ifaden ve sonrasında olanlar..."

"Biliyorum."

"Bunu başka kimseye anlatmamıştım. Yani, bile isteye anlatmamıştım. Yani düşündüm ki..."

"Biliyorum. Sağol."

Daha iyi bir insan olsaydım, Lyle'ın kolunu sıcak bir şekilde sıkar, onu anladığımı anlamasını sağlardım. Ama öyle biri değildim ve teşekkür etmek bile yeterince zordu. Buck, onu beslemem için yalvaran gözlerle kanepede aramıza zıpladı.

"Eee, şey... Bu haftasonu ne yapıyorsun?" dedi Lyle, kanepenin kenarıyla oynayarak. Krissi de aynı kenara yüzünü bastırıp ağlamıştı.

"Hiçbir şey."

"Şey, annem benim için düzenlediği doğumgünü partisine gelip gelmeyeceğini merak ediyordu," dedi. "Birkaç arkadaşla yemek falan yiyeceğiz, o kadar."

İnsanlar doğumgünlerini kutlardı. Yetişkinler bile doğumgünü partileri düzenlerlerdi ama Lyle söyleyince gözümün önünde palyaçolar, balonlar ve midilliler uçuştu.

"Ah, muhtemelen arkadaşlarınla rahat rahat görüşmek istersin," dedim televizyon kumandasını aranarak.

"Doğru. O yüzden seni davet etmiştim."

"Ah. Tamam o zaman."

Gülümsememeye çalışıyordum çünkü çok kötü görünebilirdi ve bir yandan da ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. Tam yaşını soracaktım ki -1999 yılında on iki yaşındaysa, aman Tanrım, daha yirmi iki yaşında mı yani?- televizyonda haberler başladı. Lisette Stephens dar bir vadide bu sabah ölü bulunmuştu. Aylar önce öldürülmüş olduğu bildiriliyordu.

Patty Day

3 Ocak 1985

Saat 00:01

Çökmüş, tükenmiş, bozulmuş Kinnakee. Patty buralardan taşınsa kasabayı kesinlikle özlemezdi. Özellikle, kısacık mesafelerde bile titremekten insanın kemiklerine yer değiştirten kış mevsimlerini hiç özlemezdi.

Eve vardığında, kızlar çoktan uykuya dalmıştı. Michelle ve Debby her zamanki gibi yere yayılmıştı. Debby oyuncak ayısını yastık gibi başının altına koymuş, Michelle ise günlüğünü kolunun altına almış, bacağını rahatsız bir şekilde kıvırmış, kalemini emiyordu. Libby yataktaydı, hep rahat ettiği gibi tortop olmuş, yumruğunu çenesine dayamış, dişlerini gıcırdatıyordu.

Patty kızları düzeltmeyi geçirdi aklından ama uyanmalarını istemiyordu. Bunun yerine, eşikten bir öpücük üfleyip kapıyı

kapatırken sidik kokusu yine burnuna çarptı. Çarşafları değiştirmeyi yine unutmuştu.

Bebek kıyafetlerinin olduğu torba tamamen yanmıştı, şöminenin dibinde sadece birkaç kumaş parçası kalmıştı. Alevlere direnmiş, üzerinde mor bir yıldız görünen beyaz bir kumaş parçası küllerin arasında yatıyordu. Patty şömineye bir odun daha atıp, kumaş parçasını üzerine koydu, hepsinin ortadan kalktığından emin olmak istiyordu. Sonra Diane'i arayarak ertesi gün biraz daha erken, şafak sökerken gelmesini istedi. Eğer Ben gelmemiş olursa, onu aramaya çıkacaklardı yine.

"Yanında birisi olsun istersen, şimdi de gelebilirim."

"Yo, yatıyorum ben de şimdi," dedi Patty. "Zarf için teşekkürler. Paradan bahsediyorum."

"Şimdiye kadar bir sürü avukatı aradım, sabaha elimizde iyi bir liste olacak. Merak etme, Ben eve gelecektir. Muhtemelen paniklemiştir. Belki geceyi başkasının evinde geçirir. Sonra ortaya çıkar."

"Onu çok seviyorum Diane..." diye başladı Patty ama kendisini tuttu. "İyi geceler."

"Sabah gelirken kahvaltılık gevrek getireceğim, bugün unutmuşum."

Kahvaltılık gevrek. Bunu duymak öylesine normal gelmişti ki Patty midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Odasına gitti. Oturup düşünmek, iyice düşünüp taşınıp daha derine inmek istiyordu. İçi sıkılıyordu. Sıkıntıyı bastırmaya çalışırken hapşırığını bastırmaya çalışıyor gibi hissetti kendini. Sonunda kendisine iki parmak viski doldurup kalın

gece kıyafetlerini üzerine geçirdi. Saatin geç olduğunu, biraz rahatlayıp dinlenmesinin iyi olacağını düşünüyordu.

Ağlayacak gibi oldu -öyle de rahatlayabilirdi- ama ağlamadı. Yatağa girip çatlak tavanı seyretmeye başladı. Bir taraftan da *artık çatıyı dert etmek zorunda kalmayacağım,* diye düşünüyordu.

Yıllardır bir türlü değiştirmeye fırsat bulamadığı, yatağının yanındaki yırtık pencere sinekliğini görmek zorunda kalmayacaktı. Sabahları kalkıp canı kahve çektiğinde, kahve makinesinin sonunda tamamen bozulduğunu görmek zorunda kalmayacaktı. Emtia fiyatları, işletme giderleri, Runner'ın onun adına aldığı ve limitlerini sonuna kadar doldurup Patty'yi ödeyemeyeceği bir borcun altına soktuğu kredi kartı faizleri ile ilgili endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Cates ailesini, en azından uzunca bir süre boyunca görmek zorunda kalmayacaktı. Runner'ın sürekli horozlanmasını, davayı, hayallerini, altın saat takan yağlı saçlı avukatı, onun kendisini avuturken bir yandan da nasıl bir anne olduğunu yargılamasını kafasına takmak zorunda kalmayacaktı. Avukatın kaz tüyü yastık ve yorganların içinde karısına, anne Day'in ve kir pas içindeki çocuklarının hikayesini anlattığını düşünerek uykuları kaçmayacaktı. Ben'in hapse girmesi sorun olmayacaktı. Artık onunla, hatta tüm çocuklarıyla yeterince ilgilenemediği için kendini suçlamayacaktı. Artık bir şeyler değişecekti.

Son on yıldır ilk defa hiçbir şey için endişelenmiyordu, o yüzden ağlamadı.

Saat biri geçmiş olmalıydı ki Libby kapıyı çarparak açtı ve uyuklayarak annesinin yatağına girdi. Patty iyi geceler öpü-

cüğü verip onu sevdiğini söyledi. Çocuklarından birine bunu sesli olarak söyleyebildiği için mutluydu ama Libby öyle hızlı uyuyakaldı ki Patty, kızının bunu duyup duymadığını bilemedi.

Libby Day

Bugün

Sanki annemi rüyamda görmüşüm gibi bir hisle uyandım. Sürekli dalga geçtiğimiz havuçlu, turplu, bazen de bayat meyveli o saçma hamburgerler burnumda tütüyordu. Et yemediğim için, olağan bir şey değildi bu ama o hamburgerleri çekiyordu canım şu anda.

Hamburgerin nasıl pişirildiğini tahmin etmeye çalışırken, Lyle yeni bir görev emrini bildirmek üzere aradı. Bir görev daha kalmıştı. Lyle sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. Konuşmam gereken tek bir kişi kalmıştı ve bir sonuç çıkmazsa, görevi anında bırakabilirdim.

Trey Teepano. Trey Teepano'yu bulmaya çalışmalıydım. Adamın izini bulmanın çok zor olacağını söyleyecektim ki Lyle adresi verdi. "Kolay oldu, kendi işini kurmuş. Teepano Gıda," dedi Lyle. "Aferin sana," demek istedim -bunu söyle-

mek ne kadar zor olabilirdi ki?- ama bir şey söylemedim. Lyle, Trey'le konuşmam karşılığında, Magda ve arkadaşlarının beş yüz dolar ödeyeceklerini bildirdi. Aslında bedavaya yapmam gerekirdi ama teklifi kabul ettim.

Cevabı bulmadan rahatlayamayacaktım. Ben'in bir şeyler bildiğinden artık adım gibi emindim ama bana söylemiyordu. Öyleyse devam etmeliydim.

Bir keresinde televizyonda fazlasıyla duygulu bir aşk uzmanını seyretmiştim. Şunu öneriyordu: "Cesaretinizi kaybetmeyin. Doğru kişiyi bulana kadar, bütün ilişkileriniz başarısızlıkla sonuçlanacaktır." Ben de bu acıklı cevap arayışımda aynen böyle hissediyordum. O gece olanları anlamama yardım edecek doğru kişiyi bulana kadar, konuştuğum herkes beni yarı yolda bırakacaktı.

Teepano Gıda'ya giderken Lyle da benimle gelecekti. Kısmen Trey Teepano'nun nasıl biri olduğunu görmek istiyordu, kısmen de sanırım adama gıcık kapıyordu. ("Şeytana tapanlara hiçbir zaman güvenemedim.")

Teepano Gıda, Kansas Manhattan'ın doğusunda, birkaç köyün çevrelediği arazilerin arasında bir yerdeydi. Siteler boş ve temiz görünüyordu. Tıpkı insanların sadece yaşıyormuş gibi yaptıkları Lidgerwood'daki sahte Vahşi Batı hatıralık dükkanlarını andırıyordu.

Sol tarafımda kutuya benzeyen evler bittikten sonra önümüze çimlerden oluşan zümrüt gibi bir göl çıktı. Golf sahası. Yepyeni ve küçüktü. Soğuk sabah yağmurunda, birkaç adam çimlik alanda golf sopalarını savururken, yeşilin içindeki sarı ve pembe bayraklar gibi görünüyordu. Sonra sahte evler, sah-

te çimenlik ve pastel renkli gömlekler giymiş adamlar birden gözden kayboluverdi. Artık beklentiyle bizi seyreden güzel Jersey sığırlarıyla dolu bir mera vardı önümüzde. Ben de hayvanlara baktım. Sığırlar, sizi gerçekten gördükleri izlenimini veren az sayıdaki hayvanlardandı. Gözlerimi onlardan ayırmadığım için de Teepano Gıda ve Çiftlik Malzemeleri tabelalı tuğla binayı kaçırdım. Lyle parmağıyla omzumu dürterek "LibbyLibbyLibby," diye uyarıyordu. Frene bassam da yolda en az yirmi metre kaydık. Uçmaya benzer bu duygu, bana Runner'ı hatırlattı. Beni ellerimden tuttuktan sonra havada çevirip bıraktığında da bütün kaslarım boşalmıştı. Hırsla gaza basıp geri viteste çakıl park yerine girdim.

Dükkanın önünde sadece bir araba vardı. Dahası her yerde bir terk edilmişlik havası hakimdi. Tuğlaların arasındaki çimento harç kirlenmişti ve ön kapıya yakın eski bir atlıkarıncanın -bir turu yirmi beş sent- oturakları yoktu. Dükkanın önündeki geniş ahşap merdivenlere yürüdüğümde, vitrindeki neon ışıklar göz kırptı. "Lama Bulunur!" Neon tabelada görmeyi bekleyeceğim son şeydi bu. Direklerden birinin üzerinde tangırdayan teneke tabelada böcek ilacı reklamı vardı. Son basamağa ulaştığımızda Lyle, "Firavun bıldırcını da ne ki?" diye sordu. Kapıyı açtığımda üstündeki çan çaldı. İçerisi, dışarıdan daha soğuktu. Havalandırma buz gibi hava üflerken, hoparlörlerden beyin kanamasına neden olabilecek kakafonik bir caz müziği yayılıyordu.

Uzun tezgahın arkasında tüfeklerin kilitli olduğu pırıltılı cam dolaplar, dingin bir göl yüzeyi gibi baştan çıkarıcıydı. Gübre ve toprak torbaları, tarım ilaçları ve eyerler,

dükkanın arkalarına doğru uzanıyordu. En dipteki duvarda, gözlerini kırpmadan duran tavşanları barındıran tel kafesler vardı. *Dünyanın en aptal hayvanı*, diye düşündüm. Sürekli oturan, fazlasıyla ürkek ve her yere sıçan bir hayvan almayı kim isterdi ki? Bazıları tavşanlara tuvalet eğitim verilebileceğini iddia eder ama koskoca bir yalandan başka bir şey değildir bu.

"Sakın... Biliyorsun," diye başladı Lyle, engizisyon hakimi moduna girmiş halde etrafını telaşla kolaçan ederken. "Biliyorsun, sakın..."

"Biliyorum, tamam."

Çıldırtıcı caz müziği devam ederken Lyle, "Merhaba?" diye seslendi. Ortalıkta ne bir tezgahtar ne de müşteri vardı. Sonuçta yağmurlu bir salı günüydü ve henüz öğlen bile olmamıştı. Müzik ve gözlerimizi acıtan floresan lambalarının altında taş kesildiğimi hissettim. Sonra dükkanın arka taraflarında, reyonlardan birinde, birisinin eğilip kalktığını fark ettim ve ona doğru yürümeye başladım. Saçlarını atkuyruğu yapıp arkadan bağlamış adam, esmer ve kaslı bir tipti. Bizi görünce irkilerek ayağa kalktı.

"Ah, kahretsin!" dedi gerileyerek. Önce bize, sonra kapıya baktı, sanki dükkanı açtığını unutmuş gibiydi. "Girdiğinizi duymamışım."

"Muhtemelen müziktendir," diye bağırdı Lyle, tavanı işaret ederek.

"Sesi çok mu yüksek? Haklı olabilirsiniz. Bekleyin." Arkadaki ofise girerek gözden kaybolduğunda müzik birden susuverdi.

"Şimdi iyi mi? Nasıl yardımcı olabilirim?" Bir tohum torbasına dayandı ve müziği kapatmaya değer bir şeyler söylememizi beklercesine bize baktı.

"Trey Teepano'yu arıyordum," dedim. "Dükkanın sahibi o mu?"

"Trey benim ve evet, buranın sahibiyim. Sizin için ne yapabilirim?" Topukları üzerinde yaylanıp dudaklarını kısarken gergin bir hava yaratıyordu. Baktığın açıya göre değişmekle birlikte, ihtiyar-delikanlı yüzüyle son derece yakışıklı bir adamdı.

"Peki."

Peki ama ne diyeceğimi bilmiyordum. İsmi, sihirli bir sözcük gibi beynimde uçuşuyordu ama bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini kestiremiyordum. Bahisçi olup olmadığını ve Diondra'yı tanıyıp tanımadığını sorup onu cinayetle mi suçlayacaktım?

"Şey, ağabeyimle ilgili görüşecektim."

"Ben."

"Evet," dedim şaşırarak.

Trey Teepano, timsahlar gibi soğuk soğuk güldü. "Bir an kim olduğunu düşünmek zorunda kaldım ama sonra tanıdım. Sanırım kızıl saç ve aynı yüz çizgileri sayesinde. Sen hayatta kalansın, değil mi? Debby?"

"Libby."

"Doğru. Ve siz kimsiniz?"

"Ben sadece arkadaşıyım," dedi Lyle. Lafa atlamamak, Krissi Cates'le görüştüğümüzde yaptığı gibi konuşmamak için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum.

Trey raflardaki sivrisinek ilaçlarını düzeltmeye başladı, çabası o kadar beceriksizceydi ki tıpkı bir kitabı tersten okumaya benziyordu.

"Babamı da tanıyordunuz, değil mi?"

"Runner mı? Runner'ı herkes tanır."

"Onu son gördüğümde sizden bahsetti."

Atkuyruğu saçını arkaya savurdu. "Öyle mi? Öldü mü?"

"Hayır... Oklahoma'da yaşıyor. Sizin o geceki olanlarla... bir şekilde ilişkili olduğunuzu düşünüyor. Belki olanlara ışık tutabilirmişsiniz. Yani cinayetlere."

"Ya, ne demezsin! O moruk her zamanki gibi kafayı sıyırmış."

"O zamanlar, bahisçi gibi bir şey olduğunuzu söyledi."

"Öyleydi."

"Ve şeytana tapıyormuşsunuz."

"Öyleydi."

Bunları ıslah olmuş bir edayla, huzuru kaçmış bir şekilde söylemişti.

"Demek doğru?" dedi Lyle. Sonra suçlu suçlu bana baktı.

"Evet, Runner'ın bana borcu vardı. Hem de çok para. Hatta bütün alacaklarımı alamadım sanırım. Ama o gece evinizde olanları bildiğim anlamına gelmez bu. Bütün bunları on yıl önce geride bıraktım."

"Aslında yirmi beş yıl kadar oldu."

Trey kaşlarını kaldırdı.

"Vay be, sanırım öyle," dedi, hala ikna olmamış gibi. Yılları hesaplarken yüzü buruştu.

"Ben'i tanır mıydınız?" diye üsteledim.

"Çok az, pek değil."

"Kiminle konuşsak sürekli sizin adınız ortaya atılıyor."

"Akılda kalan bir adım var," diye omuz silkti. "Bak, o zamanlar Kinnakee, faşistlerin egemenliğindeydi. Kızılderililer'den hoşlanmazlardı. Yapmadığım birçok şey için parmaklar sürekli beni gösterdi. Tabii *Kurtlarla Dans* filminden önceydi bu, anlatabiliyor muyum? GSM'den önce. O zamanlar herkesin derdi SKA'ydı."

"Efendim?"

"SKA: Suçu Kızılderililere At! Kabul ediyorum, boktan herifin biriydim. İyi biri değildim. Ama o gece, ailene olanlardan sonra, ben... Benim ödüm bokuma karıştı ve arındım. Yani hemen ertesi gün değil ama bir yıl kadar sonra. Uyuşturucuyu bıraktım, şeytana inanmayı bıraktım. Gerçi şeytana inanmayı bırakmak çok daha zor oldu."

"Şeytana gerçekten inanıyor muydunuz?" diye sordu Lyle.

Adam omuz silkti, "Elbette. Bir şeylere inanman gerekir, öyle değil mi? Herkesin inandığı bir şey vardır."

Benim yok, diye düşündüm.

"İçinde şeytanın gücünü taşıdığını düşünürsen, şeytanın gücüne sahip olursun," dedi Trey. "Ama bunlar çok gerilerde kaldı."

"Peki ya Diondra Wertzner?" dedim.

O zaman bize sırtını döndü ve tavşancıklara gidip tellerin arasından parmağıyla onları okşamaya başladı.

"Nereye varmaya çalışıyorsun Deb... şey, Libby?"

"Diondra Wertzner'i bulmaya çalışıyorum. Cinayetlerin işlendiği dönemde kızın Ben'den bebek beklediğini duydum,

sonra ortadan kaybolmuş. Bazıları en son siz ve Ben'le birlikteyken görüldüğünü söylüyor."

"Ah, lanet olasıca Diondra. O kızın bir gün başıma bela olacağını biliyordum." Bu sefer daha rahat gülümsedi. "Vay be, Diondra ha? Onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sürekli bir yerlere kaçar, sürekli drama yaratırdı. Evden kaçar, ailesi ortalığı ayağa kaldırdıktan sonra geri dönerdi. Bir süre hepsi evcilik oynadıktan sonra, ailesi yine gıcıklık yapmaya başlardı -kızı çok ihmal ederlerdi- ve Diondra da yeni bir dramaya ihtiyaç duyduğu için çılgınlıklar yapmaya başlar, ardından evden kaçardı. Tıpkı pembe dizilerdeki gibi. Sanırım en sonuncusunda, artık eve dönmenin bir anlamı kalmadığına karar vermiş olmalı. Telefon rehberlerine baktınız mı?"

"Kayıp kişiler listesinde adı var," dedi Lyle. Sonra hemen bana bakıp konuştuğu için kızıp kızmadığımı anlamaya çalıştı. Kızmamıştım.

"Aman, onun keyfi yerindedir," dedi Trey. "Bana sorarsanız, o manyakça isimlerinden biriyle bir yerlerde yaşıyordur."

"Manyakça isimler mi?" dedim, sesini çıkarmasın diye elimi Lyle'ın koluna koyarak.

"Ah, öyle önemli bir şey değil. Diondra her zaman, farklı olmaya çalışan kızlardan olmuştur. Bir gün bakarsınız Britanya aksanıyla konuşmaya başlar, ertesi gün güney aksanına döner. Kimseye gerçek adını söylemezdi. Mesela güzellik salonundan randevu mu alacak, hemen bir isim yumurtlardı. Pizza siparişi mi verecek, başka bir isim verirdi. İnsanlarla dalga geçmeyi seviyordu işte. Anlıyor musunuz, oyun oynuyordu.

Ben Dallas'tan Desiree, Ben Londra'dan Alexis. Her zaman... Porno adlarını kullanırdı, anlıyor musun?"

"Porno filmlerde mi oynuyordu?" diye sordum.

"Hayır, isim oyunu gibi. Çocukken evcil hayvanının adı neydi?"

Bakakaldım.

"Çocukken evcil hayvanının adı neydi?" diye üsteledi.

Diane'in rahmetli köpeğinin adını verdim. "Gracie."

"Eviniz hangi sokaktaydı?"

"Rural Route 2."

Kahkaha attı. "Eh, bu pek uymadı tabii. Biraz şırfıntı bir şey olması gerekiyor. Bambi Evergreen ya da buna benzer bir isim işte. Diondra'nınki... Polly bir şey... hah, Palm. Polly Palm. Müthiş, değil mi?"

"Yani hala hayatta olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Omuz silkti.

"Ben'in gerçekten suçlu olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"O konuda hiçbir fikrim yok. Muhtemelen öyledir."

Lyle birden gerildi. Olduğu yerde huzursuzca yaylanırken, işaretparmağıyla sırtımı dürtüyor, beni kapıya doğru çekiştiriyordu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Lyle telaşla. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda, o da aynı şekilde bana baktı. Üzerimizdeki floresan lamba bir anda yanıp sönmeye, üzerimize titrek bir ışık yaymaya başlamıştı. Tavşancıklarsa talaşların içinde telaşla koşuşturuyordu. Trey kaşlarını çatarak lambaya baktığında ışık, azar işitmiş gibi düzeldi.

"Şey, aklınıza bir şey gelirse diye, size numaramı bırakabilir miyim?" dedim.

Trey gülümseyip başını salladı. "Sağol, almayayım."

Sonra arkasını dönüp gitti. Kapıya doğru yürürken müzik yine gürültülü bir şekilde yükseldi. Gökyüzü çatlamaya başlamıştı. Göğün yarısı tamamen siyah, diğer yarısı sapsarı görünüyordu. Birden, tekrar dükkana döndüm. Trey elleri belinde, ofisinden çıkmış bizi seyrediyordu. Arkasındaki tavşanlar, birden birbirleriyle didişmeye başlamıştı.

"Hey Trey, GSM nedir?" diye seslendim.

"G.tten S.kilmiş Mısır, Libby. Köklerimiz orada."

Lyle sıçrayan adımlarla önümde neredeyse dörtnala yürüyordu. Üç büyük adımda arabaya ulaştı, sonra kapıyı açmak için kolu salladı.

Kızgınlığımı bastırarak sürücü koltuğuna oturdum. "Ne?" diye sordum. Bir şimşek çaktı. Güçlü bir yel eserek yerden ıslak çakıl kokusunu havalandırdı.

"Sen arabayı çalıştır önce, buradan hemen uzaklaşalım, çabuk ol."

"Emret komutanım."

Kansas City'ye doğru gitmek üzere arabamı park yerinden çıkardığımda yağmur, kovadan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Beş dakika ilerlemiştik ki Lyle kenara çekmemi istedi, sonra bana dönüp gözlerini patlatarak "Aman Tanrım, buna inanabiliyor musun?" dedi.

Ben Day

3 Ocak 1985

Saat 00:02

Diondra'ların evine vardıklarında köpekler yine çıldırmış gibi havlıyordu. Sanki daha önce hiç kamyonet ya da insan, hatta Diondra'yı görmemişlerdi. Üçü birden arka kapıya yöneldi. Diondra, Ben ve Trey'e kıyafetlerini kapının önünde çıkarmalarını söyledi. Her yere kan damlatmaları doğru olmazdı. "Üstünüzden çıkarın ve top haline getirin, sonra hepsini yakacağız."

Köpekler, Trey'den korkardı. Ona da havlarlardı ama yanına yanaşamazlardı. Trey bir keresinde beyaz olanın ödünü fena halde patlatmıştı, o gün bugündür hepsi adam etraftayken çok temkinli davranırdı.

Trey arkasından kavrayıp gömleğini çıkardı. Tıpkı filmlerdeki adamlar gibi zor yolu seçerdi hep. Sonra sanki düzüşmeye

davet ediyormuş gibi gözleri Diondra'mn üzerindeyken, kotunun düğmelerini çözmeye başladı. Bu halleri çılgın bir ön sevişmeyi andırıyordu.

Ben de gömleğini onun gibi çıkardı ve pantolonunu sıyırdı. Deri pantolon, bacaklarını ter içinde bırakmıştı. Sonra bir anda köpekler etrafını sardı, apış arasını kokluyor, her an mideye indirecekmiş gibi kollarını yalıyorlardı. Köpeklerden birinin burnuna avcunu bastırıp bütün gücüyle hayvanı ittirdi ama hayvan bütün yapışkanlığı ve saldırganlığıyla geri geldi.

"Seninkini emmek istiyor dostum," diye kahkaha attı Trey. "Yakaladığın fırsatı elden kaçırma"

"En azından bana artık dokunamayacak, o yüzden fırsatları değerlendirse iyi olur," diye azarladı Diondra. Kız, bozuk attığında yaptığı gibi başını çevirip saçlarını savurdu. Kotunu çıkardığında, külotunun olması gereken yerde sadece mayo izi vardı. Beyaz et ve ıslak bir kedi gibi kabarmış, siyah kürk. Sonra kazağını çıkarıp iyice büyümüş göğüslerini tutmaya çalışırken, darlıktan kenarlarındaki eti beyaza kestiren sutyeniyle kaldı.

"Ne var?" dedi Diondra, Ben'e terslenerek.

"Yok bir şey, içeri girsen iyi olur."

"Hatırlattığın için teşekkürler ukala dümbeleği." Kıyafetlerini bir tekmeyle diğerlerinin oluşturduğu yığının üzerine fırlattı ve Trey'e -bir şekilde sadece Trey'le konuştuğunu belli ederek- içeriden gaz getireceğini söyledi.

Trey de kotunu ortaya fırlatıp mavi şortuyla kaldı ve Ben'e, bu geceki görevini yerine getiremediğini söyledi.

"Bence hiç de öyle değil," diye homurdandı Ben, ama Trey "Ne dedin sen?" diye sorduğunda, sadece başını sallamakla yetindi. Köpeklerden biri iyice üzerine abanmış, patilerini kalçalarına dayayarak kanlı karnını yalamaya çalışıyordu. "Çekil üstümden," diye azarladı köpeği Ben ve köpek sağa doğru sıçrarken eliyle bir fiske savurdu. Köpek hırlamaya başladığında diğer ikisi de dişlerini çıkararak ona eşlik etti. Ben eve doğru çıplak halde sendeleyerek gerilerken, köpeklere, "Defolun!" diye bağırıyordu. Oysa hayvanlar ancak Diondra geri döndüğünde geriliediler.

"Köpekler güce saygı gösterir," diyen Trey, bir taraftan da çarpık çarpık Ben'in çıplaklığına sırıtıyordu. "Ateş çalısı güzelmiş."

Trey hala çıplak dolaşan Diondra'dan gazı aldı. Kızın göbek deliği neredeyse bir başparmak gibi dışarı fırlamıştı. Trey işiyormuş gibi gaz tenekesini apış arasında tutup kıyafetleri ıslattı. Çakmağını bir parmak hareketiyle çaktı ve POFFF! Kıyafetler ateş aldığında Trey telaşla geriye doğru iki büyük adım attı, hatta neredeyse düşecekti. Ben, onun beceriksizliğine ilk defa tanık oluyordu. Trey'i utandırmak istemeyen Diondra, arkasını döndü. Kızın bu hareketi, gece boyunca Ben'i en çok yaralayan şey oldu. Bebeğini taşıyan ve evlenmek istediği kadın, bu zarif jesti başka bir erkek için yapabiliyordu ama Ben olsa asla yapmazdı.

Kızın, kendisine saygı duymasını sağlaması gerekiyordu.

Diondra ve Trey esrar tüttürürken, Ben kendisini kapana kısılmış gibi hissetti. Bisikleti olmadan eve gidemezdi. Dışarı-

sı çok soğuktu, hem de dondurucu soğuktu. Üstelik kar hızlanmıştı ve rüzgar bacadan içeri üfürüyordu. Tipiye dönüşürse, çiftçi de önlem almadıysa, geri kalan sığırlar sabaha kadar soğuktan donmuş olacaktı. İyi. Çiftçi hiç olmazsa bir ders almış olurdu. Ben, içindeki öfkenin yeniden yükselmeye başladığını hissetti.

Herkese dersini verecekti. Başı hiç belaya girmiyormuş gibi görünen, her beladan sıyrılan bütün o pislik heriflere haddini bildirecekti. Lanet olsun, ayyaş Runner bile, Ben'den daha az aşağılanıyordu.

Herkes, aynen Ben'in öğrendiği yoldan, hiçbir şeyin kolayca elde edilemediğini, birçok şeyin çok çabuk bozulabileceğini anlamayı hak ediyordu.

Diondra deri pantolonun yanı sıra kazara Ben'in kot pantolonunu da yakmıştı. Ben o yüzden Diondra'nın çuval gibi mor kazaklarından birini ve kızın en az iki kere geri almak istediğini söylediği kalın, beyaz spor çoraplarını giymek zorunda kalmıştı.

Artık gecenin o amaçsız saatlerindeydiler. Büyük olay sona ermişti. Ben eğer gerçekten şeytana dua etseydi, onun gücünü gerçekten içinde hissetseydi, bunların ne anlama geleceğini merak ediyordu. Bunların hepsi bir aldatmaca, insanın kendisini inanmaya ikna ettiği durumlardan biri de olabilirdi – Ouija tahtası ya da beyaz karavanıyla dolaşan katil palyaço gibi bir şeydi sonuçta. Üçü de sessiz bir anlaşmayla şeytana kurban verdiklerine gerçekten inanıyorlar mıydı, yoksa kafayı bulup ortalığı kana bulamak için uydurdukları bir mazeret miydi sadece?

Uyuşturucuyu daha erken saatlerde kesmeleri gerekiyordu. Son aldıkları ucuz bir maldı, Ben tozu burnuna çekerken yaşadığı acıdan bunu biliyordu. Uyuşturucu maddenin kendisi bile burnundan girerken zarar vereceğini bildiğinden direnmiş, kaçmaya çalışmıştı. İşte bu, insanlara kötü şeyler yaptıran ucuz uyuşturucuydu.

Trey televizyon seyrederken yavaşça uykuya daldı. Önce gözlerini kırpıştırıyordu, sonra başı aşağı kaymaya başladı, birkaç kere düzeltse de sonunda başı yana düşerek uyuyakaldı.

Diondra çişini yapacağını söyleyerek gittiğinde, Ben oturma odasında yalnız kalmıştı. Bir taraftan da bütün kalbiyle kendi evinde olmayı diliyordu. Yatağında, yorganının altında Diondra'yla telefonda konuştuğunu hayal ediyordu.

Kız asla evden aramazdı, ailesinin kızmasından korktuğu için Ben'in onu evden aramasını da yasaklamıştı. O yüzden Diondra sigara almaya çıktığında, benzin istasyonundaki ya da alışveriş merkezindeki telefon kulübesinden arardı Ben'i. Aslında kendisi için yaptığı tek şeydi bu, dışarı çıkıp Ben'i araması Ben'in kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Kızın böyle bir çaba göstermesinden gerçekten çok hoşlanıyordu. Belki de kızla yüz yüze konuşmaktansa onunla konuşma hayalinden hoşlanıyordu, çünkü son zamanlarda ne zaman biraraya gelseler, Diondra kendisine çok kötü davranmaya başlamıştı.

Ben'in aklına yine kanlı boğa görüntüleri geldi, *keşke silah bende kalsaydı*, diye düşünüyordu. Bunu gerçekten istiyordu, sonra Diondra'nın yatak odasından adını haykırdığını duydu.

Ben köşeyi döndüğünde, Diondra pırıltılı kırmızı telesekreterinin başında duruyordu. Başını yana çevirip çenesini kal-

dırmıştı, sadece, "Sıçtın sen," dedi ve telesekreterin düğmesine bastı.

"Selam Dio, ben Megan. Ben Day konusunda *acayip* tırstım, olanları duydun mu? Hani şu küçük kızları taciz etmiş falan? Kız kardeşim *altıncı* sınıfta. Şükürler olsun, ona dokunmamış ama görüyor musun sen *manyak* herifi? Sanırım polisler onu tutuklamış. Neyse, beni ara."

Bir klik sesinden sonra boğuk ve genizden konuşan başka bir kızın sesi duyuldu. "Selam Diondra, ben Jenny. Sana Ben Day'in şeytan-oğlan olduğunu *söylemiştim.* Olayı duydun mu? Sanıyorum polisten kaçıyormuş. Yarın okulda konuyla ilgili çok büyük bir toplantı olacakmış. Bilemedim, sen de gidecek misin, diye bir sorayım dedim."

Diondra sanki telesekreteri boğazlamak istiyormuş gibi aletin tepesinde duruyordu. Sonra Ben'e dönüp öfkeden kızarmış yüzüyle tükürükler saçarak "Bu da ne böyle?" diye çığlık attı, Ben ise hiç düşünmeden en söylememesi gereken şeyi söyledi. "Eve gitsem iyi olur."

"Eve gitsen iyi mi olur? Bu boktan mesele nedir Ben, neler oluyor?"

"Bilmiyorum, o yüzden eve gitsem iyi olur."

"Yo yo yo yo yo, anasının kuzusu. Seni *beş para* etmez *anasının* kuzusu seni. Ne yani, *eve* gideceksin, polisin gelip seni almasını bekleyeceksin ve hapse atılırken beni burada yalnız bırakacaksın, öyle mi? Burada kahrolasıca *babamın* eve dönmesini beklerken, yalnız bırakacaksın, öyle mi? Hem de kurtulamadığım lanetli *bebeğini* karnımda taşırken, öyle mi?"

"Ne yapmamı istiyorsun Diondra?" Ev. Eve gitmekten başka bir şey düşünemiyordu.

"Bu gece kaçıyoruz. Annemlerin bıraktığı paradan iki yüz dolar kaldı. Sizin evde kaç para vardır?" Ben, Krissi Cates'i öpmenin tutuklanmasına neden olacak bir şey olup olmadığını, söylenenlerin ne kadar doğru olduğunu, polislerin gerçekten onu arayıp aramadığını düşünürken hemen cevap vermedi. Bunun üzerine Diondra ona doğru yürüyüp suratına sıkı bir tokat attı. "Sizin evde kaç para vardır?"

"Bilmiyorum. Biriktirmeye çalıştığım birkaç dolar var. Annem de genelde evde yüz, iki yüz bir şeyler saklar. Ama nereye sakladığını bilmiyorum."

Diondra bir an daldı. Bir gözünü kapatarak alarmlı saatine baktı. "Annen geç saatlere kadar oturur mu, uyanık mıdır?"

"Eğer polisler oradaysa, uyanıktır tabii." Değillerse, şimdiye uyumuş olmalıydı. Söylenenler doğruysa, aklı çıkmış olsa bile annesi uyuyor olmalıydı. Annesinin yeni yıl gecesi uyuyakalması, bütün ailenin en büyük espri konularından biriydi.

"Oraya gidiyoruz, kapıda polis arabası görmezsek de eve giriyoruz. Parayı alır, birkaç eşya toplarsın, sonra buradan s.ktir olup gideriz."

"Ya sonra?"

Diondra yanına gelerek, Ben'in hala acıyan yanağını pışpışladı. Rimeli yanaklarına akmıştı ama Ben hala kıza karşı içinde bir şeylerin kabardığını hissedebiliyordu. Aşk mıydı? Güç mü? Tanımlayamıyordu. Sadece iyi bir şey olduğunu biliyordu.

"Ben, bebeğim, ben karnımdaki çocuğunun annesiyim, öyle değil mi?" Ben hafifçe başını salladı. "Öyleyse beni buradan kaçır. Bizi bu kasabadan götür. Bunu sensiz yapamam ve gerçekten gitmemiz gerekiyor. Batıya gideriz. Bir yerlerde kamp yapar, arabada uyuruz, idare ederiz işte. Yoksa sen hapse girersin, babam da beni öldürür. Bebeği doğurmamı bekler, sonra beni öldürür, anlıyor musun? Çocuğunun yetim kalmasını istemezsin, değil mi? Üstelik kaçma şansımız varken ve bu durumu çözebilecekken bunu istemezsin, değil mi? Hadi gidelim."

"Söylenenleri, o küçük kızların söyledikleri şeyi yapmadım," dedi Ben fısıltıyla. Diondra omzuna yaslanmıştı, kıvırcık saçları oğlanın ağzına giriyordu.

"Yapmış olsan bile, kimin umrunda?" dedi Diondra, başını Ben'in omzundan kaldırmadan.

Libby Day

Bugün

Lyle koltuğunda zıplayıp duruyordu. "Libby, fark ettin mi? Lanet olsun, fark ettin mi?"

"Neyi?"

"Diondra'nın porno adı. Hani sürekli kullandığı sahte isim... Fark ettin mi?"

"Polly Palm. Eee, ne olmuş?"

Lyle sırıtmaya başladığında, karanlık arabada uzun beyaz dişleri parıl parıl parlıyor, diğer her yeri gölgede kalıyordu.

"Libby, ağabeyinin kolundaki dövmeyi hatırlıyor musun? Hani isimler üzerinden tahmin yürütmeye çalışmıştık? Molly, Sally ve hani köpek ismine benzettiğim bir isim..."

"Aman Tanrım."

"Polly'ydi, değil mi?"

"Aman Tanrım," dedim yine.

"Yani, bu bir tesadüf olamaz, değil mi?"

Elbette olamazdı. Sır saklayan herkesin, ortaya çıkmak için kaşınan bir işareti olurdu. Bu da Ben'in işaretiydi işte. Gizli kız arkadaşına duyduğu saygıyı, gizemli dövmesiyle gösteriyordu. Ama Kayıp Güzel Diondra'nın gerçek adını vücuduna dövme yaptıramazdı. O yüzden kızın fettanlık yaparken kullandığı ismini yazdırmıştı. Ağabeyimin, teninde kabaran dövmeyi gururla okşadığını hayal edebiliyordum. Belki romantik bir şeydi. Belki de kızın anısına yapılmış bir şeydi.

"O dövmeyi ne zaman yaptırdığını merak ediyorum," dedi Lyle.

"Aslına bakarsan çok eski görünmüyordu," dedim. "Hala yeni görünüyordu, bilirsin işte, rengi falan solmamıştı."

Lyle diz üstü bilgisayarını çıkarıp bacaklarının üzerine yerleştirdi.

"Hadi, hadi, hadi bana bir sinyal yakala."

"Ne yapıyorsun?"

"Bence Diondra ölmedi. Sanırım sürgün hayatı yaşıyor. Sürgün hayatı yaşıyorsan ve yeni bir isim bulman gerekiyorsa, daha önce kullandığın, sadece arkadaşlarının bildiği bir ismi seçmez misin? Yani hem biraz eğlenceli hem de... Geldiği yere dair bir isim? Erkek arkadaşının koluna dövdürebileceği, dövmeye her bakışında hatırlayabileceği bir isim? Hadi *amaaa*," diye azarladı bilgisayarını.

Lyle kablosuz internet sinyali yakalayana kadar otoyolda yirmi dakika kadar ilerledik. Sinyali yakalar yakalamaz genç adam yağmurun sesiyle yarışarak klavyeyi kullanmaya başladı.

Bense direksiyon hakimiyetini korumaya çalışırken, ne yazdığına bakmaya çalışıyordum.

Sonunda suratında parlak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Libby," dedi, "bence yine kenara çeksen iyi olur."

Önce direksiyonu sağa kırdım, Kansas City'ye iyice yaklaşmıştık. Arabayı yolun kenarına çekerken bir tır sabırsızca korna çalarak yanımızdan geçti, hızıyla arabanın fena halde sarsılmasına neden olmuştu.

Kızın adı ekrandaydı. Polly Palm sürtüğü, Missouri Kearney'deydi. İşte telefon numarası ve adresi karşımızdaydı. Bütün eyaletteki tek Polly Palm, Shreveport'taki bir manikür butiğinin adresinde görünüyordu.

"Bir an önce eve internet bağlatsam iyi olur," dedim.

"Sence o mudur?" dedi Lyle. Sanki gözden kaybolabilirmiş gibi, parmağını ismin üzerine bastırmıştı. "O olmalı, öyle değil mi?"

"Hemen öğrenebiliriz," dedim, cep telefonumu çıkararak.

Derin bir nefes çekip mesaj bırakmaya hazırlanırken dördüncü çalışta telefon açıldı.

"Polly Palm'la mı görüşüyorum?"

"Evet." Sigaradan boğuklaşmış sesi çok hoştu.

"Diondra Wertzner misiniz?"

Duraksama, sonra klik.

"İnternette adresin tarifi de var mı Lyle?"

Lyle benimle gelmek istiyordu. Gerçekten, gerçekten gelmek istiyordu. Benimle gelmesi gerektiğini düşünüyordu ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Yanımda olma-

sını istemiyordum, o yüzden onu Sarah'nın yerinde bıraktığımda suratını asmamaya çalışıyordu. Ben de Diondra'nın yanından ayrıldıktan hemen sonra onu arayacağıma dair söz vermiştim.

"Ciddiyim bak, sakın unutma," diye seslendi ardımdan. "Cidden!" Kornamla onu selamlayıp gaza bastım. Köşeyi dönerken hala arkamdan bir şeyler bağırıyordu.

Direksiyona sımsıkı sarılmıştım. Kearney, Kansas City'nin kuzey doğusunda, kırk dakikalık mesafedeydi. Lyle'ın internetten aldığı tarife göre, Diondra'nın adresine ulaşmam için yaklaşık on beş dakikalık bir mesafe daha tepmem gerekecekti.

Jesse James Çiftliği ve Jesse James'in Mezarı tabelalarını görmeye başladığımda, hedefe iyice yaklaştığımı biliyordum. Diondra'nın neden bir haydudun memleketinde yaşamayı seçtiğini merak ettim. Gerçi sanırım ben de yaşamak için böyle bir yeri seçerdim.

James çiftliğine giden sapağı geçerken -ilkokuldayken oraya gitmiştim, küçük, soğuk bir yerdi, ani bir baskında Jesse'nin küçük üvey kardeşi burada öldürülmüştü- bir zamanlar, *tıpkı bizim eve benziyor*, diye düşündüğümü hatırladım. Dar ve dolambaçlı yolda bir süre daha yol aldıktan, tepeleri aştıktan sonra geniş arazilerin ortasında tozlu gibi duran ahşap evlerin bulunduğu, bahçelerindeki köpeklerin zincirlerinden kopmak istercesine havladığı bir bölgeye geldim.

Ortalıkta kimse görünmüyordu. Sanki bütün bölge terk edilmişti. Sadece köpekler ve birkaç at vardı. Biraz daha ileride yse evlerle otoyolun arasında kalan ormanın yemyeşil çizgisini görebiliyordum.

On dakika sonra Diondra'nın evine ulaştım. Hafif çarpık bir binaydı. Çirkindi ve sanki elini beline koymuş bir kadın gibi duruyordu. Sanırım evin ayakta kalabilmek, kendisini göstermek için bu eğriliğe ihtiyacı vardı çünkü başka bir özelliği olduğu söylenemezdi.

Ev, caddeden oldukça içerideydi. Büyük bir çiftlik evinin müştemilatına benziyordu ama etrafında büyük bir çiftlik evi yoktu. Evin her yanı birkaç dönümlük çamur toprakla kaplıydı, delik deşip toprak irinliymiş gibi görünüyordu. Biraz ötede de ağaçlık bir alan vardı.

Eve giden uzun toprak yol boyunca arabamı sürdüm. Tekerleklerimin çamura saplanmasından ödüm kopuyordu. Öyle bir şey olursa arabada mahsur kalırdım.

Arabamın kapısını kapatıp soğuktan içim titreyerek eve doğru yürürken, öğleden sonra güneşi, bir anda fırtına bulutlarının arkasından çıkarak gözlerimi kör etti. Ön merdivenlere ulaştığımda, kocaman bir sıçan verandanın altından bana doğru tıslayarak fırladı. Hayvanın ölü gibi görünen sivri beyaz suratı ve kapkara gözleri sinirlerimi zıplatmıştı. Bu hayvanların, özellikle anne olduklarında tam bir baş belası olduklarını bilirdim. Sıçan, çalılara doğru koştuğunda, başkaları da olabilir diye basamakları birkaç kez tekmeledim, sonra merdiveni tırmanmaya başladım. Sakat sağ ayağım, botumun içinde kaydı. Kapıya yakın bir noktaya, üzerinden oyulmuş hayvan dişleri ve tüyler sarkan bir rüya avcısı asılmıştı.

Şehirde yağmur yağdığında nasıl beton kokusu yükseliyorsa, buraya da toprak ve gübre kokusu hakimdi. Çiftlik evim gibi kokuyordu ama bundan hoşlandığım söylenemezdi.

Kapıyı çalmamın ardından uzun bir zaman geçti. Birisinin hızla yaklaştığını duydum. Tahmin ettiğimiz üzere, hala hayatta olan Diondra kapıyı açtı. Gördüğüm fotoğraflardan hiç farkı yoktu. Anlaşılan permadan vazgeçmişti ama saçları hala dalgalıydı. Hala gözlerinin kenarlarına kalın bir kalem çekiyordu. Rimeli de ekstra kalındı ve gözlerinin etrafında izler bırakan kirpikleri, örümcek bacaklarını andırıyordu. Dudakları dolgundu. Bütün yüzü ve vücudu kibar, yuvarlak çizgilere sahipti. Hafif bir gıdıyla pembe yanaklar, sutyeninden hafifçe taşan göğüsler, kot pantolonunun üzerinden hafifçe sızan bel.

"Ah," dedi kapıyı açtığında. Evin sıcaklığı dışarıya taşıyordu. "Libby?"

"Evet."

Elleriyle yüzümü tuttu. "Lanet olsun Libby. Bir gün gelip beni bulacağını tahmin etmiştim hep. Akıllı kız." Beni kucakladıktan sonra, geri çekilip biraz seyretti. "Selam. Hadi içeri gir."

Bir duvarında ocak olan mutfağa girdim. Mutfak düzeni, çiftlik evimizdeki mutfağa benziyordu. Kısa bir koridordan devam ettik. Sağ tarafımda bodruma inen bir kapı açık duruyor, aşağıdan yukarıya soğuk hava üfürüyordu. İlgisizlik, ihmalkarlık. Alçak tavanlı bir oturma odasına girdik. Yerdeki bir küllükten etrafa sigara kokusu yayılıyordu. Duvarlar sararmıştı ve mobilyalar eski görünüyordu. Devasa bir televizyon, duvarın önünde bir kanepe gibi uzanıyordu.

"Ayakkabılarını çıkarmanı isteyebilir miyim tatlım? Lütfen," dedi başıyla yerdeki vıcık vıcık lekeli halıyı işaret ederek. Evdeki her şey lekeli, kırık ve bozuk görünüyordu. Bir parça

minyatür köpek dışkısı, merdivenlere yakın bir yerde topak halinde duruyor, Diondra her geçişinde ustaca dışkıya basmamayı beceriyordu.

Beni kanepeye götürürken arkasında en az üç koku bırakıyordu. Üzüm kokulu saç spreyi, çiçek kokulu losyon ve muhtemelen... böcek ilacı? Diondra kısa bir bluz ve dar bir kot giymiş, genç kızlar gibi her yanına bir sürü takı takıştırmıştı. Yaşlarıyla ilgili insanları kandırabildiklerini zanneden ortayaşlı kadınlardan biri olmuştu anlaşılan.

Onu takip ederken kendimi çocuk gibi hissederek topuklu çizmelerimin sağladığı birkaç santimin avantajını özledim. Diondra hafifçe dönerek gözucuyla beni incelediğinde, alt dudağının altındaki sivri köpek dişini görebiliyordum.

Başıyla kanepeyi işaret ederek konuştu. "Hadi içeri gel, otur. Tanrım, sen gerçekten bir Day'sin, ha? Şu ateş kırmızısı saçları hep sevmişimdir."

Kanepeye oturur oturmaz, üç güdük bacaklı köpek, tasmaları kızak çanları gibi çınlarken koşturarak odaya girdi ve kadının kucağına atladı. Gerildim.

"Ah kahretsin, sen kesinlikle bir Day'sin," diye gıdakladı. "Ben de etrafta köpekler olduğunda tırsardı. Gerçi o zamanki köpeklerim, bu bebeklerden daha büyüktü." Köpekler kadının parmaklarını yalarken, pembe dilleri ağızlarında görünüp kayboluyordu. "Eee Libby," diye başladı, sanki ismim, buradaki varlığım bir şakaymış gibi. "Beni nerede bulabileceğini Ben mi söyledi? Bana doğruyu söyle."

"Seni Trey Teepano'nun söylediği bir şeyden yola çıkarak buldum."

"Trey mi? Tanrım. Trey Teepano'yu nereden buldun?"

"Bir dükkanı var, ticari rehberden buldum."

"Dükkanı var demek. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Nasıl görünüyordu?"

Kendime hakim olmaya fırsat kalmadan, coşkuyla başımı salladım. "İyi görünüyor." Sonra konuşmaya devam ettim. "O gece Ben'le birlikteymişsin."

"Mmm-hmmm. Birlikteydim." Temkinli ama ilgilenmiş bir ifadeyle yüzümü inceledi.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Niye?" diye sordu.

"*Niye* mi?"

"Kusura bakma Bayan Libby, böylesi çok ani oldu. Ben sana bir şey mi söyledi? Yani, beni niye aramaya başladın? Neden şimdi?"

"O gece neler olduğunu bilmek, emin olmak istiyorum."

"Ah Libby. Aaah." Sevgiyle yüzüme baktı. "O gece olanlarla ilgili Ben cezasını çekmeye razı. Cezasını çekmek istiyor. Bırak çeksin."

"Ailemi o mu öldürdü?"

"Buraya bunu öğrenmek için mi geldin?"

"Ailemi Ben mi öldürdü?"

Dudakları gergin olduğu halde, gülümsemekle yetindi.

"İçimi rahatlatmam lazım Diondra, lütfen. Söyle bana."

"Libby, demek içini rahatlatmak istiyorsun, öyle mi? Cevabı bulursan, huzuru da bulacağını mı sanıyorsun? Bilmek seni iyileştirecek, öyle mi? Yaşananlardan sonra, senin için bir parça bile olsa huzur kaldığını mı sanıyorsun tatlım? Peki, buna

ne dersin? Neler olduğunu soracağına, olanları olduğu gibi kabul etsen? *Değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etme huzurunu ver bana*. Huzur Duası. Bana çok yardımı oldu."

"Sadece söyle Diondra, söyle. Sonra gerçeği kabullenmeye çalışırım."

Arka pencereden üstümüze vuran güneş batıyor, parlaklığıyla gözlerimi kırpıştırmama neden oluyordu. Bana doğru eğilip iki elimi birden tuttu.

"Libby, üzgünüm. Ben gerçekten bilmiyorum. O gece Ben'le birlikteydim. Kasabadan kaçacaktık. Onun bebeğini taşıyordum. O yüzden birlikte kaçacaktık. Biraz para almak için eve gidecekti. Bir saat geçti, iki saat, sonra üç saat. Cesaretini yitirdiğini düşünüyordum. Sonunda ağlayarak uyuyakalmışım. Ertesi sabah, olanları duydum. İlk başta, onun da öldürüldüğünü sandım. Sonra Ben'in yaşadığını ama gözaltında olduğunu öğrendim. Polisler onun, peşinde oldukları bir tür tarikatın -Charles Manson tarzı satanist bir grubun- üyesi olduğunu düşünüyordu. Kapımın çalmasını bekledim. Ama kimse gelmedi. Günler geçti, sonra Ben'in, cinayet anında nerede olduğunu kanıtlayamadığını duydum. Benim adımı vermemişti. Beni koruyordu."

"Bütün o yıllar boyunca."

"Bütün o yıllar boyunca, evet. Polisler, Ben'in cinayetleri tek başına işlediği konusunda asla tatmin olmadı. Daha fazlasını arıyorlardı. Aradılar da ama Ben tek bir kelime bile söylemedi. O benim lanet olasıca kahramanım."

"Öyleyse o gece neler olduğunu kimse bilmiyor. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğim." Bunu sesli söyleyince, tuhaf bir ra-

hatlama hissettim. Artık her şeyi geride bırakabilirdim belki. Eğer neler olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksem, belki gerçekten her şeyi ardımda bırakabilirdim.

"Bunu kabullenirsen, bir parça huzur bulabileceğine inanıyorum. Demek istediğim, cinayetleri Ben'in işlediğini düşünmüyorum Libby. Bence babanı koruyor, ben böyle düşünüyorum. Ama kim bilir? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o gece her ne olduysa, Ben'in her halükarda hapse girmesi gerekiyordu. O bile böyle söylüyor. İçinde öyle bir şey vardı ki asla dış dünyaya uyum sağlayamıyordu. Şiddet. Hapisteki hayatı çok daha iyi. Oldukça da seviliyor. Kendisi için çıldıran kadınlarla mektuplaşıyor. Her yıl en az bir düzine evlilik teklifi alıyor. Arada bir, dışarı çıkmak istediğine karar veriyor. Ama sonra vazgeçiyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Hala görüşüyoruz," diye beni azarladı, sonra şeker şeker gülümsedi. Sarı-turuncu gün batımı, şimdi çenesinde ışıktan bir hale yaratıyor, gözlerini karartıyordu.

"Bebek nerede Diondra? Karnında taşıdığın bebek nerede?"

"Buradayım," dedi kızı.

Ben Day

3 Ocak 1985

Saat 01:11

Ben kapıyı açtığında karanlık oturma odasına girdi ve içinden, *oh, evim*, diye geçirdi. Kendisini aylar boyunca denizde kalmış kahraman denizciler gibi hissediyordu. Kapıyı az daha Diondra'nın üzerine kapatıyordu -*beni yakalayamaz beni yakalayamaz*- ama kızı içeri aldı. Çünkü içeri almazsa, olacaklardan korkuyordu. En azından Trey'i arkalarında bırakmış olmaları bir nebze rahatlatıcıydı. Trey'in evinde dolaşmasını, zaten utandığı konularda ukala yorumlar yapmasını hiç istemezdi.

Evdeki herkes uyuyordu. Bütün evde duyulabilen tek şey, koro halinde soluk alış verişleriydi. Ben, annesi uyansın, uykulu gözleri ve koza gibi geceliğiyle köşeden dönsün ve hangi cehennemde kaldığını, *hangi şeytana takıldığını* sorsun istiyordu.

Şeytan. Şeytan beni ele geçirdi, anne.

Diondra kapı girişinde dursun istiyordu ama kız peşindeydi. Diondra gözlerini patlatmış halde, "Hadi, çabuk ol," derken, öfkesi bedeninden sıcaklık gibi yayılıyordu. O yüzden Ben sessizce dolapları araştırmaya, annesinin sakladığı paraları aramaya girişti. İlk dolapta bir kutu bayat buğday gevreği buldu, kutuyu açıp yiyebildiği kadarını yedi. Öylesine aceleyle yutuyordu ki gevrekler dudaklarına ve boğazına yapışıyor, küçük bebekler gibi aksırmasına neden oluyordu. Sonra elini kutunun içine sokup bir avuç dolusu gevreği ağzına attı ve buzdolabına gitti. Plastik bir kabın içinde üzerini yağ tabakası kaplamış bezelye ve dilimlenmiş havuç vardı. Bir kaşıkla yemeği karıştırıp plastik kabı ağzına dayadı ve bezelyeler göğsüne, yerlere dökülürken çiğnemeden yutmaya başladı.

"Hadi!" diye tısladı Diondra. Ben'in üzerinde hala mor kazak vardı. Diondra ise üzerine yeni kotlarından birini, kırmızı bir kazak ve siyah kösele ayakkabılarını geçirmişti. Bu erkek ayakkabılarına bayılırdı. Aslında ayakları çok büyük olduğu için bu ayakkabıları giyerdi ve bu gerçeğin bilinmesini asla istemezdi. Şimdiyse ayakkabının ucunu sabırsız bir şekilde hafifçe yere vuruyordu. *Hadi, hadi.*

"Benim odama gidelim," dedi Ben. "Orada param var. Ve senin için bir hediye almıştım." Bunu duyan Diondra'nın yüzünde güller açtı. Uyuşturucu ve içkiden gözlerini kırpıştırıp sendelerken bile, hediye sözünü duyunca sevince boğulmuştu.

Oda kapısındaki kilit kırılmıştı. Ben bir an öfkelendi, sonra endişelendi. Annesi mi yoksa polis mi yapmıştı? Gerçi odasında bulabilecekleri bir şey yoktu. Ama yine de...

Kapıyı açıp ışığı yaktı, Diondra ise kapıyı arkasından kapatıp yatağa kaykıldı. Kız sürekli konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu ama Ben onu dinlemiyordu. Sonra kız ağlamaya başlayınca, Ben eşyalarını toplamayı bırakıp onun yanına uzandı. Saçlarını ve karnını okşayıp bundan sonraki hayatlarının ne kadar harika olacağına dair bir şeyler -yalanlar- mırıldanarak kızı sakinleştirmeye, susturmaya çalıştı. Kızın sakinleşmesi yarım saati buldu. Sakinleşir sakinleşmez Ben'e acele etmesi gerektiğini söyleyen de yine o oldu. Klasik Diondra'ydı işte.

Ben yataktan kalkıp saate göz attı. Kasabadan kaçacaklarsa bir an önce evden çıkmak istiyordu. Kapı hafifçe aralandığında kapatmak için harekete geçmedi. Açık kalsın istiyordu. Çünkü yakalanma tehlikesi, daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Kotlarını ve kazaklarını bir spor çantasına tıktı, bebek için listelediği kız isimleriyle dolu defterini de çantaya attı.

Hala Krissi Day isminin başı çektiğini düşünüyordu. İyi bir isimdi Krissi Day. Krissi Patricia Day ya da belki Diane teyzesine saygısından Krissi Diane Day. Diane olması hoşuna giderdi çünkü kızının arkadaşları onu D. Day diye çağırabilirlerdi. Öyle bir isim süper havalı olurdu. İsim konusunda Diondra'yla didişmesi gerekecekti gerçi çünkü Diondra bulduğu bütün isimlerin çok sade olduğunu düşünüyordu. O daha çok Ambrosia, Calliope ve Nightingale gibi isimler üzerinde duruyordu.

Ben çantasını omzuna atarak çalışma masasındaki çekmeceye gitti ve gizli zulasından paralarını aldı. Beşlikleri ve on-

lukları, sokuşturduğu yerlerden çıkarıyordu. Aslında en az üç yüz, hatta belki dört yüz doları olduğunu sanıyordu ama biriktirdiği para, yüz dolardan az görünüyordu. Paraları cebine soktu. Sonra elleri ve dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına uzandı. Oysa poşeti bıraktığı yerde yeller esiyordu. Kızının kıyafetleri gitmişti.

"Hediyem nerede?" dedi Diondra boğuk bir sesle. Sırtüstü yatıyordu ve göbeğini havaya dikmişti.

Ben başını yatağın altından çıkarıp kızın dağılmış rujuna, akan göz kalemine baktı ve bir an kızın canavarlara benzediğini düşündü. "Bulamıyorum," dedi.

"Bulamıyorum da ne demek?"

"Bulamıyorum. Birisi odama girmiş."

Odanın tavanından sarkan tek ampulün altında birbirlerine baktılar. Şimdi ne yapacaklarını kestiremiyorlardı.

"Sence kız kardeşlerinden biri mi?"

"Belki. Michelle sürekli sinsi sinsi odama girmeye çalışır, burnunu her şeye sokar. Üstelik biriktirdiğim para da eksilmiş sanki."

Diondra göbeğini tutarak oturdu. Göbeğini tutmasının, şefkatle, bebeğini korumak içgüdüsüyle yapılan bir hareket olduğu asla söylenemezdi. Daha çok, kendisine bu yükü yüklediğinden, Ben'i suçlamak için böyle yapıyordu. "Bu bebeğin lanet olasıca babası sensin, hızlı düşünsen iyi edersin. Beni hamile bırakan sensin, o yüzden bu işi hallet. Neredeyse yedi aylık oldu, bebek her an gelebilir ve sen..."

Kapıda bir gölge hareket etti. Bir gecelik hışırdadı, sonra dengesini sağlamak istercesine bir ayak yere sürtündü. Kazara

bir çarpma sesi ve sonunda kapı ardına kadar açıldı. Michelle koridorda oyalanıyor, içeride konuşulanları duymaya çalışıyordu, ancak kapıya fazla abandığında ay kadar yuvarlak suratı manzaraya girmiş, kocaman gözlükleri çıplak ampulün ışığını yansıtmıştı. Kolunun altında yeni günlüğü vardı ve ağzının kenarına mürekkep bulaşmıştı.

Michelle bir Ben'e, bir Diondra'ya baktı, sonra Diondra'nın göbeğini fark etti ve "Ben kızı hamile bırakmış. Biliyordum!" dedi.

Ben kardeşinin gözlerini göremiyordu, sadece ışık yansıyan gözlükleri ve hemen altındaki pis sırıtışı seçebiliyordu.

"Anneme söyledin mi?" diye sordu Michelle. Sesi giderek küstahlaşıyordu. "Yoksa benim mi söylemem gerekecek?"

Ben tam ona uzanıp bir tehdit eşliğinde yatağına savuşturacakken, Diondra kızın üstüne atıldı. Michelle kapıya doğru kaçmaya çalıştı ama Diondra kızı uzun kahverengi saçlarından kavradı ve yere yapıştırdı. Michelle kuyruk sokumunun üzerine sert bir şekilde düştüğünde Diondra, "Tek bir kelime bile etmeyeceksin, seni küçük orospu," diye tıslıyordu. Sonra Michelle terlikli ayaklarıyla duvarı tekmeleyip kıvranarak kaçtı. Bir tutam saçı hala Diondra'nın elindeydi.

Kız saçları yere atıp Michelle'in peşine düştü. Michelle, Patty'nin odasına doğru koşsaydı, her şey daha farklı olabilirdi. Anneleri bütün bu karmaşayı sona erdirebilirdi ama kız, annesinin odasına gitmektense, doğruca kendi odasına girdi.

Diondra onu, Ben de Diondra'yı takip ediyor, bir taraftan da, "Diondra, dur, Diondra boşver," diye fısıldıyor-

du ama Diondra boşverecekmiş gibi görünmüyordu. Doğrudan Michelle'in duvarın kenarında büzüştüğü yatağa gidip çocuğu bacağından çekti. Yatağa uzattı ve sonra üzerine oturdu.

"Hamile olduğumu herkese yaymak mı istiyorsun? Elli kuruşa satabileceğin sırlarından, küçük entrikalarından biri de bu mu yani? Bunu mu planlıyorsun? *Biliyor musun ne duydum*, diyerek annene mi söyleyeceksin ha, seni küçük orospu? Ben hiç öyle sanmıyorum seni küçük pislik. Tanrım, bu ailenin hepsi mi salak?"

Diondra sonra elleriyle Michelle'in boğazını kavradı. Michelle, köpek patisine benzeyen terlikleri ayağından kayarken çırpınıyor, havayı tekmeliyordu. O sırada Ben olaydan koparak terliklerin gerçekten de köpek patisine benzediğini düşündü.

Ben, Debby'nin yavaşça zombi uykusundan ayıldığını fark edince, kapıyı sonuna kadar açmak, annesini çağırmak yerine sıkıca kapattı. Sessizlik istiyordu, kimseyi uyandırmamaktan başka bir şey düşünemiyordu. Bir yandan da Diondra'ya hakim olmaya çalışıyor ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu.

"Diondra, Diondra sakinleş, kimseye söylemeyecek, bırak onu." Ama Diondra kızın boynunu daha fazla sıkıyordu. "Bütün hayatımı bu küçük orospu yüzünden endişelenerek geçireceğimi mi sanıyorsun?" Michelle ise elleriyle yatağı, havayı tırmalıyordu. Sonra birden Diondra'nın eline bir kalem batırdı. Diondra bir an ellerini gevşetti, yaradan akan kan, kıvılcım gibi parıldadı. Genç kız, gözlerine inanamıyormuş gibi

bakıyordu. Bu şaşkınlıktan faydalanan Michelle yana dönüp nefes almaya çalıştı ama Diondra, küçük kızın boğazına yine sarıldı. Ben ise Diondra'yı kardeşinin üzerinden çekmek için ellerini kızın omuzlarına koydu ama Diondra'yı geri çekmek yerine, elleri kızın omuzlarında, öylece durdu.

Libby Day

Bugün

Day kızı incecikti. Hatta neredeyse uzun boylu bile sayılabilirdi ve odaya girdiğinde yüzünün tıpkı bana benzediğini fark ettim. Bizim gibi kızıl saçlıydı. Gerçi kestane rengine boyanmıştı ama saçlarımı boyamadan önceki halim gibi, kızıl saç dipleri boyanın altından görünüyordu. Uzun boyunu muhtemelen Diondra'dan almıştı. Yüzü ise kesinlikle bana, Ben'e, anneme benziyordu. Suratıma bön bön baktıktan sonra başını salladı.

"Özür dilerim, böyle girmem tuhaf oldu," dedi genç kız, yüzü kızarırken. Yüzü, bütün ailemizinki gibi çillerle kaplıydı. "Bilmiyordum. Yani, sanırım birbirimize benziyoruz ama... Vay be." Önce annesine, sonra yine bana, ellerime, kendi ellerine, en son, eksik parmağıma baktı. "Ben Crystal. Yeğeninizim."

İçimden onu kucaklamak geçti. Gerçekten de bunu yapmak istiyordum. El sıkışmakla yetindik.

Kız yakınımızda durarak kollarını birbirine doladı. Kaldırımda yürürken vitrinde kendisini süzen, kimseye yakalanmadan nasıl göründüğünü görmek isteyen biri gibi, hala yan yan beni süzüyordu.

"Kaderde varsa olur demiştim sana tatlım," dedi Diondra. "İşte geldi. Hadi gel, sen de otur."

Crystal tembelce annesinin yanına çökerek kadının yanına sıkıştı ve yanağını annesinin omzuna dayadı. Diondra ise kızının kızıl kestane saçlarıyla oynuyordu. Kız, annesinin omzundan rahat bir ifadeyle bana baktı. Artık kendisini güvende hissediyordu.

"Sonunda sizinle tanışabildiğime inanamıyorum," dedi Crystal. "Sizinle tanışmam yasaktı. Ben bir sırım, biliyorsunuz." Bakışlarını annesine çevirdi. "Gizli bir aşk çocuğu, öyle değil mi?"

"Çok doğru," dedi Diondra.

Demek kız kim olduğunu, Day ailesini, babasının Ben Day olduğunu biliyordu. Diondra'nın bütün bunları kızına anlatmış olmasına, onu sırrı saklamaya ve beni aramaya kalkmamaya ikna etmesine şaşırmıştım. Crystal'ın bunları ne zamandır bildiğini, evimin önünden, sadece beni görebilmek için geçip geçmediğini merak ettim, Diondra'nın, hiç gereği yokken, bu korkunç gerçeği kızına neden anlattığını da merak ediyordum.

Diondra aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. "Sorun değil," dedi. "Crystal, bütün hikayeyi biliyor. Anne kızdan çok, arkadaş gibiyizdir."

Kızı, annesini onaylayarak başını salladı. "Fotoğraflarınızın olduğu küçük bir albümüm bile var. Yani, dergilerden ve gazetelerden kesip sakladığım fotoğraflar işte. Sahte bir aile albümü gibi. Ama sizinle tanışmayı hep istedim. Size Libby Hala mı demem gerekir şimdi? Tuhaf olmaz mı? Bence çok tuhaf."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Sadece bir rahatlama hissediyordum. Day ailesinin soyu henüz tükenmiyordu. Aksine bu güzel, bana benzeyen, üstelik tüm parmakları yerinde olan ve benim kabus gibi beynimden nasibini almamış, uzun boylu kızla birlikte soyumuz daha da çeşitlenmiş, aile ağacımıza farklı bir yorum gelmişti.

Aklımda bir sürü soru vardı. Michelle gibi gözleri bozuk muydu? Annem gibi çilek alerjisi var mıydı? Kanı, sivrisineklerin neredeyse canlı canlı yiyip bitirecekleri Debby kadar tatlı mıydı? Benim gibi, hatta ağabeyim gibi aniden öfkeleniyor muydu? Runner gibi çıkarcı ve duygusuz muydu? Bana, Dayler'e benzeyen yönlerini anlatmasını, nasıl bir aile olduğumuzu hatırlatmasını istiyordum.

"Kitabınızı okudum," diye ekledi Crystal. "*Yepyeni Bir Gün*. Gerçekten iyiydi. Birilerine sizi tanıdığımı söylemek için çıldırıyordum. Çünkü bilirsiniz işte, çok gururlanmıştım." Sanki her an kahkaha atmaya başlayacakmış gibi, sesi bir flüte benzer bir şekilde titreşti.

"Ah, teşekkürler."

"Sen iyi misin Libby?" diye sordu Diondra.

"Şey, sanırım. Sanırım hala bunca yıl neden saklandığınızı anlamaya çalışıyorum. Ben'in neden sizi bilmediğine dair ye-

min ettiğini anlayamıyorum. Yani, sanırım henüz kızıyla biraraya gelmedi."

Crystal başını itiraz ederek salladı. "Onunla biraraya gelmek isterdim. O benim kahramanımdı. Onca yıl boyunca annemi ve beni korumuştu."

"Bu sırrı senin de saklaman gerekiyor Libby," dedi Diondra. "Umarız bunu yaparsın. Benim de suç ortağı ya da ona benzer bir iddiayla gündeme gelmem riskini göze alamam. Hayatımı riske atamam. Crystal için."

"Bence bunun hiç gereği..."

"Lütfen?" dedi Crystal. Sesinde hafif bir telaş vardı. "Lütfen. Her an gelip annemi alabilecekleri düşüncesine dayanamıyorum. Annem, gerçekten benim en yakın arkadaşım."

Annesi de böyle söylemişti. Neredeyse gözlerimi deviriyordum ama kızın gözlerinin dolduğunu fark ettim. Demek Diondra'nın yarattığı bu kuruntudan gerçekten korkuyordu. Kindar, öcü polisler her an eve gelebilir ve anneciği alıp götürebilirdi. Diondra'nın, kızın en iyi arkadaşı olduğuna bahse girebilirdim. Saklandıkları bütün o yıllar boyunca, iki kişilik dünyalarında yaşamışlardı. Hep gizli, hep bir sır gibi. Annecik için saklanmak zorundaydılar.

"Demek evden kaçtın ve ailene bir şey söylemedin?"

"Göbeğim beni ele vermeye başladığı anda evden ayrıldım," dedi Diondra. "Annemle babam birer manyaktı. Onlardan kurtulduğum için mutluydum. Bizim küçük sırrımızdı bu. Bebeğin, Ben'in ve benim."

Day evinde bir sır, kulağa ne kadar da yabancı geliyordu. Michelle sonunda büyük bir vurgun şansını kaçırmıştı.

"Gülümsüyorsunuz," dedi Crystal, dudaklarında benimkine benzer küçük bir gülümsemeyle.

"Ben sadece, kız kardeşim Michelle'in bu küçük dedikodunun üzerine nasıl hevesle atlayacağını düşünüyordum. Dramalara bayılırdı."

Sanki onlara tokat atmışım gibi bana baktılar.

"Küçümsemek için söylemedim, özür dilerim," dedim.

"Ah, hayır, hayır, sorun değil," dedi Diondra. Parmaklarımız, ellerimiz, ayaklarımız sürekli kıpırdanırken birbirimize baktık. Sessizliği Diondra bozdu. "Akşam yemeğine kalmak ister misin Libby?"

Diondra, yutmakta zorlandığım tuzlu bir rosto pişirdi ve sanki dibi yokmuş gibi görünen bir şarap kutusundan pembe şarap içtik. Yudumlamıyor, bayağı içiyorduk. Bu kadınlar tam benim kalemimdi. Saçma sapan şeylerden bahsediyor, birbirimize ağabeyimle ilgili hikayeler anlatıyorduk. Crystal ise arada sırada cevabını bilmediğim için utandığım sorularla araya giriyordu. *Ben, rock mu yoksa klasik müzik mi severdi? Çok kitap okur muydu? Şeker hastası mıydı*, çünkü kendisin de düşük kan şekeri sorunları vardı. *Peki ya büyükannesi Patty nasıl birisiydi?*

"Onları kurban gibi değil, insan olarak tanımak istiyorum," dedi yaşına uygun bir saygıyla.

Anılardan, Crystal'dan ve Diondra'dan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak izin istedim ve banyoya gittim. Artık konuşacak kimsenin kalmadığını ve bütün araştırmanın sona erdiğini fark etmemle birlikte yine başa döndüğümü hissettim ve Runner'ı düşünmeye başladım.

Banyo da evin diğer odaları gibi pisti. Her yer küfle kaplıydı. Sifon sürekli akıyor, ruja bulanmış bir sürü tuvalet kağıdı, çöp tenekesinin yanında yığılı duruyordu.

Evde ilk defa tek başıma kalmışken, alıp götürebileceğim bir hatıra aramaktan kendimi alamıyordum. Klozetin arkasında kırmızı sırlı bir vazo vardı ama çantamı yanımda getirmemiştim. Daha küçük bir şey bulmam gerekiyordu. Ecza dolabını açtığımda, üzerindeki etiketlerde Polly Palm yazan bir sürü ilaç kutusu gördüm. Uyku ilaçları, ağrı kesiciler ve alerji zımbırtıları. Ağrı kesici haplardan birkaç tanesini aldım. Sonra dayanamayıp açık pembe bir ruju ve bir termometreyi cebime attım. Hep istediğim halde satın almayı hiçbir zaman akıl edemeyeceğim termometre, benim için tam bir hazineydi. Yatağımda yatarken hasta mı, yoksa sadece tembel mi olduğumu anlayabilmem için birebirdi.

Masaya geri döndüm. Crystal bir ayağını sandalyenin üzerine almış, çenesini dizine koymuştu.

"Daha bir sürü sorum var," dedi genç kız, flüt gibi oynak sesiyle.

"Muhtemelen cevapları bilmiyorum," diye başladım, onu geri püskürtme amacıyla. "O zamanlar çok küçüktüm. Demek istediğim, Ben'le konuşana kadar ailemle ilgili birçok şeyi çoktan unutmuştum."

"Fotoğraf albümleriniz yok mu?" diye sordu Crystal.

"Var. Uzun bir süre kutulara kaldırıp hiçbirine bakmadım."

"Çok acı verici," dedi Crystal sessizce.

"Kutulara, içindeki fotoğraf albümlerine, yıllıklara ve bütün o eski zımbırtılara daha geçenlerde bakabildim."

"Neler vardı?" diye sordu Diondra. Bir taraftan da canı sıkılmış ergenler gibi çatalıyla tabağındaki bezelyeleri eziyordu.

"Eh işte, baktığın zaman çoğu Michelle'in ıvır zıvırı," dedim, cevabını bildiğim bir soruyu cevaplamanın heyecanıyla.

"Oyuncak falan mı?" diye sordu Crystal, gömleğinin kenarıyla oynayarak.

"Hayır, ne bileyim işte, notlar falan filan. Günlükler. Michelle her şeyi günlüklerine yazardı. Öğretmenlerinden birinin tuhaf bir şey yaptığını mı gördü? Hemen defterine işlerdi. Annemin aramızdan birini kayırdığını mı düşündü? Günlüğüne yazardı. Bir keresinde en iyi arkadaşıyla aynı anda hoşlandıkları bir oğlan için kapıştıklarında..."

"...Todd Delhunt," diye mırıldandı Crystal, başını sallayarak. Parmaklarıyla kadehini daha sıkı kavrayarak şaraptan büyük bir yudum aldı.

"Günlüğüne yazmıştı," diye devam ettim, duyduğumdan emin olamayarak. Sonra kızın söylediği kelimeler kulağımda çınladı. Todd Delhunt mı demişti? Gerçekten de oğlanın adı Todd Delhunt'dı, kırk yıl düşünsem aklıma bile gelmezdi. Michelle'in, arkadaşıyla büyük bir kavgaya tutuştuğu küçük oğlanın adı Todd Delhunt'dı. Noel zamanıydı, cinayetlerden hemen önceki günlerdi, Noel sabahı hırsla yeni defterine bir şeyler yazdığını hatırlıyordum. Ama. Todd Delhunt. Crystal nasıl?

"Michelle'i tanıyor muydun?" diye sordum Diondra'ya, bir taraftan beynim hızla çalışırken.

"Pek tanımazdım," dedi Diondra. "Hatta hiç tanımadığımı bile söyleyebilirim," diye ekledi ve bir an, bana Diondra'yı tanımadığını söyleyen Ben gözümün önüne geldi.

"İşeme sırası bende," dedi Crystal, bardağındaki son yudumu başına dikerek.

"Demek öyle," diye başladım ama kendimi tuttum. Michelle'in Todd Delhunt'a vurgun olduğunu, Crystal'ın bilmesine imkan yoktu. Tabii Michelle'in günlüğünü, yani 1985 yılına sıkı bir başlangıç yapmak üzere hediye aldığı günlüğü okumadıysa. Günlüklerin tam olduğunu düşünmüştüm çünkü 1984 yılına kadar olanlar duruyordu. Fakat 1985 Noel'inde gelen hediyeyi hesaba katmamıştım. Crystal, Michelle'in sadece dokuz gün doldurabildiği yeni günlüğünden öğrenmişti o ismi. Ölen kız kardeşimin günlüğünü oku...

Sağ tarafımda bir metalin parladığını görmemle, Crystal'ın eski bir ütüyle başıma vurması bir oldu. Genç kız, ağzını sessiz bir çığlıkla sonuna kadar açmıştı.

Patty Day

3 Ocak 1985

Saat 02:03

Patty istemediği halde uyuyakalmıştı. Saat ikiyi birkaç dakika geçerken üstünde yatan Libby'yi yavaşça yana yatırıp sessiz adımlarla koridora yürüdü. Kızların odasında bir şey hışırdıyor, karyola gıcırdıyordu. Michelle ve Debby ağır ama gürültülü uyurdu. Üstlerini açar, uykularında sayıklarlardı. Patty, kilidi açtığından beri ışığı yanan Ben'in odasını geçti. İçeri tekrar bakabilirdi ama zaten çok geç kalmıştı ve Calvin Diehl, geç kalmasından hoşlanmayacaktı.

Canım oğlum.

Neyse, zaman geçirmemeliydi. Kapıya doğru yürürken, dışarıdaki soğuk yerine okyanusu, genç kızlığında Texas'a yaptığı tek seyahati düşündü. Güneş yağına bulanmış haliyle güneşlendiğini, dalgaları, dudaklarındaki tuzu hayal etti. Güneş.

Kapıyı açtığı anda göğsüne bir bıçak saplandı.

"Merak etme, otuz saniye sonra her şey bitecek, emin olmak için bir kez daha yapalım," diye fısıldayan adamın kucağına iki büklüm olmuş halde yığıldı. Sonra adam biraz geri çekildi. Patty kendisini yavaş hareketlerle yere eğilen bir dansçı gibi hissetti. Ardından bıçağın göğsünde döndüğünü, kalbine battığını hissetti. Hissettiği, kalbi olmalıydı. Metalin, içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Adam sevecen bir ifadeyle ona baktığında, kendisini hazırladı ama adam onun omzunun üzerinden ileriye baktı ve bir anda sevecen ifadesi değişip bıyıkları titremeye başladı...

"Ne halt ediyorsun?"

Ve Patty, yüzünü hafifçe çevirip adamın baktığı yöne döndü. Debby eflatun geceliğiyle orada duruyordu. Kızın başının iki yanından ördüğü saçları, üzerine yatmaktan dağılmış, çözülen kurdelesi kolundan sarkmıştı ve çığlık atıyordu. "Anne, Michelle'in canını yakıyorlar!" Hemen gözünün önünde annesinin de canının yakıldığını kavrayamıyor, ona yetiştirmesi gereken haberden başka bir şey düşünemiyordu. "Hadi anne, hadi çabuk ol!"

Patty ise sadece, *kabus görmek için hiç iyi bir zaman değil,* diye düşünüyordu. Sonra, *kapıyı kapat*, diye düşündü. Kan, bacaklarını yıkıyordu ve Patty, kızı kendisini görmesin diye kapıyı kapatmaya çalışırken adam kapıyı itip bağırmaya başladı. "Kahretsinkahretsinkahretsiiinnnnnn!"

Adamın sesi Patty'nin kulaklarında patlıyor, bıçağı göğsünden çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Patty işte o zaman, bunun ne anlama geldiğini fark etti. Adam, Debby'yi de öl-

dürmeyi düşünüyordu. Adam, daha önce kimsenin bilmemesi gerektiğini, onu kimsenin görmemesi gerektiğini defalarca söylemişti. Ama şimdi Debby'nin de Patty'yle birlikte gitmesini istiyordu. O yüzden Patty, eliyle bıçağın sapını tutarak bütün gücüyle kendine batırdı. Adam hala bağırıyordu ama sonunda bıçağı bıraktı ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

Patty yere düşerken adamın baltaya, Michelle'in kapının yanına özenle yerleştirdiği baltaya yöneldiğini gördü. Debby'yse annesine doğru koşmaya başlamıştı. Ona yardım etmek için koşuyordu, oysa Patty, "Kaç!" diye haykırıyordu.

Debby donakaldı. Bir çığlık attıktan sonra önüne kusarken, yere düşüp geriye doğru emeklemeye başladı. Koridorun sonuna vardığında köşeyi dönmeye çalıştı ama adam hemen arkasındaydı ve baltayı yukarı kaldırdı.

Sonra Patty baltanın aşağı indiğini gördü ve kendisini yukarı çekti. Ayyaşlar gibi yalpalayarak önünü görmeden ilerlemeye başladı. Sanki hızla koştuğu ama hiçbir yere varamadığı kabuslarından birindeydi. Bir taraftan da, "Kaç, kaç, kaç!" diye haykırıyordu.

Patty köşeyi döndüğünde, iki yanına kanatlar gibi yayılan kanın ortasında yatan Debby'yi gördü. Adamsa fena halde öfkelenmişti, ıslak ve kıvılcım çakan gözleriyle, "Bana bunu niye yaptırdın!" diye haykırdı. Sonra sanki gidecekmiş gibi arkasını döndü.

Patty yanından koşup Debby'yi kaldırdı. Küçük kız, tıpkı bebekliğindeki gibi birkaç beceriksiz adım attı. Fena halde yaralanmıştı. Kolu, o güzelim kolu yaralanmıştı. "Tamam bebeğim, tamam, bir şeyin yok," diyordu Patty. O sırada kadının

göğsündeki bıçak kayarak gürültüyle yere düştü. Yarasından akan kan, şimdi nabzıyla birlikte fışkırıyordu.

Patty, adamın bu sefer bir tüfekle geri döndüğünü gördü. Akşam Runner gittikten sonra büyük bir özenle, kızların yetişemeyeceği kadar yüksek şöminenin üzerine yerleştirdiği tüfekti bu. Patty, kızının ölmesine izin vermeyecekti, Debby'nin önüne atılırken, adam tüfeği kadına doğrulttu.

Tüfek ateş aldığında, Patty'nin son bir düşünce için vakti kalmıştı.

Keşke, keşke, keşke, bütün bu olanları geri alabilseydim.

Sonra, araba camından içeri dolan sıcak bir yaz rüzgarı gibi bir vınlamayla başının yarısı patladı.

Libby Day

Bugün

"Özür dilerim anne," diyordu Crystal. Yarı kördüm. Gözüm kapalı halde güneşe bakıyormuşum gibi yanık bir turuncu renk görüyordum sadece. Mutfakta geçirdiğim dakikalar gözümün önüne geliyor, sonra aynı hızla yok oluyordu. Yanağım acıyordu ve omurgamdan ayaklarıma kadar inen ağrıyı hissedebiliyordum. Yüzükoyun yerde yatıyordum ve Diondra üzerime binmişti. Daha önce de aldığım böcek ilacı kokusunu yine hissedebiliyordum.

"Ah Tanrım, her şeyi mahvettim."

"Sorun yok bebeğim, git bana tabancayı getir."

Crystal'ın merdivenlerini tırmandığını duyabiliyordum. Sonra Diondra beni sırtüstü çevirip boğazıma sarıldı. Bana küfretmesini, bir şeyler haykırmasını istiyordum ama sessizdi.

Üzerime bütün ağırlıyla abanmış, sakin sakin soluyordu. Parmaklarını boğazıma bastırdı. Şah damarımın sıkıştığını hissettim. Nabzım Diondra'nın başparmağının altında atıyordu.

Hala göremiyordum. Ölmek üzereydim. Biliyordum çünkü nabzım hızlanmıştı ve sonra giderek düşmeye başlamıştı. Kollarımı dizleriyle bastırdığı için hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim, ayaklarım kayarken yeri tekmelemekti.

Kadın suratımda nefes alıp veriyordu. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum, o yüzden ağzının açık olduğunu tahmin ettim. Evet, ağzını gözümde canlandırabiliyordum. Altında bütün gücümle kıvranıp kollarımı kurtardım, sonra yumruğumu suratının ortasına geçirdim.

Yumruğum bir şeye çarptı. Bir an üzerimdeki ağırlığının azalmasını sağlayan bir şeydi. Küçük bir kemik çatırtısı duyulmuştu ama yumruğumu acıtmaya yetmişti. Sonra yerde sürünmeye, bir sandalye falan bulmaya, bir taraftan da bir şeyler görmeye çalışıyordum. Kadının bileklerimden yakaladığını hissettim. "Benden kaçamazsın tatlım," dedi ve çorabımı tuttu ama tuttuğu sağ ayağımdı. Parmaklarımın eksik olduğu ayağımda çorap durmazdı. İşte o anda çorabı kadının elinde bırakarak aniden ayağa kalktım. Crystal hala dönmemişti, bu da hala tabancanın gelmediği anlamına geliyordu. Evin arkalarına doğru koşmaya başladım ama bir şey göremiyordum. Nereye gittiğimin farkında değildim. Sağdaki açık kapıdan daldım ve yüzüstü soğuk bodruma doğru uçtum. Düşerken bir çocuk gibi kendimi gevşek bıraktım. Direnmedim, çünkü düşmenin en doğru yolu buydu. Bu sayede yere çarptığım anda rutubetli bodrumda ayağa kalktım.

Şimdi görüşüm eski bir televizyon ekranı gibi titreşiyordu -bir düzeliyor, bir kararıyordu- yine de Diondra'nın merdivenlerin tepesinde oyalanan gölgesini seçebiliyordum. Sonra, kapı üzerime kapandı.

Yukarıdan seslerini duyabiliyordum, Crystal, merdivenlerden inerken soruyordu. "Onu şimdi öldürmemiz?.."

"Eh... *Artık* gerekecek."

"Ay inanamıyorum, ben sadece... Yani ağzımdan kaçıverdi. Çok aptalım..."

Bodrumda deliler gibi koşturuyor, bir çıkış yolu arıyordum. Etrafım üç beton duvarla sarılmıştı, dördüncü duvarsa yerden tavana kadar eski eşyalarla doluydu. Diondra ve Crystal artık beni dert etmiyordu. Kapının ardında hızlı hızlı konuştuklarını duyabiliyordum. Bense eşya yığınını çekiştiriyor, saklanabileceğim bir yer ya da silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum.

"Ne olduğunu bilemez, emin..."

İçinde saklanabileceğim -ve belki ölebileceğim- bir sandığı açtım.

"...Biliyor, o kadar da aptal..."

Bir şapka kutusunu, iki bisiklet tekerleğini kenara fırlattım. Kadınların geçmişini karıştırdıkça eşyalar yerlerinden oynuyor, duvarın şekli değişiyordu.

"...Yaparım, benim suçum..."

Merdiven altında sakladığım çarpılmış kutulara benzeyen eski kutulara denk geldim. Kutuları itince eski bir zıpzıp yere düştü. Bu yaylı baston, silah olarak kullanamayacağım kadar ağırdı.

"...Ben yaparım, sorun değil..."

Sesler, kızgın-pişman-kızgın-pişman-azimli şeklinde sürekli değişiyordu.

Bodrum, evin kendisinden daha büyüktü. Hortumlardan ve kasırgalardan kaçmak, kiler olarak kullanmak için yapılmış derin ve kirli Orta Batı Amerikan bodrumlarından biriydi. Eşyaları çekerek kendime yol açıyordum ki, büyük bir çalışma masasını çektiğimde eski bir kapı buldum. Tamamen başka bir odaydı, hortumdan saklanmak için ayrılan bölümdü ve evet, çıkış yoktu ama düşünecek vaktim de yoktu. İlerlemeliydim çünkü yukarıdaki kapı açıldığı için, ışığın bodrum zeminine yansıdığını görebiliyordum. Diondra ve Crystal geliyordu.

Kapıyı ardımdan kapatıp daracık odaya daldım. Burası daha da kalabalıktı. Eski pikaplar, bir beşik, küçük bir buzdolabı... Hepsi kenara yığılmıştı. Kaçmak istesem önümde en fazla altı metrelik bir mesafe vardı. Çıkış yoktu ve dışarıda eşyaların yıkıldığını duyabiliyordum ama bunun bana bir faydası yoktu. Birkaç saniye sonra kapıya dayanacaklardı.

"Şuraya doğru ateş et, oralarda olmalı," diyordu Cyrstal. Annesiyse onu susturmaya çalışıyordu. Basamakların dibine ağır ağır indiklerini duyabiliyordum. Acele etmeden kapıya doğru hamle ettiklerinde, Diondra yolunu açmak için eşyaları tekmelemeye başladı. Sanki uyutulması gereken kuduz bir hayvanmışım gibi yavaşça yaklaşıyorlardı. Gerçi Diondra bütün dikkatini bana yöneltmiş gibi değildi çünkü birden, "Rosto fazla tuzluydu," dediğini duydum. Küçük odanın içinde, köşeden çok hafif bir ışık geldiğini gördüm. Tavana yakın bir yerden geliyordu.

Hemen atıldım. Kırmızı bir vagonun üzerinden yere yuvarlandığımda, düştüğümü duyan kadınlar kahkahalar attı. "Her yerin çürüyecek," diye bağırdı Crystal. Diondra ise hala yolunu açmak için önüne geleni deviriyordu. Sonunda ışığın altına geldim. Bir havalandırma deliğiydi bu, sığınağın havalandırmasıydı. Birçok insan için fazlasıyla dar olabilirdi ama tam bana göreydi. Hemen eşyaların üzerine tırmanıp tavana uzanmaya çalıştım. Parmaklarımla yakalasam kendimi yukarı çekebilirdim. Oysa Diondra ve Crystal eski eşya yığınını neredeyse yarılamışlardı. Eski bir bebek arabasının üzerinde durmaya çalıştım ama altı çıktığında kaydım ve bacağım yaralandı.

Sonra eşyaları üst üste dizmeye başladım. Yamulmuş bir bebek masası, birkaç ansiklopedi istifledikten sonra üzerine çıktım. Ayağımın altındaki kitapların kaydığını hissedebiliyordum ama kollarım havalandırma deliğine uzanıyordu artık. Paslanmış kapağı bir darbede kırdığımda soğuk akşam havası yüzüme çarptı. Tam kendimi yukarı çekmeye hazırlanıyordum ki Crystal ayağımdan yakalayıp beni aşağı çekmeye çalıştı ve çırpınırken savurduğum bir tekme ona isabet etti.

Aşağıdan çığlıklar yükseliyordu. "Ateş et!" Ve Crystal bağırıyordu. "Onu yakaladım!" Ve hala ayağımdan aşağı çekiyor, dengemi bozuyordu. Yarı asılı havada kalmıştım, sonra sakat ayağımla sıkı bir tekme savurduğumda, topuğum kızın suratına, burnunun üstüne geldi.

Aşağıdan bir kurt uluması gibi bir çığlıkla birlikte, Diondra'nın, "Bebeğim, bebeğim!" çığlıkları yükseldi. Ama ben ayağımı kurtarmıştım, tekrar kendimi yukarı çektim. Kollarım çiziliyor, derin kırmızı izler oluşuyordu ama yine de

pes etmedim, devam edip yüzeye çıktım. Nefes almaya çalışıyor, çamurlu havayı resmen yutuyordum. Diondra ise çoktan, "Yukarı, yukarı!" diye bağırmaya başlamıştı.

Araba anahtarlarım içeride bir yerlerdeydi, o yüzden dönüp ormana doğru koşmaya başladım. Üç bacaklı bir hayvan gibi aksadığım halde, bütün gücümle koşuyordum. Bir ayağım çıplaktı. Ayışığında rutubetli havayı içime çekerken çamura batıp çıkıyordum. Sonra kendimi neredeyse iyi hissederek arkama baktım. Kadınlar evden çıkmış, peşime düşmüştü bile -ikisinin de rengi atmış yüzleri kana bulanmıştı- ama bana yetişmelerine fırsat bırakmadan ormana daldım.

Kulaklarım uğulduyor, gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu. Bir ağaç, gökyüzü, benden korkup kaçan bir tavşan.

"Libby!"

Arkamdan bağırıyorlardı. Ormanın daha derinlerine daldım. Bayılmak üzereydim. Gözlerim kararmaya başladığında devasa bir meşe ağacı çıktı karşıma. Bir buçuk metrelik bir yamacın kenarındaydı, kökleri güneş ışınları gibi etrafa yayılmıştı. Toprak yokuştan aşağı kayıp yetişkin bir adam bedeni kadar kalın bir kökün altında eski bir hayvan yuvasına rastlayana kadar kazdım. Hemen soğuk ve ıslak yere kıvrıldım, küçücük boşluğa sığıştım. Titriyordum ama sessizdim, en başarılı olduğum işi yapıyordum. Saklanıyordum.

El fenerleri yaklaştı, ağacın gövdesine çarptı. Kadınlar düşe kalka aşağı indi. Bir gömlek parçası, kırmızı lekeli bir bacak gördüm. "Buralarda olmalı, uzağa gitmiş olamaz." Bir taraftan da nefesimi tutmuştum, çünkü nefes almaya kalksam havayı yutmak isteyecektim ki o zaman da suratımın ortasına kurşu-

nu yerdim. O yüzden nefesimi tuttum, üzerinde durdukları kökleri tekmelediklerini duyabiliyordum. Sonra Crystal, "Eve geri dönmüş olabilir mi?" dedi. Diondra ise sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi, "Aramaya devam et, hızlı bir kız o," diye cevap verdi. Dönüp ormanın derinliklerine ilerlediler.

Ağzımı yere dayamış nefes almaya çalışıyor, toprağı içime soluyordum. Bütün yüzüm çamura bulanmıştı. Saatler boyunca bütün orman, kadınların öfkeli çığlıklarıyla inledi. Deliye dönmüşlerdi -*bu hiç iyi değil, bu çok kötü oldu*- ama bir zaman sonra artık çığlıkları duyulmaz oldu. Yine de saatlerce, şafak sökene kadar bekledim. Sonra saklandığım delikten dışarı çıkıp ağaçların arasından topallayarak evin yolunu tuttum.

Ben Day

3 Ocak 1985

Saat 02:12

Diondra hala Michelle'in üzerinde oturuyordu. Ben dizlerini çekmiş, koridordan gelen çığlıklar ve küfürleri dinlerken oturduğu yerde sallanmaya başladı. Önce baltanın bir eti parçaladığını duydu. Bir tüfek ateş aldı, sonra sessizlik. İşte annesi gidiyordu yine, yaralanmamıştı. Belki yaralanmamıştı bile. Oysa Ben çok iyi biliyordu, annesinin yaralandığını biliyordu. Çünkü kadın bir şeyler sayıklıyordu. "Whhllallala," ve "geeeeee," diyordu. Ardından duvarlara çarpmaya başladı. Ağır botlar koridordan annesinin odasına yöneldi. Ben, tutunmak için tırmalayan küçük ellerin korkunç sesi duyuldu. Debby tırnaklarıyla ahşap döşemeye tutunmaya çalışıyordu. Baltanın yeniden indiği duyuldu. Şişme bir yastık yarılmış gibi, hava gürültülü bir şekilde boşaldı.

Tüfek yine patladığında, Diondra korkuyla Michelle'in üstünde hafifçe doğruldu.

Diondra'nın korkusu sadece saçlarından belli oluyordu. Kıvırcık saçları başının etrafında titreşiyordu. Onun dışında hiç hareket etmiyordu. Adım sesleri kapının önünde durdu. Çığlıklar başladığında Ben kapıyı kapatmıştı. Ailesi dışarıda ölürken, annesi ve kardeşi yerlerde sürünürken kapının arkasına saklanmıştı. Vahşi bir uluma duydular. *Kahhrrretttsssin!* Ardından gürültülü adımlar koşarak evden çıktı.

Ben, çenesiyle Michelle'i işaret ederek Diondra'ya fısıldadı. "O iyi mi?" Diondra ise sanki hakarete uğramış gibi kaşlarını çattı. "Hayır, öldü."

Ben ayağa kalkamıyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedi Diondra. Sonra kızın üzerinden indi. Michelle'in başı şimdi yana kaymıştı, açık gözleriyle Ben'e bakıyordu. Kırık gözlüğü, hemen yanı başında duruyordu.

Diondra, Ben'e doğru yürüdü. Önüne geldiğinde dizleri oğlanın yüzündeydi. Ben'e bir elini uzattı. "Hadi, kalk."

Kapıyı açtılar. Diondra'nın gözleri sanki ilk defa kar gören çocuklar gibi kocaman olmuştu. Her yer kan içindeydi. Debby ve annesi bir kan gölünün ortasındaydı. Balta ve tüfek koridorda yerde yatıyordu. Biraz ötede de bıçak duruyordu. Diondra daha yakından bakmak için ilerledi. Yerde küçük bir dere gibi akan kanda, kızın yansımasını görebiliyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Diondra. "Belki de gerçekten şeytanı çağırdık."

Ben kusma isteğiyle mutfağa koştu, midesi kalktıkça bir rahatlama hissediyordu. "Çıkar, hepsini çıkar," derdi annesi, Ben çocukluğunda tuvalette otururken. "İçindeki bütün kötülükleri çıkar." Oysa kusamadı, o yüzden tökezleyerek telefona doğru gitti ama Diondra onu durdurmak için önüne dikildi.

"Michelle'i öldürdüğüm için beni ihbar mı edeceksin?"

"Polisi aramamız lazım," dedi Ben. Gözleri annesinin lekeli kahve fincanındaydı. Dibinde hala biraz kahve vardı.

"Ufaklık nerede?" diye sordu Diondra. "En ufağınız nerede?"

"Of, kahretsin! Libby!" Ben, cesetlere bakmamaya çalışarak koridordan koştu. Sonra annesinin odasına baktı. Soğuk, yüzüne çarpıyordu, açık pencerede perdeleri sallayan rüzgarı görebiliyordu. Mutfağa geri döndü.

"Kaçmış," dedi Ben. "Dışarı çıkmayı başarmış, kaçmış."

"İyi ya, git geri getir o zaman."

Ben kapıya dönüp koşmaya hazırlandı, sonra durdu. "Geri getirmek mi? Niye?"

Diondra yanına gelerek oğlanın ellerini tuttu ve karnına koydu. "Ben, bütün bunların kaderimiz olduğunu hala anlamıyor musun? Bu gece ayin yapmış olmamızın, paraya ihtiyaç duymamızın bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Al işte. Bom! Bir adam gelip aileni öldürüyor. Annenin hayat sigortası şimdi sana kalacak, bundan sonra ne istersen yapabileceksin, California'ya mı gitmek istiyorsun, kumsalda mı yaşamak istiyorsun, canın Florida'da yaşamak mı istiyor, bunların hepsini artık yapabiliriz."

Ben, hiçbir zaman California ya da Florida'da yaşamak istediğini söylememişti. Bunlar Diondra'nın hayalleriydi.

"Artık bir aileyiz, artık gerçek bir aile olabiliriz. Ama Libby yolumuzu tıkıyor. Eğer bir şey gördüyse..."

"Ya görmediyse?"

Diondra başını hayır anlamında sallıyordu. "Şansa bırakamayız bebeğim. Öylesi çok tehlikeli olur. Şimdi cesur olma zamanı."

"Ama bu gece kasabadan kaçacaksak, hayat sigortasını bekleyecek zamanım olmayacak."

"Eh, tabii ki bu gece kasabadan ayrılamayız. Kalmamız lazım, kaçarsak şüpheleri üzerimize çekeriz. Ama bunun ne büyük bir hediye olduğunu görmüyor musun? İnsanlar Krissi Cates saçmalığını unutacak, çünkü kurban artık sensin. İnsanlar sana iyi davranmak isteyecek. Ben de bu boku saklamaya çalışacağım," diyen Diondra, parmağıyla göbeğini gösterdi, "belki bir ay daha karnımı bir şekilde saklayabilirim. Sürekli kaban falan giyerim. Parayı aldıktan sonra da buralardan uçup gideriz. Özgür oluruz. Ondan sonra bir daha hiç zorluk yaşamazsın."

"Peki ya Michelle?"

"Günlüğünü aldım," dedi Diondra, kapağında Minnie Mouse olan yeni günlüğü Ben'e göstererek. "Meseleyi hallettim."

"Ama Michelle'le ilgili ne söyleyeceğiz?"

"Diğerleri gibi onu da çıldırmış bir adamın öldürdüğünü söylersin. Libby için de aynı şey geçerli."

"Ama ya..."

"Ve Ben, kasabadan ayrılma zamanı gelene kadar hiç kimseye beni tanıdığını söylememelisin. Anlıyor musun? Bebeği hapiste doğurursam ne olacağını biliyorsun. Onu doğrudan çocuk esirgemeye gönderirler ve kızını bir daha asla göremezsin. Bebeğine, bebeğinin annesine bunu yapmak ister misin? Hala gerçek bir erkek olma şansın var. Şimdi git, bana Libby'yi getir."

Ben büyük el fenerini aldı ve Libby'ye seslenerek soğuğa çıktı. Libby hızlı bir çocuktu, iyi koşardı, şimdiye kadar muhtemelen otoyola doğru yolu yarılamış olmalıydı. Belki de her zamanki gibi gölün yakınlarında saklanıyordu. Ben attığı her adımda karları kütürdeterek yürürken, bir yandan da bütün bu olanların uyuşturucu sanrısı olup olmadığını merak ediyordu. Sanki eve geri döndüğünde her şey eskisi gibi olacaktı, anahtarıyla kapısındaki kilidini açacak, her gece olduğu gibi herkes uykusuna devam edecek, her şey normale dönecekti.

Sonra Michelle'in üzerine dev bir yırtıcı kuş gibi tünemiş Diondra geldi gözünün önüne. İki kız karanlıkta boğuşuyordu. İşte o zaman hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladı. Libby'yi eve geri götürmeyeceğini çok iyi biliyordu. El feneriyle sazlıkların tepesini taradı, soluk sarı otların arasında bir parça kızıl saç gördüğünde, "Libby, olduğun yerde kal tatlım!" diye seslendi, sonra koşarak eve döndü.

Diondra baltayla duvarlara, kanepeye vuruyor, bütün dişlerini ortaya çıkaran bir çığlıkla haykırıyordu. Bütün duvarları kana bulamış, bir şeyler karalamıştı. Ayağındaki erkek ayakkabılarıyla her yere ayak izini bırakmıştı. Mutfakta yediği pirinç gevreklerini de yürüdüğü her yere saçmıştı. Üstelik hala

her yere parmak izlerini bırakıyor ve sürekli, "Gerçek gibi görünsün, iyi görünmesi için elinden geleni yap," diye bağırıyordu. Ben, kızın halini anlıyordu. Kana susamışlıktı bu, kendisi de aynısını hissediyordu. İçinde kıvılcımlanan öfke ve güç, kendisini daha güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Büyük özenle ayak izlerini temizledi. Gerçi hangi ayak izinin Diondra'ya, hangisinin adama ait olduğunu kestirmek zordu.

Sahi, o adam da kimdi?

Kızın dokunduğu her yeri sildi. Elektrik düğmeleri, balta, tezgahlar... Evdeki her şeyi sildi. Diondra da bir ara eşikte belirip "Michelle'in boynunu sildim," dedi.

Ben düşünmemeye çalışıyordu. *Sakın düşünme*, diye kendisine hatırlatıyordu. Nasıl temizleyeceğini bilemediğinden, duvarlardaki yazıları olduğu gibi bıraktı. Diondra, annesini de baltalamıştı. Şimdi kadının vücudunda tuhaf açılı, yeni yaralar vardı ve Ben, kendisinin bu kadar sakin olmasına şaşırıyordu. Ama bir anda kemiklerinin eridiğini, yere yığılacağını sandı ve hemen kendisini toparlamaya zorladı.

Erkek ol, artık bir erkek gibi davran, bir erkek olmanın gereklerini yerine getir.

Sonra Diondra'yı apar topar evden çıkardı. Evden çıkarlarken her yer toprak ve ölüm kokuyordu. Gözlerini yumduğunda kırmızı bir güneş gördü ve yine aklına o kelime geldi: *İmha.*

Libby Day

Bugün

Yine birkaç parmağımı kaybedecektim. Kapalı bir benzin istasyonunun önünde ayaklarımı ovalayarak yaklaşık bir saat Lyle'ı bekledim. Ne zaman bir araba geçse, beni aramaya çıkmış Crystal ve Diondra olabilir diye hemen binanın arkasına saklanıyordum. Beni şimdi bulsalar, kesinlikle koşamazdım. Beni anında yakalar, işimi bitirirlerdi. Yıllardır ölmeyi hayal etmiştim ama son zamanlarda artık öyle bir isteğim yoktu, üstelik o kahrolasıca kaltakların beni öldürmelerine kesinlikle izin vermeyecektim.

Lyle'ı benzin istasyonundaki telefon kulübesinden ödemeli aramıştım. Aslında telefonun çalışmayacağına kalıbımı basabilirdim ama operatör daha aradan çıkmadan, Lyle konuşmaya başlamıştı. "Duydun mu? Duydun mu?" Duymamıştım. Duymak istemiyordum. Sadece gelip beni almasını is-

tiyordum. Sorular tekrar başlamadan, telefonu suratına kapattım.

Sonunda geldiğinde, "Ne oldu?" diye sordu, benimse soğuktan kemiklerim titriyordu artık. Kendimi arabaya attığımda bir mumya gibi kollarımla kendimi sardım.

"Diondra kesinlikle ölmemiş. Beni eve götür, eve gitmem lazım."

"Hastaneye gitmen lazım, yüzün, yüzün... Yüzünü gördün mü?" Yüzüme daha iyi bakabilmem için beni arabanın tavanındaki ışığın altına çekti.

"Yüzümü hissedebiliyorum."

"O zaman polise gidiyoruz? Ne oldu? Seninle gelmem gerektiğini biliyordum. Libby. Libby, neler oldu?"

Ona anlattım. Bütün hikayeyi, iyice hazmetmesi için ağlama krizlerimle fırsatlar yaratarak anlattım ve sonunda, "Sonra onlar, sonra onlar beni öldürmeye çalıştı," diye bitirdim. Son sözlerim ağzımdan, kendisine kötü davranan birisini annesine şikayet eden küçük bir kızın sözleri gibi, incinmiş duygular eşliğinde çıkmıştı.

"Demek Michelle'i Diondra öldürdü," dedi Lyle. "Polise gidiyoruz."

"Hayır, gitmiyoruz. Ben sadece evime gitmek istiyorum." Kelimeler, burun çekme gürültüm ve gözyaşlarımla kesiliyordu.

"Polise gitmeliyiz Libby."

O zaman haykırmaya, gerçekten korkunç şeyler söyleyerek çığlık atmaya, arabanın camına vurmaya başladım. Nefesim tükenene, ağzım kuruyana kadar bağırdım ama bu halim,

Lyle'ı beni polise götürmeye daha çok ikna etmeye çalışmasından öteye gitmedi.

"Sen de polise gitmek isteyeceksin Libby. Sana söylemem gerekenleri duyduğunda, sen de polise gitmek isteyeceksin."

Polise gitmenin en doğrusu olduğunu ben de biliyordum ama beynim, ailem öldürüldükten sonra olanlarla bulanmıştı. Polise hikayemi tekrar tekrar anlatmak zorunda kaldığım uzun ve bıktırıcı saatler, kocaman sandalyeden sallanan bacaklarım, köpük bardaklarda verilen buz gibi sıcak çikolatalar, sürekli üşümem, bir türlü ısınamamam, sadece uyumak istememem, yüzüm uyuşurken hissettiğim bitkinlik... Üstelik istediğin her şeyi söyleyebilirsin, söylediklerinin hiçbir önemi yoktur çünkü zaten herkes ölmüştür.

Lyle ısıtıcıyı sonuna kadar açtı ve bütün havalandırma deliklerini bana doğru çevirdi.

"Tamam Libby, sana birtakım... birtakım haberlerim var. Bence, şey, tamam, doğrudan söyleyeceğim. Tamam mı?"

"Beni korkutuyorsun Lyle. Söyle ne söyleyeceksen." Tepemizdeki ışık yeterince parlak değildi, bir taraftan da birileri geliyor mu diye gözlerimle otoparkı tarıyordum.

"Şu Borç Meleği'ni hatırlıyor musun?" diye başladı Lyle. "Hani gruplardan birinin araştırdığı seri katil? Chicago'nun banliyölerinden birinde yakalanmış. Zavallı salak bir borsacının, ölümünü sahnelemesine yardım ederken suçüstü yakalamışlar. Aslında ata binme kazası gibi görünmesi gerekiyormuş. Borç Meleği atını yan patikalardan birinde sürmüş, sonra adamın başına bir taş fırlatarak yarmış. Adı Calvin Diehl. Eskiden çiftçiymiş."

"Peki," dedim, ama daha fazlasının geleceğini biliyordum.

"Tamam, sonradan anlaşılmış ki adam 80'lerden beri insanların intihar etmelerine yardım ediyormuş. Öldürdüğü insanların hepsinden -otuz iki kişi- elyazısı notlarını almış ve katil olarak kiralandığına yemin ediyormuş."

"Peki."

"Notlardan biri, annene aitmiş."

Öne doğru eğildim ama gözümü Lyle'dan ayırmıyordum.

"Annen onu, intiharına yardım etmesi için kiralamış. Ama sadece kendisi için. Hayat sigortasıyla, çiftliğin kurtulacağını umuyormuş. Sizi, Ben'i kurtarmaya çalışıyormuş. Not kağıdı poliste."

"Peki. Ama? Yo hayır, bu hiç anlamlı değil. Michelle'i Diondra öldürdü. Kardeşimin günlüğünü almış. Daha az önce Diondra'nın..."

"Eh, olayın bir parçası da bu. Bu Calvin Diehl, kendisini halk kahramanı gibi görüyor. Yemin ederim, birkaç gündür karakolun önünde ciddi bir kalabalık ellerinde *Diehl Şaka Değil* yazan hayranlık pankartlarıyla dolaşıyor. Yakında ona övgüler düzen şarkılar yazmaya da başlarlar. Bankalar gayrimenkullerini ele geçiremesin diye borçlu insanların ölmesine yardım eden, sigorta şirketlerini soyup soğana çeviren adam herkesin kahramanı olabilir. İnsanlar bu fikre bayıldı. Ama, şey... Adam otuz iki kişiden hiçbirini öldürdüğünü itiraf etmeyeceğini, çünkü ölenlerin hepsinin intihar ettiğini, gururlarıyla öldüklerini söylüyor. Öte yandan Debby için cezasını çekmeye hazırmış. Debby'yi öldürdüğünü itiraf edecekmiş, kız olayın tam ortasında ortaya çıkmış, sonra işler çığırından

çıkmış. Pişman olduğu tek şeyin, kızın ölümü olduğunu söylüyormuş."

"Peki ya Michelle?"

"Michelle'i hiç görmediğini söylüyor. Yalan söylemesi için hiçbir sebep göremiyorum."

"İki katil," dedim. "Aynı gece iki katil. Şansa bak."

Ormanda saklanıp inleyerek benzin istasyonuna varmamla Lyle'ın arabasına sığınıp sonunda uyku sersemi yerel bir şerif yardımcısına deli olmadığıma ikna etmem arasında -*Kimin kız kardeşisin kimin?*- arasında yedi saat geçmişti. Diondra ve Crystal sabah olmadan tüymüştü. Hem de arkalarında hiç iz bırakmadan. Evi benzinle yıkayarak yakmışlardı. İtfaiye araçları yola çıktığında, ev çoktan yerle bir olmuştu.

Başımdan geçenleri defalarca anlattım. Hikayem kafa karışıklığı ve şüpheyle karşılandı ama sonunda bana bir parça olsun güvenmeye başladılar.

"Kız kardeşinin cinayetiyle suçlayabilmemiz için, bilirsiniz işte, biraz daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi polislerden biri, köpük bardakta soğuk kahveyi elime tutuştururken.

İki gün sonra, polisler kapıma geldi. Annemin yazdığı mektupların fotokopilerini getirmişlerdi. Elyazısını tanıyıp tanıyamayacağımı, mektupları görmek isteyip istemeyeceğimi öğrenmek istiyorlardı.

Birinci mektup oldukça sadeydi, tek bir sayfadan ibaretti ve Calvin Diehl'ı temize çıkarıyordu.

İkinci mektup bize yazılmıştı.

Sevgili Ben, Michelle, Debby ve Libby,

Bu mektubun size ulaşacağını hiç sanmıyorum ama Bay Diehl mektubu benim için saklayabileceğini söyledi. Bu önerisi beni biraz olsun rahatlatıyor. Bilmiyorum. Büyükbabanızla büyükanneniz bana her zaman, hayatta faydalı olmamı söylerdi. Bunu başardığımı hissetmiyorum ama ölümümün faydalı olmasını sağlayabilirim sanırım. Umarım hepiniz beni affedersiniz. Ben, oğlum, ne olursa olsun, asla kendini suçlama. Bazı şeyler kontrolümüz dışında gelişti ve yapılması gerekeni yapıyorum. Bunu yapmam gerektiği, benim açımdan çok net. Kendimle bir tür gurur duyduğumu bile söyleyebilirim. Hayatım boyunca kazalar peşimi bırakmadı. Şimdi "kasıtlı bir kazanın" her şeyi tekrar yoluna sokacağını bilmek güzel. Mutlu bir kaza bu. Birbirinize iyi bakın, Diane'in de size çok iyi bakacağını biliyorum. Sadece ne güzel insanlar olacağınızı göremeyeceğim için üzgünüm. Gerçi bunu görmeye ihtiyacım yok. Çocuklarımın çok güzel insanlar olacağından adım gibi eminim.

Sizi seviyorum,

Anneniz

İçimin boşaldığını hissettim. Annemin ölümü hiçbir fayda sağlamamıştı. İçimden ona karşı bir öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordum. Sonra o gece, o evde gerçekleşen kanlı olay-

ları gözümün önüne getirdim. İşlerin çığırından çıktığını anladığında, Debby yerde ölürken ve her şey biterken, annem kendi hayatını hiçe saymıştı. Öfkem tuhaf bir şefkate dönüştü. Bir annenin çocuğuna karşı hissedeceği türden bir şefkatti bu ve *en azından denedi*, diye düşündüm. Hayatının son gününde, kanının son damlasına kadar denemişti.

Ve ben, bu gerçekte huzuru bulmaya çalışacaktım.

Calvin Diehl

3 Ocak 1985

Saat 04:12

İşlerin bu kadar çabuk sarpa sarması çok aptalcaydı. Kızıl saçlı çiftlik kızına bir iyilik yapmaya çalışıyordu. Lanet olsun, kadın ona yeterli para bile bırakmamıştı. İki bin dolara anlaşmışlardı, oysa kadının bıraktığı zarfta sekiz yüz on iki dolar ve yetmiş beş sent vardı. Bütün gece pire deve olmuş, sinek mide bulandırmış, aptallık zirveye ulaşmıştı. Tam bir felaketti.

İlk başta kaygısız, kendini beğenmiş ve insaflıydı ama sonraki olaylar... Üstelik kadın da işini çok kolaylaştırmıştı. Çoğu insan nasıl öleceği konusunda müşkülpesentlik yapardı ama kadının tek istediği boğulmamaktı. Boğulmamak için neredeyse yalvarmıştı. Adam, her zamanki yöntemleriyle, birçok farklı ve basit yoldan görevini tamamlayabilirdi.

Ancak o akşam bir şeyler içmek için bara gitmişti. Gitmesi önemli değildi, kamyoncuların uğrak yerlerinden biri olduğu için, bardaki varlığı sırıtmazdı. Oysa kadının kocası da bardaydı ve adam tam bir baş belası, beş para etmez sıçan kılıklı herifin tekiydi.

Calvin ister istemez Runner'ın ne işler çevirdiğine kulak misafiri olmak zorunda kalmıştı. Herkes sürekli adamın çiftliği nasıl batırdığına, ailesini mahvettiğine, boğazına kadar borca battığına dair hikayeler anlatıyordu. Ve Calvin Diehl, şerefini her şeyin üzerinde tutan Calvin Diehl, *neden olmasın*, diye düşünmüştü.

Kadını kapı eşiğinde kalbinden bıçaklayarak Runner'ın soğuk terler dökmesini sağlayabilirdi. En azından polisler, bu sorumsuz pisliği sorgulayabilirdi. Bu sayede belki biraz sorumluluk üstlenirdi. Sonuçta bu iş de diğer tüm işleri gibi -araba kazaları, batan tekneler- üzerinde fazla düşünülmeyecek faili meçhul olaylardan biri olacaktı. Ark City yakınlarında bir çiftçinin kendi buğdayında boğulmasını sağlamış, adamın ölümünü kaza gibi göstermişti.

Calvin'in cinayetleri her zaman mevsime uygun olurdu. Bahar aylarında selde boğulmak, kışın av kazasına kurban gitmek daha akla yatkındı. Ocak ayları, eve giren hırsızların ve şiddetin ayıydı. Noel geçmiştir, insanlar yeni yılın ilk günlerinde hayatlarının hiç de değişmediğini fark etmişlerdir ve bu yüzden ocak ayında herkes çok öfkelidir.

Öyleyse av bıçağını hızlı bir şekilde kadının kalbine saplayacaktı. İnsanlar, "Otuz saniyede iş biter, üstelik öyle büyük bir acıya da neden olmaz," derlerdi. Ardından gelen şok

daha büyük olacaktı. Kadın ölecek, ölmeden önce ablasının erken gelmesini sağlayacaktı ve ablası sabah geldiğinde kardeşini ölü bulacaktı. Çok düşünceli bir kadındı yeni müşterisi.

Arabasını yolun kenarına çektiğinde, elleri eldiveninin içinde terliyordu. Karların içinde koşturan bir çocuk gördüğünü sanmış ama sonra sadece öldürdüğü kızı hayal ettiğini anlamıştı. Saçları örülü, tombik ufaklık koşarak hole girdiğinde paniklemişti. Onu küçük bir kız olarak görmemişti. Yani o anda öyle görmüyordu, vurulması gereken bir avdan başka bir şey değildi kız.

Bunu yapmak istememişti ama yüzünü kimse görmemeliydi, önce kendisini korumalıydı ve küçük kız diğerlerini uyandırmadan ona yetişmesi gerekiyordu. Evde daha fazla çocuk olduğunu biliyordu. Dahası bütün çocukları öldürmeye yüreğinin yetmeyeceğini de biliyordu. Görevi çocukları öldürmek değil, onlara yardım etmekti.

Küçük kızın geri dönüp kaçmaya başladığını gördüğünde, bir anda balta eline geldi. Tüfeği de görmüştü ama *balta daha sessiz*, diye düşünmüştü, *hala fazla gürültü çıkarmama şansım var.*

Sonrasındaysa sanki aklını kaçırmış gibiydi. Çocuğa büyük öfke duyuyordu -küçük kıza baltayı savurdu- işleri berbat ettiği, olması gerektiği gibi ölmediği için, kızıl saçlı kadına karşı da büyük kızgınlık hissediyordu.

Küçük bir kızı baltayla öldürmüştü. Hak ettiği onurlu ölümü vermek yerine, dört çocuğun annesini başından vurmuştu. Kadıncağız yüzünü Calvin'in göğsüne dayamış, kanı kar-

ların üzerine akarken ölmek yerine, son saniyelerinde tam bir dehşet yaşamıştı. Kendi evinde, kabusların en büyüğünü tatmıştı. Küçük kızı baltayla parçalanmıştı.

Calvin Diehl, hayatında ilk defa bir katil olduğunu düşündü. Sürücü koltuğunda arkasına yaslanıp acıyla haykırdı.

Libby Day

BUGÜN

Diondra ve Crystal'ın ortadan kayboluşundan on üç gün sonra, polis hala onlara dair bir ize rastlamamıştı. Dahası Michelle'i Diondra'nın öldürdüğüne dair fiziksel bir kanıta da ulaşılamamıştı. Arayış yavaş yavaş kundaklama davasına dönüşüyor, sıcaklığını kaybediyordu.

Lyle benimle birlikte berbat televizyon programlarını izlemeye geldi. Yeni alışkanlığı buydu. Fazla konuşmamasını şart koşarak gelmesine izin veriyor, sonra konuşmadığı için olay çıkarıyordum. Gelmediği günlerde de onu özlüyordum. Lyle kanepede aniden doğrulduğunda, dehşet verici bir reality show seyrediyorduk. "Hey, bu benim kazağım."

Bir ara arabasının arka koltuğundan aldığım, fazlasıyla dar kazaklardan birini giymiştim. Üstelik üzerimde gerçekten çok güzel duruyordu.

"Yemin ederim benim üzerimde daha iyi duruyor," dedim.

"Aman be Libby. Sorman yeterdi, biliyorsun." Yine televizyona döndü. Ekrandaki kadınlar kızgın av köpekleri gibi kapışmaya başlamıştı. "Libby Uzun Eller. Keşke Diondra'nın da fırçasını falan alsaydın. Elimizde DNA'sı olurdu."

"Ah tabii ya, sihirli DNA," dedim. DNA'ya inancımı yitirmiştim.

Televizyondaki sarışın bir kadın, başka bir sarışın kadını saçlarından kavramış, merdivenlerden aşağı itiyordu. Kanalı değiştirdiğimde timsahlarla ilgili bir doğa belgeseline denk geldim.

"Ay, ah. Aman Tanrım." Odadan koşarak çıktım.

Geri geldiğimde Diondra'nın rujuyla termometreyi masanın üstüne çarptım.

"Lyle Wirth, sen çok zeki bir adamsın," dedim ve sonra ona sarıldım.

"Şey," diyerek kahkaha attı. "Vay be. Libby Uzun Eller, benim zeki olduğumu düşünüyor."

"Kesinlikle."

Her iki objeden de elde edilen DNA, Michelle'in çarşaflarındaki kanla eşleşti. İnsan avı tekrar hız kazandı. Diondra'nın neden Ben'le asla doğrudan temas kurmadığında ısrarlı olması şaşırtıcı değildi. Her geçen gün gelişen bilim, işleri daha kolaylaştırıyor, DNA testlerini çocuk oyuncağı haline getiriyordu. Her geçen yıl, kadının korkusu azalacağı yerde artmış olmalıydı. İşte buna sevinebilirdim.

Diondra'yı Amarillo'da bir banka şubesinde yakaladılar. Crystal hiçbir yerde bulunamıyordu ama polis arabasına sok-

mak için dört memur gerekse de Diondra sonunda yakalanmıştı. Diondra hapisteydi ve Calvin Diehl suçunu itiraf etmişti. Hatta sapık bir kredi memuru da köşeye kıstırılmıştı. Adamın adı bile tüylerimi diken diken ediyordu. *Len*. Bütün bunların sonunda Ben'in hapisten çıkması beklenirdi ama işler o kadar hızlı yürümüyordu. Diondra suçunu itiraf etmiyordu ve dava sonuçlanana kadar, kız arkadaşını ele vermek istemeyen Ben'i ellerinde tutacaklardı. Sonunda, mayıs ayının sonlarına doğru onu ziyaret ettim.

Daha kilolu ve bezgin görünüyordu. Karşısına oturduğumda zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Beni görmek isteyeceğinden emin değildim," dedim.

"Diondra, onu bulacağından her zaman emindi. Her zaman biliyordu. Sanırım haklı çıktı."

"Sanırım öyle."

İkimiz de bu konuda burnumuzdan kıl aldırmak istemiyorduk. Ben Diondra'yı yirmi beş yıl boyunca korumuştu. Bense oyunlarını bozmuştum. Ağabeyim hayalkırıklığına uğramış görünüyordu ama üzgün değildi. Belki de içinden, kadının ortaya çıkmasını umut etmişti. En azından kendi akıl sağlığım için böyle düşünmek istiyordum. Soru sormamak daha kolaydı.

"Yakında dışarı çıkacaksın Ben. Buna inanabiliyor musun? Hapisten çıkacaksın." Aslında bu kesin değildi. Ölen kızın çarşafındaki kanlı bir iz iyiydi ama bir itiraf her zaman daha iyiydi. Yine de hala umutluydum. Hala.

"Hoşuma giderdi," dedi Ben. "Belki zamanı gelmiştir. Sanırım yirmi beş yıl yeterlidir. Yirmi beş yıl beklemede kalmak... Olayları akışına bırakmak için yeterli bir zaman."

"Bence de öyle."

Diondra'nın anlattıklarından yola çıkarak Lyle'la birlikte o gecenin parçalarını biraraya getirmeye çalışmıştık. Ben'le birlikte evdeydiler, kaçmaya hazırlanıyorlardı. Sonra Diondra'yı çileden çıkaran bir şey olmuş, Michelle'i öldürmüştü. Ben onu durdurmamıştı. Tahminimce, Michelle bir şekilde hamileliği, gizemli bebeği öğrenmişti. Bir gün detayları Ben'e soracaktım. Şimdi sorsam, tek bir kelime etmeyeceğini biliyordum.

İki Day ferdi olarak karşılıklı oturmuş, birbirimizi seyrederek bir şeyler düşünüyor, aklımızdan geçenleri kelimelere dökmeden yutuyorduk. Ben, kolundaki bir sivilceyi kaşıdığında, tişörtünün ucundan Polly dövmesinin *Y* harfi göründü.

"Demek Crystal. Crystal'la ilgili bana neler söyleyebilirsin Libby? O gece ne oldu? Farklı hikayeler duydum. O, yanlış yolda mı? Kötü biri mi?"

Demek şimdi kasabanın dışındaki soğuk ve yalnız evde neler olduğunu merak etme sırası Ben'e gelmişti. Ütünün buhar deliklerinin yanaklarımda iki gözyaşı gibi bıraktığı yara izini parmağımla gösterdim.

"Her seferinde polisi atlatacak kadar zeki," dedim. "Diondra onun nerede olduğunu asla söylemeyecek."

"Ben bunu sormadım."

"Bilmiyorum Ben, kız annesini koruyordu. Diondra Crystal'a her şeyi anlattığını söylemişti. Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Her şeyi anlatmış olmalı. *Michelle'i öldürdüm ve bunu kimse bilmemeli.* Annesinin katil olduğunu bilen bir kız, bundan nasıl etkilenir? Takıntılı hale gelir, kafasında anlamlı bir yere oturtmaya çalışır, ölü akrabalarının fotoğrafları-

nı gazetelerden kesip biriktirir, ölen teyzesinin günlüğünü ezberler, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar bilir, hayatını annesini savunmaya hazır bir halde geçirir. Sonra ben ortaya çıkarım, Crystal ağzından bir şey kaçırır. Sonra ne yapar? Tabii ki hatasını düzeltmeye çalışır. Onu anlayabiliyorum. Bu seferlik affediyorum. Hapse girecekse, benim yüzümden girmeyecek."

Polisle konuşurken de Crystal hakkında fazlasıyla belirsiz konuşmuştum. Yangın konusunda onunla konuşmak istiyorlardı ama beni öldürmeye çalıştığını bilmiyorlardı. Ailemden başka birini daha ihbar etmeyecektim. Bu yaptığım suç olsa bile bunu yapmayacaktım. Kendi kendimi, kızın o kadar da sapkın olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Bana saldırmasının sebebi anlık bir cinnet, annesine duyduğu büyük sevgi olabilirdi. Öte yandan Diondra da anlık bir cinnet geçirmişti ve ardında kız kardeşimin cesedini bırakmıştı.

Umarım bir daha Crystal'ı görmezdim ama karşıma çıkarsa da çok şükür tabancam var, o kadarını biliyordum.

"Onu gerçekten affettin mi?"

"Doğru bir şey yapayım derken, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmanın ne demek olduğunu az biraz bilirim," diye ekledim.

"Annemden mi bahsediyorsun?" diye sordu Ben.

"Kendimden bahsediyordum."

"Aslında herhangi birimizden bahsediyor olabilirdin."

Ben avcunu cama dayadığında, ağabeyimle avuçlarımızı birleştirdik.

Ben Day

Bugün

Geçen gün hapishanenin bahçesinde dururken burnuna yanık kokusu gelmişti. Başının iki metre üzerinde havayla birlikte akan koku, çocukken güz aylarında yakılan tarlaları aklına getirmişti. Alevler titrek çizgilerle toprağın üzerinde ilerler, işe yaramaz ne varsa yakıp geçerdi. Ben, çiftlik çocuğu olmaktan hep nefret etmişti, oysa şimdi tek düşünebildiği çiftlikti. Dışarıda olmak... Geceleri diğer adamlar ağızlarını şapırdatarak uyurken, Ben gözlerini yumar, dönümlerce süpürge darılarını gözünde canlandırır, mücevher gibi pırıl pırıl ışıldayan kahverengi tanelerin üzerinde diz çöktüğünü hayal ederdi. Kansas'ın Flint tepelerini görürdü hayalinde. Ürkütücü derecede düz görünen tepenin her bir zirvesi, sanki çakalları ulumaya davet ederdi. Bazen de gözlerini yumduğunda çamura batmış ayağını görürdü, top-

rağın kendisine tutunduğunu, onu içine çekmeye çalıştığını hissederdi.

Haftada bir ya da iki kez, Ben'in içi pırpır ederdi. O anlarda çoğunlukla gülerdi. Hapishanedeydi. Ömür boyu cezaya çarptırılmıştı. Hem de ailesini öldürdüğü için cezalıydı. Bu doğru olabilir miydi?

Şu anda Ben'i, kendinden tamamen farklı, adeta bir oğul gibi, on beş yaşındaki Ben'i düşünüyordu. Bazen o çocuğu, içinde hiçbir zaman sahip olmadığı çocukluğunu gırtlaklamak istiyordu. Küçük Ben'i yüzü kızarana kadar sarstığını hayal ediyordu.

Ama zaman doluyordu, kendisiyle gurur duyuyordu.

Evet, o gece ağlak, ödlek ve beş para etmez bir adam gibi davranmış, olayların gidişatına izin veren pısırık oğlan olmuştu. Korkmuştu. Ama cinayetlerden sonra, belki de taşlar gerçekten yerine oturmuştu. Diondra'yı, kadınını ve bebeğini korumak için sessiz kalacaktı. Onlar, ikinci ailesiydi. Odadan çıkmaya cesaret edememiş, Debby'yle annesini kurtaramamıştı. Diondra'yı durdurmayı beceremiş, Michelle'in ölümüne göz yummuştu. Yapabildiği tek şey, susup kabullenmekti. *Sesini çıkarma ve kabullen.* İşte bunu yapabilirdi.

Öyle bir adamdı zaten.

Öyle bir adam olduğu için ünlü olmuştu. Önceleri serseri bir şeytan-babaydı. Herkes ondan kaçıyordu, sonraysa nazik, yanlış anlaşılmış bir tutuklu olmuştu. Kadınlar sürekli kendisini ziyaret ediyordu. O ise bir şey söylememeye çalışıyor, aklından geçenleri onların hayalgüçlerine bırakıyordu. Kadınlar, genellikle onun iyi düşüncelere sahip olduğunu düşünür-

lerdi. Bazen gerçekten de iyi şeyler düşünürdü. Bazen de o gece farklı gelişseydi neler olabileceğini hayal ederdi. Diondra ve Ben, ciyaklayan bebekleriyle Kansas'ın batısında bir yerlerde olabilirlerdi. Diondra, bir haftalığına tuttukları, yemek kokan, hücre gibi küçük bir odada onu suçlayarak ağlıyor olurdu. Kızı öldürmek zorunda kalabilirdi. Ben bir noktada bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordu. Ya da bebeği kaptığı gibi kaçar, kızı Crystal'la herhangi bir yerde mutlu mesut yaşayabilirdi. Crystal üniversiteye giderken kendisi çiftlikle ilgilenir, tıpkı eski çiftlik evlerinde olduğu gibi kahve makinesi sürekli hazır beklerdi.

Belki artık kendisinin dışarı çıkıp Diondra'nın içeri girmesinin zamanı gelmişti ve Ben dışarı çıktığında, nerede olursa olsun Crystal'ı bulacaktı. Kızcağız uzun yıllar kalkanların ardında büyümüştü. Uzun süre izini kaybettiremezdi, o yüzden Ben, kızını bulup onu kanatlarının altına alabilirdi. Onu kanatlarının altına almak güzel bir şey olmalıydı. Hiç olmazsa susmak ve kabullenmekten çok daha iyi bir şeydi.

Ama bunu düşünürken bile, önüne daha küçük hedefler koyması gerektiğini biliyordu. Hayat şimdiye kadar bu kadarını ona öğretmişti. *Hep daha azını hedefle.* Emin olduğu bir şey varsa, o da doğduğu andan itibaren yalnız kalmaya mahkum olduğuydu. Çocukken, ergenlik döneminde ve elbette özellikle şimdi, yalnızlığa mahkumdu. Bazen hayatının sonuna kadar böyle gideceğini hissederdi. Olması gereken yerden uzaktaydı, sürgündeydi ve evini özleyen askerler gibi geri dönmek için içi gidiyordu. Hiç gitmediği bir yerin özlemini çekiyor gibiydi.

Dışarı çıkarsa, belki Libby'ye giderdi. Annesine ve kendisine benzeyen, hayatta bildiği her şeyi bilen Libby'ye. Hayatının geri kalanını ondan af dileyerek geçirebilir, küçük kız kardeşini dışarıda bir yerlerde kanatlarının altına alabilirdi. Küçük bir yerde...

Bütün istediği buydu.

Libby Day

BUGÜN

Arabama ulaştığımda, güneş hapishanenin kıvrımlı dikenli tellerini sarı sarı parlatıyordu. Bugüne kadar zarar görmüş bütün insanlar aklımdaydı. Kasten, kazara, hak ederek, hak etmeyerek, azıcık, tamamen. Annem, Michelle, Debby, ağabeyim. Kendim. Krissi Cates. Ailesi. Diondra'nın ailesi. Diane. Trey. Crystal.

Ne kadarının tamir edilebileceğini, aramızdan birilerinin iyileşip iyileşmeyeceğini, hatta biraz olsun huzur bulup bulamayacağını merak ediyordum.

Tarif almak için benzin istasyonunda durdum. Diane'in oturduğu karavan parkına nasıl gidildiğini unutmuştum ve evet, kahretsin ki Diane'i görmeye gidiyordum. İstasyonun tuvalet aynasında saçlarımı parmaklarımla taradım ve neredeyse çalmak üzere olduğum ama sonrasında satın aldığım du-

dak nemlendiricimi sürdüm. (Doğru kararı verdiğimden pek emin değildim.) Sonra şehrin içinden geçip Diane'in yaşadığı beyaz çitli karavan parkına vardım. Her yerden sarı nergisler fışkırıyordu.

Karavanda yaşamanın güzel yanları da vardır.

Diane'in karavanı tam da hatırladığım yerdeydi. Arabayı durdurup tıpkı onun da bizi ziyarete geldiğinde yaptığı gibi kornayı üç kere çaldım.

Küçük bahçesinde lalelerinin diplerini tırmalıyordu. Geniş kalçası ve iriyarı vücuduyla sırtı bana dönüktü, dalgalı saçları çelik gibi parlıyordu.

Korna sesini duyunca arkasını döndü. Arabadan çıktığımı görünce de fena halde şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Diane Teyze?" dedim.

Sert bir ifadeyle, uzun ve sağlam adımlarla bahçeden ilerledi. Tepemde durduğunda bana sıkıca sarıldı. Öyle bir kucaklamıştı ki ciğerlerimde nefes kalmamıştı. Sırtıma iki şaplak atıp beni kol hizasında tutarak baktı, ardından tekrar kendine çekti.

"Yapabileceğini biliyordum, bunu biliyordum, Libby," dedi, saçlarımın içine sıcak ve sigara kokulu nefesini salarak.

"Neyi?"

"Biraz daha çaba gösterebileceğini."

Diane'de iki saat kaldım, artık söylenmesi, anlatılması gereken her şeyin sonuna gelmiştik. Eskiden de hep böyle olurdu. Huysuzlanarak bana tekrar sarıldı ve cumartesi günü kendisini ziyarete gelmemi emretti. Tezgah yüzeyini değiştirirken yardıma ihtiyacı olacaktı.

Hemen otoyola çıkmadım. Bunun yerine düşük hızda bir zamanlar çiftliğimizin olduğu yere doğru sürdüm. Belki eski çiftliğimiz tesadüfen önüme çıkardı. Bahar soğuk geçmişti ama şimdi camları indirebileceğim kadar güzeldi hava. Beni çiftliğe çıkarması muhtemel, uzun ince bir yolun sonuna geldiğimde, kendimi yeni bir site ya da alışveriş merkezi görmeye hazırlamıştım. Oysa karşıma üzerinde yuvarlak harflerle "Muehler" yazan eski bir teneke posta kutusu çıktı. Çiftliğimiz yine çiftlikti. Tarlada bir adam yürüyordu. İleride, gölün orada bir kadın ve bir kız, köpeklerinin etrafa su sıçratmasını seyrediyordu. Küçük kız, sıkılmış gibi kollarını göğüs hizasında çeviriyordu.

Birkaç dakika çevreyi inceledim. Karanlık Yer'den uzak durmaya çabalayarak beynime hakim olmaya çalışıyordum. Ne haykırışlar, ne tüfek sesi, ne de vahşi karga çığlıkları... Sadece sessizliği dinliyordum. Adam sonunda beni fark edip el salladı. Ben de el salladım ama adam komşusuymuşum gibi bana yöneldiğinde geriledim. Onunla tanışmak istemiyordum, kendimi tanıtmak da istemiyordum. Ben sadece, 'Şuradan Gidince Şurası' denilen yerde yaşayan herhangi bir kadın olmak istiyordum.

TEŞEKKÜR

Missouri, Kansas City'de büyüdüğüm için, sadece yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından uçsuz bucaksız mısır ve buğday tarlalarının olduğu yere varabilirdik. Çiftlikleri her zaman sevmişimdir. Sevmişimdir ama pek bilgi sahibi olduğum söylenemez. 80'lerdeki krizden çıkarak hala çiftçilik yapan ve benden çiftçilik, tarım işletmesi ve sektörün gerçekleri konusunda bilgilerini ve uzmanlıklarını sakınmayan tüm çiftçilere kocaman teşekkürlerimi sunarım:

Kansas Kırsal Kesim Aile Yardım Hattı'ndan Charlie Griffin; Kansas Tarım Kooperatif Hizmetleri'nden Forrest Buhler; Jerrold Oliver; hayatları boyunca Arkansas'ta çiftçilik yapmış olan kuzenim Christy Baioni ve kocası David. Jon ve Dana Robnette'e büyük bir teşekkür borcum var: Jon bir gün boyunca Missouri'deki arazisinde çiftçilik yap-

mama izin vermekle kalmadı aynı zamanda çiftçilikle ilgili sonu gelmeyen sorularımı -tohum ambarlarından, boğa kısırlaştırmaya kadar- büyük bir sabırla cevapladı. Satanist bir ayinde sığır kurban etmenin ayrıntılarını sorduğumda, kısa bir süreliğine duraksamış olsa da iyi kalbinden dolayı onu affediyorum.

Missouri, Kansas bölgesinin en iyi nişancılarından biri olan kardeşim Travis Flynn, zamanını benden hiç sakınmadı ve bana silahlarla ilgili bütün detayları anlatıp atış yapmamı sağladı. Bize katlandığı için karısı Ruth'a da ayrıca teşekkürler.

Olay yeri araştırması sorularım için, yine Lt. Emmet B. Helrich'e danıştım. Müzik olarak Slayer, Venom ve Iron Maiden dinledim. Avukat kuzenim Kevin Robinette, kendine has cevaplarıyla hukuki bilgiler konusunda yardımcı oldu. En büyük teşekkürlerimden birisi de amcama gidiyor. Robert M. Schiber, karanlık ve tuhaf *Karanlık Yerler* sorularıma iki yıl boyunca sabırla katlandı. Olaylarla, sonrasında gelişebilecek durumlarla ve hukuki sonuçlarla ilgili yardım etmek için bana sonsuz zaman ayırdı. Değerlendirmelerinin hakkını ödeyemem. Çiftçilik, silahlar ya da hukukla ilgili her tür hata, tamamen bana aittir.

Yayın tarafındaysa espri anlayışı, zekası ve duyarlılığına güvendiğim Stephanie Kip Rostan'a teşekkürler. Beni hem zorlayan hem de bana güvenen -harika bir karışım- aynı zamanda şehirde müthiş bir kızlar gecesi düzenlemeyi çok iyi bilen editörüm Sarah Knight'a selamlar olsun. İngiltere'de Kirsty Dunseath ve Orion'daki çetesi, bana hep inanılmaz nazik davran-

dılar. Son bir teşekkür de, birkaç yıl önce bana bir şans tanıyan eşsiz Shaye Areheart'a.

Beni sürekli destekleyen ve yüreklendiren muhteşem arkadaşlarım ve akrabalarım var. Jennifer ve Mike Arvia, Amie Brooks, Katy Caldwell, Kameren Dannhauser, Sarah ve Alex Eckert, Ryan Enright, Paul ve Benetta Jensen, Sean Kelly, Sally Kim, Steve ve Trisha London, Kelly Lowe, Tessa ve Jessica Nagel, Jessica O'Donnell, Lauren Oliver, Brian Raftery, Dave Samson, Susan ve Errol Stone, Josh Wolk, Bill ve Kelly Ye ve "nfilsahnfiojfios343254nfa" gibi harika bir cümle kurarak yardımcı olan, müthiş yetenekli Roy Flynn-Nolan, en özel teşekkürlerimi hak ediyorlar.

Missouri-Kansas-Tennessee'ye yayılmış büyük aileme: Schiberlar, Dannhauserlar, Nagellar, Welshler, Baslerler, Garrettlar, Flynnler ve büyükannem Rose Page. Teyzem Leslie Garret ve amcam Tim Flynn'e benden desteklerini esirgemedikleri ve 'tuhaf feminist' tarzıma yeni bakış açıları kazandırdıkları için çok teşekkür ederim.

Eşimin ailesine: James ve Cathy Nolan, Jennifer Nolan, Megan ve Pablo Marroquin, kitap konusunda her zaman nazik oldular, hiç beklemediğim anlarda beni kahkahalara boğdular ve bütün tatlılarını yememe izin verdiler. Daha eğlenceli bir aileye gelin gidemezdim.

Ve süper arkadaşlarım ve yazı grubuma: Emily Stone'un detayları yakalayan müthiş bir gözü var ve tembelleştiğim anlarda beni canlandırmayı çok iyi becerir. Scott Brown okur, sonra daha çok okur ve kendimi hep fena halde zeki hissettirir. Üstelik yazmayı bırakıp Alabama'daki perili tavuk evlerini

ziyaret edeceğini çok iyi bilir.

Annem ve babam; Matt ve Judith Flynn. Babacığım, senin mizah anlayışına, yaratıcılığına ve nezaketine her zaman hayranlık duydum. Anneciğim, sen dünyadaki en zarif, en cömert insanlardan birisin ve bir gün senin için, annenin a) kötü olmadığı ya da b) cinayete kurban gitmediği bir roman yazacağım. Sen daha iyilerine layıksın! Beni Missouri-Kansas yollarında yalnız bırakmadığınız ve sürekli benimle gurur duyduğunuzu söylediğiniz için çok teşekkür ederim. Bir çocuk, daha ne ister ki!

Son olarak zeki, eğlenceli, kocaman bir kalbi olan, süper yakışıklı kocam Brett Nolan'a teşekkürler. Tasarladığım hikayeleri bilip de hala karanlıkta yanımda yatabilen, çıkmaz sokağa girdiğimi düşündüğümde sorularıyla yolu bulmama yardımcı olan, hiç durmadan okuyan, müthiş bamya yemeği yapan, smokinle daha da yakışıklı olan ve muhteşem ıslık çalan Nick Charles kadar eski tarz olup hüngür hüngür ağlayan bir adama ne denilebilir ki? Bizim için ne diyebilirim ki? Sadece iki kelime.

GILLIAN FLYNN

KANSAS CITY'DE BÜYÜDÜ.
SAN FRANCISCO EXAMINER, U.S.
NEWS&WORLD REPORT VE SEVENTEEN'DE YAZDI.
HALİHAZIRDA ENTERTAINMENT WEEKLY'NİN
BAŞ TV ELEŞTİRMENİ. CHICAGO'DA YAŞIYOR.

